ŞAMANLAR DİYARI

BARIŞ MÜSTECAPLIOĞLU

3. BASKI

ithaki

Dans ederek tanrıların katına çıkan şamanlar, yılanbaşlı kuyruklarıyla hayatı paylaşan harnanlar, ışıl ışıl parlayan nar kuşları... Şamanlar Diyarı'nda görebileceğiniz şeylerden sadece birkaçı. Bu olağanüstü diyarda yaşananlar ise farklı coğrafyalarda, tarihin her döneminde, insanın insana ettiklerine dair evrensel bir sorgulama. Bizi biz yapan nedir? Ya da ötekini farklı kılan? Güç sahipleri çatıştığında, arada kalan halklara ne olur?

Eserleri dört kıtada, sekiz ülkede okunan Barış Müstecaplıoğlu, merak uyandıran anlatımıyla gözalıcı bir diyarın kapılarını açıyor. Renkli bir yolculuk için bohçanızı hazırlayın. Kalyon limandan ayrılmak üzere...

KAKTUSUN
TELEGRAM

Barış Müstecaplıoğlu Çeşitli eserleri Lehçe, Bulgarca ve İngilizce'ye çevrildi. 2011'de fantastik romanlarının yayın hakları Sırbistan'a ve Çin'e, *Bir Hayaldi Gerçekten Güzel*'in yayın hakkı ise Suriye'ye satıldı. Öyküleriyle birçok seçkide yer alan yazarın *Fazladan Bir Ceset* isimli polisiye öyküsü, Amerika'da Akashic Books tarafından yayımlanan *İstanbul Noir* seçkisine alındı.

KAKTÜS TEAM

irhobi

Şamanlar Diyarı
Barış Müstecaplıoğlu

İthaki Yayınları - 770

Yayına Hazırlayan: *Selçuk Aylar*
Kapak ve Harita İllüstrasyonu. *Ertaç Altınöz*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*
3. Baskı, Temmuz 2013, İstanbul
ISBN: 978-605-375-180-9

Sertifika No: 25001

© Barış Müstecaplıoğlu, 2012
© İthaki, 2012

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Barış Müstecaplıoğlu

Şamanlar Diyarı

KAKTÜS TEAM

Falia
ARTERIUS
Erasla
TORIN
Ulatra

Godol
NAGY-
BÖLCSÉSZ
Gaypor
Tesil
MERIA
Zeilat
ILEDE
Delkarna

Gözbebeklerim beyaz olduğu için,
benden nefret ettin.
Ben seçmemiştim beyaz gözbebeklerini.
Ya da kime anne diyeceğimi.
İşlemediğim suçlar yüzünden benden nefret ettin.
Biz doğmadan önce yapılmış savaşlar,
öldürülmüş insanlar yüzünden.
Soyluların bileğine takacağı beyaz altın uğruna,
ikimiz de yerin altında kazma sallarken.
Sırt sırta zincirlenmiş...
Farklı dillerde konuşsak da aynı rüyaları görüyorduk,
Farklı şarkılar söylesek de aynı özlemleri duyuyorduk.
Benim de sırtıma iniyordu kırbaç.
Benim kanım da kızıla boyuyordu toprağı,
Damla damla...
Sense beyaz altınla süslü o bileklerden
ya da kendi zincirlerinden daha çok,
sırf farklı yerlerde doğduk diye
benden nefret ediyordun.

Sera Om Talse
Ünlü ozanın Kermak Savaşı'nda bir altın madeninde esirken yazdığı Nasra Dağları isimli şiirden alıntıdır.
Sera Om Talse, o madenden hiç çıkamadı.

Giriş

Uzun boylu, ince yapılı adam kapıya doğru olanca hızıyla koşuyordu. Altında paçalarına doğru daralan bol bir pantolon vardı, üstü ve ayakları çıplaktı. Kırbaç izleriyle ve kılıç yaralarıyla dolu sırtından dört bir yana kan ve ter damlaları saçılıyordu. Elindeki altın damlayla mühürlü parşömeni öyle sıkı tutuyordu ki, tırnakları etine girmiş, avucunu yer yer kanatmıştı. Çok az vakti kaldığını biliyordu. Kapıya birkaç adım kala, arkasından büyük bir öfkeyle bağırıldığını işitti.

"Boşuna uğraşma! Kaçacak yer yok!"

Dönüp bakmadı, bir an bile yavaşlamadı. Bu cümleyi takip eden kelimelerin ölümcül bir büyüyü serbest bıraktığını tahmin edebiliyordu. Büyücünün ona doğru uzattığı demir eldivenli elinden fırlayan ateş topunun sıcaklığını sırtında hissetti, küle dönmeden önce birkaç saniyesi vardı. Gözlerini kıstı ve içindeki tüm gücü bacaklarına verdi. Algıları öyle uyarılmıştı ki etrafındaki her hareketi aynı anda görebiliyordu, açık pencerelerde dalgalanan perdeler, bağıran askerlerin dudakları, alnından düşen ter damlası, her şey sanki bir ritim içinde birbirine uyumlu hareket ediyordu. Bacaklarında kalan son güçle ileri atıldı. Onu yakıp kavurmak üzere gelen ateş topuna yakalanmadan odaya kaçmayı başardı.

Ateş topu çıplak sırtı yerine ahşap kapıya çarptı, onu aleve boğdu.

Genç adam ancak o zaman arkasına dönüp baktı. Alevler içinde kalmış kapı, kendisini peşindekilerden koruyan par-

lak bir kalkana dönüşmüştü. Arkasından gelen bağrışmaları, küfürleri ve tehditleri duyabiliyordu. Ama bu ona yalnızca birkaç saniye kazandırırdı, büyücünün yeni bir sihirle alevleri dağıtması uzun sürmezdi. İleri koştu, eline geçirdiği bir sandalyeyi adam boyundaki pencereye olanca gücüyle fırlattı. Etrafa dağılan cam parçalarının arasından sıçradı, kollarını iki yana açarak kendini boşluğa bıraktı.

Kuleden aşağı bir taş gibi düşerken, dibi görünmeyen boşluğu keyifle seyretmek, çıplak ve kızışmış tenini serin havayla yıkamak için kendine biraz zaman tanıdı. Denizin dalgaları, yalçın kayalıklar, kıyıya bağlı görkemli kalyonlar hızla yaklaşıyor, yaklaştıkça da büyüyorlardı. Bedeninin ağırlığı, yorgunluk ve acı, her türlü korku kaybolmuştu. Öylesine güzel bir özgürlük hissiydi ki, bu anı bozmak istemiyordu. Bir saniye, iki saniye, üç, dört, beş, zaman normalden ağır akıyordu sanki. Sonunda doğru vaktin geldiğine karar verip elindeki parşomeni bıraktı, gözlerini kısıp içinde kalan son gücü dışarı verdi.

Büyücü, avını elinden kaçırmış olmanın hiddetiyle pencereden aşağı baktığında, o soysuz hırsızın büyük bir hızla uçurumun dibine düşmekte olduğunu görüp sevinmişti. Birazdan düşmanının parçalara ayrılışını keyifle seyredeceğini düşünmüştü. Fakat şahit olduğu olağanüstü bir sahneyle hevesi kursağında kaldı. Adam kayalıklara çarpmadan hemen önce içinde bir patlama olmuş gibi milyonlarca parçaya ayrıldı, sonra parçaları aynı saniyede birleşerek geniş kanatlı, insan ebatında bir ak kartala dönüştü.

"Bu nedir böyle!" diye mırıldandı, şaşkınlığı öfkesine baskın çıkarak. Daha önce hiç böyle bir sihirle karşılaşmamıştı.

Kartal, yanı başında düşmekte olan parşomeni keskin pençeleriyle yakaladı, devasa kalyonların arasına daldı. Kanatlarını hızla çırparak limanı gerisinde bıraktı. Birkaç uykulu nöbetçi, daha önce hiç görmedikleri irilikteki kartalı şaşkın şaş-

kın seyrettiler. Birbirlerine onu işaret etmeye başlayana kadar, bunun bir rüya olup olmadığını kestiremediler. Adam, artık büyücünün ona zarar veremeyeceği kadar aşağılarda olduğunu biliyordu. Kalyonlardaki nöbetçiler neler olup bittiğini anlayana, oklarıyla yaylarını ona doğrultana kadar menzillerinden çıkıp gidecekti. Kıyıdan uzaklaştıkça içinde kalan son korku kırıntıları da silindi. Şu an şatoda öfkeli haykırışlar, birbirini suçlamalar, özürler ve af dilemeler girla gidiyor olmalıydı.

Uzaklarda bir nokta olarak görünen gemiye doğru geniş kanatlarını çırparak uçarken, tüylerinin arasından akan serin havanın tadını çıkardı. Nerede kaldığını merak ettiği gecikmiş bir ses duydu, gagasının elverdiğince gülümsedi.

Delkarna Sultanlık Davulları, saray hazinesinin soyulduğunu haber vererek tüm orduyu harekete geçirmek için tüm görkemleriyle çalmaya başlamıştı.

Muhtemelen askerlerin ancak küçük bir bölümü, çalınan hazinenin gerçekte ne kadar değerli, hattâ paha biçilemez olduğunu bilecekti. Bu sırrı pek az kişinin öğrenebileceğine kalıbını basardı.

Ak kartal, gemiyle arasındaki yolu aştıktan sonra, güvertedekilerin mutlu ve hayran bakışları arasında yelken direklerinin etrafında gururla çemberler çizdi. Aşağıdan alkışlar ve mutlu bağrışmalar yükseliyordu. Kanatlarını hızlı hızlı çırparak kaptan köşkünün üzerinde bir süre sabit durdu. Kendisine kenetlenmiş gözlerdeki hayranlığın tadını çıkardı. Ardından alçaldı, doğru noktayı ayarlayınca pençelerini araladı, parşomenin aşağı düşmesine izin verdi. Pençeleri güverteye değdiğinde başını çevirip baktı, parşomen dakikalardır onu seyretmekte olan yaşlı kaptanın avuçlarındaydı.

İki iri kıyım adam koşarak yanına geldiler, üzerine geniş battaniyeler örttüler. Yeniden bir insana dönüştüğünde, kıyafetlerinin geri gelmeyeceğini biliyorlardı.

Kaptan, elindeki parşomeni sımsıkı tutarak, göz açıp kapayıncaya kadar gerçek haline dönen adama doğru yürüdü. Adam bitkin görünüyordu, battaniyelerin açık bıraktığı omuzlarındaki yara izleri, saraydaki işlerin hiç de kolay geçmediğini gösteriyordu. Genç de sağ salim dönmesinden bile çok umutlu olmadığı için, bunu önemsemedi.

"Hoş geldin Darok," dedi, kollarını onu kucaklamak istercesine açarak. "Bir kez daha mucize yarattın. Davulların gürültüsü buraya kadar ulaştı. Onları çılgına çevirmiş olmalısın."

"Beni kovalarken kudurmuş gibiydiler," dedi genç adam. Derin bir soluk alıp limana alaycı bir bakış fırlattı. "Ağızlarından salyalar akıyordu."

"O saraya girmek ve tek parça çıkabilmek... Akıl alır gibi değil. Gerçekten büyük bir iş başardın dostum, seni tebrik ederim. Ne yalan söyleyeyim, geri dönebileceğinden şüphe ediyordum."

Darok, yorgun yüzüyle kaptana baktı, "Itiraf edeyim, ben de öyle..." diye gülümsedi. "Ama o kadar heyecanlanma hemen, henüz bir şey başardık sayılmaz. Daha yolun başındayız. Yapacak çok işimiz var."

Kaptan, arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. "Merak etme, birlikte o yolun sonunu da göreceğiz," dedi başını sallayarak. "Gemidekilerin heyecanına bir bak! Senin yapabildiklerin onlara güç veriyor."

Darok başını yelken direğine yasladı, gözlerini kapadı. Kalp atışları normale dönmeye başlamıştı. Kartalın tüylerinden yoksun kalınca, gecenin tenine dokunuşu daha bir serin geldi, battaniyeye sıkıca sarıldı.

"Umarım haklı çıkarsın..." dedi zayıflayan bir sesle. "Ben... Benim biraz dinlenmem gerek. Çok yorgunum."

Kaptan onu şefkatle ve minnetle süzdü. Parşomeni güvertedeki herkesin görebileceği şekilde yukarı kaldırdığında,

tayfalar coşkuyla bağırıp alkışlamaya başladılar.

"Yelkenler fora!" diye kükredi, adamlarının coşkusunun onlara yelkenleri dolduran rüzgar kadar hız vermesini umarak.

"Yola çıkıyoruz!"

KAKTÜS TEAM

Takip

1

"Nansiyena koderdi de ra noksa..."

"Nansiyena koderdi de ra noksa..."

Büyücü, başını öne eğdi, içindeki tüm gücü parmaklarının ucunda toplamaya çalıştı.

"Nansiyena koderdi de ra noksa..."

"Nansiyena koderdi de ra noksa..."

Hayat enerjisinin vücudunun her noktasından çekildiğini, damarlarında içini gıcıklayan bir hızda kayarak ellerine aktığını hissediyordu. Sesi yükseldi, vurguları güçlendi.

"Nansiyena koderdi de ra noksa..."

"Nansiyena koderdi de ra noksa..."

Odada birden sessizlik oldu. Büyücünün birkaç adım gerisinde bekleyen askerler, olacaklardan ürküp biraz uzaklaştılar. Suratlarında kaygılı ifadeler vardı. Büyücülerin bazen kontrollerini yitirip çevrelerine zarar verdikleri anlatılırdı. Daha önce böyle bir şey hiç yaşamamışlardı, ama zaten bu tür şeyler insanın başına yalnız bir kez gelirdi, ikincisi olmazdı.

Efsunlu sözleri söylemeyi bitiren adam, kalbinin hızlanan atışından doğru zamanın geldiğini anladı. Kollarını yavaşça ileri uzattı, dudaklarını sımsıkı kapadı. Parmaklarından sızan gri renkte duman gittikçe yoğunlaşarak önünde bir şekil almaya başladı.

Dumanın oluşturduğu şekil önce belli belirsizdi, hatları sürekli değişiyordu. Uzuyor, kısalıyor, önce üstü sonra alt

kısmı şişiyordu. Sonunda askerlerin hayret dolu bakışları altında, orta boylu bir adamın görünümüne büründü. Duman-adam, oraya gizlice gelmiş gibi dikkatle etrafına baktı, dizlerini büküp sessizce kapıya yürüdü. Arada bedeninden yumruk büyüklüğünde duman parçaları kopuyor, etrafa uçuşuyordu. Kapının hizasında aniden boyutları büyüdü, başı tavana kadar ulaşan devasa bir Nazkor ayısına dönüştü. Şimdi kükrüyor ve ölümcül pençelerini öfkeyle savuruyordu. Görünmeyen birileriyle savaşıyor gibiydi. Askerler mümkün olsa odadan kaçacak kadar dehşete kapılmışlardı, ama bunu yaparlarsa başlarına geleceklerden duydukları korku baskın çıktı. Duman yeniden küçülmeye başladı, bu kez insan boyutunda da kalmadı, küçüldü, küçüldü, tam gözden kaybolacak hale geldiğinde bir arıya dönüştü. Arı hızla uçarak duvardaki bir delikten girdi, ortadan kayboldu.

"İşte bulduk," dedi büyücü yorgun bir halde. Dizlerinin üstüne düştü.

***

"Az önce ne oldu efendim?" diye sordu Başasker Yomidon, soluklanmakta olan büyücüye.

Derian, düşünceli yüzünü ona çevirdi, "Hırsızın hazine odasına girişini seyrettiniz," dedi.

"Bir ayıyla ve bir arıyla mı? Bu tür hayvanların eğitilebildiğini hiç duymamıştım."

"Öyle değil, Yomidon. Ayı da o adamdı, arı da."

"Ama nasıl olur? Hırsız bir sihirbaz mıymış?"

Derian başını iki yana salladı. "Sihirbazlar başka yaratıkların şeklinde görünebilirler, ama bu göz aldatmacasıdır. Gerçekte onlara dönüşemezler." Demir eldivenli eliyle açık pencereyi gösterdi. "Kuleye bir kuş şeklinde bu pencereden girmiş olmalı. Onun kartala dönüşmesini kendi gözlerimle seyrettim. Sadece görüntü olarak değil, gerçekten kanatlarını çırpıp uçtu iblis."

Eğilip parmaklarını zeminde, kurumuş kanların üzerinde gezdirdi.

"Nöbetçilerdeki garip yaraların sırrını az önce anladık. Onlar bilmediğimiz bir silahın izleri değildi, bir Nazkor ayısının pençeleriydi. Daha sonra arı haliyle duvardaki delikten hazine odasına girmiş olmalı. Kapının içeriden açılmış olmasının açıklaması bu. Zaten dışarıdan asla açılamazdı, en güçlü koruma efsunlarıyla mühürlemiştik bu kapıyı."

"Peki ama bir sihirbaz değilse bu adam kim?" diye merakla ve korkuyla sordu Yomidon. Hiç böyle bir düşmanla karşı karşıya kalmamıştı.

Derian, soruya cevap vermedi. Aslında iyi bir fikri vardı, ama askerlerin onları ilgiyle dinlediğini fark etmişti, etrafa yayılacak dedikodular şu an işine gelmezdi.

"Hemen sultana rapor vermem lazım," dedi ayağa kalkarken. "Siz burayı yeniden korumaya alın. Parşomeni kaybettik, ama içeride hâlâ bir sürü paha biçilmez hazine var. Başka bir kayıp olduğunu zannetmiyorum, yine de senin gözetiminde bir sayım yapılsın."

Yomidon, o parşomeni bu kadar önemli yapan sırrı merak ediyordu, ama bir önceki sorusunun yanıtsız kalmış olması cesaretini kırdı, soramadı. Büyücü güçlü adımlarla uzaklaşırken, arkasından sadece "Emredersiniz efendim," diyebildi.

***

Derian, sarayda sözü geçen biriydi. Genç yaşına rağmen büyücüler arasında bu kadar hızlı sivrilmesini, sıra dışı yeteneklerinin yanında sultana körü körüne bağlı olmasına ve bu bağlılığı her hareketiyle hissettirmesine bağlayanlar çoktu. Aslında onun görevi olmamasına karşın, saray hazinesindeki soyguna ilk müdahale eden, hırsızı yakalayamasa bile en azından suratını görme fırsatı bulan da o olmuştu. Bu yüzden sultanın olayın içyüzünü araştırma görevini ona vermesi kimseyi şaşırtmamıştı.

Derian uzun boylu, ince yapılı bir adamdı. Daima dinç görünür, hal ve tavırlarıyla etrafına canlılık yayardı. Sahip olduğu büyük güçlere karşın en alt kademeden askerlerle, hatta uşaklarla bile yeri geldiğinde sıcak sohbetlere koyulmaktan gocunmazdı. Tarih ve coğrafya konusunda engin bilgisiyle entelektüel çevrede kendisine saygın bir yer edinmişti. Görev başında olmadığı zamanlar çok şık giyinir, fazla yakışıklı bir adam olmamasına rağmen kadınların beğenisini kazanırdı. Efsun Okulu'nda ilk senesinde pek parlak bir öğrenci olmadığı söylenirdi, ama öyle hırslı ve çalışkandı ki son sene mezun olurken en yakın rakibinden fersah fersah ilerideydi. Bütün bu özellikleri nedeniyle, kendisini çekemeyenler, sultana olan yakınlığından ya da yaşına göre sahip olduğu aşırı güçten hazzetmeyenler bile ona belli bir sempatiyle bakar, ayağını kaydırmak için özel bir çaba göstermezlerdi. Saray büyücülerinin çoğu kendi aralarında sessiz bir anlaşma yapmış gibiydiler, eğer günün birinde efsunbaşı kendileri olmayacaksa, Derian hepsinin tercih edecekleri ikinci seçenekti. Ama elbette daha hırslı olanlar, onu en güçlü ve tehlikeli rakipleri olarak belleyenler de yok değildi, Derian bu kişilere karşı daima tetikte olması gerektiğini biliyordu.

Toplantı odasına doğru yürürken, bakışları koridorun iki yanında sıralanmış altın heykellerin üstünde ilgisizce gezindi. Sarayın en usta sanatçıları tarafından yapılmış heykeller, bir zamanlar bu topraklarda yaşadıklarına inanılan dört kollu, geniş kanatlı erasnamusları temsil ediyordu. Helezonik boynuzları ve çenelerinden aşağı sarkan kısa hortumları vardı. Gergin kanatlarıyla uçmaya hazır duruyor, mağrur bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlardı. Kendi adına, halkın inandığı diğer pek çok masal gibi bu garip yaratıkların da hiç var olmadıklarına, çocukları korkutmak için uydurulmuş öykülerden ibaret olduklarına kalıbını basardı.

Düşüncelere gömülmüş bir halde odaya girdiğinde, Efsun-

başı Terikan'ı, Ordular Başkomutanı Gadek'i ve sarayın bir nevi gizli servisi olan amansız Zincir örgütünün başı, onu her zaman bir miktar ürkütmüş, ama duru güzelliğiyle de kendisine hayran bırakmış Olein'i sultanın çevresinde gördu. Sultan sırtını dayadığı yer adaleti, gücü ve cesareti temsil eden üç farklı renkli boğa figürüyle süslü tahtında huzursuzca oturuyordu, diğerleri ayaktaydı. Figürlerin biri sıradan, iki başlı bir boğaydı, ötekiler nadir görülen tek başlı boğalardı.

Şu an bu odada Delkarna'nın en güçlü dört insanı bir aradaydı. Onların yanında duruyor olmak normal şartlarda kendisini gururlandırır, gözüne bugüne kadar verdiği mücadelenin bir meyvesi olarak görünürdü, ama içinde bulundukları koşullarda hissettiği tek şey kaygı oldu.

Başkomutan Gadek'in kırmızı suratı ve huzursuzluğuna bakılırsa, az önce sağlam bir azar işitmiş olmalıydı. Sarayın güvenliğinden ona bağlı kişilerin sorumlu olduğu düşünülürse bu pek şaşırtıcı değildi. Gün bitmeden birkaç adamın kellesini kaybedeceğini tahmin edebiliyordu.

"Hoş geldin Derian," dedi Sultan Arterus, sinirli bir ifadeyle. Konuşması ani bir öksürük kriziyle bölündü, ciğerleri yerinden sökülüyormuş gibi güçlü, derin öksürüklerdi bunlar. Son birkaç yıldır dikkat çekecek ölçüde bitkin ve olduğundan yaşlı görünen adamın iyice güçten düşmüş ve yorgun bir hali vardı. Yeniden konuşabildiğinde, "Biz de seni bekliyorduk," diye homurdandı.

Büyücü eğilerek önce sultanı, sonra diğerlerini selamladı.

"Araştırmamı tamamladım efendim," dedi ciddiyetle. "İlginç bulgulara ulaştığımı söyleyebilirim."

"Birilerinin işini doğru yapması güzel," dedi sultan öfkeli bir sesle. Başkomutana yan gözle baktı. "Saray hazinesinde başka kayıplar var mı?"

"Zannetmiyorum efendim, sanırım sadece parşömeni almışlar. Gene de sayım yapılmasını emrettim."

"Neyin peşinde olduklarını biliyorlarmış... Ama nasıl... Nasıl bilebilirler? Onu korumakta n aciz olduğumuzun da gayet farkındalarmış." Komutana bir daha baktı, Gadek'in suratı iyice kızardı.

"Bu haydut tahmin ettiğimiz gibi bir sihirbaz mı?" diye sordu Efsunbaşı Terikan. Boynunu kaplayan beyaz sakalını sıvazladı, sakalın uçlarına bağlanmış dizi dizi mavi boncuklar birbirine çarpıp tıkırdadı. "Başka birinin o yükseklikten düşüp sağ kurtulması imkânsız. Denizi karış karış aradık, ne cesede ne de parşomene rastladık. Gemicilerin gördüğü ak kartal iyi eğitimli bir kuşa benziyor, sen de bilirsin Derian, ak kartalları sihir kullanmadan evcilleştirmek mümkün değildir. Özgür ruhlu hayvanlardır onlar. Başına buyruk büyü yapan bu deyyuslar bize hep sorun çıkarıyorlar!"

"Bu tam doğru olmayabilir," diye lafa karıştı Gadek alelacele. "Dağlarda yaşayan bazı kabilelerin her türlü hayvanı eğitebildiklerini duymuştum. Bunu araştırmaları için bir bölük askeri keşfe gönderdim, en kısa zamanda bizi bilgilendirecekler."

Derian, gördüğü şeyden emin olmadan, hayvanlara dönüşebilen adamla ilgili öyküsünü kimseye anlatmamıştı. Ama dumanın gösterdiği geçmiş çok açıktı, bu konuda bir şüphesi yoktu.

"Ben daha ilginç bir durumla karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorum efendim," dedi saygıyla.

"Seni dinliyoruz," dedi sultan.

"İlk önce hayal gördüğümü sanmıştım. Ya da ustam Terikan'ın dediği gibi, hırsızın göz boyaması yaptığını ve parşomeni kaçırmak için evcil bir kartal kullandığını. Ama ne kadar inanmak istemesem de, aslında ne gördüğümün farkındaydım. Ortada evcil bir hayvan filan yoktu, bizzat adamın kendisi kartala dönüşmüştü."

"Ama bu imkânsız!" dedi Terikan, "Böyle bir şey olamaz!"

Arterus ona ters ters bakınca sustu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye devam etti Derian. "Fakat hazine odasında yaptığım duman buyusu şüphelerimi sildi. Adamın kuleye dikkat çekmeden girebilmesi, nöbetçilerin üzerindeki pençe izleri, hazine kapısının içeriden açılmış olması... Bütün bunları farklı hayvanların şekline bürünerek yapmış. Önce bir kartal, sonra bir Nazkor ayısı, hemen ardından küçük bir arı. Siz de bilirsiniz, arı cinsi büyüyle bile eğitilemez. Hem de hepsi birkaç saniye içinde olmuş, yani ufak bir büyüye odaklanmak için bile yetmeyecek bir sürede. Bu yüzden bunun yeni keşfedilmiş bir sihir numarası olduğunu zannetmiyorum. Bana sorarsanız açıklamayı bugünde değil, geçmişte aramalıyız."

Derian son cümleyi söylerken, bakışlarını o âna dek sessizce dinlemeyi tercih etmiş olan Olein'e çevirmişti. Ona baktığında, genç kadının kısa kızıl saçlarının beyaz tenine ne kadar çok yakıştığını düşünmeden edemedi. Elini o saçlarda gezdirdiğini, parmaklarına dolandıklarını hayal etti. Hemen sonra böyle bir anda bunu düşünebildiği için kendine kızdı. Gizli Servisin Başı, Delkarna'nın en korkulan ve muhtemelen en zeki kadını, kendisine yapılan göndermeyi anlamakta zorlanmadı.

"Hepsini öldürdüğümüzü sanıyordum... Geride kimse kalmamış olmalıydı..."

"Sanıyor muydun?" dedi Arterus ıslar gibi. Yeniden bir öksürük krizine tutuldu. Bu seferki öncekinden de uzun sürdü. Sanki öksürmüyor, midesine kaçmış bir yaratığı dışarı atmaya çalışıyordu. O yeniden konuşana kadar herkes sessizce önüne baktı. "Sanıyor muydun? Bana Delkarna üzerindeki tüm şamanların kökünü kuruttuğunu söylemiştin! Aptal kadın, nasıl böyle bir hata yaparsın! Sen... Seni parçalara ayırmalıyım!"

Olein, sultanın gözlerindeki öfkeden korkmuşa benzemi-

yordu. Ona sakin ve kendinden emin bir ifadeyle baktı. Derian tanıştıkları günden beri bu kadını bir kez olsun korkmuş ya da telaşa kapılmış görmediğini düşündü.

"Sultanım, bizim işimizde kesinlik yoktur. Sadece mümkün olanın en iyisini yaparız. Şamanların Delkarna'dan temizlenmesi görevini en yetenekli adamlarıma vermiştim. Şayet bir kusurları olduysa, bu benim de kusurum sayılır. Şu andan itibaren bu konuyla bizzat ilgileneceğim. Elbette güveninizi kaybettiysem görevi bir başkasına verebilirsiniz, buna saygı duyarım. Bir ceza uygun görürseniz, buyruğunuz karşısında boynum kıldan ince."

"Güvenimi sarstığın doğru," dedi sultan, gözlerini kısarak. Sanki kadını bakışlarıyla dövüyordu. Sonra derin bir iç çekip yüzünü duvara döndü. "Ama ne yazık ki elimde senden daha iyisi yok. Senin başarısız olmana alışık değilim Olein. Bu kez yalnız çalışmayacaksın. Derian'la birlikte hareket edeceksiniz. Bana ikiniz de ayrı ayrı rapor vereceksiniz. O parşomen benim için çok değerli, asla düşmanın elinde kalmamalı! Gidip onu bulun ve bana geri getirin!"

Olein, genç büyücüye yan gözle baktı, omuzunu silkti.

"Emredersiniz. Bu kez herhangi bir hata olmayacak, size söz veriyorum. Birkaç nöbetçi, kartalın açıkta bekleyen bir gemiye doğru uçtuğunu görmüş. Geminin kime ait olduğunu araştırıyoruz, ona ulaştığımız gün şaman da elimizde demektir. Zincir'in tüm ajanları bu işin üstünde çalışıyor." Hafifçe dizini kırıp başını eğdi. "Size kendimi affettireceğim."

"Eğer bu kez bir hata olursa Olein," dedi Arterus ciddiyetle, "Bu yaptığın son hata olur. Sözüm bu odadaki herkes için geçerli. Çok geç olmadan parşomeni bana geri getirin. Ve onu çalan şamanı, kaldıysa Delkarna'da nefes alan diğer tüm şamanları yerin bin kat dibine gömün! Gömün ki o deyyuslar bir daha oradan çıkamasınlar!"

2

Genç kadın, tavanın destek tahtalarının üzerinde parmak uçlarında duruyordu. Üzerinde bedenini saran siyah bir deri elbise vardı, suratının yarısı aynı renk bir maskeyle örtülmüştü. Dengesini sağlamak için dizlerini kırmış, kollarını iki yana açmıştı. On metre kadar aşağıda, sohbet etmekte olan nöbetçileri dikkatle gözlüyordu. Dört kişiydiler, biri diğerlerinden belirgin şekilde uzundu. Her birinin kol boyunu, kılıçlarını savurabilecekleri mesafeyi, hareketlerindeki canlılığı gözleriyle ölçtü. Adamlardan şişman olanı muhtemelen aralarında en geç tepki veren olacaktı. En mantıklısı onu sona bırakmaktı.

Adamlardan ikisi durduğu yeri değiştirince, o da parmak uçlarında tahtanın üzerinde ilerledi, planını uygulamak için yeniden en doğru noktaya geldi. Kollarını içe doğru büktü, kılıçlarını usulca çekti. Sonra birden kendisini boşluğa bıraktı.

Ayakları daha yere değmeden, en uzun boylu nöbetçiyi güçlü bir darbeyle saf dışı bırakmıştı. Olduğu yerde büyük bir hızla döndü, kılıçlarından birini en yakın adamın bacaklarına indirirken bir diğerinin karnını hedef aldı. Şişman olanları o sırada kılıcını çekme şansı bulmuştu, ama onun saldırısını karşılaması zor olmadı. Birkaç saniye sonra o da arkadaşlarının yanına yığılıp kalmıştı.

Kadın doğruldu ve kılıçlarını kınlarına soktu. Karşısında yükselen demir kapıya doğru olanca hızıyla koştu. Bu arada bileğine sarılı zincirdeki maymuncuklardan birini seçmiş, parmaklarının arasına almıştı. Dört kilidi de sadece birkaç saniyede açtı, sonra bir adım gerileyip eğildi, tecrübeli gözleriyle kapıyı koruyan bir tuzak olup olmadığına baktı.

Elbette vardı. Hem de bir değil iki tane. Az ötedeki kaplan heykelinin ağzına yerleştirilmiş oku tetikleyecek olan ince ipi usulca kesti. Kapı açıldığında uzakta bir yerlerde bir alarmı

çalıştıracak minik çıkıntıyı çakısıyla yerine sabitledi.

Kapıdan girdiğinde kendisini bir önceki kadar büyük, penceresiz bir odada buldu. Oda boştu. Tamamen boş. İçeride ne bir canlı ne de bir eşya vardı. Pencere olmamasına karşın duvarlarda süs amaçlı asılmışa benzeyen, belki de arkalarında sırlar saklayan, büyük, bordo perdeler duruyordu. Bu kez kendisini neyin beklediğini düşündü, ileriye doğru bir adım attı. Ayağının altındaki zeminin hafifçe aşağı kaydığını fark edince dondu kaldı. Hassas kulakları, sağdaki duvardan fırlayan demir topun havada çaldığı ıslığı tam zamanında duydu, kendini yere atıp bir taklayla durduğu yerden uzaklaştı. Top sırtını sıyırıp geçmişti, etinde acıyı ve kanın nemini aynı anda hissetti.

Doğrulurken, duvarlarda birbiri ardına onlarca deliğin açıldığını gördü.

Başarmalıyım...

Olanca hızıyla ileri koştu. Üzerine doğru onlarca demir top uçmaya başladı. İlk birkaçından çevik hareketlerle kurtuldu, bir tanesi diz kapağına vurup onu yere yıktı. Bir diğeri kaşına çarptı, gözünün önünde uçuşan iri kan damlaları gördü.

Başarmalıyım...

Bir takla attı, hızla doğrulup sıçradı ve kalan topları gerisinde bırakıp karşı duvardaki kartal armasına güçlü bir yumruk attı.

Duvarlardaki delikler aynı anda kapandılar. Bitkin bir halde dizlerinin üstüne düştü.

Sonra birden odada yalnız olmadığını fark etti. Aniden kemerinden çektiği bir bıçağı perdelerden birine olanca hızıyla fırlattı. Bıçak, havayı döne döne yardıktan sonra, perdeyi deldi ve arkasında gizlenen tahta kapıya saplandı.

Derian'ın yanağının birkaç santim uzağına.

"Benim Olein! Dur!" diye telaşla bağırdı genç adam, perdeyi hızla çekip açtı.

Olein homurdanarak başını iki yana salladı. Çevik bir hareketle sıçrayıp ayağa kalktı, büyücüye kızgın gözlerle baktı.

"Sen ne arıyorsun burada?"

Genç kadının az önce nakavt ettiği dört nöbetçi, koşarak odaya girdiler, onu merkezine alan bir kare oluşturdular. Yüzleri Derian'a dönüktü. Bu kez ellerinde az önceki gibi tahta kılıçlar değil, jilet keskinliğinde gerçek kılıçlar vardı.

"Tamam beyler, bir tehlike yok," dedi Olein. Yüzündeki maskeyi çıkardı, parmaklarını kızıl saçlarından geçirdi. "Yaramaz bir çocuk yolunu kaybetmiş, o kadar."

Adamlar Derian'a ve süslü cübbesine bakıp gevrek gevrek güldüler. "Kaç dakika?" diye sordu kadın. Elinde küçük bir kum saati tutan asker, "Sekiz," dedi. "Çok iyiydiniz efendim."

"Daha iyi olmalıyım," diye kaşlarını çattı Olein. "Altı dakikaya inene kadar tekrarlayacağız. Yarın dört farklı nöbetçi seçip aynı saatte gönderin." Kendisine uzatılan beyaz mendili aldı, usul usul kanayan kaşına bastırdı.

"Pansuman ister misiniz?"

"Gerek yok. Bugünlük bu kadar çalışma yeter. Beni misafirimizle yalnız bırakın."

Adamlar odayı terk etmeden önce kılıçlarını indirip Olein'e saygıyla selam verdiler. Kadın, büyücüye hoşnutsuz bir ifadeyle baktı.

"Diğer kapıdaki nöbetçilere ne yaptığını sormalı mıyım?"

"Bir şey yapmadım," dedi Derian. "Sadece biraz uykuları gelmiş."

"Onları büyüledin mi? Zincir'in merkezinde büyü yapamazsın Derian, eğitim odasına gizlice giremezsin! Sen ne halttettiğini sanıyorsun? Sence burada oyun mu oynuyoruz?"

Genç kadın, hızlı adımlarla yürüdü, kapıya saplanmış hançeri bir hamlede çekip çıkardı.

"İyi atıştı," dedi Derian. "Tam yanıma saplandı."

"Kötü atıştı," dedi Olein. "Iskaladım. Ben perdenin arkasındaki adama nişan almıştım."

Genç adam bir anlığına gülümsedi. Olein'in suratındaki ifadeden ciddi olduğunu anlayınca gülümsemesi suratında dondu.

"Bir suikastçi olabilirdin," dedi Olein. "Risk alamazdım."

"Anlıyorum."

"Umarım anlıyorsundur. Çünkü arka arkaya iki defa ıskaladığım olmadı."

Genç kadın, büyücüyü kolundan tutup dışarıya sürükledi. Derian, kadının soğuk ifadesine rağmen beyaz tenine ve göz alıcı vücuduna böylesine yakın olmaktan hoşnuttu.

Birlikte eğitim odasından çıktılar, şık koltukların olduğu geniş dinlenme salonuna geçtiler. Tam ortadaki çiçek şeklinde mermer havuzda rengârenk süs balıkları yüzüyordu. Aydınlatma için odanın dört köşesine şık kafesler içinde yavru nar kuşları konulmuştu. Üzerleri boyalı olduğu için, nar kuşlarından yayılan ışık duvarlarda mavinin çeşitli tonlarında daireler oluşturuyordu. Komşu hücrelerde yapılan işkencelerin sesleri ortamın huzurunu bozmasın diye, duvarlar normalden kalın örülmüştü. Böylece konuşulanlar da dışarı sızmazdı.

"Burası özel sohbetler için daha iyi. Şimdi anlat bakalım, ne arıyorsun burada?"

"Seninle biraz dertleşmem lazımdı. Güvende olacağımız bir yerde. Buradan daha iyi bir yer aklıma gelmedi."

Genç adam, Olein'in ifadesiz yüzüne bakarken kaşlarını çattı.

"Mendil kıpkırmızı oldu. Kaşına baktırmalısın."

"Ufak bir şey, önemli değil."

"Kendini neden bu kadar zorluyorsun Olein? Bu ülkede alt edemeyeceğin hiç kimse yok. Neyi ispatlamaya çalışıyorsun? Seni kaç defa dövüşürken gördüm. Kimse sana dokunamıyor bile. Ama sen sürekli kendi kendini incitmenin bir yolunu buluyorsun."

Genç kadın omzunu silkti.

"Biraz acı iyidir. Beni dinç tutuyor. Amacıma odaklanmamı sağlıyor. Hem acı hissini unutursam, başkalarının canını gerçekten yakıp yakmadığımı nasıl anlayabilirim?"

Derian derin bir iç çekti. Karşısındaki insanın iki ruhu vardı sanki. Onunla sohbet ederken, genç, yaşamasını ve eğlenmesini seven, Delkarna güzeli bir kadınla birlikte olduğunu düşünüyordu, ama bu kadının ülkenin en soğukkanlı katillerinden biri olduğunu, görev icabı da olsa çocuk ya da yaşlı demeden sayısız isyancıya ölümüne işkence yapmaktan çekinmediğini biliyordu. Nasralar söz konusu olduğunda Olein'in kalbi taşa dönüşürdü. İç savaşta ailesini bir Nasra çetesinin katlettiğini duymuştu, ama detayını hiç sormamıştı, sormaya cesaret edememişti.

"Evet, seni dinliyorum," dedi Olein ifadesi yumuşayarak. "Konuşmak istediğini söyledin, derdin ne anlat bakalım. Her zamanki gibi bana kur yapmaya gelmediysen tabii!"

Derian güldü. "Sana kur yapmak için yol boyu epey vaktim olacak. Ama yolculuğa başlamadan önce sormak istediğim şeyler var. Neyin peşinde olduğumuzu bilirsem ona göre hazırlanabilirim."

"Senin bir hazırlık yapman gerekmiyor. Bence sen yolda eğlenmene bak. Güzel bir kır gezintisine çıktığını düşün, yanına okuyacak birkaç kitap al. Ne bileyim, kurbağaları yakışıklı askerlere dönüştürecek bir büyü çalış... İşime karşıma yeter, başka şey istemiyorum."

"Beni fazla hafife alıyorsun," dedi Derian. "Sana yardım edebilirim."

Olein burun kıvırdı.

"Peki bunu nasıl yapacaksın, dumandan kuşlar uçurarak mı? Ya da düşmanlarımın uykusunu getirerek mi? Kulede o şerefsiz şamanı elinden kaçırmasan şu an hiçbir derdimiz olmayacaktı. Sen onların dengi değilsin, maalesef bunu kabul etmek zorundayız. Seni severim Derian. Ama beni yavaşlat-

manı göze alamam, yoluma çıkma o yüzden."

Genç adam kaşlarını çattı.

"Tüm sarayda o şamanı yakından görebilen tek kişi olduğumu unutuyorsun. Ve evet, belki onu elimden kaçırdım. Ama büyücüler içinde onu yakalamaya en çok yaklaşan ben oldum. Üstelik şamanlar söz konusu olduğunda, senin de mükemmel olmadığını hepimiz biliyoruz. Şayet işini hatasız yapsaydın, bugün Delkarna'da peşine düşeceğimiz bir şaman kalmamış olacaktı."

Olein büyücüye ters ters baktı.

"Şansını zorluyorsun."

"Sadece birbirimize ihtiyacımız olduğunu anlamanı istiyorum. İkimiz de, pek çok kişinin gözünde, bulunduğumuz konumlar için fazla toyuz. En ufak hatamızda ayağımızı kaydırmaya çalışacak bir sürü rakibimiz var. Birbirimize destek olmalıyız. Tüm ukalalıklarına rağmen, yeteneklerimin farkında olduğunu biliyorum. Sadece bana biraz güvenmeni istiyorum, o kadar."

"Ben kimseye güvenmem," dedi Olein, içtenlikle. Sonra alnına bastırdığı mendili bir top haline getirdi, masanın üzerine bıraktı.

"Ama bazen risk alırım. Tamam, her ne merak ediyorsan sor bakalım. Anlatabileceğim kadarını anlatacağım. Elbette doğru söyleyip söylemediğimi asla bilemeyeceksin."

"Ben de bazen risk alırım," dedi Derian. "Söyleyeceklerinin doğru olduğunu varsayacağım. Şu parşomenden başlayalım. İçinde bu kadar önemli olan ne var?"

"İşte bunu gerçekten söyleyemem. Sultan ve Başkomutan dışında kimsenin bilmemesi istenen bir bilgi var. Ama sultanın onu geri almak için her şeyi göze alacağını söyleyebilirim."

"Peki sultan için bu kadar değerliyse, isyancılar onu çoktan yok etmiş olamazlar mı?"

"Hayır," dedi Olein. "Çünkü o bilgiyi isyancılar da merak ediyordur. Parşomendeki yazılar şifreli. Şifreyi çözmeden, ne yazdığını okumadan onu yok edeceklerini zannetmiyorum. Parşomenin kabını kıramazlar, çünkü Fargon kilidiyle korunuyor, içinde özel bir mekanizma var, zorla açılmaya çalışıldığı takdirde minik bir cam tüp kırılır ve tüpün içindeki asit parşomene yayılarak onu bir parça bulamaç haline getirir. Şamanlar akıllıdır, Fargon kilidini tanıyacaklarına eminim. Şifresini çözene kadar onu zorlamayacaklardır. Ne zaman çözerler bilmiyorum, ama onlar bunu başarmadan parşomeni geri almak zorundayız."

Derian biraz düşündü.

"Biliyor musun, sanırım ben parşomende ne olduğunu biliyorum."

Olein, kaşlarını kaldırıp genç büyücüye dalga geçercesine baktı.

"Öyle mi?"

"Evet. Son günlerde kapalı kapılar ardından herkesin konuştuğu bir dedikodu var. Gözbebeklerini sihir ile siyahlaştıran bazı Nasraların sarayda önemli mevkilere geldiği, hattâ orduya sızdığı söyleniyor. Bağımsız bir Nasra ülkesi için hayatlarını adamış kişilermiş bunlar. Saraydan ve ordudan çetelere bilgi aktardıklarından şüphe ediliyor. O parşomenin bununla bir ilgisi olmalı. Belki bu kişilerin listesi ya da sihrin nasıl çözüleceğine dair bir bilgidir. Yaklaştım mı?"

"Hayır, Derian. Ama yaklaşmış olsan, hattâ tam üstüne bassan bile bunu söylemeyeceğimi biliyorsun."

Derian güldü. "Evet, bunu biliyorum. Peki şu gizemli parşomeni aramaya nereden başlayacağımız konusunda bir fikrin var mı?"

"Bazı duyumlar aldık. Kaptan Gura, liman liman dolaşıp uzun bir yolculuk için erzak ve tayfa topluyormuş. Bazı isyankar Nasra gruplarının onları Delkarna'dan uzak, güvenli

bir yere götürmeleri için Gura'yı kiraladığı söyleniyor. Belki ıssız adalardan birine bilemiyorum, ama parşomeni şifreyi çözene kadar Gura'nın gemisinde saklama ihtimalleri yüksek. O gece nöbetçilerin gördüğü cüssede bir kalyonu olup böyle bir riski göze alabilecek fazla adam yok. Gura'nın şamanlarla iyi dost olduğunu biliyoruz. Daha önce de sultana karşı birlik olmuşlardı. Şu ara bu dedikoduları halk arasındaki casuslarıma teyit ettirmeye çalışıyorum. Birkaç gün içinde kesin bilgilere ulaşırız."

Derian, hakkında çok şey duyduğu Kaptan Gura'yla karşılaşma düşüncesinden ürpermişti, sonra yanında durduğu kadının en az onun kadar tehlikeli biri olduğunu düşündü, bu ikilinin arasında kalma ihtimali hiç cazip değildi.

"Gura, Nasraların parasına muhtaç değil ki! Tüm denizleri haraca bağladı. Niye böyle bir şeye kalkışsın?"

"Çünkü bunun sultanı deli edeceğini biliyor. Gura sultandan nefret eder. Gura'nın babası da sultanın babasından nefret ederdi. Onlar daima sorunlu bir aile oldular, düzen karşıtı, iktidar düşmanı... Gura bence Arterus'a zarar vereceğinden emin olursa, o Nasralara bedavaya yardım edecektir."

"Nasralar Delkarna'da güvende değil mi? Niye başka bir yere gitmek istesinler? Çetelere katılmadıkları sürece istedikleri yerde rahat rahat yaşıyorlar."

"Gura'nın gemisindekiler muhtemelen eski çete üyeleri ya da sempatizanları olsa gerek. Ordunun aradığı kişiler. Belki aralarında asker kaçağı Delkarlar da vardır. Eğer bu bilgi doğruysa, amacımız sadece parşomeni geri almak olmayacak. Gittikleri yerde organize olup ülkeyi karıştırmaya devam edeceklerdir. Buna izin veremeyiz Derian."

"Buna engel olmak için bir planın var mı?"

"Evet," dedi Olein, kararlılıkla. "Oldukça iyi bir planım var. Peki sana gerçekten güvenebilir miyim? Bu yolculuk kapalı kapılar ardında büyü çalışmaya ya da saray odalarında

hokkabazlık yapmaya benzemeyecek. Açık alanda güvenliğini garanti edemem. Bu şamanın gücünün sınırlarını bilmiyoruz. Bunu yapmak istediğinden emin misin, şayet yolculuğa katılmamak için bir bahane bulursan sultan seni hoş görecektir. Peşime takabileceği çok adam var."

Derian başını iki yana salladı.

"Hayatım boyunca hiçbir görevden kaçmadım. Çocukluğumdan beri sultana hizmet ediyorum, hayatta kendimi bağlı hissettiğim tek kişi o. Sahip olduğum her şeyi ona borçluyum. Bugüne kadar bana verdiklerinin karşılığını ödeme zamanı geldi. Bu yolculukta birbirimizi daha iyi tanıma fırsatı bulacağız Olein. Görevler söz konusu olduğu zaman, ne kadar sağlam durabildiğimi göreceksin."

Genç adam, ayağa kalkarken Olein'e çapkınca gülümsedi.

"Sana yol boyu kur yapma fırsatını da hayatta kaçırmam!"

Büyücü odadan çıkana kadar, Olein onu gülümseyerek izledi. Yalnız kaldığı zaman yüzündeki tebessüm yavaş yavaş silindi. İşaret parmağını kaşının üzerindeki taze yaraya götürdü ve tırnağıyla sertçe bastırdı. Keskin bir acı alnından başlayarak tüm bedenine yayılırken, bir ibadet yapıyormuş gibi gözlerini huşu içinde yumdu.

3

"Yola çıkmaya hazır mısınız efendim?"

Derian, önünde durduğu tablodan gözlerini ayırmadan, "Herkes toplandı mı?" diye sordu.

"Arabalara geçmeye başladılar. Son kontroller yapılıyor."

"Peki o zaman. Ben de birazdan geliyorum."

Kapıdaki asker saygıyla selam verip odadan çıktı.

Tabloda yaşlı bir adam, rengârenk mücevherlerle süslü, görkemli bir kıyafetin içinde tek başına resmedilmişti. Yüzündeki sonsuz özgüvenle bir tanrı kadar ihtişamlı görünüyordu.

Sultan Arterus'un atalarından Koledion, Derian'ın çocukluk kahramanıydı, ona karşı duyguları büyüdüğünde de değişmemişti. Hayatının geçtiği efsun okullarında, çok küçük yaşlardan beri onun mücadelesini ve zaferlerini dinleyerek büyümüştü. Eskiden pek çok farklı ülkeden oluşan bu toprakları, tek bir insan ömründe ortak bir hükümdarlık altında toplaması, farklı milletlerden farklı diller konuşan insanları Delkar adı altında bir ve bütün yapması hayranlık uyandırıcıydı Böylece o zamana kadar süregelen savaşlar bir son bulmuş, kaos sona ermiş, birbirine düşman onlarca ülke yerine tek ve barış içinde yaşayan büyük bir ülke, Delkarna doğmuştu.

Okullarda anlatılmayan şeyler de vardı elbette. Derian Koledion'un oğullarının ve torunlarının onun şanlı mirasını yeterince iyi koruyamadıklarına inanırdı. Bu yüzden isyancı Nasralar gibi ayrılıkçı grupların yeşermesine engel olamamışlardı. Ama Koledion'un hayali ve ideali hâlâ çok güçlüydü. Derian'ın sultanlığa duyduğu bağlılığın asıl kaynağı, Koledion'a duyduğu bu hayranlık ve inançtı. Arterus ne onun kadar karizmatik bir lider ne de onun gibi cesur bir savaşçıydı ama sonuçta damarlarında bu büyük liderin kanı dolaşıyordu. Onun isminin kalplerde uyandırdığı saygının mirasçısıydı. Koledion'un izinden gittiği sürece, o da sultanı için gerekirse canını vermekten kaçınmayacak, onun uğrunda her şeyi göze alacaktı. Böylece bu büyük idealin bir parçası olacak, sınırlı ve kısa hayatı bu ideal sayesinde büyük ve anlamlı bir yaşantıya dönüşecekti.

Uşağı yolda ihtiyaç duyabileceği her şeyi önceden toplayıp askerlere teslim etmişti. Bu yüzden sadece baba yadigarı kısa hançerini cübbesinin içine sokup kapıya yürüdü. Çıkacağı yolculuk için kumaşı sağlam, ağırlık yapacak süsleri ve armaları olmayan, sade bir cübbe seçmişti. Buna rağmen koridorda karşılaştığı büyücüler ve başaskerler ona her zamankinden daha saygılı bakışlarla selam veriyorlardı. Olein'le

birlikte üstlendikleri görev dedikodulara yansımış olmalıydı.

Saraydan çıktığında yüzüne çarpan serin havayı doya doya içine çekti. Meydanın ortasında yan yana dizilmiş on civarında atlı araba vardı, iki kişilik küçük arabalara güçlü atlar koşulmuştu. Arabaların içinde bir sürücü bir de okçu bulunuyordu, geri kalan yeri erzağa, suya, oklarla yedek silahlara ayırmışlardı. Arabaların ikisi diğerlerinden çok daha büyüktü, onlara dörder at bağlıydı. Birinde orta boy bir mancınık yükseliyordu, diğeri ise mancınıkta kullanılacak çivili toplarla doluydu.

Arabaların biraz gerisinde, atlarının üzerinde tepeden tırnağa silahlı Sultan Süvarileri bekliyordu. Sarayın seçkin savaşçıları olan bu süvariler hem at üstünde hem de ayakları yere basarken Delkarna'da pek az rakip tanırlardı. Ayrıca ordunun geri kalanına göre çok daha eğitimli ve kültürlü adamlardı.

Arterus bu tür görevlere her zaman farklı güç odaklarından birkaç kişi katardı, Zincir'in casusları, askerler, büyücüler, hep birlikte olduklarında birbirlerini gözlerler ve kimsenin çizgiyi aşması, sultanın beklentilerinin dışına çıkması mümkün olmazdı. Bu kez de durum farklı değildi, birliğin başında sultanın güvendiği başaskerlerden ikisi olacaktı, ama yolculuğun planlanması ve yönetimi Zincir'in lideri Olein'in sorumluluğundaydı. Fikir ayrımına düşüldüğünde son sözü genç kadın söyleyecekti. Kendisinden beklenen ise sadece gözlerini dört açıp plana uyulduğundan emin olması ve gerektiğinde yetenekleri ile onlara yardım etmesiydi.

Olein ciddi bir ifadeyle arabaları teftiş ediyordu. Kısa kızıl saçları, güneşin altında alev alev parlıyordu. Genç kadın her zamanki gibi Derian'ın gözüne çok çekici göründü. Ayakları onu kadının yanına götürdü.

"Merhaba. Sanırım arabalar hazır. Gece hiç uyumadın mı sen, ne zaman ayarladın bunca şeyi."

"Hemen hemen hiç," dedi Olein, kafasının meşgul olduğu belliydi.

"Benim yapmam gereken bir şey var mı?"

"Seninle ben şu arabada olacağız," diye diğerlerinden nispeten daha büyük bir arabayı işaret etti Olein. Sürücü dışında iki kişilik yer vardı. "Ufak bir işi hallettikten sonra yerine geçebilirsin."

"Söyle yeter," dedi Derian gülümseyerek. Olein'le aynı arabada yolculuk edeceklerini düşünmek onu keyiflendirmişti. Genç kadın acaba ondan hoşlandığı için mi yol arkadaşı olmalarını istemişti yoksa kendisini kontrol altında tutabilmek için mi? Doğrusu bunu pek önemsemiyordu. O sırada gözü sıranın sonundaki arabaya kaydı, içinde o güne kadar gördüğü en iri adam vardı. Yanıbaşında uçları balina zıpkınları gibi tırtıklı dev mızraklar yükseliyordu. Diğer adamların tersine üniforma giymemişti, omzuna pençe arması olan bir pelerin atmıştı.

"Şu Narenatlı senin arkadaşın mı?"

Olein, adama şöyle bir baktı, gülümsedi.

"Goredo'nun Delkarna üzerinde bir arkadaşı olduğunu zannetmiyorum. Hoş... Aynı şeyi benim için de söylemek mümkün."

"Ama eminim onu buraya sen getirdin. Başaskerler kiralık kılıçlardan hoşlanmazlar."

"Evet, benim fikrimdi. Bazı özel görevler için Zincir'in böyle adamlardan yararlandığı oluyor. Askerlere bizzat yaptırmak istemediğimiz işler için... Bu yüzden onlarla iletişim içinde olmam gerekiyor. Peşine düşeceğimiz şamanın bir Nazkor ayısı şekline bürünebildiğini söylemiştin. Goredo, sadece bir kiralık kılıç değil, aynı zamanda Delkarna'nın en yetenekli avcılarından biridir. Özel yeteneği ve tutkusu da Nazkor ayısı avlamak. Bunun için bizzat kendisinin hazırladığı özel mızraklar kullanıyor. Kulübesini ziyaret etme fırsa-

tım olmuştu, duvarı o dev ayıların kafalarıyla süslü. İşimize yarayabileceğini düşündüm."

"Peki ya şaman Nazkor ayısından daha büyük bir şeye de dönüşebiliyorsa?" diye yarı şaka yarı ciddi sordu Derian.

Olein sakin bir sesle, "O zaman bizim kafalarımız şamanın duvarını süsler," dedi. "Bu kadar kaygılı olma sevgili büyücüm. Kesin kazanacağımız bir savaşın ne heyecanı olur ki?"

Derian, mızraklarını törpüleyen Goredo'yu seyrederken, Olein onu hafifçe dürttü.

"Kayıp parşomenimiz hakkında tahminin vardı ya... Hani Nasraların gözlerinin siyahlaştırılmasıyla ilgili efsun olabileceğini düşünmüştün. Seni çabuk hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm. Onunla alakasının olmadığı kesinleşti. Büyücülerimiz o sihrin sırrını zaten çözmüşler. Tüm ülke genelinde bir kontrol yapılacak, sultanın emriyle her Delkar üzerinde uygulanacak bir inceleme. Biz de bundan muaf değiliz. Ama merak etme, kısa süreceğini söylediler. Bak, işte Karuo da geliyor."

Derian, başını çevirip yaklaşan ufak tefek adama baktı. Adamın üzerinde aşırı süslü bir cübbe vardı, yüzünün yarısını kaplayan sakalı boynuna kadar inmişti. Bunlara sivri uçlu pabuçlarını da ekleyince komik bir görünümü olduğu söylenebilirdi. Karuo, büyücüler arasında pek sivrilememiş, hep gölgede kalmış bir adamdı. Efsun yeteneğinden çok, engin tarih bilgisiyle takdir görürdü. Gene de bazı büyülerde oldukça deneyimli olduğu bilinirdi.

Karuo'nun arkasından ok tüfekleriyle gelen bir manga asker, biraz uzakta sıralandılar. Derian, bu tedbirin aralarına sızan bir Nasra olması riskine karşı alındığını tahmin etti. Buna pek ihtimal vermiyordu, ama temkinli olmak en doğrusuydu.

"Merhaba Derian," dedi Karuo, mesafeli bir tavırla. Derian, kendisinden çok daha yaşlı olan bu adamın, şu an bulunduğu noktaya hiçbir zaman ulaşamayacak olduğu için ona karşı bir

miktar hınç besleyebileceğini tahmin ediyordu. Aslında pek çok başka büyücü için de aynı şekilde düşünüyordu, hiçbirinden doğrudan bir tepki görmese de için için onu kıskandıklarına ve ayağını kaydırmak için bir bahane aradıklarına kalıbını basardı. Kendisi de onların yerinde olsa öyle yapardı.

"Merhaba Karuo," dedi biraz huzursuz bir ifadeyle. "Tebrik ederim, dönek Nasraların foyasını meydana çıkaracak bir sihir bulmuşsunuz. Fakat bu güzel haberi bizzat efsun konseyinden almayı beklerdim, bana neden söylenmedi?"

Karuo gülümsedi. "O kadar alıngan olma Derian, senin daha önemli işlerin vardı, meşgul etmek istemedik. Sultan tarafından bizzat görevlendirilmiş bir büyücünün böyle şeylerle vakit kaybetmemesi gerekir. Efendi Terikan bu büyünün tüm Delkarna genelinde uygulanmasını onayladı. İstisna yok. İlk önce de kendi üzerinde uygulattı. Birkaç saniyelik bir işlem, acısız ve alet gerektirmiyor. Aslında ülke çapında uygulamaya yarın başlayacağız, bu gece Efendi Terikan tüm saray büyücülerini toplayıp bilgi verecek, büyünün nasıl yapılacağını uygulamalı olarak öğretecek. Ama siz bir süre burada olmayacağınız için kontrolünüzü önceden bitirelim istedik."

"Peki öyleyse," dedi Derian, "Emeği geçenleri bir kez daha tebrik ederim, bu can sıkıcı duruma çok hızlı çözüm bulmuşsunuz. Benden başlayabilirsiniz, ne yapmam gerekiyor."

"Sadece gözlerini kapatman yeterli, sonra gevşe ve her şeyi bana bırak."

Derian uslu bir çocuk gibi denileni yaptı. Zaten başka bir şansı da yoktu.

Karuo, genç adamın tam karşısına geçti, onları merakla seyreden Olein ve askerlerin bakışları altında, Derian'ın şakaklarına işaret parmaklarını, kapalı gözlerinin üstüne ise başparmaklarını koydu. Bunu yapmak için kollarını epey yukarı kaldırması gerekmişti.

"Naretsi ko re de manseret... Narkore zi la derakse..."

Derian, efsunlu sözlerin sadece büyücünün içindeki enerjinin hareketlenmesi için tekrarlandığını biliyordu. Asıl iş odaklanmak ve enerjini doğru şekle sokmakla ilgiliydi. Bunun süresi büyücünün kabiliyetine ve sihrin zorluğuna göre değişirdi. Bir an için gözlerinde bir karıncalanma hissetti. Sonra bu his yavaş yavaş bir yanmaya dönüştü. Sihrin onun üzerinde hiçbir etkisinin olmaması gerekirdi, bir Nasra olma ihtimali yoktu, gözleri doğduğu andan beri siyahtı, bunu adı gibi biliyordu. Peki ama bu hissettikleri neydi böyle? Karuo ona ne yapıyordu?

"Naretsi ko re de manseret... Narkore zi la derakse..."

Bir anda kafasında bir şimşek çaktı. Ya bu bir numaraysa diye düşündü, ya yaptığı sihir ile gözlerini beyaza çeviriyorsa, etrafta bunu anlayabilecek hiç kimse yoktu. Gözbebeklerindeki yanma gözlerini yaşartacak hale gelince içindeki korku büyüdü. Büyücüler ya da bizzat Karuo onu Arterus'un gözünden düşürmek, Efsunbaşılık yolunda en güçlü rakiplerini ortadan kaldırmak için bir komplo kurgulamış olabilirdi. Nasıl da kendisini hemen adama teslim etmişti, nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Gözlerinin üzerindeki baskının kaybolduğunu hissetti, Karuo parmaklarını çekmiş olmalıydı. Göz pınarları durup dururken yaşarmaya başladı.

"Gözlerini açabilirsin, Derian," dedi yaşlı adam. Sesinde alaycı bir ifade mi vardı? Derian ne yapacağını bilemedi.

"Gözlerini aç, Derian," diyen bir ses daha duydu. Bu kez konuşan Olein'di.

Genç adam, kendisine yönelmiş ok tüfeklerinin karşısında, gözleri sımsıkı kapalı duruyordu. Yanaklarına engel olamadığı birkaç damla yaş süzülmüştü. Olein, gayriihtiyari elini belindeki kılıcına götürdü, Derian neden hâlâ gözlerini açmıyordu?

"Gözlerini aç, Derian."

Genç adam, bu işi daha fazla uzatamayacağını düşündü. Çaresizlik içinde göz kapaklarını araladı. Evet bir şeyler gerçekten değişmişti, Karuo'yu ve askerleri bulanık görüyordu, sonra bulanıklık kayboldu ve onları her zamankinden de net görmeye başladı, dünyanın tüm renkleri ve çizgileri daha bir belirginleşmişti sanki, Nasralar dünyayı hep böyle mi görüyordu?

Tam panik halinde, "Bu bir komplo Olein," demek için başını genç kadına çevirmişti ki, Olein ondan önce konuştu.

"Bir an için beni gerçekten kaygılandırdın. Niye açmadın gözlerini, kısa bir süre için senin Nasra olabileceğini bile düşündüm."

"Gözlerim hâlâ siyah, öyle değil mi?" diye sordu Derian.

"Ne o şüphen mi vardı?" diye güldü genç kadın. "Kömür karası gibi."

Büyücü içinde büyük bir rahatlama hissetti.

"Ne bileyim, insan doğduğunda aynaya bakmıyor! Kim bilir Nasralar bu tür büyüleri ne zamandır yapıyorlar, bebekken başından geçenleri kimse bilemez. Ayrıca... Karuo büyüyü yaparken garip şeyler hissettim. Az önce sen sözleri söylerken gözlerimde bir yanma oldu Karuo. Bu normal bir şey miydi? Şimdi de etrafı her zamankinden net görüyorum."

Karuo mutlu bir kahkaha attı. "Ah, hayır, sevgili dostum," dedi, "Normal bir şey değil, ama güzel bir şey! Sanırım az önce ufak bir görme bozukluğunu tedavi ettik! Bu sihrin özelliği, gözbebeklerini doğuştaki haline, yani en doğal haline getirmesi. Galiba seninkiler büyü kitapları okumaktan biraz bozulmuşlardı, ama farkında değildin!"

"Demek yeni bir şifa büyümüz daha oldu!" diye güldü Derian. "Dostum, bana unutturma, döndüğümüz zaman sana bir bardak içki ısmarlamalıyım!"

"Sanırım şimdi sıra bende," dedi Olein, sabırsızca. "Bir an evvel şu işi bitirelim de yola çıkalım."

"Elbette efendim," dedi Karuo saygıyla.

Derian, Karuo genç kadının göz kapaklarına parmaklarını koyduğunda, bu efsunu bulan kişi kendisi olmadığı için bir miktar kıskançlık duydu, Olein'in güzel yüzünü bu şekilde ellerinin arasına almak çok hoşuna giderdi.

Olein kimseyi şaşırtmadı. Güzel gözleri her zamanki renginde kalmıştı. Gözlerini kırpıştırarak efsunun etkisini üzerinden attıktan sonra, sırasını savdığından memnun bir halde arkasına döndü.

"Evet beyler, şimdi herkes atından insin. Bu rutin kontrolü tamamlamadan yola çıkamıyoruz. Çabuk olun da bir an evvel işimize bakalım."

Süvariler, itiraz etmeden denileni yaptılar. Başaskerler dahil olmak üzere hemen hepsi birkaç saniye içinde ayaklarının üstündeydiler. Sadece biri eyeriyle ilgili bir sorun varmış gibi ağırkanlı davranmış, diğerlerinden geride kalmıştı. Bu uzun boylu, geniş omuzlu adam, birdenbire atını topukladı ve kısrak sarayın kapısına doğru doludizgin koşmaya başladı. Diğer süvarilerin hiçbiri, hattâ Olein bile bunu beklemiyordu, ilk tepki veren, böyle bir şeye hazırlıklı gelen Karuo oldu, arkasında dizili okçulara avazı çıktığı kadar bağırdı:

"İndirin şu haini yere!"

Bir anda onlarca ok havada uçuştu. Kısrak kapıya ulaşamadan kanlar içinde yere yığıldı, binicisi üzerinden uçup taş kaplı zeminde birkaç takla attı. Adam sırtına üç ok saplı olduğu halde, nasıl olduysa birden ayağa fırladı. Yalpalayarak kapıya doğru birkaç adım ilerledi, sonra boynuna isabet eden son bir okla yüzükoyun yere kapaklandı.

Sarayın avlusunu büyük bir sessizlik kapladı. Süvariler, biraz önce gülüp şakalaştıkları arkadaşlarının delik deşik olmuş bedenine ne düşüneceklerini bilemeden bakakaldılar.

"Kadim Güçler aşkına..." diye mırıldandı Derian. "Böyle bir şeyi neden yaptı?"

"O bir Nasra olmalı," diye homurdandı Olein. "Yakalanırsa onu ölmekten beter edeceğimi tahmin etmiştir!" Yolculuğa bir hainle çıkma ihtimali genç kadını çok sinirlendirmişe benziyordu. Başaskerlere öfkeli bir bakış fırlattı, adamlar böyle büyük bir hata yapmış olmanın ezikliğiyle gözlerini kaçırdılar. Bir tanesi diğerlerinden daha çabuk kendini toplayıp sert bir sesle bağırdı.

"Alın şu leşi yerden, atı da kaldırın, içeri taşıyın!"

Dört süvari emri uygulamak üzere ses etmeden o yone koştular.

"Sana ve efsun konseyine teşekkür ederiz Karuo," dedi Olein saygıyla. "Bizim için değerinizi bir kez daha kanıtladınız. Bu Nasra kimbilir yolda başımıza ne dertler açacaktı."

Büyücü, sessizce başını eğerek bu iltifatı kabul etti.

"Şimdi diğer askerlerin kontrollerini tamamlayın," diye devam etti genç kadın. "Okçular yerlerinde kalsın, ne olur ne olmaz... Sonra da arabanıza geçin lütfen, bir an evvel şu şamanın peşine düşmek istiyorum."

"Karuo bizimle mi geliyor?" diye sordu Derian, biraz şaşkın biraz da keyifsiz.

"Evet o da geliyor. Yolda karşılaşacağımız Delkarların dönme Nasralar olmadığından emin olmamız gerekecek. Sen de bu sihri birkaç günde öğrenebilirsin elbette, ama bekleyecek zamanım yok. Hem senin bana daha farklı konularda yardımcı olmanı bekliyorum. Merak etme Derian, o sadece gerektiğinde işe karışacak. Bu hâlâ bizim oyunumuz."

4

On iki atlı arabadan ve otuz süvariden oluşan konvoy, kumların üzerinde olanca hızıyla ilerliyordu. Bir yanları uçsuz bucaksız deniz, diğer yanları tekinsiz Dorsari ormanıydı. Bir süre sonra, ormanın içinde açılmış olan yola ulaştıklarında,

kestirmeden gitmek için ağaçların arasına gireceklerdi. Bu ormanın pek çok hayduta sığınak olduğunu bildiği için, Derian o anın gelmesini hiç de sabırsızlıkla beklemiyordu. Muhtemelen hiçbir haydut ya da çete, ölümüne susamadığı sürece böylesi bir silahlı güce meydan okumaya kalkışmazdı. Ama dalların arasından atılacak zehirli bir kamanın, sinsice fırlatılacak bir okun ya da mızrağın kimi bulacağı belli olmazdı. Sadece askerlere olan hınçlarından dolayı ya da dostlarına övünerek anlatacakları bir anı için birçoğunun bunu denemek isteyeceğine kalıbını basardı.

Genç büyücü başını çevirip, yanında dalgın bir şekilde denizi seyreden Olein'e baktı. Böyle kendi içine çekildiğinde, sessizleştiğinde ve yüzüne sakin bir ifade yerleştiğinde, genç kadın şaşırtıcı ölçüde masum görünüyordu. Tanımıyor olsa böyle anlarda onu kendi halinde, güzel bir köylü kızı sanabilirdi. Şu an aklından neler geçiyordu acaba? Peşine düştükleri şamanı ve korsanları mı düşünüyordu, geride bıraktığı öğrencilerini ve görevlerini mi, ilerisi için planlar mı yapıyordu, o çok iyi becerdiği komplolarını mı kuruyordu ya da kim bilir, belki de gerçekten yorgundu ve sadece göründüğü gibi boş boş denizi seyrediyor, normalde hep meşgul olan zihnini biraz dinlendiriyordu.

Ona karşı duygularını bir türlü isimlendirememek Derian'ı yoruyordu. Âşık olduğunu söyleyemiyordu, hem aşk onun için çok iyi tanımlanmış bir duygu olmadığından hem de galiba bu ihtimal onu biraz korkuttuğundan. Hayatının büyük bölümü çalışma ve mücadele ile geçmişti, bu genç yaşta böylesine becerikli bir büyücü olmasını tüm vaktini eğitimine adamasına borçluydu. Arada bir kıvıştırdığı saray çalışanları ya da kocalarından sıkılmış soylu kadınlar dışında ne duygusal ne de cinsel açıdan fazla deneyimi olmamıştı. Bu nedenle Olein'in onda uyandırdığı hislere karşı yabancıydı. Aynı nedenle de bunun aşk olabileceğini tahmin ediyordu, zira daha

önce yakınlaştığı kadınlara aşık olmadığından emindi. Bu kez hissettikleri farklıydı, daha derindi, Olein'i düşünmek bazen içinde fırtınalar koparıyor bazen onu durduk yerde çocuk gibi gülümsetiyordu. Böyle bir ihtimal genç kadının ne kadar tehlikeli bir hayatı olduğunu bildiği için onu kaygılandırıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Daldın gittin yine..."

Olein başını çevirip güzel gözleriyle ona baktı.

"Bir şey düşünmüyorum. Biriyle konuşuyordum."

"Biriyle mi konuşuyordun?"

Derian, kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamak için dikkatle suratını inceledi, kadın son derece ciddi görünüyordu.

"Derian, sence biz nereye gidiyoruz?"

"Gura'nın uğrayacağı liman hakkında bazı bilgilere ulaştığını söylemiştin. Bana anlatmadığın başka bir plan yoksa onlara baskın yapmaya gidiyoruz."

"Evet. Peki sence atlarla ve arabalarla bir gemiye nasıl baskın yapabiliriz? Ya da otuz süvari ile bir gemi dolusu korsanı nasıl alt edeceğiz?"

"Yani limana geldiklerinde, gemiden inenleri yakalayacağız diye düşünmüştüm..."

"Peki ya gemidekiler? Ya da gemideki parşomen? Onlar ne olacak?"

Derian bir süre sessiz kaldı. Sonra gülümsedi.

"Açıkçası bunu hiç düşünmedim Olein. Sen nasıl olsa bir şeyler planlamışsındır diyordum. Bu yüzden kafa yormuyorum böyle şeylere."

"Şu an bu yakınlarda üç gemimiz var. Hepsi tepeden tırnağa silahlı, büyük donanma gemileri. Gemilerin her birinde Zincir'in bir ajanı var, onları benim talimatlarımla buraya yönlendiriyorlar. Bugüne kadar Gura'yı açık denizde arıyorlardı, şu an rotalarını gittiğimiz limana çevirdiler. Kanıtları-

mız kesinleşirse, başkalarını da çağıracağım, tüm donanma gemilerinde bir adamım bulunuyor."

"Peki ama nasıl... Onlarla nasıl konuşuyorsun?"

Olein, sağ elini havaya kaldırdı. Siyah taşlı bir yüzük taşıyan parmağını büküp açtı.

"Bu yüzüğü sadece güzel olduğu için takmıyorum. Özel bir yüzüktür. Yalnızca Zincir ajanlarında bulunur. Bu yüzüğe odaklanır ve benzerini takan birini düşünürsen, onunla zihninden konuşabilirsin. Narodes taşından yapılmıştır, çok ender bulunan bir taş ve gizli bir efsun ile büyülenmiştir. Düşmanın elinde çok tehlikeli bir silah olabileceği için izinsiz üretilmesi ölümle cezalandırılır. Gemilerdeki tüm ajanlarımda bu yüzüklerden var. Onlarınki daha zayıf bir efsun ile büyülendi, sadece benimkine ulaşabiliyorlar, bense hepsine. Her yerden iletişim kurabiliyoruz."

Derian, elini uzattı ve genç kadının bileğini nazikçe tuttu. İşaret parmağını yüzüğün siyah taşı üzerinde dolaştırdı.

"Büyüleyici... Çok etkilendim. Bu kadar güzel bir ele de bu kadar özel bir yüzük yakışırdı."

Birkaç saniye sonra Olein gülmeye başladı.

"Elimi bırakır mısın artık?"

"Hiç istemiyorum ama..."

Genç adam, kadının ona kaşlarını çatarak baktığını görünce elini çekti.

"Çok fırsatçısınız sevgili büyücüm," diye yeniden güldü Olein.

"Bu yüzüklerden bir tane isterdim. Bazen aklından geçenleri cidden çok merak ediyorum. Mesela benim hakkımda düşündüklerini..."

"Şansını zorlama Derian."

"Tamam, tamam."

Genç adam, Olein'in ona yan gözle bakıp gülümsediğini görünce içinde bir mutluluk hissetti.

Birlik bir süre sonra yönünü değiştirip ormanın içinde açılmış yola girdi. Arabalardaki okçular ağaçların arasından her türlü tehlikenin gelebileceğini bildiklerinden ok tüfeklerini doldurmuş, pür dikkat etrafı gözlüyorlardı. Süvariler de aynı şekilde ilk saldırı belirtisinde kılıçlarına sarılmaya hazırdılar. Olein, ormana girdiklerinden beri o tatlı, sakin havasından sıyrılmış, Derian'ın eskiden beri tanıdığı gözü kara ve şüpheci Zincir liderine dönüşmüştü. Birlik içinde tek rahat kişi, Derian'ları hemen arkalarından takip eden arabada derin bir uykuda olan Karuo gibi görünüyordu.

Korkulan olmadı ve akşam bastırana kadar hiçbir sorunla karşılaşmadan ilerlediler. Gece yol almak daha da tehlikeli olacaktı, hem de askerlerin ve atların dinlenmesi gerekiyordu, bu yüzden arabaları yola dizip, hemen yanlarına çadırlarını kurdular. Sabah erkenden yine yola koyulacaklardı. Olein, başaskerlerle konuşup gece nöbetleri için gerekli düzenlemeleri yaptırdı. Askerlerin bir bölümü, birkaç saat sonra uyanıp nöbeti devralmak üzere çadırlara çekilirken, diğerleri başaskerlerin ve Olein'in belirlediği noktalarda ikişerli olarak nöbete durdular. Özellikle atların bağlandığı ağaçların çevresinde yoğunlaşmışlardı, ormandaki haydutlar bu genç ve güçlü atlar için şanslarını zorlayabilirlerdi. Olein o civara birkaç tane de tuzak kurdurmayı ihmal etmedi.

Derian, diğerleri geceye hazırlanırken bir köşeye çekilmiş, ateşin önünde tek başına oturuyordu. Limana ulaştıklarında olacakları düşünüyordu, eğer Olein'in aldığı istihbarat doğruysa, orada zorlu bir kapışma kendilerini bekliyordu. Bugüne kadar kimseyi öldürmesi gerekmemişti, birkaç kez, en son şu meşhur parşomeni çalan şamanı kovalarken buna epey yaklaşmıştı, gene de henüz eline kimsenin kanı bulaşmamıştı. Bunun nasıl bir his olduğunu hem merak ediyor hem de bunu öğrenmekten korkuyordu. Gene de arada bir gözü oradan oraya koşturan ve emirler yağdıran Olein'e takıldığında,

öldürdüklerinin sayısını hatırlamadığından emin olduğu bu kadının rahatlığı ona bir nebze olsun güven veriyordu. Birini öldürmek o kadar da kötü olmamalıydı. Yoksa Olein böyle bir hayata nasıl dayanabilirdi, geceleri nasıl uyuyabilirdi?

Bu düşünceler içindeyken, tuvalete gitmesi gerektiğini hissetti. Kalkıp ağaçların içine doğru yürüdü. Tam işini bitirmiş, geri dönecekti ki, biraz ötede dalların perdelediği iki adamın alçak sesle konuştuğunu işitti. Duyulmak istemiyor gibiydiler, ama birkaç cümleyi anlayabilmişti.

"Gece yarısından sonra buluşacağız," demişti biri. Diğeri, "Olein'in uyumuş olduğundan emin ol, burnunu sokmasını istemiyorum," diye karşılık vermişti.

Olduğu yerde dondu kaldı. Bu adamların onun bilmesini istemeyecekleri bir şeyi duyduğunu anlamıştı. Atacağı bir adımın çıkaracağı ses kendisini ele verebilirdi. Ne yapacağını bilmez halde, yanı başındaki ağacın onu gizlemesini umarak kıpırtısız bekledi. Adamlar birkaç dakika daha konuştuktan sonra, hızlı adımlarla kampa doğru uzaklaştılar. Az önce zor duyduğu seslerinden emin olamamıştı, ama sırtlarındaki pelerinleri görünce şüphesi kalmadı, bunlar süvarilerin başındaki iki başaskerdi.

"Siz ne planlıyorsunuz böyle..." diye mırıldandı, öfkelenmiş ve biraz da kaygılı.

Galiba sonunda yeteneklerinin Olein'e fayda sağlayacağı zaman gelmişti.

O gece Derian, Olein'in çadıra çekilmesini sabırla bekledi. Ateşin çevresinde iki başaskerle karşılıklı oturuyorlardı, onları hiçbir şeyden şüphelendirmemek için normal bir şekilde sohbet edip vasat şakalarına bol bol güldü. Kışladan kaçıp köylerde tebdili kıyafet yaptıkları çapkınlıklarla ilgili anılarını etkilenmiş görünerek dinledi, kendisi de sarayın ateşli dullarına dair abartılı hikâyeler anlatarak onları eğlendirdi. Sonra izin isteyip esneyerek çadırına gitti. Çırılçıplak kalana kadar

üzerindekileri çıkardı, gücünü zihninde odaklayarak efsunlu sözleri fısıldamaya başladı. Önce ellerinin ve kollarının gözden kayboluşunu seyretti, ardından ayakları ve midesi yok oldu, biraz sonra tümden görünürden silinmişti. Çadırdaki minik aynayı alıp kontrol etti, artık tamamen görünmezdi.

Dışarı çıktığında, bu büyünün kıyafetlerle birlikte yapılamıyor olmasına hayıflandı. Rüzgar soğuk esiyordu ve çıplak tenine bıçak gibi batıyordu. Birinin ona çarpması veya ayak izlerinin fark edilmesi foyasını meydana çıkarırdı, bu yüzden oralarda vakit kaybetmeden ağaçların arasına gitti, ateşin başında bir başlarına kalmış başaskerleri seyredaldı. Çok geçmeden ikili ayaklandı, etrafa şöyle bir göz attıktan sonra birer meşale alıp ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladılar. Yanlarına hiç asker almamışlardı, ya etraftaki haydutlardan korkuları yoktu ya da bu tehlikeyi göze almalarını gerektirecek kadar önemli bir işleri vardı.

Derian, toprağa düşmüş yapraklara ya da dallara bastığında onu duyamayacakları bir mesafeden, daha çok meşalelerin ışığına odaklanarak, iki adamı uzun süre takip etti. Sonra durduklarını gördü ve birinin parmaklarını ağzına götürerek belirgin bir melodiyle ıslık çaldığını duydu. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, yakınlardan benzer bir ıslık sesi geldi, karanlığın içinde üç yeni meşalenin ışığı göründü.

Ne konuştuklarını dinleyebilmek için biraz daha yaklaştı. Başaskerlerin dikkatleri yeni gelenlere yoğunlaştığından fark edilme riski azalmıştı.

Gelenler çapulcu kıyafetleri içinde, iri kıyım adamlardı. Yüzlerinde kurumuş çamur ve kan vardı. Günlerdir yıkanmıyor gibi görünüyorlardı. Ama Derian'ı en çok şaşırtan şey, adamların kar kadar beyaz olan gözbebekleriydi. Meşalelerin ışıklarını cam gibi yansıtıyorlardı. Saray süvarilerinin komutanlarının üç Nasra çetecisiyle ne işi olabilirdi?

"Fazla vaktimiz yok," dedi başaskerlerden biri. Ceketinin

cebinden çıkardığı büyükçe bir çıkını adamların önde duranına uzattı.

"Size söylendiği gibi. Saf altın. Emeklerinizin ufak bir karşılığı. Amacımıza ulaştığımız zaman çok daha fazlası gelecek."

"İşler beklediğimizden iyi gidiyor," diye sırıttı adam. "Son bastığımız köyde öldürdüğümüz delikanlı köy meclisinden birinin oğluymuş. Çok sevilen biriymiş, köy halkı deliye dönmüş durumda. Son gelen habere gore komşu Nasra köyünü basmak ve intikam almak için hazırlanıyorlarmış. Geçenlerde benzer bir eylemimiz nedeniyle iki Nasrayı döverek öldüren Delkarların köyüne bu kez de gerçek Nasra çeteleri saldırdı, pek çok evi yağmaladılar. Bir Delkar kızını kaçırmışlar diye duyduk, onu geri almak için köylüler silahlanıyormuş."

"Bunlar çok iyi haberler," diye başını salladı başasker. "Dikkatli olmamız gereken bir süreçten geçiyoruz. Siz üzerinize düşeni yapın, plandan ve emirlerden ayrılmayın. Çok risk almanıza gerek yok, birkaç büyük eylemden sonra zaten hepsi birbirine düşecek. Her şey kendiliğinden istediğimiz istikamette ilerleyecek. Siz o zaman sessizce ortadan kaybolursunuz."

"O günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyoruz komutanım," dedi adam. "Su içerken yansımamı her gördüğümde midem bulanıyor. Bu iğrenç beyaz gözlerden kurtulmak istiyoruz artık."

"Merak etme," diye onun omzunu sıvazladı başasker. "Çok uzun sürmeyecek. Sizler gerçek kahramanlarsınız. Bu fedakârlığınız asla unutulmayacak."

Çapulcu kıyafetli üç adam, esas duruşa geçip nizami birer süvari selamı verdiler. Başaskerler de bu selamları başlarını bir kez sallayarak kabul etti. Tüm adamlar karanlığın içinde yitip gittiğinde, orada sadece hem soğuktan hem de işittiklerinin onda yarattığı sarsıntıdan tir tir titreyen Derian kalmıştı.

Genç adam, nice zaman sonra kendisinde oradan ayrılıp

kampa dönme gücü bulduğunda, şahit olduğu şeyi Olein'e nasıl anlatacağını, anlattığı zaman genç kadının ona inanıp inanmayacağını kara kara düşünüyordu.

Kendisi bile olan bitene hâlâ inanabilmiş değildi.

5

"Yeter artık Derian," diye homurdandı Olein, kaşlarını çatarak. "Arabaya bindiğimizden beri ağzını bıçak açmıyor. Yüzün allak bullak, sanki gece çadırına iblisler gelmiş! Senin yüzünden şu güzel sabahın tadını çıkaramıyorum, yolun kalanını böyle geçireceksek vay halimize! Belki birkaç saat sonra hayatta olmayacağız, derdin neyse anlat da rahatla."

Derian, sıkıntılı bir ifadeyle genç kadına baktı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra alçak sesle karşılık verdi.

"Ben de anlatmayı çok istiyorum. Ama sana güvenebileceğimden emin değilim."

Olein bu çocuksu, masum itiraftaki içtenliği hissetti, genç adama karşı engel olamadığı bir şefkat duydu. Başını anlıyorum manasında salladı.

"Güvenmemekle iyi edersin. Hayatım boyunca bana her şartta güvenebilirsin dediğim hiç kimse olmadı, sana da demem, bu yalan olur. Eğer koşulsuz güven gerektiren bir konuysa anlatmasan daha iyi. Ama yardım edebileceğim bir şeyse, belki bu riski almana değer. Sorunları çözme konusunda özgün metodlarım olduğunu bilirsin."

Derian, kafasında dönen binbir soru işaretine ve hissettiği kaygılara rağmen gülümsedi. Olein'in ona karşı böylesine samimi konuşması hoşuna gitmişti. Bu kadar önemli bir konuda ona itimat edemeyeceğini biliyordu, genç kadın kuşkusuz olan biteni onun güvenliğini değil görevini düşünerek değerlendirecekti. Gördüklerini paylaşırsa nasıl bir tepki alacağını tahmin edemiyordu, ama başka kiminle konuşabilirdi ki? En

azından başaskerler bu olayı Olein'in öğrenmesini istemediklerine göre, onlarla işbirliği içinde olmadığını umabilirdi.

"Bir şeye şahit oldum... Çok şaşırtıcı bir şeye..."

Bir an için sustu ve gözleri arabayı kullanan askere kaydı. Sanki adam onlara kulak kabartmıştı. Birden içi kuşkuyla doldu, sesi daha da alçaldı.

"Yüzüklerinden birini kısa süreliğine ödünç alabilir miyim?"

Olein şaşırdı.

"Başka yüzüğüm olduğunu nereden çıkardın?"

"Yapma Olein. Senin kadar temkinli biri böyle bir yolculuğa asla tek yüzükle çıkmaz. Onu kaybedersen gemilerdeki ajanlarla irtibatını tümden yitirirsin. Mutlaka yedeği vardır, belki birden fazla. Sen Zincir'in liderisin, senin için masraftan kaçınmamışlardır."

Genç kadın gülümsedi. Bu hoş tavırlı büyücü belki de göründüğü kadar saf değildi. Bunu aklından geçirdiği an, sanki Derian'da yüzüklerden biri varmış ve zihnine girip onu hoş bulduğunu öğrenebilirmiş gibi utandı ama bu ne bakışlarına ne de suratına yansıdı. Derian'ın sürücüden çekindiğini fark etmişti, ne anlatacağını merak ediyordu, bu yüzden bir istisna yapmaya karar verdi. Zaten yüzüklerin kimlerde olduğunu bilmediğinden, kendisinden başkasıyla konuşamazdı.

"Sadece birkaç dakika için... Eğer geri istediğim an vermezsen, parmağınla birlikte alırım."

Derian, işaret parmağını Olein'in avucuna bıraktığı yüzüğün üstünde birkaç saniye gezdirdi, bu kapkara nesne onu biraz ürkütüyordu, daha yakından tanımaya, varlığına alışmaya çalışıyordu. Sonra sessizce yüzük parmağına geçirdi. Onu taktığı zaman özel bir şey hissedeceğini sanmıştı, kendisinde hiçbir değişiklik fark etmeyince bozulur gibi oldu. Acaba Olein onu kandırıyor muydu, bu gerçekten efsunlu yüzüklerden biri değil miydi, denedin ama kullanmayı beceremedin deyip

başından savacak mıydı? Sonra birden zihninde bir ses duydu, belli belirsiz, sanki bir fısıldama, ikinci kez duyduğunda ne söylediğini anlayabildi.

"Yüzüğü kullanmak için tamamen ona ve bana odaklanmalısın. Aynı anda."

Biraz daha yumuşak, biraz daha buğuluydu, ama kafasının içindeki ses Olein'in sesiydi. Genç kadının dudakları kıpırdamamıştı. Dikkatini yüzüğün üzerinde topladı, tüm zihnini onunla doldurmaya çalıştı. Önce başaramayacağını sandı ama ardından, yüzüğün bir büyü nesnesi olduğunu hatırlayarak, yapacağı şeyin bir nevi sihir olduğunu düşündü, sanki efsunlu sözler söyleyecekmiş gibi odaklandı, yüzük zihninde büyüdü ve başka her şey bir bir silindi. Hazır olduğunu hissettiğinde Olein'i de bu hayalin içine kattı, onun çekici yüzünü, derin bakışlarını gözünün önünde canlandırdı. Genç kadın zihninde bir miktar yüzüğe, yüzük ise bir miktar genç kadına dönüşmüştü.

"Beni duyuyor musun?"

Kendi sesi kafasının içinde yankılandı. Garip bir histi bu.

"Beni duyuyor musun?"

"Evet Derian. Seni duyuyorum."

Genç adam gülümsedi. Yan gözle baktığında, kadının da gülümsediğini gördü.

"Bu olağanüstü bir şey... Çok farklı bir deneyim."

"Beni şaşırttın. Bu işi beklediğimden hızlı kavradın. Vaktini boşa harcama Derian. Dediğim gibi, sadece birkaç dakikan var. Sonra onu geri alacağım. Fazla alışmasan iyi olur."

"Dudakları ne kadar güzel..."

"Efendim?"

Derian çaresizlik içinde gözlerini kapadı. Lafı nasıl toparlayacağını bilemedi.

"Bunu söylemek istememiştim..." dedi yüksek sesle. "Sadece aklımdan geçiverdi."

Olein yeniden gülümsedi. Genç adamın zihni şu an onunla dolu olduğuna göre, güzel bulduğu dudaklar başkasına ait olamazdı.

"Anlatmak istediğin şeye odaklan. Sürücü daha fazla şüphelenmeden şu işi bitirelim."

Derian, dün gece ağaçların arasında başaskerlerin konuşmasını işittiği andan başlayarak, yaşadığı ve gördüğü her şeyi bir bir anlattı. Olein sözünü neredeyse hiç kesmemişti. Yüzü tamamen ifadesizdi, ne bir şaşkınlık ne de bir kaygı sergilemişti, Derian kadının aklından neler geçtiğini hiç bilemiyordu. Sonunda sustuğunda, ikisinin de zihinlerinde bir süre sessizlik oldu. Olein'in bakışları kısa süreliğine ormana kaydı, bir şeyler düşünüyor gibiydi, ama Derian bunları duyamıyordu. Genç kadın yüzüğü kullanmakta epey ustalamıştı, düşüncelerinin sadece istediği kadarının duyulmasına izin veriyordu.

"Anlattıklarına benzer hikâyeler kulağıma gelmişti. Bazı ajanlarım başaskerlerin haydutlara para vererek böyle pis işler yaptırdığına dair bilgiler edinmişti, ama bizzat askerlerin Nasra çetesi kılığına girmesi, köylülere saldırması, bu benim için yeni bir haber. Paylaştığın için teşekkür ederim."

"Peki ne yapacağız Olein? Bu adamlarla güvende miyiz?"

"Gördüklerinin görevimizle bir ilgisi yok. Yol üzerinde hallettikleri bir mesele gibi görünüyor. İşlerine burnumuzu sokmadığımız sürece bizimle sorunları olmayacaktır. Benim böyle bir niyetim yok, ya senin?"

"Yani olan biteni hiç öğrenmemiş gibi mi davranacağız? Ama bu yapılanlar çok korkunç, ahlak dışı... Düpedüz vatan hainliği! Sultanlığa ihanet!"

"Elbette hayır. Fakat burada elimizden bir şey gelmez. Şimdi bana birkaç dakika izin ver. Sultanla konuşmalıyım. Yüzüğünü pek çıkarmaz, muhtemelen ulaşabilirim, döndüğümüz zaman ne yapılacağına o karar verir."

Derian, Olein'in bakışları yeniden ormana yöneldiğinde konuşmanın sona erdiğini anlamıştı. Genç kadının suratında ufacık olsun bir ifade görebilmeye çalıştı, ama göremedi. Çok geçmeden Olein'in sesi yeniden kafasında yankılandı.

"Arterus karışmayın diyor. Olan bitenden haberi varmış. Sadece görevimize odaklanmamızı ve başka şeylerle ilgilenmememizi söyledi. Başasker ler kendilerine verilen görevi yapıyorlarmış, bunun ötesi bizi ilgilendirmiyor."

Derian'ın suratında bir gevşeme oldu. Rahatlamış bir ifadeyle, *"Bunu duyduğuma sevindim,"* dedi. *"Eğer sultanın bilgisi dahilindeyse sorun yok demektir. Mutlaka geçerli bir açıklaması vardır. Zamanı geldiğinde, bilmemiz uygun olduğunda bize anlatacaktır zaten. Ben kafalarına göre hareket etmelerinden endişe etmiştim."*

Olein elini uzattı ve Derian'ın bileğini tuttu. Parmağındaki yüzüğü çıkarıp kemerindeki yerine koydu. Birkaç saniye genç adamın suratını inceledi, deneyimli gözleriyle onu ölçüp biçti. Söylediklerinde çok içten görünüyordu. Sonra başını sallayarak, "Sultana ve kararlarına yürekten inanıyorsun," dedi. "Ona sadakatin gerçekten etkileyici, sultanlık uğrunda kendi duygularını ve düşüncelerini yok sayabiliyorsun. Neredeyse bir Zincir ajanı kadar... Sanırım seni fazla hafife almışım. Galiba sana güvenebilirim."

"Sultanlığa bağlılık söz konusu olduğunda bana tamamen güvenebilirsin. Sultan Delkarna'dır ve ben Delkarna'ya hizmet yemini ettim. Varlığımın ve yaşamımın temel amacı bu. Okulda her sabah okuduğumuz yemini çoğu efsun çırağı mecburiyetten tekrarlardı, bense yüreğimin her zerresiyle haykırırdım cümleleri... Şu basit, geçici ömrüm bununla bir anlam kazanıyor."

Olein, genç adamın gözlerinde büyük bir kararlılık gördü. Kendisini kandırabilecek kadar iyi rol yapmıyorsa, bu adam söylediği her kelimeye tüm kalbiyle inanıyordu.

"Bundan sonra bu konudan bahsetmeyelim," dedi. "Eğer görevimizi başarırsak, Arterus'un bize olan güveni pekişecektir, o zaman gördüğün olayın sırrını öğrenmemiz mümkün olur sanıyorum. Bize anlatmazlarsa da bunu sorgulamak haddimiz değil. Biz işimize bakalım."

Genç kadın, belindeki kılıcın kabzasını okşadı.

"Zaten limana çok az kaldı. Yakında hiçbir şey düşünemeyecek kadar meşgul olacağız."

6

Sultanlık Sarayı, hiç kuşkusuz Delkarna'nın en görkemli yapısı değildi; hiç yazılı kaydın olmadığı kalıyor kalmış, ne amaçla kullanıldığı bir sır olan Akarel Dağları'ndaki İkiz Tanrılar Tapınağı saraydan neredeyse iki misli büyüktü. Ama şu an bir harabeden ibaret olan o tapınağa nazaran, Sultanlık Sarayı bembeyaz, pürüzsüz surları, detaylarındaki ince işçilik ve kıvrılarak birbirine sarılmış iki yılanı andıran âna kulesinin ihtişamıyla çok daha göz alıcı bir yerdi.

Sarayın diğer dört kulesi, tam ortalarında bulunan âna kuleye yay şeklinde üstleri kapalı köprülerle bağlanırdı. Böylece bir kulenin tepesindeyseniz, diğer kulenin tepesine ulaşmanız için zemine kadar inip yeniden yüzlerce merdiveni tırmanmanız gerekmezdi. Gece olup güneş battığında, bu kuleler gündüz göründüklerinden bile daha büyüleyici bir hal alırlardı. Kulelere ve onları birbirlerine bağlayan köprülere yüzlerce nar kuşu kafesi asılmıştı, her biri ustalar tarafından farklı renklere boyanmış bu nar kuşları, karanlıkta etrafı bir renk cümbüşüne boğarak parlarlardı.

Sarayın arka avlusunda, yaşını kimsenin bilmediği, Delkarna var olmadan çok önce burada yine aynı mağrurlukla yükselen dev bir kara ağaç vardı. Koledion asırlar önce bu ağacı gördüğü an, sarayını onun etrafına yapmaya karar ver-

mişti. Kuracağı ülkenin bu ağaç kadar köklü ve sağlam olmasını, onun kadar uzun yaşamasını hayal etmişti. Koledion'un ve ondan sonra hüküm süren sultanların görkemli anıt mezarları, bugün bu ağacın çevresinde bir çember çiziyordu. Üzerine boca edilen efsunlar yüzünden bu ağaca asla tek bir kuş konmaz, sultanlar geniş yaprakların gölgelediği ebedi istirahat yerlerinde, kuş gürültüsünden ya da pisliğinden rahatsız olmadan huzurla yatarlardı.

Başkomutan Gadek, sarayın süslü koridorlarında hızlı adımlarla yürüyordu. Bu sabah sakin ve rahat bir gün geçirme umuduyla uyanmıştı, zor geçen bir haftadan sonra biraz kafasını dinleyebilmeyi hayal etmişti. Bu yüzden sultanın derhal onu görmek istediği haberi geldiğinde hiç mutlu olmamıştı. Gene de yapacak bir şey yoktu, hiç vakit kaybetmeden üniformasını giymiş, elmas kabzalı kılıcını kuşanmış, madalyalarını ve armalarını takıp taht odasına yollanmıştı. Kişisel koruması olan iki dorsa, onu üç, dört adım arkasından takip ediyordu. Ordunun seçkin savaşçıları olan dorsalar en yetenekli ve cesur askerler arasından seçilirdi, evlenmeleri ve aile kurmaları yasaktı, bütün hayatlarını kışlada geçirirlerdi. Saray mucitlerinin icadı olan bazı ilaçlar sayesinde hem hızları ve güçleri hem de acıya dayanıklılıkları insan bedeninin sınırlarını zorlayacak derecede artırılırdı. Savaşta kolları kopsa, gözleri oyulsa bile dövüşmeyi bırakmazlardı. Bu ilaçların uzun vadede ölüme yol açtığı söylense de zaten dorsalar görevleri gereği çok uzun yaşama şansı bulamazlardı. Fedakârlıklarının karşılığı olarak ise savaşmadıkları zamanlarda çok iyi koşullarda yaşamaları sağlanırdı. Her yemekleri bir ziyafetti, sultanın haremi kadar zengin olmasa da oldukça çekici kadınlarla dolu özel bir dorsa haremi bile mevcuttu. Kısa ama güzel yaşamak isteyen, özellikle fakir ailelerden askerler, bu seçkin savaşçılara katılmak için birbirleriyle kıyasıya yarışırlardı. Diğer askerler ise hem dorsaların hayatını kıskandıklarından hem

de bu adamlar aldıkları ilaçlar yüzünden genelde sinirli ve huysuz olduklarından onlardan hazzetmezlerdi.

Gadek, taht odasına ulaştıklarında, dönüp dorsalara dışarıda kalmalarını söyledi. Askerler, saygılı ifadelerle başlarını eğip kapının biraz uzağında elleri kılıçlarında beklemeye koyuldular. Kapıdaki dört nöbetçi, onlara huzursuz ve düşmanca ifadelerle bakıp, başkomutanlarını mızraklarıyla selamladılar. Nöbetçilerden biri, sivri kıskaçlarını yere sürterek tehditkâr bakışlarla etrafı süzen iri yarı bir dusakın tasmasından tutuyordu. Sekiz bacaklı, dev bir akrebi andıran dusaklar, sarayda bekçi hayvanı olarak kullanılırlardı, zehirleri insanı saniyeler içinde felce uğratırdı. Gadek bile taht odasına izinsiz giremezdi, bu yüzden gelişinin haber verilmesini ve kapının başuşak tarafından açılmasını sabırla bekledi. İyi eğitildiğinden emin olsa da, dusaktan ve açılıp kapanan kıskaçlarından uzak durmaya elinden geldiğince özen gösteriyordu.

Kapı açılınca hızlı adımlarla odanın ortasına kadar yürüdü. Sultan tahtında oturuyordu ve fazlasıyla düşünceli görünüyordu. Yakın zamanda yine bir öksürük krizi geçirmiş olmalıydı, elindeki sarı mendil yer yer kanlanmıştı. Gadek, bir zamanlar birlikte at koşturduğu, ava çıktığı, değme askerlerle güreş tutan sultanını şimdi yerinden zor kalkacak halde görmekten acı duyuyordu. Başuşak odayı terk edene ve yalnız kalana kadar ikisi de tek kelime etmedi.

"Hoş geldin Gadek, nasılsın?"

"Teşekkür ederim sultanım, iyiyim. Sizin de sağlığınız daha iyidir umarım."

Arterus, kayıtsız bir tavırla elindeki kanlı mendili salladı.

"Boş nezaket sözleri... Sağlığımı gayet iyi biliyorsun. Eskiden ayları sayardım, artık günleri sayıyorum. Saray hekimine canımı yakan bütün o aptalca tedavileri sonlandırmasını emrettim. Bir işe yaradıkları yok! Kaçınılmazı biraz daha ertelemek için onca işkenceye katlanmayacağım artık."

"Sultanım... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kadim Güçler yardımcınız olsun. Bu ülkenin size bu kadar ihtiyacı varken sözleriniz kalbimi yaralıyor."

"Herkesin zamanı gelir..." diye mırıldandı Arterus zayıf bir sesle. "Ah, eski dostum... sadık Gadek... Koledion bile, o eşi benzeri olmayan kahraman bile ölümün karşısında duramadı. Ama keşke kaçınılmaz olan böyle yavaş yavaş, beni perişan ede ede gelmeseydi, bir savaş meydanında ya da bir kadının sıcak kucağındayken, bir anda dikilseydi karşıma."

Kolunu kaldırdı, kaftan dirseğine kadar sıyrıldı, pörsümüş etin üzerinde irili ufaklı onlarca kırmızı beze vardı.

"Tüm vücuduma yayılıyorlar. Bazen öyle kaşınıyorlar ki derimi parçalamak istiyorum. Bazı geceler hiç uyuyamıyorum, üzerimde yılanlar, çıyanlar geziniyor sanki. Belki bir gün bunu gerçekten yaparım. Kendisinden korkmadığımı ölümün yüzüne haykırır, onu bizzat yanıma çağırırım. Görevimi tamamladığım zaman. Başladığım işi bitirdiğimde..."

"Hekimler bir çare bulacaktır, bulmalılar sultanım. Denemedikleri bir şeyler kalmış olmalı. Onlar beceremiyorsa izin verin haber salalım, ülkenin dört köşesinde bu illete deva arayalım."

"Sakın ha!" dedi Arterus, kararlı bir ifadeyle. "Bunu aklından bile geçirme, hastalığım bu duvarların dışında asla konuşulmayacak! Bu konuda verdiğim buyruk son nefesime kadar geçerli. Düşmanlarım ya da halkım zayıf düştüğümü asla öğrenmeyecek! Bu bütün planlarımızı sekteye uğratır, böyle bir şeyi göze alamayız."

"Biliyorum efendim. Sadece sizi kaybetme düşüncesi canımı acıtıyor..."

"Dün neredeydin sen?" dedi Arterus, komutanı duymazdan gelerek. "Sarayda yoktun?"

"Katılmam gereken bir cenaze töreni vardı. Nasra çeteleri tarafından pusuya düşürülen bir başaskerin köyüne gittim.

Ailesinin düzenlediği ayine katıldım. Sevdiğim bir çocuktu, karısına ölüm haberini bizzat ben vermiştim. Üzücü, yıpratıcı bir gündü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Çocuğun ailesine saray hazinesinden biraz yardım yapın. Ayin için yapılan masrafı da benim adıma üstlen lütfen."

"Peki sultanım, bu onlar için çok anlamlı olacaktır eminim."

"Son zamanlarda çetecilerin öldürdüğü başasker sayısı arttı, öyle değil mi?"

"Evet, çatışmalar kızıştıkça bu kaçınılmaz bir sonuç. Askerlerim sultanlık için ölmeyi göze almıştır, yine de kayıplarımızı en az sayıda tutmak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Cenazede köy halkıyla konuştun mu, neler diyorlar?"

"Nasralara karşı öfkeleri kabarmış durumda, köylerinden kaybettikleri dördüncü delikanlı bu. Onlara bu ölümlere kesin bir son vermek için söz verdim, zamanı geldiğinde hepsine bu uğurda görev düşeceğini söyledim. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırlar. Ufak bir kıbrıtın çakmasına bakar, büyük bir yangına dönüşürler."

Arterus tahtında oturuşunu dikleştirdi, ellerini kavuşturdu. Bakışları Gadek'in gözlerine kenetlendi.

"Olein, ormandayken bazı adamlarının Nasra çetesi kılığına girmiş askerlere altın verdiğine şahit olmuş."

Başkomutan önce bu haberden rahatsız oldu, sonra hafifçe gülümsedi.

"Bu kız beni hep şaşırtıyor. Askerlerim dikkatlidir, ama Olein'den bir şey saklamak gerçekten zor. Çok yetenekli bir Zincir ajanı, örgütün liderliğinin hakkını veriyor."

"İki görevi neden birbirine karıştırdın Gadek? Kılık değiştirmiş askerlerimize yardım göturecek başka biri yok muydu?"

"O ormanda çok fazla gerçek haydut var, başaskerlerimin

gerekmedikçe oraya girmesini istemiyorum. Birlik zaten zorunlu olarak o rotadan ilerleyecekti, yol üzerinde küçük bir işi halletmelerinin sorun olmayacağını düşünmüştüm. Bu tür detaylarla sizi meşgul etmek istemedim, sadece operasyonel bir konuydu."

"O parşomenin geri alınması benim için çok önemli. Bu görevi tehlikeye atacak hiçbir şeyi onaylamam. Ne olursa olsun bunu bana söylemeliydin. Bilmediğim başka bir şey varsa şu an söyle, bir kez daha başkasından öğrenirsem sinirlenebilirim."

Gadek, Arterus'un sinirlenmekten kastının kellesini kaybetmesi anlamına gelebileceğini biliyordu, bu yüzden kaygıyla yutkundu. Eskiden olsa aralarındaki dostluğun ve ortak geçmişlerinin onu böyle durumlarda koruyacağına inanırdı, ama sultan hastalandığından beridir neye ne tepki vereceği belli olmuyordu.

"Çok önemli bir şey yok sultanım. Birliğin yarısını dorsalardan oluşturdum. Yolda dikkat çekmemeleri ve hızlı ilerleyebilmeleri için kalabalık olmamaları gerekiyordu. Az sayıda ama etkili bir güç lazımdı, dorsalar böyle durumlarda biçilmiş kaftandır. Olein onlardan pek hazzetmiyor, güvenilmez olduklarını düşünüyor, bu nedenle ona bundan bahsetmedim. Giderayak gereksiz bir tartışmaya girmek istemedim. Bahsetmem gerektiğini de düşünmedim açıkçası, askeri kararlar benim sorumluluğumda. Bunun dışında bilmediğiniz bir detay yok... Birliğin başındaki başaskerler dorsaları yönetebilecek kadar deneyimli ve güçlü karakterde çocuklar, bir sorun çıkmayacaktır."

"Çıkmazsa iyi olur," dedi Arterus. "Askeri kararlarını sorgulamam, ama sonuçlarını sorgularım. Herkesin iyiliği için doğru karar vermiş olmanı umalım."

"Olein şahit olduğu olayı unutmayacaktır. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Zaten er geç bunu öğrenmesi gerekiyordu. O çok genç, Gadek, büyük bir potansiyeli var, ama henüz yeterince sınanmadı. Seni uzun yıllardır tanıyorum, kendini ve sadakatini defalarca kanıtladın, Olein'e henüz bu kadar güvenemiyorum. Aslında şu âna kadar çok önemli işler yaptı, onu Zincir'in başına getirirken içim rahattı, ama şu şaman konusu canımı sıktı. Bana hepsinin öldürüldüğünü söylemişti, elbette tüm Delkarna'yı karış karış arayamazdı, yine de bu başarısızlığı bende bir tereddüt yarattı. Eğer parşomeni geri getirmeyi başarırsa o delişmen kız güvenimi yeniden kazanacak. O zaman ona Nasralarla ilgili planlarımızı anlatabilirim. Geri getiremezse ya da eli boş dönerse hayatı maalesef kısa sürecek. Zincir lideri olarak çok gizli kaynaklara ulaştı, güvenemediğim birinin o bilgilerle etrafta dolaşmasına izin veremem."

"Bu hayvan adamların, şamanların... uzun zamandır sesleri çıkmıyordu," dedi Gadek, kılıcının kabzasını kavrarken. "Acaba hangi delikte saklanıyorlardı?"

"Orasını bilemem, ama onları o deliklerden çıkarmamız lazım. Şamanlar bu topraklarda nefes aldığı, kulaklara Kadim Diyar'la ilgili masallar fısıldadığı sürece hiçbir zaman halkın tümünü kazanamayız. Orada herkes eşit, hattâ aynıymış, Nasra ya da Delkar olmak arasında bir fark yokmuş! Kadim Güçlerin gözünde herkes birmiş! Bu halkıma da Kadim Güçler'e de ne büyük küfür! Kadim Güçler soylu Delkar kanıyla Nasra kanını bir tutacak, öyle mi! Gene de sıradan koyunun aklı çabuk karışır Gadek. Tek gerçek yolun bizim yolumuz olduğunu görmeleri için bu masallardan arınmaları şart!"

"Çok haklısınız efendim," dedi Gadek, "Benim ordumda bile bu şaman masallarına inananlar arasından emirleri sorgulamaya kalkan kendini bilmezler çıkabiliyor. İbret olsun diye birkaçını sallandırmam gerekmedi değil." Sonra düşünceli bir ifadeyle, "Şamanlardan bazılarının kurtulmuş olması

sadece Olein'in suçu olmayabilir, bu konuda bazı söylentiler dolaşıyor," diye ekledi.

"Nasıl söylentiler?"

"Eskiden orduda ya da Zincir'de görev almış gizemli birinin veya birilerinin isyancılara yardım ettiğine dair söylentiler. Yöntemlerimizi bilen biri. Köylerde bu gizemli kurtarıcı hakkında konuşulanlar var, ne kadarı gerçek ne kadarına sadece inanmak istedikleri için inanıyorlar, henüz bilemiyorum, ama konuyu araştırıyorum."

"Genelde boş çıkar böyle söylentiler," diye burun kıvırdı sultan. "Yine de bir şeyler öğrenirsen ilk benim haberim olsun."

"Elbette efendimiz."

"Seni sadece bunun için çağırmadım Gadek. Herio bugün huzuruma çıkmak için izin istemişti. Konuşmamıza katılmanı rica ediyorum. Sen yanımda olunca daha çabuk yakamdan düşüyor. Çok yorgunum, dinlenmem gerek, bugün gereksiz muhabbetleri çekemeyeceğim. Bakalım bu üçkâğıtçı mendebur bize neler yumurtlayacak?"

Herio, Delkarna'nın en zengin tüccarlarından ve toprak ağalarından biriydi. Sultan para işlerinden çok anlamadığı ve ekonomik konuları düşünmekten hazzetmediği için, bu alandaki işleri güvendiği tüccarlara bırakmıştı. Her şeye rağmen büyük boyutlu, önemli bir karar alınacaksa, mutlaka onun onayına gelirdi.

Herio, çoğunluğu şişman ve sağlıksız görünen diğer zenginlere göre kendisine iyi bakan bir adamdı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, kar beyazı gözleri olmasa onu gören gençliğinde bir asker veya muhafız olduğu yanılgısına düşebilirdi. Bir Nasra olarak orduda görev almasının yasak olmasını, bu sayede ticarete odaklanabildiği için hiçbir zaman dert etmemişti. Diğer tüccarlar gibi aşırı süslü kıyafetler giymez, göze batmayacak sade ceketler tercih ederdi. Bir altını on altın yap-

madaki benzersiz becerisi, zamanla Delkar tüccarların bile saygısını kazanmasını sağlamıştı. Sultanın gözünde bu adam ayaklı bir hazine odasından farklı değildi. Çıkarları nedeniyle Saray'a sonsuz bağlılığı, Arterus'un onu bir Nasra olarak değil, güvenilir bir muttefik olarak görmesine yetiyordu. Nasraların içinden getirdiği bilgiler de bazen çok işe yarıyordu doğrusu.

İhtiyar tüccar, aralarında birkaç adım mesafe bırakarak durdu, önce sultanı, sonra kendisini şüpheci gözlerle süzen komutanı saygıyla selamladı. Komutanın odada olmasından çok mutlu olmamıştı, sultanla baş başa görüşmeyi tercih ederdi. Fakat komutanın ona zaten pek güvenmediği ve bunu gizlemeye çalışmadığı düşünülürse, böyle bir isteği dile getirmesi akıllıca olmayacaktı.

"Hoş geldin Herio," dedi Arterus sabırsız bir tavırla. "Aslında oldukça yoğun bir gün yaşıyoruz. Birazdan bir teftişe katılmam gerekiyor. Ama önemli olduğunu ilettiler, bu yüzden derdini dinlemek istedim."

"Minnettarım efendimiz," dedi Herio, ellerini kavuşturarak. "Öyleyse hemen konuya gireyim. Dacndar dağlarındaki madenleri işletmek için gerekli tüm hazırlıkları tamamladım. Adamlar hazır, ekipman hazır, bir depoya yığılmış durumda emir bekliyor. Geciktiğimiz her gün, bu adamlar ve araçlar için herhangi bir karşılık almadan büyük miktarda altın harcamak zorunda kalacağım. Bu yüzden yüce hoşgörünüze ve anlayışınıza sığınarak ne zaman harekete geçeceğimiz konusunda bilgi almak istedim."

Arterus sıkılmış bir tavırla elini salladı.

"Sana kesin bir tarih vermem mümkün değil Herio. Bu işin sonunda çok büyük kazançların olacak, o nedenle şimdiki masraflarını konu etme bana. Bu işten en çok kazananlardan biri olacaksın."

"Lütufunuz efendim, minnettarım," dedi Herio, başını

egerek. "Bana olan güveninizi karşılıksız bırakmayacağım. Madenin işletme hakları bana geçtiğinde, o tembel ve beceriksiz köylülerin çıkarabildiğinden çok daha fazla elmas çıkaracağımdan emin olabilirsiniz. Fakat bir yandan özel operasyonlar için verdiğim altınlar diğer yandan hazırlıklar için harcadıklarım... belim büküldü sultanım. Destek almadan uzun süre dayanamam."

Arterus, yan gözle komutana baktı.

"Vergileri biraz daha artırmamız mümkün mü?"

"Tavsiye etmem sultanım," dedi ihtiyar asker. "Son vergi toplayışımızda birkaç köyde isyana yakın tepkiler olmuş. Askerler büyümeden bastırmışlar ama halkı daha fazla zorlarsak bu asıl planımızı sekteye uğratabilir. Nasralara karşı harekete geçtiğimizde yanımızda olmaları için köylülerin bağlılığını kaybetmemeliyiz."

"Saray hazinesinden ek bir ödenek bekleme Herio," dedi Arterus, tartışma kabul etmeyen bir sesle. "Gücün yetmiyorsa diğer tüccarlarla konuş, kendine birkaç ortak bul. İleride kazancı da paylaşırsınız. Planlar düşündüğümüz gibi gidiyor, ayrılıkçı çeteler de ekmeğimize yağ sürüyor. Halkın Nasralara karşı öfkesi her geçen gün büyüyor. İsyancıları birkaç büyük eyleme daha kışkırttıktan sonra harekete geçebiliriz. Nasralar bu topraklardan sürüldükten sonra hem Delkarna'ya özlenen barış gelecek hem de bu cahillerin verimsiz işlettiği, heba ettiği tarlalar ve madenler senin gibi dostlarımızın güvenilir ellerine geçecek. O zaman şu anki kayıplarını fazlasıyla telafi edersin."

Herio saygıyla başını eğdi. Ortak bulmak mı? Böyle bir kazancı kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. İşleri hızlandırmak için çevireceği dümenlere harcayacağı altın, böyle ortaklıklar kurmaktan daha az bir kayıp olurdu. Arterus'un planları varsa, onun da vardı.

"Emredersiniz sultanım," dedi itaatkâr bir sesle. "Siz ne

zaman buyurursanız, o zaman işe koyulurum. Haberinizi bekliyor olacağım."

Herio odadan çıktıktan sonra, Arterus Gadek'e dönerek yüzünü buruşturdu.

"Tam bir tilki, öyle değil mi?"

"En beterinden."

"Bazen patavatsızlığı beni deli ediyor. Ama sadakatinden şüphem yok. Çıkarlarımız çatışmadığı sürece elbette... Herio gibi adamlar sadece çıkarlarına sadıktır."

"Tüm bu kargaşa sona erdikten sonra, onun gözlerini sahiden siyaha çevirtecek misiniz sultanım?"

Arterus'un yüzünden bir bulut geçti.

"Bilmiyorum. Böyle adamlar her zaman işe yarar... Asla bağımsız bir Nasra ülkesi hayali kuracağını, Delkarna için bir tehdit olacağını zannetmiyorum. Yine de insanların onun aslında kim olduğunu unutması kolay olmayacaktır. Günü gelince düşünürüz bunu. Hoş, ben o kadar dayanabilirsem elbette, yoksa bunun kararı sana düşecek. Senin vereceğin kararı da az çok tahmin ediyorum, bu yüzden sağlığıma duacı olmalı! Veliahtlarla görüşmeler nasıl geçti? Nabızlarını yokladın mı?"

"Geçen hafta oğullarınızdan Aksonit'le uzun bir konuşma yaptık. Nasralara o da güven duymuyor, planımızın detaylarını öğrendiğinde desteğini alacağımızı düşünüyorum. Kızınız Meria zaten sözünüzden çıkmaz. Kararlarınızı sorgulamayacaktır. Bir tek Torin'den şüpheliyim, görüşmemizde Nasralar ve birlikte yaşama konusunda hâlâ umutlu olduğunu, kendi bölgesinde barışı korumak için yollar aradığını gördüm. Onu düşüncelerimize çekmek için biraz yönlendirme yaptım ama duygusal bir delikanlı, sözlerinden rahatsız olduğunu hissedince fazla üzerine gitmedim. Harekete geçmeden önce onunla baş başa, özel bir konuşma yapmanız, bizi anlamasını sağlamanız iyi olur. Bir sultan ve bir veliaht olarak değil, baba

ve oğul olarak konuşursanız, bence o da sözünüzden dışarı çıkmayacaktır."

"Torin her zaman biraz asi bir çocuk oldu," diye gülümsedi Arterus. Bakışları boşluğa kaydı. "Veliahtlarım arasında en kafası çalışan, ileride sultanlığa en yakışacak olan o. Ufacık bir veletken bile ne kadar özel olduğunu hissettirirdi. Ama ideallerimize bağlılığı önemli, bu konuda bir güvensizlik yaratırsa, sorumluluğundaki toprakları Aksonit ve Meria arasında bölüştürmem, onu aktif olmayan bir göreve çekmem gerekecek. Bunun olmasını istemem, ah, hem de hiç, ama Delkarna'nın geleceği duygularımızdan önemli."

"Anlıyorum efendim."

"Gene de önerdiğin konuşmayı yapacağım. Zamanı geldiğinde... Belki bütün bunları niye yaptığımızı anlayabilir. Daha fazla Delkar kanı dökülmesine katlanamayacağımızı, yıllardır sürüp giden çatışmalara artık bir son vermek gerektiğini... Nasralar bu topraklarda yaşamaya devam ettiği sürece isyanlar asla son bulmayacak, bunu görebilmesi lazım. Benim fazla vaktim kalmadı, bu hastalık, bu berbat illet beni içten içe yiyip bitiriyor. Bütün hayatım bu hainlerle, bu isyancılarla savaşarak geçti, her yolu denedim, belki de bu yüzden hasta düştüm, ama hiçbir işe yaramadı. Artık bu konu kapanmalı, çocuklarıma, halkıma, huzurlu ve barış içinde bir ülke bırakmalıyım. Gözlerimi kapamadan önce bütün bu mücadelemin bir sonuç verdiğini görmem lazım. Boşuna yaşamadım ben! Boşuna harcamadım bütün hayatımı! Bunu en çok benim oğlum, Torin anlamalı."

"Anlayacağına eminim efendim."

Komutan yaşlı adamı şefkatle süzdü. Hastalandığından beridir sultanın sanki ikna etmesi gereken biri varmış gibi boşluğa bakarak uzun uzun konuşmasına alışmıştı. Bazen odada üçüncü biri varmış gibi hissederdi. Kimi zaman bunun, ölülerin ruhlarını yediğine, bu yüzden ölüm döşeğindekileri sık

sık ziyaret edip yemeğini kontrol ettiğine inanılan yedi ağızlı iblis Oeikon olmasından korkardı.

"Biraz gücümü toplayınca ziyaretine gideceğim. O gün uzun uzun konuşuruz. Sen bu arada yakından izlemeye devam et, planlarımızı yavaşlatacak bir eylemde bulunursa haberim olsun."

"Emredersiniz."

Arterus, başkomutanın yanından ayrılıp pencereye doğru yürüdü. Camdan dışarı, sonu görünmeyen denize ve ufukta uçan kuş sürülerine baktı.

"Ne kadar güzeller... Ben öldükten sonra da böyle uçmaya devam edecekler. Deniz yine burada olacak, güneş, gökyüzü, karşıdaki dağlar, ama ben olmayacağım..."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra sultan, unuttuğu bir şeyi aniden hatırlamış gibi başını iki yana salladı ve komutana döndü.

"Şimdi git ve hazırlıklara devam et. Parşomen bize geri döndüğünde, yapacak çok işimiz olacak."

İki Kızın Hikâyesi

1

Natensi, yatağın kenarına oturmuş, mahmur gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Gün yeni doğuyordu, sokak hâlâ karanlık sayılırdı. İçinden başını sıcak yastığına gömüp yarıda kalan rüyasına dönmek geliyordu, ama bunu yapamazdı, evin küçüğü olarak tüm angarya onun omuzlarındaydı. Amcası uyanmadan pazara gidip kahvaltı için ekmek ve yumurta almalıydı. Bundan şikâyeti var mıydı? Aslında olduğu pek söylenemezdi. Ablası gibi yetişkin bir kız olup, peşinden koşan yapışkan erkeklerle uğraşmak, evlenip ailesinden ayrılmak zorunda kalmak yerine, getir götür işleri yapmayı bin kez tercih ederdi.

Ayakları yere değmediği için parmak uçlarıyla halının üzerindeki terliklerini aradı, bulunca başparmaklarıyla onları kendine çekti. Uçlarına basarak yataktan kalktı, topukları taştan zemine değince baştan ayağa titredi. Yer soğuktu, birkaç hafta sonra beklendiği gibi karlar başlarsa, daha da soğuk olacaktı. Minik ellerine hohladıktan sonra iyice bir gerindi, kıyafetlerinin yanına gitti.

Giyinirken bir metre uzağında derin uykuda olan ablasını hayran gözlerle seyretti. Bembeyaz tenli genç kızın uzun sarı saçları yastığın üstünden aşağı sarkmıştı, uçları neredeyse zemine değecekti. Düzgün hatları, minik burnu ve bir ressamın elinden çıkmışa benzeyen dudaklarıyla her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Kıvırcık siyah saçlarını iki eliyle bir-

den kaşırken esnedi, kendisi hiç bu kadar güzel olmayacaktı, bunu biliyordu, muhtemelen erkekler konusunda ablasından daha az sıkıntı çekecekti. Gene de belli olmazdı, komşuları yüz kiloluk çilli Harenya bile ikinci evliliğini yapmak üzereydi, herkesin öyle ya da böyle bir taliplisi çıkıyordu, mümkünse hiç büyümemek en iyisiydi.

Gözleri komodinin üstündeki kafese kaydı, sevgili nar kuşu minik gözlerini yummuş, uyukluyordu. Henüz bir yavru olmasına karşın, bedeninden yayılan ışık içeriyi aydınlatmaya yetiyordu. İşaret parmağını parmaklıkların arasından soktu, kuşun başındaki iki buyük, mavi tüyü, onu uyandırmamaya özen göstererek şefkatle okşadı. Birkaç ay sonra, bu kuş ışığıyla tüm bir sokağı aydınlatabilecek kadar büyüyecekti, o zaman onu köy meclisine satıp odaları için yeni bir yavru almaları gerekecekti. Amcasının söylediği gibi birbirlerine fazla bağlanmamaları en iyisiydi. Kafesin siyah kapağını usulca kapatıp odaya karanlık getirdi. Pencereden sızan loş ışık giyinmesi için yeterliydi, bıraksın da ablası huzur içinde uyusundu.

Dışarı çıktığında sokağın henüz ıssız olduğunu gördü. Bekçiler yüzer metre arayla dizilmiş direklerdeki kafeslerin kapaklarını yarıya kadar indirmiş, nar kuşlarından yayılan ışık direklerin etrafında daire şeklinde aydınlık alanlar yaratmıştı. Kuşlardan biri kanatlarını çırpmış olmalıydı ki bulunduğu direğin altında, sarı ışığa mavi dalgalar karıştı. Natensi, kendi minik kuşunun da büyüdüğünde kanatlarının altının mavileşeceğini düşündü, çok güzel görüncecek olmalıydı, ama o bu değişime şahit olamayacaktı.

"Belki hangi direğe konulduğunu öğrenebilirim," diye geçirdi içinden. "O zaman onu her gün ziyaret ederim. Ona bazen sevdiği mısırlardan da getiririm."

Pazar yerine doğru yürürken, etrafta kimselerin olmaması içinde hafif bir ürperti yarattı, kendisine cesaret vermek için

bir şarkı mırıldanmaya başladı. Şarkının yarısına gelmeden, kalan sözleri hatırlamadığını fark etti, ıslıkla melodisini çalmakla yetindi. Biliyordu, iki sokak sonra pazarcıları görünce yüreğindeki korku kaybolacaktı, ama iki sokak bir an gözüne çok uzun bir yolmuş gibi göründü. Minik adımları hızlandı.

Pazar yeri çoktan kalabalıklaşmıştı. Bir köşede yavru nar kuşları kafesler içinde üst üste yığılmış, onların yanına türlü türlü sebzelerle dolu iki tekerlekli arabalar dizilmiş, çeşitli basit iksirler ve ilaçlar yapmak için kullanılabilecek otlar satan aktarlar yerlerini almıştı. Aralarında kaliteli kumaşlarıyla ünlü komşu köy Yozfolo'dan gelmiş tüccarlar bile vardı. İki katlı kocaman arabalarını, güçlü kuvvetli iki başlı boğalar çekiyordu. Henüz müşteriler kendisi gibi kahvaltılık almaya çıkmış küçük çocuklardan ibaretti ama bir saate kalmadan, burası her zamanki gibi âna baba günü olacaktı.

Pazara gelmeye başladığından beri ekmeğini ve yumurtasını hiç sektirmeden ondan aldığı ihtiyar Gadulo'yu görünce, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Gadulo, devasa gövdesiyle bir tabureye çöküp kalmış, uyukluyordu, horlaması etraftaki tüm gürültüye rağmen rahatça seçilebiliyordu. Eski, yıpranmış gömleği, kırış kırış pantolonunun üstüne çıkmış, kocaman beyaz sakalı göğsüne yayılmıştı. Bazen pazarcılar, dikkat et, sendeki bu sakala kuşlar yuva yapabilir diye ona takılırlardı.

İhtiyarın yanında çadırını kurmaya çalışan genç ve alımlı göçebe kadın, yaklaşan Natensi'yi fark edince, Gadulo'nun gösterişli göbeğini yumruğuyla dürttü.

"Gadulo! Gadulo! Hadi uyan artık, bak müşteri geldi."

İhtiyar, oturduğu yerde irkilerek gözlerini açtı, bir eliyle yüzünü sıvazlayıp etrafa boş gözlerle baktı.

"Ne oluyor... Kim, ne...."

"Müşteri diyorum, müşteri. Senin en sadık müşterin Natensi geldi, ilgilen kızla."

"Oooo! Benim nar kuşum gelmiş!" diye toparlandı Gadu-

ki. "Nasılsın tatlı kuşum! Hoş geldin, sefa getirdin."

Natensi, kırış kırış, tombul parmakların yanaklarından makas almasına izin verdi. Bu ihtiyarı seviyordu, gençliğinde gezgin bir öykü anlatıcısı olduğunu, Delkarna'nın pek çok yerini dolaştığını biliyordu. Bazen kendisini yanına oturtup yaşadığı maceraları, gördüğü ilginç mekânları ve tanıştığı enteresan insanları anlatırdı. Yaşlanıp kendine minik bir toprak parçası alana, tavuk yetiştirip ekmek yapmaya başlayana kadar çok renkli ve heyecanlı bir hayatı olmuştu. Natensi onun öyküleri sayesinde yaşadığı küçük Torukan köyünün dışına çıkmaktan, hayalinde yolculuklar yapmaktan çok keyif alırdı. Ama bugün biraz geç gelmişti, amcasıyla ablası yakında uyanırdı, hemen işini bitirip eve dönse iyi olacaktı.

"Günaydın Gadulo," dedi, ihtiyarın amca ya da dayı denmesini sevmediğini bildiğinden. "On iki yumurta, dört ekmek alacağım, kahvaltıya misafirimiz var."

Gadulo gevrek gevrek güldü.

"Öyle mi, kimmiş bakalım bu misafir, yine güzel ablana görücü mü geliyor?"

Natensi yüzünü buruşturdu. Ayağının ucuyla toprağı eşeledi.

"Bilmem ki ben. Öyle bir şey galiba. Bu ay iki kez geldiler zaten, yakasından düşmüyorlar ki hiç."

"Yakında alıp gidecekler kızı, sonra Gadulo söylemedi deme. Ablan gibisini uzun süre boş bırakmazlar!"

Pazarcı, ufaklığın buna üzüldüğünü fark edince uzanıp omzunu sıvazladı.

"Ama belli de olmaz bu işler. Ben eski karımın on üçüncü talipliydim, kimseye varmamış yıllarca. Belki ablan da kolay beğenmez, kim bilir."

Natensi, "Ablama kalsa hiç evlenmez, beni asla terk etmez," demek için dudaklarını aralamıştı ki, birdenbire patlayan bir gürültüyle olduğu yerde sıçradı.

"Çekilin yoldan! Çekilin yoldan!"

Ondan sonraki saniyeler küçük kızın algılayamadığı kadar hızlı yaşandı. Gadulo başını çevirip sesin geldiği yöne baktı, sonra cussesinden beklenmeyen bir çeviklikle ileri atıldı, kızı kucakladığı gibi kendine çekti, yumurta dolu arabanın üstüne yatarak bedenini ona siper etti. Hemen ardından kahverengi, iri bir kısrak, üzerinde zor duran binicisiyle onunc çıkan her şeyi parçalayarak az önce Natensi'nin durduğu yerden olanca hızıyla geçti. Kısrak, çarptığı pazar arabaları yüzünden dengesini kaybedip yalpaladı ve nar kuşlarıyla dolu kafes yığınına doğru devrildi. Dört bir yana yuvarlanan kafeslerin bazılarının ağzı açıldı, etrafı göz kamaştırıcı ışıklara boğarak serbest kalan kuşlar, kanatlarını çırparak uzaklaştılar. Sahipleri olan bitenden öyle şaşkındılar ki, her biri bir kese altın eden kuşların peşinden koşmak bile akıllarına gelmedi, zaten kuşlar birkaç saniyede tutulamayacak kadar yükselmişlerdi.

Natensi, üzerine kapanan koca vücudun altından zar zor çıktı, üstüne başına bulaşmış yumurta ak ve sarılarına şaşkın şaşkın baktı. Az önce olan biteni görememişti, ama birkaç metre uzağında inleyerek ayağa kalkmaya çalışan kısrağı, devrilmiş kafesleri ve nalların altında parçalanmış arabaları görünce, neyi ucuz atlattığını anlayabilmişti.

Gadulo, arabanın üstünden zorlukla kalktı, Natensi'yi koltuk altlarından tutup yere koydu.

"Iyı misin hayatım?"

Natensi, korkudan konuşamadı, sadece başını salladı.

İhtiyar, onca emekle buraya getirdiği yumurtalardan geriye kalan bulamaca uzüntuyle baktıktan sonra, içinde büyüyen öfkeyle döndü, pazarcılar tarafından çevrelenmiş ata ve binicisine doğru yürüdü. Sıkılı yumruklarını kavgaya hazır halde havaya kaldırmıştı.

"Tanrıların cezası! Deli misin sen, ne yaptığını sanıyorsun!"

İhtiyarın devasa cussesinden ve kukremesinden ürken pazarcılar iki yana açıldılar. Gadulo'nun öfkesi, atın ayaklarının dibine çöküp kalmış adamın halini görünce bir anda silinip gitti.

Yabancının üstü başı kan içindeydi. Gozlerinden biri morarmış ve şişmişti. Bileklerinden biri ters dönmuş, alt dudağı urkütucu biçimde yarılmıştı. Şaşkın bakışlarla etraftan yardım dileniyordu. Onu bu hale getiren her neyse, attan duşmesi olmadığı belliydi.

Ama en onemlisi, üzerinde Sultanlık arması taşıyan suslu, kırmızı bir üniforma vardı. Bu genç adam bir saray habercisiydi.

Gadulo, tek kelime etmeden eğildi, delikanlıyı Natensi'yi kaldırdığı kolaylıkla kaldırıp kucakladı. Sessizce koyun içine doğru yürümeye başladı. Meraklı bir kalabalık hemen peşine takıldı.

Natensi de onları takip ediyordu. Ama önce kırılmamış yumurtalardan on iki tane ve dört ekmek alıp filesine atmayı ihmal etmedi. Parasını Gadulo'ya sonra da öderdi.

2

"Nasralar, Nasralar yapmış..."

"Aşağılık eşkıyalar."

"Soysuzlar! Onlardan başka ne beklenir ki!"

"Hepsini surmeli buralardan. Ataları neydi ki bunlar ne olsun!"

Saray habercisi, koyun şifacısının hazırladığı iksirlerle biraz kendini toplayıp başından geçenleri anlattığında, etrafını çevreleyen köylülerin öfkesi bulaşıcı bir hastalık gibi birinden diğerine yayılmaya başlamıştı.

"Şimdi baştan alalım," dedi ihtiyar heyetinin başkanı Olepton. Hâlâ konuşmakta zorlanan, cümleleri kırıp döken, bazen

de olayların zaman akışını karıştıran adamdan duyduklarını toparlama ihtiyacı duymuştu.

"Sen kendini daha fazla yorma. Sadece soyleyeceklerime evet ya da hayır de, başını sallasan da yeter."

Gadulo, elindeki ibrikten bir kaseye su döktu, habercinin elinden boş kaseyi alıp bunu verdi. Adam içinde ateş varmış gibi suyu hemen yaralı dudaklarına götürdü.

"Saraydan geliyorsun, pek çok atlı haberci aynı anda yola çıktınız. En ücra köylere kadar yaymanız gereken bir haber vardı. Uğradığın üçüncü köyün girişinde pusuya düşürüldün. Seni bekliyorlardı, yola ip germişlerdi. Onlarca kişi seni sopalarla, tırmık saplarıyla dövdüler. Sonra atının üstüne bindirip getirdiğin haberi iletmene izin vermeden köyden postaladılar. Bir Nasra köyüydü. Buradan yarım saat mesafede."

"Kodo Köyü ya da Poyelma!" diye bağırdı kalabalıktan biri. "Bu kadar yakında başka Nasra köyü yok!"

Sinirli kadınlardan biri uğursuz bir şey söylenmiş gibi yüzünü buruşturup yere tükürdü.

"Geçenlerde bu soysuzların çeteleri bir ticaret konvoyuna saldırmış. Onlarca askerimizi ve savunmasız işçileri öldürmüş. Bunlar iyice azıttılar. Yeni bir savaş mı başlatmak istiyorlar!"

"Anlattığım gibi mi oldu?" diye sordu ihtiyar, yorgun bir ifadeyle boşluğa bakan haberciye.

"Evet, aynen öyle. Aynen öyle oldu."

"Peki ama neden?" diye başını iki yana salladı Gadulo. "Bu çok mantıksız. Sen sadece bir habercisin, çeteler senden ne isteyebilir? Değerli bir şey mi taşıyordun?"

"Haberi ben getirmeden once öğrenmiş olmalılar," diye mırıldandı adam.

"Ne haberiymiş bu?"

"Sultanlığın yeni kararı. Tüm Nasraların alınlarına saray büyücüleri tarafından asla çıkarılamayacak bir damga vuru-

lacak. Görevliler onları nerede olursa olsun ayırt edebilsinler diye."

Kalabalıkta önce bir uğultu, sonra derin bir sessizlik oldu. Nasralara duydukları tüm nefrete rağmen, bu uygulama onlara bile ağır gelmişti.

"Ama neden?" derken koca ellerini beline dayadı Gadulo. "Bu saçmalık! Onları zaten beyaz gözbebeklerinden kolayca ayırt edebiliyoruz."

Haberci derin bir iç çekti.

"Öyle büyük bir damga değil. Sadece bir kaşın üzerine minik bir çiçek dövmesi. Kimseyi çirkinleştirmez, güzel bile sayılır. Ben sadece bir ulağım. Bana haberleri söylerler ben de onları iletirim. Nedenini, niyesini sorgulamam. Sorgularsam dilimi keser, köpeklere yedirirler. Ama bir söylenti var. Deniyor ki bazı satılmış sihirbazlar Nasraların gözbebeklerini siyaha çevirmenin yolunu bulmuşlar. Efsun konseyine bağlı olmayan, başı boş büyücülermiş bunlar. Sarayda ve orduda görev alabilmek isteyenlerin gözlerini, yüksek bir ücret karşılığında Delkar gözlerine benzetiyorlarmış. Sultan, bazı Nasraların bu yolla önemli mevkilere gelebilmesinden çok endişelenmiş. Yakında büyücüler tüm köylerde ve şehirlerde teftiş yaparak böyle dönekleri tespit edecekler."

Kalabalıkta yeniden bir uğultu başladı. Bir Nasra'nın bir Delkar'dan ayırt edilememe ihtimali, az önce şu damgalama konusunda içlerinde oluşan haksızlık duygusunu silip atmıştı.

"Tam Nasralık bir iş!"

"O hain sihirbazları sallandırmalı!"

"Minik bir çiçek dövmesi, onlara ne zararı var?"

"Saraya niye girmek istiyorlarmış? Dertleri belli, tahtı ele geçirecek bunlar!"

"Delkar kılığında topraklarımızı da satın alabilirler."

Köylüler öyle öfkelenmişlerdi ki, neredeyse bir kıvılcım

ortamı tutuşturmaya yetecekti. Özellikle topraklarını kaybetme ihtimali onlara çok ağır gelmişti. Hayatta sahip oldukları başka ne vardı ki? İçlerinden birisi bu riski bir kez daha dile getirirse, tırmıklarını, sopalarını kapıp komşu Nasra köylerini basacak bir ruh haline bürünmüşlerdi. Bunu sezen ihtiyar heyetinin başkanı, doğrulup ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam millet, herkes sakin olsun. Yüce Arterus'un bu konuda gerekli tedbirleri alacağından eminim. Sizin de sultanımıza güveniniz tam, öyle değil mi?"

Kimsenin aksini söylemeye yüreği yetmezdi. Uğultu azaldı, çok geçmeden tamamen kayboldu.

"Hadi şimdi dağılın, evlerinize gidin. Pazarcılar, siz de arabalarınızın başına dönün. İnsanlarımız bir haftadır bu pazarı bekliyor, unu, kumaşı bitenler var, onları zor durumda bırakmayın. Ben bu dedikoduların aslını astarını öğrenip tüm köye duyuracağım. Siz bunlarla kafanızı yormayın daha fazla."

Köylüler birer ikişer kalabalıktan kopmaya başladılar. Kendi aralarında hararetle konuşmalarına bakılırsa, ihtiyar başkanın meraklarını gidermek için çok zamanı olmayacaktı. Bu söylentiye gerçekten inanırlarsa, onları dizginlemekte zorlanabilirdi.

Natensi, kalabalıkla birlikte oradan minik adımlarla uzaklaşırken düşünceliydi. Hayatında hiç Nasra görmemişti; tarih derslerinden, Delkarlarla asırlarca savaştıklarını, savaşı kaybedince de Delkar hâkimiyetini kabul ettiklerini biliyordu. Bir Nasranın asla sarayda önemli bir görev alamayacağını, orduya giremeyeceğini ve belirli bölgeler dışında toprak sahibi olamayacağını da. Ama neye benzerler, ondan tam emin değildi. Bazı çocuklar onların kuyrukları olduğunu ve çok pis koktuklarını söylüyorlardı. Birbirlerine takma kuyruk takıp Nasra diye dalga geçiyorlardı. Kavga ederken büyüklerin Nasra kelimesini küfür yerine kullandıklarını da az işitmemişti. Gadulo, gençliğindeki yolculukları sırasında pek çok Nasra

tanıdığını söylerdi, bizden farkları yok derdi, sadece gözbebekleri beyaz ve galiba ortalamada biraz kısa boylular, hepsi o kadar işte... Ama öğretmeninin anlattıkları çok farklıydı. Nasraların kolayca şiddete sapabildiğini, kan dökmekten hiç kaçınmadıklarını okulda defalarca dinlemişti. Delkarları hiç sevmediklerini, ülkelerine pek çok kez ihanet ettiklerini de. Son savaşta pek çok Delkar köyünü basmış, çoluk çocuk demeden katletmişlerdi. Gadulo gibi herkese çok nazik davranan, insanların sadece iyi yönlerini gören bir adamın sözlerine kulak asmamalıydı. Nasralar tehlikeliydi.

Kucağındaki ekmekleri ve yumurtalara gözü kayınca, birden pazara niye geldiğini unuttuğunu fark etti.

"Kahvaltı! Misafirler!"

Minik ayakları hızlandı, birkaç saniye sonra olanca hızıyla koşmaya başladı. Neredeyse ağlayacaktı.

"Geç kaldım, çok geç kaldım!"

3

Natensi, evinin bahçesine girdiğinde, kapının önünde yabancı ayakkabılar olmadığını görüp biraz rahatladı. Ablasına görücü gelecekler kendisi gibi gecikmişti demek. Bu onu bekleyen azarın şiddetini azaltırdı muhtemelen. Gene de amcasının sağı solu belli olmazdı, bazen Delkarna tatlısı bir adama dönüşürken bazen de ufacık şeylerden köpürürdü. Bugün yataktan iyi kalkmış olmasını umdu.

Ayakkabılarını rafa bırakıp kapıya dirseğiyle iki kez vurdu. Kucağındaki yumurtaları ve ekmekleri sıkı sıkı tutuyordu, gecikmesinin üstüne bir de onları düşürmek istemiyordu. İçeriden telaşlı ayak sesleri duyuldu, kilide anahtar sokuldu, çevrildi, kapı gıcırdayarak açıldı. Dışarı uzanan iki ince kol, küçük kızı sarmalayarak hızla içeri çekti.

"Ah Natensi! Seni çok merak ettim!"

"Yumurtalara dikkat et, kırılacaklar!"

Eymar, küçük kızı birkaç saniye öylece tuttuktan sonra geri çekildi, suratına dikkatle baktı.

"İyisin değil mi?"

"İyiyim abla," diye mırıldandı Natensi. "Geç kaldım, özür dilerim."

Eymar'ın kaşları hafifçe çatıldı.

"Evet, onu sonra konuşacağız. Beni gerçekten meraklandırdın hayatım. Bir daha böyle yapma lütfen."

"Amcam nerede?"

Natensi, genç kızın yanından içeri bir göz attı ve kimsenin olmadığını gördü. Misafirler için herhangi bir hazırlık da yapılmamıştı.

"İhtiyar heyetine gitti. Sabah pazar yerinde garip bir olay yaşanmış. Köyün erkekleri bunu konuşmak için toplanıyormuş. Bizim misafirler gelmiyor bu yüzden, onlar da oraya gidecekler."

"Öyle mi?" dedi Natensi, gözlerini büyülterek. Ablasını korkutmamak için bir atın nallarından son anda kurtulduğunu söylememesi en iyisiydi. "Ne konuşacaklar acaba," dedi masum masum, "Önemli bi şey miymiş?"

Eymar doğruldu, omuzlarını silkti.

"Ne bileyim ben! Yine yaşlıların yok yere büyüttüğü önemsiz bir şeydir. Gelmemeleri iyi oldu. Hiç uğraşamayacaktım yeni bir görücüyle."

Natensi masaya yürüdü, kucağındakileri bırakıp ablasına döndü.

"Bugün gelmezlerse yarın gelirler ama."

"Aman, boş ver, gelsinler. Bu iş olmayacak, ben kararımı verdim. Hoşlanmıyorum o Ulton denen çocuktan. Karısı falan olamam."

"Harenya, çok iyi bir çocuk olduğunu söylüyor. Çok da yakışıklı diyor, köyün tüm kızları ona hastaymış."

"Iyi ya işte, üzülecek bir şeyi yok o zaman. Hastalarından birini alsın, iyileştirsin!"

Eymar, kardeşinin yanına gidip yanağını şefkatle okşadı.

"Ne o, beni evden göndermek istiyorsun galiba. Ulton'la evlenmemi mi istiyorsun?"

Natensi, birden ablasının beline sarıldı, yanağını göğüslerinin altına yapıştırdı.

"Hayır, hem de hiç!"

Eymar, küçük kızın saçlarını usulca okşadı, "Merak etme bebeğim," dedi gülümseyerek. "Öyle kolay ayıramazlar bizi. Sen benim her şeyimsin."

Evlenmek bir yan eve taşınmak bile olsa, Eymar o andan sonra artık Natensi'yi hayatının merkezine koyamayacağını, şu an yaptığı gibi koruyup kollayamayacağını biliyordu. Amcasının ona iyi bakmaya çalışacağından emindi, ama yaşlı adamın kendi kendine bile pek iyi bakabildiği söylenemezdi. O evden ayrılırsa er geç yeniden evlenmesi gerekecekti, eve yeni gelecek kadının Natensi'ye nasıl davranacağını bilememek kendisini deli ediyordu. Aslında amcasının da onu bir an evvel evlendirmek için yanıp tutuşmadığının farkındaydı. Adamcağız bu konu hakkında asla coşkuyla konuşmuyordu. Ama artık geleneklere göre yaşı geldiği için, görücülere olmaz diyemiyorlardı. Köyün içinde kötü bakışlara ve dedikodulara maruz kalmaktan korkuyorlardı. Köylerinde belli bir yaşın üzerinde bekâr gezen kızlara hoş bakılmazdı.

Yine de evlilik düşüncesinin ona bu kadar kötü gelmesinin tek sebebi Natensi değildi. Pencereden dışarı, ağaçların arasında köyün dışına uzanan yola baktı, derin bir iç çekti. Evlendiği takdirde günün birinde bu köyden ve rutin yaşantısından kurtulma ihtimalini de kaybetmiş olacaktı. Bunun her koşulda düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu, ama en azından şu an bunu hayal etmesi mümkündü.

"Hadi bir şeyler yiyelim," diye gülümsedi küçük kıza. Onu

kendinden zorlukla ayırıp raflara yürüdü. "Karnın acıkmış olmalı, benim çok acıktı. Hem bana niye geciktiğini anlatırsın, böyle yapmazdın sen."

Yumurta, peynir ve domatesten oluşan mütevazı kahvaltılarını yaparlarken, Natensi ona pazarda ve sonrasında köyde yaşadığı her şeyi bir bir anlattı. Sadece at kazasıyla ilgili olan kısımları kendine sakladı. Eymar duyduklarından hiç hoşlanmamıştı. Nasralarla Delkarlar arasında uzun zamandır bir gerginlik vardı, bazen şiddetleniyor ve kan dökülmesine yol açıyordu. Bu damgalama olayı üstüne tuz biber ekecekti. Bir süreliğine kardeşinin oyun için köy dışına çıkmasına izin vermese iyi olacaktı.

O düşünceler içindeyken, Natensi zor duyulan bir sesle sordu:

"Abla... Nasraların kuyrukları var mı?"

Eymar, çayından bir yudum alıp güldü.

"Kuyruk mu? Yok canım, tabii ki hayır. Bu saçmalık da nereden çıktı?"

"Çocuklar öyle söylüyorlar."

"Sen onların dediklerine bakma. Onlar da senin benim gibi insan."

"Peki bizi niye sevmiyorlar?"

"Eskiden bizim atalarımızla onların ataları savaşmışlar. Nasralar sadece kendilerine ait olacak bir ülke istemişler. Bizimkiler de bunu kabul etmemiş. Birbirlerinin canını çok yakmışlar. O zamandan kalma bir düşmanlık işte. Nasralar cahil bir halktır. Çok zeki de sayılmazlar, ne kadar eğitirsen eğit, kafaları siyasete, ekonomiye basmaz. Bu yüzden sarayda çalışmaları yasaklanmış. Güvenilecek insanlar da değiller, eskiden bize nasıl ihanet ettilerse yine edebilirler. Bu nedenle orduya alınmıyorlar. Bunun dışında hepimizle aynı haklara sahipler, kimsenin tavuklarına kış dediği yok. Aralarında epey zengin olanları, toprak ağaları bile var. Bizi sevmemeleri sa-

dece geçmişte yaşanmış olaylardan. Cahiller dedim ya sana."

Eymar, üzerine peynir sürdüğü bir dilim ekmeği kardeşine uzattı.

"Sevmelerini kim ister zaten. Bize ne onlardan, uslu dursunlar, insanlarımıza sataşmasınlar yeter."

Natensi ekmeğinden koca bir ısırık alırken, kapı ardına kadar açıldı.

"Amca!" diye seslendi Eymar oturduğu yerden. "Biz çok acıktık, seni beklemeden başladık. Ama çay hâlâ sıcak, hadi gel masaya."

Üzerinde yıpranmış bir ceket olan adam, kızları şöyle bir süzüp "Afiyet olsun güzeller," dedi. Suratındaki ifadeye bakılırsa canı epey sıkkındı. Eymar, onun da Nasralarla bir savaş ihtimali yüzünden kaygılı olduğunu düşündü. Elbette şanlı ordularına karşı Nasra haydutlarının hiç şansı yoktu, ama bazen köylere saldırıp savunmasız Delkarlara zarar veriyorlardı. Böyle bir savaş bu çetelerin sayısını artırabilirdi.

Sürekli bela çıkaran şu nankörlerin tümünü bu civardan sürseler ne iyi olurdu.

Adam, ceketini askıya asıp odasına yürüdü.

"Ben aç değilim, belki sonra... Siz devam edin canlarım. Misafirler yarın da gelemeyecek, sonra yeni bir gün belirleyeceğiz. Şu ara ortalık karışık."

Odanın kapısı kapandıktan sonra, iki kız birbirlerine bakıp neşeyle güldüler. Uzanıp bu haberi kutlamak için birbirlerinin ellerine vurdular ve yemeğe daha bir keyifle devam ettiler.

4

Genç kız, avucunu yavaşça çıplak kolunda kaydırdı, ince bileğini usulca okşadı. Bedenini tatlı bir ürperti kapladı. Kendisine dokunmaktan hoşlanıyordu, gözlerini yumup kolunda

kayan elin bir başkasına ait olduğunu hayal etmekten de. Elini bu kez yukarı doğru, eskisinden de yavaş kaydırdı, içindeki sıcaklık büyüdü, omzunu sımsıkı kavradı. Diğer elinin parmaklarını dizkapağının üstünde gezdirdi. Gözlerini açıp beyaz tavana baktı, çaresizlik içinde derin bir iç çekti.

Son günlerde sürekli birilerinin ona dokunmasını hayal eder olmuştu. Şu görücüler sıklaşmaya, evlilik düşüncesi kafasında daha fazla donup durmaya başlayalı beri, akşamları yalnız kaldığında yatağına uzanıp bunu hayal ediyordu. Bu yaşına kadar kimse ona bir kadın olarak dokunmamıştı, bu düşünce onu hem utandırıyor hem de hoşuna gidiyordu. Evlilik sadece bu kadarla kalacak olsa hiç gözünde büyümez, bilakis bunu isteyebilirdi bile.

Başını çevirip biraz ötedeki yatakta derin bir uykuda olan, inceden horlayan kız kardeşine baktı. Küçük kız yorganın altında bir bebek gibi büzülmüştü. Ailesini kaybettikleri günden beri birbirlerinin her şeyiydiler. Amcaları onlara göz kulak olmak için elinden geleni yapsa da, zor zamanlarda asıl desteği ve avuntuyu birbirlerinde bulmuşlardı. Evlendiği zaman hem Natensi'den ayrılmak ona zor gelecekti hem de şu sıkıcı, her günü diğerinin aynısı olan köy yaşantısına tamamen saplanıp kalmak.

Bazı zamanlar köye gelen göçebelere katılıp buradan kaçmayı, Delkarna'nın birbirinden ilginç şehirlerini ve insanlarını tanımayı hayal ederdi. Köye gelen göçebeler hep çok ilginç öyküler anlatırlardı. Dosinya'nın diplerindeki bitkiler nedeniyle pembeleşmiş göllerini, dönerek yükselen tarihi Molartan Kulesi'ni, Deka de Razki'nin hünerli ellerinden çıkma Tanrılar Heykeli'ni, eski insanların gövdelerine ev yaptığı alev renginde dazkan ağaçlarını, hepsini bir bir görmek, kendisine anlatılmayan detaylarını keşfetmek isterdi. Natensi olmasa belki bunu gerçekten yapardı da. O büyüyene, kendi başının çaresine bakabileceği bir yaşa gelene kadar evlenme-

meyi başarabilir miydi? Köyün gelenekleri ve bu geleneklere çok önem veren insanları, özellikle de kadınları aklına geldi, içi karardı. Kadınlar köyde bekâr bir genç kızın dolaşmasını kabullenmezlerdi.

Bütün bu karanlık düşüncelerden kurtulmak umuduyla, gözlerini yumup kendini uykuya bıraktı.

Rüyasında geniş bir vadideydi. Rüya gördüğünü biliyordu, çünkü gerçek hayatta köyünden bu kadar uzağa, hiç bilmediği bir yere gitme ihtimali yoktu. İleride upuzun kuleleri olan görkemli bir kale yükseliyordu. Kulelerden birinin tepesinde büyük bir kubbe vardı, kubbenin pencereleri altın sarısıydı. Kaleyi çevreleyen yüksek surların üstünde kimse gezinmiyordu. Başını kaldırıp yukarı baktı, bulutların arasında kanat çırpan devasa kuşlar gördü. En azından bu mesafeden kuşa benziyorlardı, yoksa ne olduklarından o kadar emin değildi. Hiç tanımadığı, isimlendiremediği bir yerdi burası, göçebelerin anlattığı hiçbir yere benzemiyordu. Kaleye doğru yürümesi gerektiğini hissediyordu. İçeride onun için çok önemli bir şey ya da biri vardı ama kim veya ne, bunu bilmiyordu. Üzerinde alışık olduğu kıyafetlerinden çok farklı, kırmızı renkte bir ceket vardı, kahverengi bir pantolon giymişti. Erkeksi görünüyor olmalıyım diye düşündü, köydeki kadınlar asla pantolon giymezlerdi. Kaleye doğru yürümeye başladı, bir süre sonra, ne kadar adım atarsa atsın, kaleye bir türlü yaklaşamadığını fark etti. İlerliyordu, bu kesin, ayaklarının altında toprağın ve taşların yer değiştirdiğini görüyordu, ama sanki kale de onun hızında ilerliyor ve aralarındaki mesafe bir türlü kapanmıyordu. Seni bulacağım, dedi aniden, iradesi dışında. Acaba kimi arıyorum diye düşündü. Natensi'yi mi? Yoksa başka birini mi? Natensi dışında kimi bu kadar önemseyebilirdi ki? Rüya çok gerçekçiydi, bu onu ürküttü. Aslında böyle rüyalara alışkındı, çocukluğundan beri uykusunda ilginç diyarlarda dolaşır, gerçek hayatının rutinliğine bu rüyalarla delik açardı, ama

bu seferki hepsinden sahici görünüyordu. Sonra hemen her düşünde olduğu gibi gerçeklik hissi kırıldı, aniden geliveren devasa bir dalga önce kaleyi altına aldı sonra onu önüne katıp götürdü. Suyun ağzına, kulaklarına, burnuna dolduğunu hissetti, hemen uyanmazsa boğulacağından korktu.

Gözlerini açtı, tepesinde tanıdık beyaz tavanı görünce rahatladı. Nefes alış verişlerinin yavaşlaması ve normale dönmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

O sırada odada, karanlığın içinde, orada olmaması gereken bir ses duydu. Yabancı bir erkeğin konuşmasıydı bu. Konuşanlar iki oldu, hâlâ rüyada olduğundan şüphelenip başını çevirdi, sesin geldiği yöne baktı.

Eğer bu bir rüyaysa, az önce gördüğünden bile daha gerçekçi, ama bir o kadar inanılması güçtü. Odada iki yabancı adam vardı. Perdelerden sızan zayıf ışıkta suratlarını seçemiyordu ama cüsseleri pazarcı Gadulo'yla yarışacak kadar iriydi. Bellerinde geniş ağızlı kılıçlar uzanıyordu. Bir tanesi, Natensi'yi kucaklamış, geniş bir çuvala sokmakla meşguldu. Diğeri ise yüzünü kendisine dönmüş, dikkatle bakıyordu.

"Uyandı..." dedi ona bakan adam. O an, bu yaşadıklarının bir rüya olmayabileceğini fark etti ve çığlık atmak için dudaklarını araladı.

Ama o daha gıkını çıkaramadan, adam ileri atıldı ve yüzüne kalın bir havlu yapıştırdı. Sesini boğan ve kafasını yastığa yapıştıran havluda garip bir koku vardı. Adamı itmeye çalıştı ama buna gücü yetmedi. Koku savunmasız burnuna doldu, içine aktı, tüm duygularının kaybolduğunu hissetti. Birkaç saniye sonra bilinci de kayboldu, bu kez rüyasız bir karanlığa daldı.

5

Eymar kapatıldığı odada korku içindeydi. Penceresiz bir yerdi burası, bir tür depo olmalıydı. İçerisi üstün körü eşyalarla

döşenmiş, bir nevi yatak odasına dönüşturulmuştu. Ona koklattıkları her ne ise, hâlâ biraz başı dönuyordu. Odanın bir köşesinde yere oturmuş, dizlerini kendine çekmiş, kollarıyla sarmıştı. Sanki sandalyelerden birine ya da yataga oturmak, onu koydukları bu yeri kabullenmek, onların isteklerine boyun eğmek anlamına gelecekti.

Kendisine geldiği an once öfkeyle kapıyı yumruklamıştı. Açmayacaklarını, kıracak kadar da gücü olmadığını anlayınca içindeki isyan gözyaşlarına dönüşmüştü. Artık göz pınarları kurumuştu, daha fazla ağlayamıyor, sadece başına gelecekleri bekliyordu. Natensi'yi ve onun yaşadıklarını aklına getirmemeye çalışıyordu.

Kapıdaki kilidin çevrildiğini duydu, içinde büyük bir korku büyüdü. Kapı açılırken küçülmek, bir nokta kadar kalmak, yok olmak istedi. Onu görmemeliydiler. Görünmez olmalıydı. Korkudan o yöne bakamıyordu, ama içeri giren kişinin ayak seslerini duyabiliyordu. Ayak sesleri kesildi. Kulağına tok bir erkek sesi geldi.

"Bay Gura sizinle akşam yemeğinde konuşmak istiyor. Yemek hazır olunca gelip sizi alacağım."

Başını kaldırıp adama bakmadı. Ama yataga bir şey bıraktığını fark etmişti. Adam odadan çıkıp anahtarın yeniden yuvasında döndüğünü duyunca, ayağa fırlayıp ne olduğuna baktı. Çarşafların üzerinde kendi ölçülerine uygun, tek parça beyaz bir elbise yatıyordu. Köyde giydiklerine göre oldukça kadınsı bir kıyafetti.

Bunu giymemi mi istiyorlar...

Onu ve kardeşini kaçıran haydutlar bu Gura denen adam için çalışıyor olmalıydılar. Kendilerinden ne istiyorlardı? Onları köle olarak mı satacaklardı? Bu elbiseyi giyip kendisini kaçıran adamla akşam yemeği yeme düşüncesi midesini bulandırdı. Ama üzerindeki gecelikten kurtulmak hiç yoktan iyiydi.

Giyinirken, bu akşam ondan isteyecekleri tek şeyin birlikte yemek yemek olmayacağından neredeyse emindi. Onu niye kaçırmış olabilirlerdi ki? Fakir bir köyde yaşayan, anne babası olmayan, kendi halinde bir kızdı. Amcasının köşeye koyduğu hiç altını yoktu. Kimse kendisi için fidye ödeyemezdi. Adamlar da bunu mutlaka biliyor olmalıydılar. Evlerinin halini görmüşlerdi.

Odadaki boy aynasında kendisine baktı. Elbisenin dizlerine kadar inen eteği, biçimli beyaz bacaklarının yarısını dışarıda bırakmıştı. Boynunu göğüslerine kadar sergileyen, biçimli vücut hatlarını ortaya çıkaran bu elbisenin içinde, arada bir yolu köylerinden geçen soylu kadınlara benziyordu. Kendisine bir daha alıcı gözle baktı, bu adamların onu istemeleri için bedeninden daha değerli bir şey göremedi.

Onlara karşı koyup koymamakta kararsızdı. Önce Natensi'nin ne durumda olduğunu öğrenmeliydi. Kardeşine en ufak bir zarar verdilerse, onlarla son nefesine kadar mücadele edecekti. Kirli ellerinin tenine değmesi için onu öldürmeleri gerekecekti. Ama eğer Natensi'nin güvenliğini sağlayabilecekse, kendisinden vazgeçmeyi göze alacaktı. İstedikleri her neyse itiraz etmeden boyun eğecekti. Belki bu arada amcaları ve köylüleri onları bulurdu, o zamana kadar kardeşine dokunmamalarını sağlamak zorundaydı.

Kapıdaki anahtar bir kez daha döndüğünde, yatağın ucuna oturmuş, kaderini bekliyordu.

İçeri giren adam, onu beğeniyle süzdü ve gülümsedi.

"Elbise yakışmış hanımım. Yemek hazır. Bay Gura sizi odasında bekliyor."

Bu kez başını kaldırıp ona baktı. Uzun boylu, fazlasıyla kilolu bir adamdı, yüzündeki yara izleri olmasa kel kafası ve saf bakışlarıyla çocuksu göründüğü söylenebilirdi. Olanca iriliğine rağmen, üzerinde kendisine bol gelen kirli bir gömlek vardı.

Tek kelime etmeden ayağa kalktı. Artık ne yapacağını bilmiyor olmak ona güç vermişti. Adam yana çekilip geçmesine izin verdi.

Önünde yukarı çıkan merdivenler görünce buna biraz şaşırdı. Onu tuttukları oda yerin altındaydı demek. Bay Gura dedikleri bu adamın nasıl biri olduğunu düşünerek merdivenleri çıkarken, gardiyanı onu hemen ardından takip ediyordu.

Merdivenlerin bittiği yerde gün ışığı ve bulutlar görünüyordu. Bu onu biraz daha şaşırttı, bir evin ya da konağın mahzeninde olduklarını sanmıştı, ama galiba açık havaya adım atacaktı.

Son hamleyi yapıp başı deliğin dışına çıktığında, kamaşan gözleri ışığa alışıp etrafa bakabildiğinde, asıl şoku yaşadı. Burası ne bir evdi ne de açık arazi. Olan bitenler, tahminlerinin çok ötesindeydi. Kıyıdan çok uzakta demirlemiş, devasa bir kalyonun içindeydiler.

"Tanrılar aşkına..." diye mırıldandı, az ileride göz alabildiğince yükselen yelken direklerine bakarak. Böyle bir durumda hangi tanrıya seslenilmesi gerektiğini bilemiyordu.

"Gemideyim... Ben bir gemideyim!"

6

Eymar, hemen arkasından gelen ve durduğu zaman onu hafifçe itip yürümesi gerektiğini hatırlatan adamın eşliğinde, geminin kıçından başına doğru yürürken her adımında yeni hayretlere düşüyordu. Hayatında ilk kez bir gemiye binmişti, bu devasa makineleri o güne kadar sadece birkaç defa, köyüne yakın sahile yüzmeye gittiğinde çok uzaktan görmüştü. Onlar hakkında bildikleri, daha çok köy okulunda gördüğü, acemi ressamların eseri çizimlerden ve öğretmenlerinin anlattıklarından ibaretti. Yanından geçtiği yelken direkleri, kö-

vunde aydınlatma için nar kuşlarının konduğu direklerden defalarca kat uzundu. Yelkenlerin her biri sayısız evin ustunu ortebilecek büyüklükteydi. Gemide herkes çok meşguldu, ip merdivenlerle direklere tırmananlar, içleri kimbilir neyle dolu fıçıları oradan oraya taşıyanlar, güverteyi temizleyenler, dev bir mancınığı yaglayanlar, yelkenlere bağlı halatları makaralardan geçirenler, onu gordüklerinde şöyle bir bakıyor sonra işlerine dönüyorlardı. Etrafındakilerin çoğunluğu erkekti, ama kadınlar ve çocuklar da eksik değildi. Üstelik bu kadın ve çocuklar köle gibi görünmüyorlardı, çalışanların işlerine engel olmak istemez gibi çeşitli noktalarda kümelenmiş olsalar da, rahat bir halleri vardı. Sohbet ediyor, gülüyor ve bir şeyler atıştırıyorlardı. Bir somun ekmeği hevesle ısıran küçük bir oğlan gördüğünde, ne kadar çok acıktığını düşündü, ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Çocuğa ve annesine yaklaştığında, gözbebeklerinin kar kadar beyaz olduğunu fark edip büyük bir korkuya kapıldı.

Nasralar!

Daha dikkatli baktığında, birdenbire etraftaki insanların hemen hepsinin Nasra olduğunu fark etti. Az once aralarında yürürken bunu anlamamıştı, gozlerine bakmayınca nasıl da Delkarlara benziyorlardı! Halbuki sadece silahlı olanların ve gençlerin bazıları gerçekten Delkardı. Hayatında ilk kez bu kadar çok Nasrayı bir arada görüyordu, bu güvenilmez ve şiddete meyilli insanların arasında kendisini eskisinden de çaresiz hissetti. Bir Delkar kızı olduğunu fark etmelerinden korktu, gözlerini saklamak isteyerek başını one eğdi.

Gardiyanı onu güvertenin başına yakın bir yerde yükselen, büyükçe bir kulübeye götürdü. Kapıyı açtığında, genç kız içerisinin gezginlerin anlattığı toprak ağalarının konakları gibi şık ve gösterişli döşenmiş olduğunu gördü. Ferah salonun tam ortasında, uzun dikdörtgen bir masa vardı ve ucunda geniş omuzlu, yaşlıca bir Delkar oturuyordu.

Keçi sakalı bıyıklarıyla birleşmiş olan adam, Eymar'ı görünce ayağa kalktı, içten bir ifadeyle gülümsedi.

"Şeref misafirimiz sonunda teşrif ettiler. Sizi görmek ne büyük mutluluk."

Genç kız, adamın ona bakışındaki saygıya ve sesindeki dostluğa şaşırdı. Sanki onu ve kardeşini gecenin bir yarısı çuvala sokup kaçırmamışlar, evinden at arabasıyla alıp getirmişlerdi. Adamın sesindeki sakinlik bir anlığına içini rahatlatmış olsa da, bunu düşünmek öfkesini kabarttı.

"Şeref mi! Misafir mi! Ev basıp kız kaçıran haydutların şeref ten bahsetmeye ne hakkı var! Burada esirinizim. Bana istediğinizi yapabilirsiniz. Ama kim olduğunuzu unutturmaya çalışmayın, beyhude bir çaba olur! Adi korsanlarsınız siz!"

"Kim olduğumu biliyor musun küçük kız?" diye güldü adam. Kocaman ellerini bellerine koyup Eymar'ı baştan ayağa süzdü.

"Taraton, bu kızın hali ne böyle? Nereden buldunuz bu kıyafeti, balo mu düzenleyeceğiz bu gece?"

Eymar'ın iki adım arkasında duran iri yarı adam, mahcup bir ifadeyle yanıt verdi.

"Geçenlerde bordaladığımız ticaret gemisinin yükünde buldum Bay Gura. Ambar bunlarla dolu. Ben anlamam kadın kıyafetinden ki. En temizi bu diye verdiydim."

"Biliyorum, biliyorum, anlamazsın. Anlamadığın diğer şeylerin yanında lafı bile edilmez ya neyse... Bu kıyafet gemiye hiç uygun değil, pek komik kaçmış. Ama merak etme hayatım, ben sana doğru dürüst bir şeyler bulurum."

Eymar, adamın kendisiyle kırk yıllık arkadaşıymış gibi konuşmasına gittikçe daha fazla sinirleniyordu. Onu kaçırmışlardı yahu! Evlerine gizlice girmişlerdi, bir çuvala tıkıp denizin ortasındaki bu gemiye getirmişlerdi. Şimdi bu ne rahatlıktı böyle?

"Kim olduğunuzu elbette biliyorum. Aşağılık haydudun

tekisiniz. Savunmasız kızları kaçırıp zengin ağalara, toprak sahiplerine satıyorsunuz. Bana istediğinizi yapabilirsiniz. Ama kardeşimi bırakmanız için yalvarıyorum. O işinize yaramaz, ne bir kadın olarak değeri var ne de işçi olarak. Tanrılar aşkına, o sadece küçük bir çocuk, lütfen onu bırakın. Siz nasıl insanlarsınız ki çocukları kaçırıyorsunuz! O zaman hiçbir isteğinizi geri çevirmem. Yoksa kendimi denize atarım, beni kimseye satamazsınız."

Gura, kaşlarını çatıp genç kıza dikkatle baktı. "Çok cesur..." diye kendi kendine mırıldandı. Sonra yüzü yumuşadı, sanki kızın bu hali hoşuna gitmişti.

"Kardeşin iyi Eymar," dedi sakin bir sesle. "Korkmanı, kafanın karışmasını anlıyorum. Açıkçası bu durum benim için de oldukça zor. Küçük kızlarla nasıl konuşulacağını pek iyi bilmem. Karmaşık konuları anlatmakta da pek becerikli sayılmam. Bunun için birazdan bize katılacak olan arkadaşıma güveniyorum, o sana her şeyi açıklayacak. Natensi gayet iyi, şimdi odasında uyuyor. Onun rahat etmesi için elimizden geleni yaptık, senin için de yapacağız. Bu gece sizi aynı odaya alacağız, birbirinizden ayırmak gibi bir niyetim yok. Ama önce onun anlayamayacağı, senin umarım anlayabileceğin bazı gerçekleri öğrenmen gerek. Şimdi lütfen masaya otur, bir şeyler ye, aklın yerine gelsin. Anlatacaklarımızı dinlemeden önce biraz dinlenip kendini toplaman şart."

Eymar kendisini büyük bir boşlukta kaybolmuş hissediyordu. Neler oluyor... diye geçirdi içinden, neredeyse bir inlemeydi bu. Bu adam neden bahsediyor, adımı nereden biliyor? Bana hangi amaçla bu kadar iyi davranıyor? Bu korsan bozuntusu ondan soyunup yere uzanmasını istese sanki olan biteni kabullenmesi daha kolay olacaktı, en azından bazı şeyler kafasında yerli yerine oturacaktı. Şimdi soru işaretlerinin altında tamamen ezilmiş durumdaydı.

Sessizce masaya yürüdü ve bir sandalye çekip oturdu. Ak-

lına kendini olayların akışına bırakmaktan başka yapacak bir şey gelmemişti. Açılan bir kapıdan içeri giren aşçı kıyafetli bir adam, önüne evinde hiç yemediği zenginlikte bir ziyafet koydu. Tabaklarda etten meyveye, salatadan tatlıya arzu edebileceği her şey vardı. Şarap dolu şık kadehe, parmağının ucuyla tedirginlikle dokundu. Tek kelime etmeden önündekileri atıştırırken, Gura'nın masanın ucundan onu şefkatle, biraz da acımayla seyreden bakışlarını hissedebiliyordu.

O yemeğini bitirdikten hemen sonra, güverteye açılan kapı aralandı, içeri uzun boylu, ince yapılı genç bir adam girdi. Oldukça yakışıklı ve iyi giyimli bir adamdı, gemide daha önce gördüğü, saçı sakalı birbirine karışmış, pasaklı korsanlara hiç benzemiyordu.

"Darok, nerede kaldın?" diye dostça bir sesle adama sitem etti Gura. "Kaç zamandır seni bekliyoruz. Misafirimizi oyalamakta zorluk çekiyorum."

"Kusura bakma Kaptan. Kamaralarda hastalar vardı, onlarla ilgilenmem gerekti. İlacımız az biliyorsun, kendime özgü metodları kullanmam lazım, onlar da vakit gerektiriyor."

Genç adam, kendisine merak ve kuşkuyla bakan kıza dönüp gülümsedi.

"Beklettiğim için özür dilerim. Eminim sormak istediğiniz yığınla soru vardır. Size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

"Kardeşim iyi mi?" diye sordu kız kaygıyla. Kamaralardaki hastalar lafı onu endişelendirmişti.

"O çok iyi Eymar," dedi Darok. "Yanında bir arkadaşım var, kendisiyle yakından ilgileniyor. Çocuklarla arası iyidir, onun da iki küçük kızı var. Birazdan gözlerinle görursun zaten."

Tam karşısına oturan genç adama dikkatle bakan kız, içinde kaybolduğu boşluğun gittikçe büyüdüğünü, onu yutmak üzere olduğunu hissetti. Başı dönmeye başlamıştı.

Tüm tanrılar aşkına... Bütün bu herifler benim adımı nereden biliyor!

7

"Bana burada neler olduğunu anlatacak mısınız?"

Eymar'ın gözleri, dakikalardır kendisine kırk yıllık dostlarıymış gibi davranan kaptanın ve genç adamın üzerinde dolaştı.

"Anladığım kadarıyla bana zarar vermeye niyetiniz yok. Olsaydı çoktan yapardınız. Sizi engellemem mümkün değil. Tam tersine bana çok iyi davranıyorsunuz. Bir misafir gibi... Anlayamıyorum beni ne diye kaçırdınız? Kardeşimle ben niye bu gemide tutsağız? Amcam meraktan deli olmuştur, ona haber vermemiz lazım. Bizi ne zaman serbest bırakacaksınız?"

Kaptan, sıkıntılı bir ifadeyle genç adama baktı.

"Darok... Burada lafı sen alırsan sevinirim. Bu benim açıklayamayacağım kadar karmaşık bir konu. Zaten başıma sen sardın sayılır."

Darok sessizce başını salladı. O da pek rahat görünmüyordu.

"Kaç yıldır amcanla yaşıyorsun Eymar?"

"Kendimi bildim bileli..."

"Yani?"

"Dokuz yaşımdan beri. Ailem bir kazada öldü, Natensi daha bir yaşındayken. Sonra amcam beni ve Natensi'yi yanına aldı. O günden sonra hem babamız hem annemiz oldu."

"Amcan iyi bir adam Eymar," diye oturduğu yerden lafa karıştı Gura.

"Evet, bunu biliyorum!" diye sertçe karşılık verdi kız. "Ve şimdi bizi bulmak için elinden geleni yapıyordur."

"Ama sadece iyi bir adam değil..."

Eymar, bunu söyleyen Darok'a merakla baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Amcanı uzun yıllardır tanıyoruz. Bizim için sadık bir dost ve güvenilir bir müttefiktir."

"Müttefik mi?"

Eymar içinde bulunduğu durıma rağmen neredeyse gülecekti.

"Yanlış kişiden bahsediyor olmalısınız. Benim amcam kendi halinde bir köylü. Bir çiftçi. Küçük bir tarlası var, tüm vakti orada geçer. Domates, biber yetiştirir, pazarcılara satıp alnının teriyle geçinir gider. Sizin gibi haydutlarla ne işi olabilir? Yanlış kişileri mi kaçırdınız siz yoksa?"

"Haydut olan benim," diye düzeltti Gura. "Yani en azından sultanın zalim kanunlarına göre! Darok, amcan için müttefikimiz derken kendi adına konuşuyordu."

"Gura doğru söylüyor. Ben kendi adıma ve geçmişte birlikte hareket ettiğim şamanlar adına konuşuyorum. Sultanın son katliamından sonra geride fazla bir şaman kalmadı. Bu gemide tek başınayım. Ama amcan geçmişte bizlere her zaman yardımcı olmuştu. Biz şamanlar için değerli bir dosttur. Sultanın adamları tüm Delkarna'da bizleri tek tek avlarken, amcan gibi nadir insanlar sayesinde birkaçımız hayatta kalmayı ve ilmimizi korumayı başardık. Bizi korudular, sakladılar, bizim için hayatlarını tehlikeye atıp Zincir ajanlarına yalan söylemeyi göze aldılar. Şamanlık böylece Delkarna üzerinden silinmedi. Bu yüzden amcan benden bir iyilik istediği zaman bunu göz ardı edemezdim."

"İyilik mi? Amcan senden iyilik mi istedi?"

Eymar duyduklarına inanamıyordu. Birkaç saniye sonra, Darok'un aslında ne kastettiğini fark etti ve içi hem hayretle hem de öfkeyle doldu. Oturduğu yerden öyle bir fırladı ki, sandalye arkaya devrildi.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun? Bizi kaçırmanızı amcam mı istedi, bunu mu kastediyor-

sun? Bu ne cüret, buna inanmamı nasıl beklersin! Niye istesin böyle bir şey!"

"Sana anlatmakta zorlanmamız bundan," diye mırıldandı Darok. "Bunları duymak seni üzecek farkındayız. Ama gerçekleri bilmen lazım. Buradasın, çünkü bunu bizden amcan istedi. Senin ve Natensi'nin güvenliği için tek yol olduğunu düşünüyordu."

"Neye karşı güvenlik?" diye isyan edercesine sordu Eymar.

"Saraydaki casuslarımızdan bir haber aldık. Yakında köylerde ve şehirlerde, tüm Delkarlar üzerinde bir test yapılacak. Büyü ile gözbebeklerinin gerçekliği kontrol edilecek. Gözleri siyahlaştırılmış Nasralar tutuklanacak ve sorgulanacaklar. Belki başlarına bundan daha kötüsü gelecek. Serbest kalsalar bile birlikte yaşadıkları Delkarlar bir daha onlara hiç güvenmeyecek, aralarına almayacaklardır. Bu yüzden Delkarna'yı dolaşıp yeni bir başlangıç için uzak diyarlara gitmek isteyen bu tür Nasraları topluyoruz. Çetelerden ayrılmış, ne çetelerin yanında ne de ordu tarafından arandıkları için köylerinde güvende olan Nasraları da. Muhtemelen yakında patlak verecek yeni bir iç savaştan korkanları, Sarayın baskısından bunalanları, bazı kaçak köleleri, bu savaşın bir tarafı olmak istemeyip askerden kaçmış Delkarları, her iki halkın da özgürlüğünü savunan alimleri, kısaca bugün Delkarna'da güvende olmayan herkesi..."

"Soruma cevap vermedin," dedi Eymar sertçe. "Bunların benimle ya da Natensi'yle ne ilgisi var. Biz niye tehlikedeymişiz?"

"Çünkü Natensi ve sen Delkar değilsiniz. Hiç olmadınız. Sizler Nasrasınız Eymar. Gözleriniz siz daha bebekken büyü ile siyahlaştırılmış. Büyücüler bunu anladığında hem sizin hem de bunu gizlediği için amcanızın hayatı tehlikeye girecekti. Ortadan sessizce kaybolmanız şüphe yaratırdı. Bu nedenle sahte bir kaçırma ayarladık. O gece bize kapıyı bizzat amcan açtı."

Eymar donup kalmıştı. Birkaç saniye boş gözlerle Darok'a baktı. Yüzünün rengi uçup gitmişti. Sonra aniden fırladı, genç adamın üzerine koştu, minik yumruklarıyla göğsünü dövmeye başladı.

"Yalan söylüyorsun! Sen adi bir yalancısın! Ben Nasra değilim! Ben Nasra değilim! Ben Nasra olamam!"

"Sakin ol Eymar... Sakin ol..."

"Öyle olsa amcam bana söylerdi!"

Darok, kollarının arasına yığılıp kalan kızın başını şefkatle okşadı.

"Yapamadı Eymar... Bana yüzüne bakarak bunları sana anlatamayacağını söyledi. Onu bırakıp gitmeyi kabul etmeyeceğinden korkuyordu. O sizi çok seviyordu Eymar."

"Bütün bunlar koca bir yalan!"

Eymar, kendisini genç adamdan kurtardı, birkaç adım geriledi.

"Ne yapmaya çalıştığınızı anlamadım. Ama söylediklerinin tek kelimesine inanmıyorum! Benden istediğiniz neyse bunu zorla elde etmeniz gerekecek. Beni kandırarak değil, kandıramazsınız! Yo, hayır, kanmayacağım!"

Darok ve kaptan üzgün ifadelerle birbirlerine baktılar.

"Senden istediğimiz bir şey yok," dedi Darok. "Sadece güvenliğini sağlamak istiyoruz, o kadar. Amcana bir söz verdim ve sen istesen de istemesen de bu sözü tutacağım. Amcan sana ulaştırmam için bir mektup yazmıştı. İstersen onu bir oku. Sonra yine konuşuruz."

Eymar, şamanın kendisine uzattığı mektuba birkaç saniye ne yapacağını bilemeden baktı. Minik, beyaz zarf ona çok korkutucu görünüyordu, sanki içinde bir felaket saklıydı.

Doğru olabilir mi... Tanrılar aşkına, bu doğru olabilir mi...

Titreyen elini uzattı ve zarfı aldı. Sessizce açtı, içindeki katlanmış kâğıdı çıkardı. İlk cümleyi okudu.

"Sevgili huysuzum..."

Ona hayatta sadece amcası huysuzum derdi ve bunu kimse bilmezdi. Böyle demesine kızdığını bildiği için başkalarının yanında asla söylemezdi. Ve elyazısı... Bu inci gibi el yazısını çok iyi tanıyordu.

Tek kelime daha okuyamadan dizlerinin üstüne çöktü, yaşadığı şeylerin ağırlığıyla hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Darok ona doğru birkaç adım attı, ama kaptan Gura'nın işaretiyle olduğu yerde kaldı.

"Biz çıkalım Darok," dedi Kaptan. "Eymar rahat rahat mektubunu okusun. Biraz sonra yeniden geliriz."

Iki adam, sessizce kaptan köşkünden çıktılar. İçeriden sadece genç kızın hıçkırıkları duyuluyordu.

8

"Sevgili Huysuzum,

Sana bu satırları yazmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Şu an seni ilk gördüğüm anı hayal ediyorum. Öylesine tatlı, öylesine güzel bir bebektin ki... Ardından Natensi geldi. O da senin kadar büyük bir yer kapladı kalbimde. Belki şimdi benden nefret ediyorsun, seni aldattığımı düşünüyorsun. Ama her ne yaptıysam kardeşinle birlikte güzel bir hayatınız olsun, güvende olun diye yaptım. Günün birinde beni anlayacağını umuyorum.

Babanla birbirimizi çok severdik. Sadece ağabeyim değildi, en iyi dostumdu o benim. Birbirimizi anlardık, desteklerdik, içinde yaşadığımız toplumun saçma sapan kurallarına karşı birbirimizden güç alırdık. Bir Nasra kızını sevdiğinde ailemizin ya da köylülerin bunu onaylamayacağını biliyordum. Üstelik kız şaman bir aileden geliyordu ve bu, durumu iyice zorlaştırıyordu. Ben ondan kalbinin sesini dinlemesini iste-

dım. Her zaman onu destekleyeceğimi, her kararına saygı duyacağımı söyledim. O minicik beyaz gözbebekleri bir araya gelmelerine engel olmamalıydı. Daha o zamanlardan dostum olan şamanlar bana bu işi halledecek bir sihirbaz bulmamda yardım ettiler. Saraya bağlı olmayan, başına buyruk bir büyücüydü bu, ona güvenebileceğimizi düşündük. Annen de babanı çok seviyordu, aşkı uğruna gözlerinin siyahlaştırılmasına, büyükbabana bir kimsesiz olarak tanıtılmaya karşı çıkmadı. Ailesi bu durumu sessizce kabullendi. Damatlarını sevmişlerdi, kızlarının bir Delkar olarak, kocasının yanında mutlu ve güvende yaşayacağını düşünüyorlardı. Bu tür evliliklere pek sık rastlanmasa da, bir Nasra ile bir Delkar birlikte olduğunda çocukların beyaz gözbebekleriyle doğduğunu biliyorduk. Bu yüzden sen de Natensi de hep bir bahaneyle aynı ebe tarafından dünyaya getirildiniz. Doğduğunuz kulübeden çıkmadan aynı sihirbaz tarafından büyülendiniz. Ne yalan söyleyeyim, ben sizi beyaz gözbebeklerinizle de çok sevmiştim.

Benden nefret etme huysuzum. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Şu an yanında olduğun insanlara, özellikle Darok'a kendim kadar güvenmesem, sizi götürmelerine izin vermezdim. Sırrımız ortaya çıkarsa köyde hayatınız işkenceye dönüşürdü, büyücülerin tüm Delkarların gözlerini inceleyeceğini öğrenince aklıma başka çıkar yol gelmedi. Gitmeyi kabul etmezsin, beni bırakmak istemezsin diye sana söylemekten korktum. Ah ne inatçısındır sen... Sen her zaman çok cesur oldun, ama burada olanlar senden de benden de büyük kızım. Tek umudum günün birinde yeniden kavuşabilmemiz. Seni ve biricik Natensi'mi yeniden kollarıma alabilmem. O gün bana bakacak gözlerin, her ne renk olursa olsunlar, umarım affedicilikle ve biraz olsun sevgiyle bakarlar

Natensi'ye göz kulak ol. Zaten onunla hep benden iyi il-

gilendin, senin yanında olduğu sürece ondan yana korkum olmayacak.

Sevgim seninle... Tanrılar yardımcın olsun.

Seni çok seven amcan."

Eymar, mektubu belki onuncu defa okuduktan sonra dizlerinin üzerine bıraktı. Gözlerinde kalan son birkaç damla yaş yanaklarına indi. O sırada kapının usulca açıldığını fark etti, aceleyle yüzünü kurulayıp o yöne baktı. İçeriye adım atan urkek ve şaşkın minik kızı görünce ayağa fırladı, olanca hızıyla koştu, kollarıyla onu sımsıkı sardı.

"Natensi! Ah, Natensi!"

Küçük kız da ona sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Birkaç dakika birbirlerine duydukları özlemi giderdikten sonra, Eymar kızdan kendini kurtardı, sağını solunu yoklayıp yara beresi var mı diye baktı.

"Canım benim, iyi misin? Canını yaktılar mı? Sana kötü bir şey yaptılar mı?"

"Yok," dedi Natensi, başını sallayarak. "Bir şey yapmadılar. Bana çok iyi davrandılar. Ben çok korktum, hep ağladım, ama abiler beni avutmaya çalıştılar. Şekerler verdiler, süt verdiler. Biliyor musun, köyde hiç görmediğim kadar kocaman bir pasta yedim. Gene de beni sana getirmedikleri sürece onlarla hiç konuşmayacağımı söyledim. Hiç de konuşmadım işte."

"Ah güzelim... Bundan sonra hep birlikteyiz, hiç ayrılmayacağız. Korkacak bir şey yok, ben hep yanında olacağım."

"Nereye gidiyoruz abla?" diye sordu Natensi, gözlerini büyülterek. "Köyden çok uzaktayız değil mi?" Eymar'ın kucağından kurtulup kollarını açabildiğince iki yana açtı. "Koocaman bir gemideyiz, inanabiliyor musun, bizim köy kadar büyük! Amcam bizi çok merak etmiştir. Her yere haber salmıştır. Bence o bizi bulacak, sonra bu haydutlara çok fena hesap soracak!"

Eymar, küçük kızın saçlarını şefkatle okşadı.

"Gel, dizime otur," dedi yumuşak bir sesle. "Sana anlatmam gereken bir şey var güzelim."

İki kız yarım saat sonra kamaradan çıktıklarında, ikisi de düşüncelere gömülmüştü. Natensi, ablasının ona anlattıklarını tam olarak anladığından emin değildi. Ama en azından şu kadarını anlamıştı, amcası bu gemiye binmelerini kendi istemişti ve geri dönmeyeceklerdi. Gemideki abilerden korkmasına gerek yoktu. Oyleyse şakalarına gülebilir ve onlarla konuşabilirdi, verdikleri şekerleri de huysuzluk etmeden alabilirdi, işte bu hoşuna gitmişti. Bir Nasra olduğunu duymak onu pek etkilememişti, Nasraların kuyrukları olmadığını öğrendikten sonra Delkar ya da Nasra olmanın ne fark edeceğini zaten pek anlayabilmiş değildi.

Eymar ise kendisini çok yorgun hissediyordu. Bakışları gemidekilerin üzerinde tedirginlikle dolaşıyordu. Bilinmezlerle dolu bir yolun başında olduğunu hissediyordu ve bu onu korkutuyordu. Natensi'nin minik eli avucundaydı ve amcasının tüm güvenine rağmen bu yolculukta kardeşini koruyabilecek kadar güçlü olduğundan emin değildi. Bunun için ölümü bile göze alabilirdi, ama yeterli olacak mıydı?

"Bütün hayatım bir yalanmış," diye geçirdi içinden, uçsuz bucaksız maviliğe bakarken. "İnandığım her şey, tüm gelecek hayallerim, hepsi bir yalanın üzerine kuruluymuş."

Arkasından gelen bir erkek sesi, onu iç karartıcı düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Nasılsınız hanımlar?"

İki kız aynı anda başlarını çevirdiler. Karşılarında duran adam onları saygıyla selamladı.

"Merhaba Darok!" diye bağırdı Natensi neşeyle.

"Merhaba güzel kız," dedi şaman. "Demek adımı unutmadın. Sonunda benimle konuşmana sevindim."

"Ablam konuşabilirsin dedi," diye Eymar'a baktı Natensi.

Onun itiraz etmediğini görünce devam etti.

"Bir kez daha kuş olur musun, çok eğlenceliydi! Çok güleceğim gelmişti ama ablam kızar diye kendimi tutmuştum, şimdi olursan çok gülerim söz."

Eymar, kardeşine ne demek istediğini anlamaya çalışarak dikkatle baktı. Kuş olmak mı? Bu bir tür oyun muydu acaba?

"Tamam, ama burada olmaz," diye gülümsedi Darok. "Sonra odada olurum, tamam mı, şimdi yapmam gereken işler var canım."

Natensi peki anlamında başını sallarken, Eymar genç adama döndü.

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. İyi görünüyor, iyi bakmışsınız."

Darok derin bir iç çekti.

"İkiniz için de kolay bir durum olmadığının farkındayım. Gemideki hayatınızı kolaylaştırmak için ne mümkünse yapmak istiyorum. Neye ihtiyacın olursa söyle lütfen."

"Beni yeniden bir Delkar yapabilir misin?" diye acı acı güldü Eymar. "Aksi takdirde bundan sonra hayatımın hiçbir yerde kolay olmayacağı belli."

"Nasra olmak o kadar kötü bir şey değil Eymar."

"Belki... Ama ben Nasra olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Darok ona dikkatle baktı. Eymar bu bakışlarda bir nebze beğeni de hisseder gibi oldu, utandı. Tepeden tırnağa özgüven dolu edasıyla adam gerçekten çok çekiciydi, kendisini beğenmesi hoşuna gitmişti.

"O mektubu okumadan önce nasıl görünüyorsan, bana yine öyle görünüyorsun," dedi Darok içtenlikle. "Dün nasıl bir insansan bugün de öyle bir insansın. Sen aynı kişisin Eymar, ne içinde ne de dışında hiçbir şey değişmedi. Aynı güzel ve Kaptan Gura'ya meydan okuyacak kadar cesur kızsın... Gözlerin şu an beyaza dönüşse, bu seni farklı biri yapar mıy-

dı, hiç sanmıyorum. İster bir Delkar olsun ister bir Nasra, ben Eymar'ın şu an burada olmasından mutluyum. Umarım sen de burada mutlu olursun."

Eymar yanaklarının kızardığını hissedince başını öne eğdi. Darok kızın mahcubiyetini fark edince lafı değiştirme ihtiyacı duydu.

"Bu akşam gemideki Nasralar için bir eğlence düzenliyoruz. Bugün onların kışı karşılama bayramı. Dans ve müzik olacak, bol bol da içki. Yolcularımız arasında sesi çok güzel olanlar var, bence iyi vakit geçireceğiz. Belki senin için Nasraları tanımak adına bir fırsat olur. Siz Delkarlar buna benzer eğlenceler yapıyorsunuz biliyorum, bahar bayramlarınıza benziyor, sadece biraz daha gürültülü. Yabancılık çekeceğini zannetmem. Şimdi ben kaptanın yanına gitmeliyim, konuşmamız gereken şeyler var. Sonra bulurum sizi, biraz sohbet ederiz."

Darok, Natensi'nin yanağından bir makas aldıktan sonra kaptan köşküne doğru yürümeye başladı. Eymar'ın ona seslendiğini duyunca durup başını çevirdi.

"Peki sen nesin?" diye sordu kız. "Siz Delkarlar dedin. Ama gözbebeklerin kömür kadar siyah... Sen de bizim gibi büyülenen Nasralardan mısın?"

"Ben sadece bir şamanım," diye gülümsedi Darok. "Bunun ötesini hiçbir zaman önemsemedim. Çünkü şaman olmayı kendim seçtim, Nasra ya da Delkar olmayı ise seçemezsin. Öyle doğarsın, kimse tercihini sormaz. Kendi seçmediğim bir şeyle tanımlanmayı kabul etmiyorum." Sonra önüne dönüp yürümeye devam etti.

Eymar, kendisine sarılan kardeşinin saçını okşarken, bakışlarını engin denize çevirdi. Mavilik çok sakin ve huzur verici görünüyordu.

9

Eymar uykulu gözlerini güvertede gezdirirken keyifle esnedi. Etraftaki hemen herkes akşamdan kalmaydı, yüzlerinden yorgunluk akıyordu, hâlâ bir köşede, bir fıçıya sırtını vermiş ya da bir yelken direğine yaslanmış uyuklayanlar az değildi. Dün geceki eğlenceden kalan boş içki şişeleri gemi sallandıkça oradan oraya yuvarlanıyordu.

Gece onun için tedirgin başlamıştı, sanki çevresindekiler ona kınayan, orada yabancı olduğunu hissettirmeye çalışan gözlerle bakıyorlardı. Sonradan aslında kimsenin onunla ilgilenmediğini fark etmişti, bu hissettikleri sadece kendi kuruntusundan ibaretti. İnsanların tek derdi Kaptan Gura'nın o geceki kutlama şerefine dağıttırdığı bedava içkiden payına düşeni kapabilmek ve çalgıcılara yakın bir yer bulabilmekti. Direklerdeki nar kuşlarının ışığında herkes biraz çakır keyifti. Gemide bir müzik aleti çalabilen herkes bir araya toplanmıştı; flütler, davullar, çanlar, yavaş yavaş birbirine alışan ve aynı tondan çalmayı beceren çalgıcıların elinde en güzel seslerini çıkarmaya başlamıştı. Dansa ilk kalkan çifti hatırlamıyordu ama onların peşinden, güvertede bunun için ayrılan yerin eğlenmeyi özlemiş insanlarla dolması uzun sürmemişti. İlk dakikalarda bu coşkun eğlence ona ürkütücü gelse de, çok geçmeden kendini müziğe ve her yerden yükselen kahkahalara bırakmış, eğlenmeye başlamıştı.

Sonrasını biraz utanarak hatırlıyordu. Önce oldukça yakışıklı bir genç yanına gelmiş ve ona açıkça kur yapmıştı. Beyaz gözleri bile adamı gözüne çirkin göstermeye yetmemişti, ondan etkilendiğini itiraf etmeliydi. Delikanlı utangaç tavırlarını kendisinden hoşlanmadığına yormuş olsa gerek, iltifatları fazla uzatmadan lafı arkadaşça bir sohbete çevirmiş, Darok yanlarına gelince ise sessizce oradan uzaklaşmıştı.

Başka bir zaman olsa şamanın dans teklifini muhtemelen kabul etmezdi, utanır ve bir bahane bulurdu. Köyünde bekar

kızların akrabaları dışında erkeklerle dans etmesi hoş karşılanmazdı, o güne kadar beline yabancı bir erkeğin eli hiç değmemişti. Ama etraftaki insanların coşkusu, içini kıpırdatan müzik ve içtiği birkaç kadeh şarap yüzünden olsa gerek, alışık olduğu bütün kurallar o gece gözüne anlamsız görünmüştü. Pek iyi dans edemediğine emindi, ama şaman bunu muhtemelen içkili olmasına veya geminin sallantısına yormuştu. En azından onu daha fazla utandıracak hiçbir şey söylememişti.

Dün gece kendisini gemidekilere çok yakın hissetmesine karşın, sabah gözlerini açıp uçsuz bucaksız denize baktığında yine o ilk günlerdeki yabancılık hissi tüm benliğini sarmıştı. Bir Nasra olma düşüncesine hâlâ alışabilmiş değildi, kendisini ne kadar zorlasa da onlardan biri gibi hissedemiyordu. Nasralar hakkında çocukluğundan beri dinlediği iç karartıcı öyküleri bir türlü aklından çıkaramıyordu. Koydeki arkadaşlarını, öğretmenlerini, onunla evlenmek için kuyruğa giren gençleri düşünüyordu, hiçbiri Nasralardan hoşlanmazdı, gerçekte kim olduğunu bilseler onu mutlaka dışlarlardı. Evine geri dönemezdi, buraya da ait değildi, bir an kendisini sonsuz bir boşlukta kaybolmuş hissetti.

Gözleri biraz uzakta iki Nasra çocukla oynayan Natensi'ye kaydı. Kucağında dün geceki eğlencede yaşlı bir kadının armağan ettiği bez bebek vardı. Kadın Natensi'ye hiçbir şey söylememiş ama Eymar'a bu bebeğin çetelerle askerler arasında çıkan bir çatışmada kaza sonucu ölen torununa ait olduğunu anlatmıştı. Tarlada dolanırken çocuğun kafasına koca bir mancınık taşı inmişti, hangi taraf fırlattı, hiçbir zaman öğrenilememişti. Bir an için kardeşine imrendi, onun yaşında olsa, kafası çocukluğundan beri ona anlatılanlar, okulda öğretilenlerle dolu olmasa, belki bir Nasra olmayı daha kolay kabullenebilirdi.

"Günaydın Eymar, biraz uyuyabildin mi bari?"

Arkasından gelen sesi tanıyınca elinde olmadan gülümse-

di. Aklına akşamki dansları ve şakalaşmaları gelmişti. Başını çevirmeden önce, yüzündeki o hafif utangaç, mutlu ifadeyi sildi.

"Günaydın Darok. Evet, biraz... Ama kendime gelmek için tam bir gün uyumam gerek."

"Eğlenceli bir geceydi, öyle değil mi?" Genç şaman bakışlarını güvertedeki insanların üzerinde gezdirdi. "Herkesin böyle bir geceye ihtiyacı vardı. Bu gemiye binmeden önce zor şeyler yaşadılar. Yüksek sesle söylemeseler de hepsi bizi bekleyenlerden kaygı duyuyor, haksız da değiller. Biraz rahatlamış olmalarına sevindim."

Eymar sessiz kaldı.

"Yanına gelmeden önce seni biraz seyrettim," dedi Darok. "Durgun görünüyordun. Sadece yorgunluktan mı?"

"Kafam çok karışık..."

"Konuşmak ister misin?"

"Nasralara karşı bir garezim yok. Ama geçmiş savaşlarda öldürdükleri Delkarları aklımdan çıkaramıyorum. Onlara baktığım zaman bir pusuda sırtından oklanmış genç askerler, kurdukları bir tuzağa basıp bacağını kaybetmiş çocuklar geliyor aklıma. Sadece benim köyümden iki delikanlı Nasra çetelerinin kurbanı oldu. Birini tanırdım, arkadaşım sayılırdı. Hayat dolu, herkesin sevdiği bir çocuktu. Annesi onu kaybettikten sonra bir türlü toparlanamadı. Birkaç sene sonra kendini bir nehre attı, suda bozulmuş, pörsümüş ölüsünün köye getirilişini seyrettim. Şimdi bu gemideyim, Nasralarla birlikte gülüp eğleniyorum, içki içip dans ediyorum. Bu kendimi çok garip hissettiriyor, dostlarıma ihanet ediyormuş gibi..."

"Bu çatışmalarda iki taraf da birbirine kötü şeyler yaptı," diye başını salladı Darok. "Inan bana, onların da sana anlatabileceği bir sürü acı öyküsü var. Ama Nasralar ve Delkarlar isimli iki kişi yok bu olayda. Iki halk da birbirinden farklı on binlerce insandan oluşuyor. Bazıları zayıf, bazıları güçlü

karakterde, kimi bencil ve zalim, kimi yardımsever ve sevgi dolu. Nasralar Delkarları katlediyor ya da Delkarlar Nasralara zulmediyor demek doğru değil. Bazı Delkarlar bazı Nasraları, bazı Nasralar ise bazı Delkarları öldürdü, tek diyebileceğimiz bu. Bir kişiye sevmediğimiz insanlarla aynı milletten diye kötü gözle bakamayız, bunu kendileri seçmiyor, değiştiremezler de. Etrafındakiler Delkarna'daki bu çılgınlıktan uzak durmaya çalışan, iyi insanlar. Yeni bir başlangıç için yeni bir toprak arıyorlar, bu yüzden bu gemiye bindiler. Onlarla dost olabilirsin, bunda utanacak bir şey yok."

"Gemide sadece damgalanmaktan kaçan Nasralar mı var?"

"Hayır, daha renkli bir grubuz. Kan davasından kaçanlar, yeni bir diyarda yeni bir başlangıç hevesi duyanlar... Sevdiği kızın ağabeyleri tarafından öldürülmekten korkup yaşadığı şehri terk eden bir mimarımız bile var. Gittiğimiz yerde bu insanlara yeni bir şehir kurarken onun becerileri çok işimize yarayacak. Aralarında sarayla ters düşmüş Delkarlar, hatta âlimler bile bulabilirsin."

Şamanın gözleri etrafta dolandı, aradığı kişiyi bulunca eliyle onu işaret etti. Genç bir adam, içi patates dolu bir çuvala yaslanmış, çocuk gibi büzülmüş uyukluyordu.

"Şu delikanlıyı hatırladın mı?"

Eymar hafifçe gülümsedi. Dün gece kendisine kur yapan Nasraydı bu.

"Kibar bir adamdı," dedi alçak sesle.

"Öyledir. İyi çocuktur. Onun da zor bir hayatı olmuş. Daha bebekken bütün ailesini bir yangında kaybetmiş. Karnavallarda bıçak atıcısı olarak çalışırmış, çeteler yeteneğini fark edince onu aralarına almışlar. İlk başlarda doğru bir amaç uğruna savaştığını düşünüyormuş: Ezilen, hakları gasp edilen halkı için. Zaman içinde çetelerin tek derdinin bağımsız bir Nasra ülkesi olduğunu, bu uğurda kendileri gibi düşünmeyen Nasralara bile zarar verebildiklerini görünce onlardan soğumuş.

Anlamsız bir savaşın içinde hissetmiş kendisini. Çetelerin işlediği cinayetlerin, Sultanlığa halkı üzerinde baskı kurmak için bahane yarattığını fark etmiş. Ama çeteciler ayrılmasına izin vermemişler, hakkımızda çok şey biliyorsun diyerek onu kalmaya zorlamışlar. O da her iki taraftan da kurtulmak için Gura'nın gemisine sığınmış. Onunkine benzer öyküleri olan çok insan tanıdım bu yolculukta. Gittiğimiz yerde huzur bulabilirlerse mutlu olacağım."

"Peki nereye gidiyoruz Darok?"

"Delkarna'da bizi rahat bırakmazlar. Uzaklara gideceğiz. Askerlerin ve Nasra çetelerinin bilmediği, arasalar da bulamayacakları bir yere. Bu insanlar orada kendilerine yeni bir hayat kuracaklar. Ama önce halletmemiz gereken işler var."

"Ne gibi?"

"Yolumuz uzun. Erzağa ihtiyacımız olacak. Şimdi bir limana doğru ilerliyoruz. Daha doğrusu, iç savaş sırasında harap olmuş, terk edilmiş bir limana. Orada bize yardım eden bazı kişilerle buluşup erzak ve içme suyu alacağız. Sonra yeniden yola koyulacağız."

"Sultanın gemileri bizi arıyor olmalı..."

"Bundan şüphem yok. Ama merak etme, Kaptan Gura yıllardır onlara yakalanmadı. Bu kez de bir yolunu bulacaktır."

"Umarım öyle olur."

"İçin rahat olsun Eymar. Seni ve Natensi'yi korumak için hep yanınızda olacağım. Bunun için amcana söz vermiştim, ama o söz olmasaydı da yapardım bunu. Şimdi ilgilenmem gereken acil bir konu var, sonra yine konuşuruz."

Şaman, Eymar'ın yanından ayrılıp kaptanın kamarasına doğru yürüdü. Genç kızla sohbetleri ona iyi gelmişti, kendisini neşeli hissediyordu. İçeri girdiğinde Gura'yı büyük, tahta bir masanın üzerine eğilmiş, yıpranmış bir haritayı incelerken buldu. Sessizce o yöne yürüdü, omzunun üstünden neye baktığını görmeye çalıştı. İhtiyar kaptan düşüncelerine öyle

dalmıştı ki varlığını ancak dakikalar sonra fark etti.

"Ah, hoş geldin Darok. Ne zamandır buradasın?"

"Epey oldu. Delkarna'nın her köşesini avucunun içi gibi bildiğini sanırdım. Bu haritada seni çeken ne oldu?"

"Planımızın bir gün gerisindeyiz. Rüzgar umduğum kadar güçlü esmiyor, donanmaya yakalanma riskimiz artıyor. Bize zaman kazandıracak yeni bir rota belirlemeye çalışıyorum."

"Nasıl gidiyor peki?"

"Fena değil... Ama limanda hızlı hareket etmeliyiz. Bu zamanlarda Setiran civarında sık sık güçlü fırtınalar görülür. Her geçen gün kışa ve zorlu günlere biraz daha yaklaşıyoruz, Delkarna'dan güvenle uzaklaşmak istiyorsak bunu bir an önce yapmalıyız. Bu gemi sağlamdır, bugüne kadar onunla çok badire atlattık, ama bunca yaşlı ve çocukla bir fırtınaya yakalanmayı göze alamam."

Darok, kaptana hak verdiğini göstermek için başını sessizce salladı.

"Parşomenin şifresi konusunda bir gelişme yok öyle değil mi?"

"Hayır, maalesef," dedi kaptan. "En deneyimli hırsızım günlerdir sadece bu işle uğraşıyor ama daha hiçbir ilerleme kaydedemedi. Limanda aramıza katılacak kişiler arasında eskiden Zincir için çalışmış bir şifre ustası olacak, o belki bu lanet şeyi açabilir. Şayet biz bunu yapamadan enselenirsek, her ihtimale karşı onu yok edeceğim, Arterus onu bu kadar çok istediğine göre iblisçe planlarının bir parçası olmalı. Yeniden eline geçmesine izin veremeyiz."

"Umarım buna mecbur kalmayız," dedi Darok. O kulede üzerine uçan ateş toplarını hayal etti. "Onu saraydan çıkarmak hiç kolay olmadı. İçinde ne olduğunu öğrenmeden yok etmeyi istemem. Ama haklısın, şayet bir risk doğarsa, ortadan kalkması en iyisi olacak."

Kiralık Kılıç

1

Durmalıyım. Nefesim tükendi. Durmalıyım. Hiç olmazsa birkaç saniye. Peşimdeler. Tanrım, geliyorlar! Yakındalar mı? Hayır, bir kez daha olmaz. Bir kez daha olmaz! Dokunamayacaklar. Bana bir daha dokunamayacaklar!

Genç kız, soluklanmak için yaslandığı ağaçtan sırtını neredeyse kopardı, yeniden koşmaya başladı. Adamların gittikçe yaklaştığını çıkardıkları seslerden anlayabiliyordu. Üç gün boyunca ona akıllarına gelen her şeyi yaptıktan, on altı yaşındaki taze bedenini türlü zevklerine alet ettikten sonra hâlâ doymamışlardı. Peşindeydiler.

Dün gece içkiyi fazla kaçırdıkları için, onu tuttukları mağaradan gizlice kaçmanın bir yolunu bulmuştu. Aslında şimdi çok uzaklarda olabilirdi, ama çıplak ayaklarıyla çamurun içinde ilerlerken düşüp bileğini incitmiş, hızı kesilmişti. Şu an bütün hızıyla koşarken can acısından ölecek gibi hissediyordu, ama yeniden o hayvanların eline düşmektense ölmeyi tercih ederdi. Bir kez daha koyunlarına girmeyecekti. Ne pahasına olursa olsun onlara bir kez daha izin vermeyecekti.

Mağaradayken eline geçirdiği küçük çakıyı kendine cesaret vermek için avucunda sıktı. Oradayken özgürlüğün tek yolunun ölüm olduğuna inanmıştı. Çakıyı defalarca boğazına götürmüş ama son hamleyi yapmaya cesaret edememişti. Bunun için kendisinden utanıyordu. Çok zayıftı, korkaktı, köyünün yüzkarasıydı. Bedenini ailesini öldüren adamlara

vermiş olmak, canını vücudundaki onlarca yaradan daha fazla acıtıyordu.

"Bu taraftan! Bu taraftan!" diye haykıran bir adam duydu. Onlardan biri olduğuna emindi. Hemen ardından bir kahkaha işitti. "Neredesin karıcım! Kocalarından kaçamazsın yavrum!"

İçindeki panik büyüdü. Çamurlu toprağa bata çıka, ağaçların arasında ne yöne gittiğini bilmeden koştu.

Birden bir ıslık sesi duydu. Havayı yarıp gelen, iki ucuna demir toplar bağlanmış bir ip bacaklarına sarıldı, yüzükoyun çamura kapaklandı.

"İşte yakaladım!"

O bileklerindeki ipten kurtulup tekrar ayağa kalktığında, çevresi gözü dönmüş dört adam tarafından sarılmıştı bile.

Adamların suratlarında bu kovalamacadan keyif aldıklarını gösteren sırıtışlar vardı. Sanki bir ava çıkmışlardı. Birazdan ağızlarını avladıkları taze etle doyuracaklarını düşünerek keyifleniyorlardı. En irileri, elindeki minik çakıyı sanki onları uzak tutabilirmiş gibi sağa sola telaş içinde savuran, çemberden kurtulmak için fırsat kollayan genç kıza doğru bir adım yaklaştı.

"Sakin ol küçüğüm. Korkacak bir şey yok. Sana daha önce yapmadığımız bir şey yapmayacağız. Sen bize aitsin, hep de öyle olacaksın. Seni asla bırakmayacağız."

Genç kız, adamın sesindeki kendine güven yüzünden titremeye başladı.

Beni asla bırakmayacaklar...

Tam karşısındaki kısa boylu adamın gülümseyerek pantolonunun düğmelerini çözmekte olduğunu gördü. Gözleri şehvet ve ihtirasla parlıyordu. Artık tek bir seçenek kalmıştı. Çakıyı ağır ağır boğazına yaklaştırdı. Adamlar bunu yapacak kadar cesur olduğuna inanmadıkları için kaygılanmamışlardı. Ama o kesin kararını vermişti.

Bana bir daha dokunamayacaklar...

Bunu gerçekten yapacaktı. Eğer ağaçların arasından döne döne gelen kocaman bir bıçak, pantolonunu dizlerine kadar indirmiş adamın yanağına saplanıp suratını kan içinde bırakmasaydı.

Diğer üç adam, birkaç saniyelik şaşkınlıktan sonra hemen kılıçlarını çekip saldırının geldiği yöne baktılar. Genç kızın yüzü de o tarafa dönmüştü. Orada gördüğü şey ansızın çıkıp gelen bıçak kadar şaşırtıcıydı.

Baktıkları yerde, siyah bir atın üstünde, vücudunu saran ince bir zırha bürünmüş, uzun siyah saçları omuzlarına akmış, servi boylu bir kadın duruyordu. Bir yanağında, birinde şakağından çenesine kadar inen derin bir yara izi vardı, yine de bu cazibesini çok etkilemiyordu. Belinde bedeninin bir parçası gibi görünen iki kılıç asılıydı, yay gibi eğik uçları işlemelerle süslenmişti.

Adamların lideri, pisliğin içinde cansız yatan arkadaşına baktı, sonra atın üstündeki kadına doğru haykırdı.

"Biz Delkarna askeriyiz, seni kaltak! Bunu ödeyeceksin! Bunu fena ödeyeceksin!"

Kadın başını iki yana salladı. Bu tehditten korkmuşa benzemiyordu.

"Öldürdüğüm ilk çapulcu olmadı. Sanırım sonuncusu da olmayacak."

Adam, diğer ikisine eliyle açılmalarını işaret etti. Yavaş hareketlerle atı ve kadını sardılar. Kılıçlarını kaldırmışlar, saldırı için liderlerinin emrini bekliyorlardı. Kadının zırhına işlenmiş altın renginde pençe armasını fark etmişlerdi. Davetsiz misafirleri Narenatlı bir kiralık kılıçtı. Narenatlıların iyi savaşçılar oldukları söylenirdi, gene de üçüyle birden başa çıkabileceğine inanmıyorlardı.

Genç kız, bir an bunun oradan kaçmak için en iyi zaman olduğunu düşündü. Adamların dikkati onun üzerinde değil-

di, şansını deneyebilirdi. Ama kurtarıcısı o kadar kendinden emin ve etkileyici görünüyordu ki, büyülenmiş gibi yerinden kıpırdayamadı.

Kadın, atının başını usulca okşadı, sonra çevik bir hareketle aşağı atladı. Kendisini çevreleyen üç askerin tam ortasına yürüdü, sakince kılıçlarını çekti.

"Canınız kadın istiyor, öyle değil mi yakışıklı beyler," dedi alaycı bir ifadeyle. "Elbette ister, sizler tam birer erkeksiniz. Zevk sahibi hangi kadın size hayır diyebilir? Bu çıtkırıldım çocukla oyalanmayın bence. Gerçek bir kadının tadına bakmak istemez misiniz? Bence birlikte çok eğlenebiliriz!"

Askerlerin lideri kılıcını başının üstüne kaldırıp bir nara savurdu. Üç adam aynı anda ileri atıldılar.

Kadın rüzgar kadar hızlıydı. Sadece birkaç saniye sonra, adamlardan biri boğazından kanlar fışkırarak, diğeri karnında ölümcül bir yarayla yerde yatıyordu. Üçüncüsü, dizine yediği bir tekmeyle sersemlemiş, birkaç adım gerilemişti. Yeniden saldırdığında, kadın adamın hamlelerini kolayca karşıladı, önce eğilip koltuk altına kılıcıyla bir çizik attı, sonra eğildi, diğer kılıcını o acıyla savunma pozisyonunu kaybeden hasmının dizine savurdu. Bacağının yarısı uçup giden adam, canhıraş bir çığlıkla yere yığıldı, bağırarak toprağı yumruklamaya başladı.

Genç kadın, kılıçlarını kınına soktuğunda, suratında atın üstündeyken nasıl rahatsa o kadar rahat bir ifade vardı.

"Ama bu çok hızlı oldu beyler," dedi dalga geçerek. "Hiç zevk alamadım, bir dahaki sefere daha uzun sürsün lütfen. Bir kadını eğlendirmeyi hiç bilmiyormuşsunuz cidden!"

Genç kız, bir kâbustan uyanmış gibi rahatlayarak dizlerinin üstüne çöktü, gözyaşlarına boğuldu. Kadın onun yanına gidip çakıyı titreyen elinden nazikçe aldı.

"Tamam, küçüğüm, geçti artık. Ağlama, güvendesin."

Bacağını kaybeden adamın çığlıklarını ikisi de duymuyor gibiydi.

"Hadi seni evine götürelim," dedi Narenatlı, şefkatli bir sesle.

Kızın ağlaması şiddetlendi.

"Gidecek bir yerim yok... Hepsini öldürdüler. Tüm köyü. Tüm köyü katlettiler."

Kadın, genç kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, gözlerine baktı. Onu ilk gördüğü an fark ettiği, ama bu cümleyi duyana kadar önemsemediği bir detay şimdi anlam kazanmıştı.

Kızın kocaman, güzel gözbebekleri kar kadar beyazdı.

Birkaç saniye ne yapacağını düşündü, sonra yapabileceği tek bir şey olduğunu fark etti. Hiç hoşuna gitmeyen bir fikirdi, ama bu kız ormanda yalnız bırakamayacağı kadar savunmasız, tüm serserileri üzerine çekecek kadar genç ve alımlıydı.

"Gidecek bir yerin var," dedi ona güç vermeye çalışarak. "Hadi kalk güzelim, seni güvende olacağın bir yere götüreceğim."

Kız, onun kolundan destek alarak ayağa kalktı. İncinmiş bileğine basmamaya çalışarak yanında yürüdü, yardımıyla kısrağa bindi. Genç kadın, "tüm köyü katlettiler" cümlesi aklında bir kez daha yankılanınca döndü ve kemerinden çıkardığı bir bıçağı haykırmaya devam eden adamın tam kalbine fırlattı. Orman sessizliğe büründü.

Kısrak, bu kez sırtında iki kişiyle, geldiği yöne döndü ve ağaçların arasında gözden kayboldu.

2

"Bu çayı iç," dedi Kaye, elindeki toprak çanağı genç kıza uzatırken. "Hava soğuk, hasta falan olmanı istemiyorum. Hastalanırsan sana bakacağımı düşünme sakın."

Ayron, çanağı aldı, dudaklarına götürdü. Sıcak çay boğazından aşağı akıp bedenini ısıtırken kendini biraz daha iyi hissetti.

"Sabah dereye gidebilir miyim?" diye sordu alçak sesle, Kaye'ye bakmadan.

Kiralık kılıç, genç kızı yan gözle süzüp, "Daha birkaç saat önce yıkandın," dedi. "Sabah erkenden yola çıkacağız. Geciksek dostlarımı bir daha yakalayamayız. Hoş, aslında bizi beklemiyorlar ya... Gene de şansımızı bir deneyelim."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Ayron, çanağı geri verirken, "Ne kadar yıkanırsam yıkanayım, kendimi kirli hissediyorum," diye mırıldandı. "Sanki o iğrenç heriflerin izleri üstümden hiç silinmeyecek." Tırnaklarını koluna bastırdı. "Derimi yüzüp parçalamak istiyorum. Onların dokunduğu her yeri koparıp atmak... Yerine yenisi çıkacak olsa hiç düşünmez bunu yapardım. Üzerimde kuruyan tükürüklerini düşündükçe delirecek gibi oluyorum."

Kaye, kızın sesindeki acıyı ve içtenliği hissetti. İçinde bir çaresizlik büyüdü. Onu başkalarından koruyabilirdi, ama yaşadıklarını unutturamazdı.

"Senin suçun değildi," dedi sadece. Elindeki çubukla ateşi karıştırdı. "Onlara karşı koyamazdın."

"Ailem karşı koydu. Köydekiler karşı koydu. Bense kendimi onlara teslim ettim. Çok korkmuştum Kaye..."

"Ailen ve köydekiler öldüler," dedi kadın soğuk bir sesle. "Ölmek bir zafer değildir. Hayatta kaldığın için kendini suçlayamazsın."

"Sen olsan ne yapardın? Onlara teslim olur muydun?"

Kaye, başını çevirip genç kızın suratına baktı. Kendisine yönelmiş bembeyaz gözlerde bir şeylere tutunmaya ihtiyacı olan küçük bir çocuk gördü. Çok incitilmiş, örselenmiş bir çocuk. Çanağı yere bıraktı, gidip Ayron'un yanına oturdu. Bir kolunu omzuna sarıp, "Kendini benimle kıyaslama," dedi. "Ben bu tür serserilerle savaşmak için eğitildim. Hayatım bunlar gibi pisliklerin yanında geçti, her türlü numaralarını bilirim. Sen onlara karşı koyamazdın. Sen sadece kalbi kırıl-

mış küçük bir kızsın, başına gelen hiçbir şey senin suçun değil."

Ayton, başını Kaye'nin omzuna dayadı. Bu kadının yanında kendisini güvende hissediyordu.

"Şu krimayinden bir tane daha alabilir miyim?"

"Bugün zaten bir tane aldın Ayton."

"Lütfen... Emin olmak istiyorum."

"Bana güven, günde bir tane yeter. Daha fazlası kanama yapabilir. Zaten yarın son kez alacaksın. Ondan sonra şu gereksiz korkuyu kafandan silip atabilirsin."

"Onlardan hamile kalırsam kendimi öldürürüm."

Kaye kızgın bir sesle, "Saçmalama," dedi. "Seni böyle aptalca şeyler söyleyip tepemin tasını attırman için kurtarmadım. Hamile falan kalmayacaksın. Krimayin çok etkilidir, ben hayatım boyunca kullandım. İnan bana, epey kullanmam gerekti, erkekleri ve eğlenceyi severim! Bir kez olsun beni yan yolda bırakmadı."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Kaye, yumuşayan bir sesle, "Ama hamile kalsan bile bu senin suçun olmazdı. Kendini yıpratmaktan vazgeç artık."

"Sen gerçekten kimsin Kaye? Kiralık kılıç olduğunu söylemiştin. Peki burada ne arıyorsun? Kendin hakkında hiçbir şey anlatmadın bana."

"Geçmişim hakkında konuşmayı sevmem..." dedi genç kadın. Kısa bir sessizlikten sonra, "Biraz huzur arıyorum diyelim," diye devam etti. "Uzun zamandır Roartan'da, iki toprak ağası arasındaki savaşta kılıç sallıyordum. Bitmek bilmeyen bir savaştı, bir kan davası. İyi para ödüyorlardı ama kötü insanlardı. Bir süre sonra iki taraftan da eşit miktarda ilgrenmeye başladım. Beni uzun süre idare edecek kadar altın biriktirmiştim, onlara daha fazla katlanmak istemedim. Biraz sükunete ihtiyacım vardı."

"Ve karşına ben çıktım... Bunun için üzgünüm."

"Önemli değil," diye kızın yanağını okşadı Kaye.

"Suratındaki yara..." diye tereddütle soru Ayron. "Şu bahsettiğin savaştan mı kaldı?" Kadının suratında bir bulutlanma görünce telaşlandı. "Yani çok dikkat çekmiyor, sadece merak ettim, aptalca bir soruydu, özür dilerim."

Narenatlı gülümsedi.

"Dikkat çekmiyor mu? Yüzümün yarısını kaplıyor be kızım. Merak etme, güzel görünmemi gerektiren bir iş yapmıyorum, beni rahatsız etmiyor. Bilakis yaptığım işi düşünürsen bana bir hava kattığı bile söylenebilir! Fiyatımı artırıyor."

"Eminim buna sebep olan adamın başına daha kötüsü gelmiştir," diye güldü Ayron.

Kaye bir süre sessiz kaldı. Sonra başını iki yana sallayarak, "Bir savaşta olmadı," dedi. O günü hatırlamak onu hüzünlendirmiş gibiydi. "Sadece bir kazaydı, konuşmaya değmez, onu yapana da hiçbir şey olmadı. Boş ver şimdi bunu, başka şeylerden bahsedelim."

Ayron biraz düşündü. Sonra, "Nasraları neden bu kadar çok seviyorsun?" diye sordu masumca, günlerdir aklında dönüp duran bir soruydu bu.

"Çok sevdiğimi nereden çıkardın?" dedi kadın şaşırarak.

Ayron, içinde bir ürperti hissetti, ama başını kendisini iyi hissettiren o omuzdan çekmedi.

"Ama beni kurtardın... Benim için kendi insanlarını öldürdün. Bir Nasra için Delkar askerleriyle savaştın."

"Ben seni kurtardım. Bir Nasra kızını değil. Sana baktığımda bir Nasra görmüyorum, sadece Ayron'u görüyorum. Korunmaya ihtiyacı olan küçük ve tatlı bir kız. Sen de bana baktığında bir Delkar görme. Sadece Kaye'yi görmeye çalış. Böylesi daha iyi."

Ayron sessiz kaldı. Kadının söylediklerini kafasında tartar gibiydi.

"Bizi sadece Nasra olduğumuz için öldürdüler..." dedi. "O

askerler... Çok kalabalıktılar. Sabah köydekilerin çoğu uyurken geldiler. Evlerin birçoğunu yaktılar. Hayvan boğazlar gibi rahattılar, sanki biz insan değildik. Öyle rahattılar ki... Beni en çok dehşete düşüren bu oldu."

"Neden o gün?" diye sordu Kaye. "Niye bir gün önce değil de o gün? Yıllarca size kimse dokunmamış, bir sebebi olmalı."

"Birkaç gün önce Sultanlık'tan bir temsilci gelmişti. Bizi çevredeki Nasra çetelerine yardımcı olmakla, onlara erzak sağlamakla suçlamıştı. İhtiyar heyeti bu iftiraları reddetti. Biz sadece huzur isteyen kendi halinde insanlardık. Bize çeteler hakkında sorular sordular, ama verecek bir bilgimiz yoktu. Sonra da o askerler geldi."

"Sizi sadece Nasra olduğunuz için öldürmemişler," diye içini çekti Kaye. "O kadar basit değil ne yazık ki... Bu savaş, Delkarlarla Nasralar arasındaki bu kan davası, bu bitmek bilmeyen nefret beni deli ediyor. İki tarafın da Roartan'daki toprak ağalarından farkları yok. Hepsinden tiksiniyorum."

"Ben kimseden nefret etmiyorum Kaye," dedi Ayron, çocukça bir sesle. Sanki kadının bir anlığına onun da bu savaşın bir tarafı olduğunu düşünmesinden korkmuştu.

"Biliyorum tatlım," dedi kadın, "Biliyorum."

Ayron, içinde uyanan bir merakla, "Beni nereye götürdüğünü hâlâ söylemeyecek misin?" diye sordu.

"Bunu sana anlatamam. Oraya varana kadar olmaz. Yolda neler olacağını kestiremiyorum. Askerlerin ya da Nasra çetelerinin eline düşebiliriz. Benim ağzımdan laf alamazlar, ama seni konuşturmaları zor olmaz. Arkadaşlarımı tehlikeye atamam."

Kaye, kızın saçlarını abla şefkatiyle okşadı.

"Ama için rahat olsun. Eğer seni onlara teslim edebilirsem, bundan sonra hep güvende olacaksın."

Ayron, birden toparlandı, kadının kolunun altından çıkıp ona üzgün bir ifadeyle baktı.

"Beni onlara mı bırakacaksın? Yani sen orda kalmayacak mısın? Ben senden ayrılmak istemiyorum!"

"Daha tanışalı üç gün oldu," diye güldü Kaye. "Beni hiç tanımıyorsun ufaklık. Benimle kalamazsın, bana ayak uyduramazsın. Ben de ayak bağı olacak bir velet istemem doğrusu. Güvende olmanı istiyorum, ama bundan ötesini bekleme, ben yalnızlığı severim. Kimseye bakıcılık edecek halim yok. Hem kiralık bir kılıcın yanında rahat edemezsin."

Genç kız, suratını buruşturup arkasını döndü. Kaye, kızın bu tepkisine gülüp toprağa uzandı.

"İlk nöbet senin," diye seslendi ona. "Ufak bir çıtırtı bile duyarsan beni uyandır. Uykun gelir gelmez de haber ver. Gözlerimi açtığımda seni uyuklarken görürsem bir güzel sopa yersin. Şaka yapmıyorum."

"Tamam Kaye," dedi Ayron, alçak sesle.

Kaye gözlerini yumarken gittikleri yerde onları neyin beklediğini düşünüyordu. Arkadaşlarım... diye içinden tekrarladı. Onlar gerçekten hâlâ arkadaşı mıydı? Yaptığı seçimden sonra onu hoş karşılayacaklar mıydı? Ama bu çocuğu onlardan başka kime emanet edebilirdi ki? Başka kime güvenebilirdi? Kapalı gözlerinin ardında küçük kızın masum ve hüzünlü yüzünü hayal etti, uzun zamandır ilk kez birisi için böylesine endişeleniyordu. Bu duyguyu özlemiş miydi yoksa?

Kafasında binbir düşünce ve soru işaretiyle, huzursuz bir uykuya daldı.

3

Darkenti tavşanı, avını büyük bir dikkatle seyrediyordu. Mavi bir balonun içindeki Kutur böceği bir çiçekten diğerine süzülürken, onu ürkütmemesi gerektiğini biliyordu. Böcek şu an büyük bir sükûnet içinde, balonun tepesinden çıkan pervanesiyle yavaş yavaş süzüldüğü halde, en ufak bir tehlike sezdi-

ginde birden rüzgar hızına ulaşır ve o daha hamle yapamadan gözden kaybolurdu. Kutur böceği, lezzetli özsuyuyla dolu Tanrı Çiçekleri'nden birini seçip keyifle üzerine oturdu, balonun altından çıkan iki hortum çiçeğin damarlarına saplanıp özsuyunu içine çekmeye başladı. İşte şimdi toparlanmak için birkaç saniyeye ihtiyacı olacaktı ve bu süre Darkenti tavşanı için yeterliydi. Bir hamlede böceği avuçlarına aldı, tüm gücüyle sıkarak balonu patlattı. Balonun içindeki böcek, şaşkın bir halde havalanıp can havliyle uzaklaşırken, tavşan ellerine bulaşmış lezzetli balon parçalarını afiyetle yaladı.

Darkenti tavşanı, sabah kahvaltısının ortasındayken ağaçların arasından gelen ürkütücü bir sesle irkildi. Vücuduna göre orantısız büyüklükteki başını sağa sola çevirip bakındı, bir tehlike göremediği halde sezgilerine güvenip koşmaya başladı. Birkaç saniye sonra bulduğu bir kovuğa sığınmış, altı kulağını birden dikip beklemeye başlamıştı.

Tavşanın az önce durduğu yerden, sırtında iki kişi taşıyan görkemli bir kısrak geçti. Kısrağın üstünde genç bir kadın ve çocuk denebilecek yaşta bir kız vardı. İkisi de bütün gün mola vermeden yaptıkları yolculuktan dolayı yorgundu. İkisinin de kafası onları dalgınlaştıran sorularla doluydu. Bu yüzden ikisi de, o an izlendiklerini çok geç fark ettiler.

Yanından geçtikleri bir ağaçtan atlayan şişmanca adam, kadınla kızı kucakladığı gibi attan düşürdü. Onlar daha toparlanamadan, çevreleri ok tabancalarını suratlarına doğrultmuş dört kişi tarafından sarıldı.

"Sakin ol Ayron..." dedi Kaye. Elleri kılıçlarının kabzalarındaydı, ama tüm yeteneklerine rağmen bir oktan daha hızlı hamle yapamazdı. Bu yüzden hareketsiz kaldı. Hasımlarını gözleriyle ölçüp biçti, bunlar Delkar askerleri değildi, perişan bir halleri vardı. Birilerinden kaçıyor ya da uzun süredir ormanda saklanıyor olmalıydılar.

"Ayron?"

Şişman adam, gördüğüne inanmakta zorlanan gözlerle genç kıza baktı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Ayron... Sen yaşıyorsun... Kimsenin kurtulamadığını sanmıştım!"

Kaye, genç kızın birden rahatladığını fark etti. Kasları gevşedi, elleri kılıçlarının kabzalarından biraz uzaklaştı. Onlara dönük ok tabancaları da şu an yere bakıyordu.

"Bu kızı tanıyor musun?" diye sordu adamlardan biri. Şişman olan başını salladı.

"Bu ufaklık bizim Ayron. Benim köyden. O katliamda tek sağ kurtulan bendim sanıyordum. Nasıl kurtuldun Ayron?"

Genç kız bir an konuşmakta tereddüt etti. Onlara yaşadıklarını anlatamazdı, hayır, bunu yapamazdı. Askerlerin ona yaptıklarını kimseye anlatamazdı. Kaye'nin yalanını saklayacağını umarak mırıldandı.

"Ormana dolaşmaya gitmiştim Durka. Ben dönerken askerlerin köyü bastığını gördüm. Peşime düştüler ama sağ olsun bu kadın beni kurtardı. Beni korumak için üç askeri öldürdü. Ona zarar vermeyin lütfen."

Durka, güvensiz bakışlarını Kaye'nin üzerinde gezdirdi.

"Bu kadın mı? Bu bir Delkar... Bir kiralık kılıç. Seni kurtardıysa ancak kendi çıkarı içindir! Kızı nereye götürüyordun ha, köle tacirlerine mi satacaktın? Nasra kızlarıyla eğlenmeyi seven Delkar zenginlerine mi? Seni köpek..."

Durka, birden Kaye'nin böğrüne güçlü bir tekme attı. Genç kadın acıyla iki büklüm oldu, dizlerinin üstüne çöktü.

"Yapma!" diye haykırdı Ayron. Koşarak Kaye'nin yanına gitti ve ona sarılarak kendini siper etti.

"Ona dokunma! O iyi biri!"

"O bir Delkar," dedi Durka, yere tükürerek. "Senin kafan çok karışmış çocuk. O da aileni öldürenlerden! Tüm dostlarımızı! Bırak onu ve yanıma gel."

"Hayır Durka," dedi Ayron, kararlılıkla.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye kabullendi Durka. "Bir hayata karşılık bir hayat... Derdin neydi bilmiyorum Narenatlı, ama madem Ayron hayatını sana borçlu, senin hayatın da bağışlandı. Ama bizi gördüğünü kimseye anlatmayacaksın. Hiç kimseye! Yoksa seni bulur ve yarım bıraktığım işi tamamlarım. Ayron buraya gel."

"Onu nereye götüreceksiniz?" diye sordu Kaye, yerden kalkmadan. Ayron'u askerlerin elinden kurtardığı ana göre çok daha güçsüz ve kendine güvensiz görünüyordu. Genç kız bunu fark etti ama nedenini bilemedi.

"Bu seni ilgilendirmez," diye yüzünü buruşturdu Durka.

"Ama beni ilgilendirir," dedi Ayron, kadından ayrılmadan.

"Sen bunun cevabını zaten biliyorsun. Bu bölgedeki çeteyle buluşmayı bekliyoruz. Devriyeler azaldığı zaman bir adam gönderip bizi alacaklar. Bugüne kadar uzaktan verebildiğimiz kadar destek verdik, şimdi artık yaşayacak güvenli bir evimiz kalmadığına göre, onlara katılmamız en doğrusu. Artık bağımsız bir Nasra ülkesi için daha çok şey yapabileceğiz. Buna sevinmelisin Ayron."

Genç kız, duyduklarına inanamıyor gibi adama hayretle baktı.

"Sen... Sen çetelere yardım mı ediyordun?"

"Evet, yıllardır," dedi Durka gururla. "Elimden geldiğince. Sultanlık'tan gelen haberleri onlara iletiyor, erzak ve bilgi sağlıyordum, ama işte o kadar. İdealimiz için çok az bir şey... Bundan sonra kılıcımla da onların yanında olabileceğim. Her onurlu Nasranın yapması gerektiği gibi."

"Askerler köye bunun için geldiler... Tanrılar aşkına, bunun için geldiler... Onlara çeteler hakkında bir şey bilmiyoruz demiştiniz. Hepiniz! Sen dahil. Biz bu savaşın tarafı olmayacaktık. Öyle karar almıştık! Köy meclisi bunu tartışmış, karara bağlamıştı! Durka, sen ne yaptın..."

"Köy meclisi mi?" diye öfkelendi Durka. "Onlar korkak,

yaşlı bunaklar. Delkarlarla birlikte huzur içinde yaşayabileceğimizi sanıyorlar. Nasra dilinin unutulmuş olmasını, artık neredeyse hiç konuşulmamasını bile önemsemiyorlar. O hainlerden sakın bahsetme bana!"

"Bu onların seçimiydi Durka," diye ağlamaklı oldu Ayron. "Bu bizim seçimimizdi! Biz sadece barış istedik! Madem çetelere katılmak istiyordun, gidip katılsaydın. Bunu aramızda gizli gizli, bize yalan söyleyerek yapmasaydın! Başımıza gelenlerde senin de suçun var!"

"Saçmalama!" diye kükredi Durka. Gözleri alev alev olmuştu. "Bu sözler hainlik. Bir Nasra gibi konuşmuyorsun! Bu Delkar... bu fahişe senin aklını karıştırmış. Ona ne yalanlar anlattın be yılan!"

Adamın sesi yumuşadı.

"Sen daha bir çocuksun... Ben senin o karışık aklını iyileştireceğim. Merak etme, çeteyle birlikte birkaç sene geçirdikten sonra sen de doğruları göreceksin. Bir Nasra olduğunu, bunun seni ne kadar özel kıldığını anlayacaksın. Hayatının, hayatlarımızın, davamızın yanında ne kadar önemsiz olduğunu fark edeceksin. Endişe etme küçüğüm, her şey yoluna girecek. Kendimize ait bir ülke! Bunu bir düşün canım."

Durka, kızın yanına yürüdü ve ince kolundan tutarak sertçe çekti, kadından kopardı. Ayron, çırpınmasına rağmen kendini adamın güçlü pençesinden kurtaramadı.

"Gelmek istemiyorum! Hayır, istemiyorum!"

"Kapa çeneni de yürü!"

Kaye, genç kızın çaresiz gözlerine baktı, kendisinden yardım dileniyor gibiydi. Mutsuz bir ifadeyle iç çekti, yavaşça doğruldu.

"Kızı bırak hemen."

Durka, kaşlarını kaldırıp kadını alaycı bir ifadeyle süzdü.

"Efendim? Anlayamadım?"

"Kızı bırak dedim. Bu cümleyi senin zekânda biri bile anlayabilir."

Kaye'nin ses tonu ve ifadesi, Ayron'un onu ilk gördüğü andaki kendinden emin haline dönmüştü. Genç kız bir rahatlama hissetti.

"Şansını zorluyorsun Narenatlı," diye yüzünü buruşturdu Durka. "Ayron olmasa çoktan nalları dikmiştin. Aslında belki bu kadarla kurtulamazdın. Adamlarım günlerdir kadın yüzü görmedi. Delkar kadınlarının söylendiği kadar tatlı olup olmadığını hepimiz merak ediyoruz. Seni öldürmeyeceğime söz verdim, ama biraz daha konuşursan onlara meraklarını gidermeleri için izin verebilirim."

"Hepiniz aynısınız, öyle değil mi?" diye acı acı güldü Kaye. Askerlerin Ayron'a yaptıkları aklına gelmişti. "Kendinizi birbirinizden farklı sanıyorsunuz, ama hepiniz aynı bokun soyusunuz."

Durka ve diğer adamlar, genç kadının ne demek istediğini tam anlamamışlardı, ama en azından hakarete uğradıklarını fark etmişlerdi. Ok tabancalarının uçları yeniden kadına doğruldu. Ayron, olacaklardan korkup yüzünü çevirdi, gözlerini yumdu. Sessiz sessiz ağlıyordu.

"Benden korkma, olur mu Ayron," diye genç kıza seslendi Kaye. Bu kez ne kastettiğini sadece adamlar değil, Ayron da anlayamadı.

Kaye'nin bedeni birdenbire patladı. Milyonlarca parça bir metre kadar uzağa savruldu, sonra aynı saniye içinde, defalarca kat büyüyerek ve çoğalarak bir araya geldiler. Yeniden bir bütün olduklarında, az önce Kaye'nin durduğu yerde devasa bir Nazkor ayısı dikiliyordu.

Adamların ikisi, gördükleri olayın gerçekliğine inanamadıkları için donup kalmışlardı. Nazkor ayısının bir atı devirebilecek pençesi onları ağaçlara savurduğunda suratlarında hâlâ şaşkın ifadeler vardı. Diğer ikisi tabancalarının tetiğine

basabildiler. Ama insanlar için tasarlanmış okların, dört adam boyundaki ayıyı yavaşlatması mümkün değildi. Ayı hızla döndü, yakın çevredeki tüm canlıları korkuyla titreten bir kükremeyle pençelerini adamlara indirdi. Onlardan geriye, toprağa çökmüş kanlı bir bulamaç kaldı. Durka, Ayron'u bırakıp can havliyle ağaçların arasına kaçmaya çalıştı, birkaç saniye için bu kâbustan kurtulabileceğine inanmıştı. Ama ayı arkasından koşup onu yakaladı ve tek pençesiyle kaldırdığı gibi en yakın ağaca çarptı. Sonra iki ayağının üstünde dikilip pençelerini gökyüzüne kaldırarak kükredi.

Nazkor ayısının bedeni patladı. Bu kez parçalar uzağa savrulmadı, bilakis havası inen bir balon gibi hızla küçülüp bir kadın bedeninde sabitlendi.

Kaye, yorgun bir halde dizlerinin üstüne çöktü. Oklar şu an sırtında değildi, onların yerinde olan iki minik yaradan usul usul kan sızıyordu.

Ayron, az önce oradan kaçacak kadar korkuya kapılmışken, ileride oturan kadının Kaye olduğunu fark edince ona doğru koştu. Kaye çırılçıplaktı, kollarını üşüyormuş gibi bedenine sarmıştı. Ayron olan biteni anlama ihtiyacını bir anlığına aşıp kadına sevgi ve minnetle sarıldı.

"Benden korkma, Ayron," diye mırıldandı genç kadın, sanki bunun için yalvarıyormuş gibi. "Benden korkma..."

"Senden korkmuyorum," dedi kız, ona daha bir sıkı sarıldı. "Teşekkür ederim... Teşekkür ederim..."

4

Kaye, birkaç saat dinlendikten ve Ayron'un onun için kaynattığı bitki çayını içtikten sonra, yeniden gücünü toplamıştı. Üzerindeki kıyafette kan lekeleri vardı, ama kendi kanı değildi, çetecilerden birinin giysilerini almıştı. Artık onun bunlara ihtiyacı olmayacaktı.

Ayron, olan bitenler hakkında onu soru yağmuruna tutmak için yanıp tutuşuyordu. Ama birkaç gün içinde hayatını iki kez kurtarmış olan kadını yormak istemiyordu. Bu yüzden suratına merakını gözlerinden okuması umuduyla dikkatle bakıyordu.

"Evet, sor bakalım," dedi Kaye, gözleri önlerinde yanan ateşte. Dalgın bir ifadeyle çayından bir yudum aldı. "Yoksa korkarım çat diye çatlayacaksın."

"Sen bir şamansın, öyle değil mi?" dedi Ayron hayranlıkla.

Kaye, başını çevirip genç kıza gülümsedi.

"İşte bunu beklemiyordum. Sen bir iblissin, öyle değil mi desen daha az şaşırırdım."

"İblisler gerçek değildir. Ama şamanlar gerçektir," diye başını bilmiş bilmiş salladı Ayron.

Kaye, iblislerin gerçekliği hakkında aynı şekilde düşünmüyordu, ama ses etmedi.

"Köyde büyüdüm diye cahil değilim. Bizim de bir okulumuz vardı. Öğretmenim şamanlardan, kendilerini hayvanlara dönüştürebilen bilge insanlardan sık sık bahsederdi. Delikanlar sizin hakkınızda pek konuşmazmış biliyorum, bazıları var olduğunuza bile inanmazmış. Bir efsane olduğunuzu, gerçek olmadığınızı iddia ederlermiş. Ama senin gibi insanların biz Nasralara çok yardımı dokunmuş, büyüklerimiz sizlerden saygıyla söz ederler. Ben şamanları hep yaşlı ve ağırbaşlı insanlar olarak hayal etmiştim, cubbe giyen alim tipler, sen çok gençsin ve... şu kılıçlar... bir şamanın kılıç kullanabildiğini bilmezdim."

"Kullanmamızı engelleyen bir şey yok," dedi Kaye sakince. "Ama ister şaman yeteneklerinde ister kılıç kullanmakta olsun, her ustalık emek ister. Hayatını o yeteneğini geliştirmeye adamalısın, çok çalışmalısın. Bu yüzden en güçlü şamanlar, kendilerini tamamen bu ilme adayanlar, başka konularda pek becerikli değillerdir. Ben çocukken bir şaman olarak ye-

tiştirildim. Yetenekli bir öğrenci olduğumu söylerlerdi, ama o hayat tarzı bana göre değildi, kendi kararlarımı alabilecek yaşa geldiğimde kendime farklı bir yol çizdim. Daha özgür olacağım bir yol... Kılıç kullanmakta ustalaştım, sonrasını biliyorsun. Ama bu yetenek öyle kolay unutulabilen bir yetenek değil. Sadece pek sık kullanmadığım için zayıfladı. Normal bir şaman çok daha uzun süre hayvan formunda kalabilir ve benim kadar yorulmazdı."

"İstediğin hayvana dönüşebiliyor musun?"

"Hayır, o kadar uzun boylu değil. Herhangi bir hayvana dönüşebilmek için yıllarca onun üzerinde çalışman gerekir. O hayvanı iyi tanıman, onu bizzat görmüş ve gözlemlemiş olman şart. Ruhun hayvanın ruhuyla bütünleşmeli, Delkarna'yı onun gözlerinden görebilmelisin. Sonrası sürekli bir ruh ve zihin çalışması. Ben eğitimimi yarıda kestim, yine de iyi bir öğrenciydim, kısa süreliğine de olsa üç, dört hayvana dönüşebiliyorum. Eğitmenimin sayısı yediydi, eski şamanların ise yirmiden fazla hayvana dönüşebildikleri söylenir."

"Bu çok heyecan verici!" diye ellerini çırptı Ayron. "Ben de öğrenebilir miyim?"

"Bilmem," diye güldü Kaye. "Belki... Bunu daha güçlü bir şamana sormak lazım. Ama gerçekten şaman olmak isteyeceğinden emin değilim. Şamanlık adanmışlık gerektirir. Hayatını sürekli başkalarını düşünerek geçirmek, sevdiğin şeylere hiç zaman ayıramamak, sorumlulukların yüzünden aşktan, erkeklerden uzak kalmak... Yeteneklerini kaybetmemek uğruna hayatın boyunca durmadan pratik yapmak... Bir hayvana dönüşebilmek için bunları göze alabilir miydin? Ben alamadım." Şakacı bir ifadeyle göz kırptı. "Özellikle erkeklerden uzak kalmak kısmı bana çok zor geldi!"

"Ama şimdi de beni düşünüyorsun... Benim için başkalarıyla savaştın."

"Aynı şey değil Ayron. Küçük bir kızı birkaç günlüğüne

kollamak ayrı şey, hayatını tamamen böyle şeylere adamak ayrı bir şey. Tüm Delkarna'nın dertlerini sırtlayacak ne gücüm ne de hevesim var."

"Söylemeden duramayacağım, erkekleri seven bir kadın için çok fazla erkek öldürüyorsun!" diye ona takıldı Ayron Kaye kızın bu sözüne gülmeden edemedi.

"Öyle yapıyorum, değil mi... Ama Delkarna'da iyi erkekler de var güzelim. İnan bana, iyileri de var."

Kısa bir sessizlik oldu. Genç kız, işaret parmağını toprakta gezdirip biraz düşündü. Sonra başını sallayarak, "Haklısın," dedi. "Sanırım şaman olmak istemiyorum. Daha sıradan bir hayatı tercih ederim."

"Ben de öyle tavsiye ederim," diye başını salladı Kaye. "Henüz mutlu bir şamanla karşılaşmadım."

"Hem bir ayıya dönüştüğünde pek güzel görünmüyordun," diye göz kırptı Ayron. "Kalçaların kocaman olmuştu!"

"Seni serseri!"

Orman iki kadının içten kahkahaları ile çınladı.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Ayron, bağdaş kurup üşüyen ellerini ateşe uzatırken.

"Zaten sorup duruyorsun."

"Çetecileri daha ilk anda tepeleyebilirdin. Ama şu aşağılık Durka seni tekmelerken ona karşılık vermedin. Bu eziyete neden katlandın?"

"Belki onlarla gitmek istersin diye düşünmüştüm. Yanlarında güvende olacağını düşünürsem ben de kendi yoluma gidebilirdim. Ama herifler seni zorla götürmeye kalkınca kendimi tutamadım."

"Benden kurtulmayı bu kadar mı istiyorsun?"

"Bunu konuşmuştuk güzelim. Seni güvende olacağın bir yere ulaştırınca ayrılacağız. Sen benim hayatıma ayak uyduramazsın. Zorlu, çoğu zaman kirli bir yaşam benimkisi. Bunu yine tartışmayalım."

"Tamam, peki..." dedi Ayron hoşnutsuzca.

Kaye, belini doğrultu, elini sırtına götürüp yaralarına dokundu. Yüzünde bir acı ifadesi belirdi.

"Çok canın yanıyor mu?"

"Abartacak bir şey yok..." dedi Kaye. "Çok daha kötü yaralandığım olmuştu."

"Sırtına iki ok saplandı. Daha kötüsü ne olabilir?"

"Benim sırtıma değil, ayının sırtına saplandı. Ayının sırtında açılan yaralar, insana dönüşürken bedenimle birlikte küçüldü. Aksi takdirde hayatta kalamazdım."

"Benden kurtulmak istemene şaşmamalı. İkinci keredir hayatını tehlikeye atıyorum."

"Bunları düşünme," dedi Kaye, bir abla şefkatiyle. Sanırım içimdeki şaman başkaları için bir şeyler yapmayı özlemiş diyecek oldu, bunu kendine saklamayı tercih etti. Ona minnet ve hayranlıkla bakan genç kızın kendisini özel hissetmesinin, bunları sadece onun için yaptığını düşünmesinin kimseye zararı yoktu. Hem bu sevimli çocuğu cidden sevmeye başlamıştı.

Yere bıraktığı kaseyi aldı, gözleri ateşe kenetlenmiş halde çayından bir yudum aldı. Dans eden alevlerde seyrettiği geçmişine ve gelecekle ilgili kaygılı düşüncelere daldı gitti. Acaba Setiran Limanı'nda onları neler bekliyordu?

Setiran Limanı

1

Setiran Limanı, bir zamanlar iskelelerini hınca hınç dolduran ticaret kalyonları, balıkçı kadırgaları ve türlü ziyaretçileriyle çok renkli bir mekândı. Delkarna'da üretilen ne varsa Setiran Limanı'nda bulabilirdiniz, en nadide ipek kumaşlar, meyvelerin en tatlısı, zenginlerin evlerini süslemek için birbirinden güzel oymalar burada el değiştirir, bir gemi denize açılırken yerini hemen bir başkası kapardı, limanda yer bulana kadar açıklarda demirleyip günlerce bekleyen kalyonlar eksik olmazdı. Tüm ülkelerden işsizler, omuzlayacak bir yük, çekilecek bir halat, temizlenecek bir kayık karşılığında karınlarını doyurmak umuduyla buraya akın eder, çoğu beklentilerini fazlasıyla karşılar, diğerleri de en azından sefere çıkacak bir gemide iyi kötü bir iş mutlaka bulurlardı.

Limana bu isim uzun yıllar önce burada yaşandığına inanılan büyük bir aşkı onurlandırmak için konulmuştu. Genç bir balıkçı olan Setiran'la, üzerindeki lanet yüzünden her gece taşa dönüşen güzel Alinel'in macerası, umutsuz âşıkların kalbini her daim titreten bir öyküydü. Laneti kaldıracak bir yol bulmak için Setiran'ın kimsenin gitmediği kadar uzaklara yelken açtığı, benzersiz maceralar yaşadığı anlatılırdı. İyimserlerin aktardığı halinde öyku mutlu biter, bu heykelin onların düğününde dikildiği söylenirken, kötümserlerin ağzında acıklı bir sona bağlanır, Setiran sonunda sevdiğini kurtaramayacağını anlayınca, en azından kaderini paylaşmak

için kendisini de bir heykele dönüştürürdü. Daha önce sahilde duran Setiran ve Alinel heykeli, limanın inşasından sonra sarhoş gemiciler tarafından kirletilmesin, ince detayları zarar görmesin diye içerilere taşınarak yakın bir köyün meydanına yerleştirilmişti. Bu heykelde Setiran, Alinel'in önüne diz çökmüş, ona bir sepet dolusu meyve uzatırken görülüyordu, delikanlı umut dolu ve şendi, genç kızın uzaklara bakan hüzünlü gözleri ise aşklarının imkânsızlığını düşündüğünü hissettiriyordu.

Setiran Limanı yıllarca süren iç savaş sırasında bir Nasraların bir Delkarların hâkimiyetine geçmiş, kimin elindeyse diğerleri tarafından acımasızca yakılıp yıkılmıştı. Limanın girişindeki görkemli deniz feneri sulara gömülmüş, dalgakıranların yarısı yerle yeksan olmuş, eskiden neşeli insanların bağıra çağıra mallarını satmaya çalıştığı pazar alanı ölüm sessizliğinde bir mezarlığa dönüşmüştü.

Bu limanda öyle zulümler yapılmıştı, her iki taraf da birbirine öyle büyük acılar çektirmişti ki, şimdi kimse varlığını hatırlamak istemiyor, limanı yeniden inşa etmek için ne sultanlık ne de zengin Nasra tüccarlar bir girişimde bulunuyordu. Çok uzak olmayan bir başka koya eski günahları hatırlatmayan yeni bir liman yapılmış, ticaret gemileri iç savaştan beridir yüklerini oraya boşaltmaya başlamışlardı.

Kaptan Gura'nın gemisi, adını burnuna yakın bir yere çizilmiş kocaman, sert bakışlı bir kılıçbalığından almıştı. Yaşadığı zamanın en ünlü sanatçısı Al-Garia tarafından, Gura'nın babası Toysoran'a, fakir halka yaptığı yardımlar karşılığında bir armağan olarak çizilmiş bu resim, Gura ailesi için büyük bir onurdu. Balık, burnunda çift ağızlı gerçek bir kılıç taşıyordu, bu benzeri az görülen kılıç Toysoran'ın kullanmayı en sevdiği silahtı, son nefesine kadar onu yanından ayırmamıştı.

Kılıçbalığı, yapıldığı günden beri Delkarna sularında yelken açan en hızlı ve çevik kalyondu, bunu yapımında emeği

geçen birçok usta marangoza ve kalafatçıya borçluydu. Toysoran, iki gemisi arka arkaya Saray donanmasına esir düşünce, en bilge adamlarını toplayıp bu konuya nihai bir çözüm aramıştı. O güne kadar gemilerini donanma kalyonlarıyla benzer özelliklerde inşa ettiriyorlardı, ama görülen o ki daha hızlı, ele avuca sığmayacak bir gemiye ihtiyaçları vardı. Böyle bir kalyon yapmak için gereken bilgiye ulaşmak amacıyla tüm Delkarna'ya haber salmış, faydalı öneriler getirenlere ödül vereceğini duyurmayı ihmal etmemişti. Saraydan bağımsız yaşayan ustaların, daima halkı orduya karşı koruyup kollamış Toysoran'a cevap vermesi uzun sürmemişti. Gelen önerileri büyük bir dikkatle değerlendiren yaşlı korsan, öncelikle yeni inşa ettireceği kalyon için standart keresteler kullanmamaya karar verdi. Gemi güverteleri için o güne kadar bilinen en iyi kereste ağacı meşe idi, maliyetler nedeniyle bazen daha kalitesiz olan çam kerestesi de kullanıldığı olurdu, Toysoran ise uzak bir adada keşfettiği, meşeyle aynı sağlamlıkta olmasına karşın çok daha hafif ve esnek olan Rokar ağaçlarını kullandı. Bu ağaçları tüm zorlukları göze alarak, içlerinden su çekildiği ve kereste yapımına daha uygun oldukları fırtınalı kış aylarında kestirdi.

Bir geminin sürati, hafifliğiyle doğru orantılıydı. Üç ambarlı bir kalyon için bildik yöntemler kullanıldığında, sandallar ve fıçılar dahil yaklaşık on üç bin kereste gerekirdi, ama Toysoran'ın ustaları keresteleri normalden büyük yontarak dokuz bin civarı parça ile gemiyi tamamlamayı başardılar. Böylece geminin ağırlığında büyük bir etken olan çivilerden daha az kullanılabilecekti. Eskiden donanma tersanesinde çalışmış usta bir marangoz, saray kalyonlarında demir tüccarlarının gemi mimarlarına verdiği rüşvetler yüzünden gereğinden çok daha büyük çiviler kullanıldığını söylemişti. Toysoran bu öğüdü dinlemeye karar verdi, keresteleri birbirine tutturmak için çok daha küçük çiviler tercih etti, öyle ki bu

çivileri yapmak için normal kalyonlarda gereken üç bin kantar ham demir yerine iki bin kantar yetmişti.

Saray tersanesinde karın tokluğuna ya da zorla çalıştırılan kalafatçılar, ancak kırbaç yemelerini önleyecek kalitede iş yaparlardı. Bu yüzden gemilerin tahtaları zamanla su alıp şişer, bu da hızlarının önemli ölçüde azalmasına yol açardı. Toysoran'ın adamları, Kılıçbalığı onların yuvası olacağı için kerestelerin arasını katranlı halatlarla doldurur, zift ve reçineyle kalafatlayarak su geçirmez yaparlarken hiçbir zahmetten kaçınmadılar.

Toysoran, zamanında donanma tersanesinden firar etmiş bir mimarbaşının tavsiyesi ile, manevra yeteneğini artırmak için geminin omurgasını alışılagelmiş kalyonlardan daha uzun ve ince yaptırdı. Bir ara gemiyi iki direkli yaptırmayı düşündüyse de, uzun yolculuklarda bunun riskli olacağına kanaat getirip alışılagelmiş üç direkten vazgeçemedi. Bunun yerine köknar çamından yaptırdığı sütun ve serenlerin çaplarını her zamankinden kısa tuttu.

Üç ambarlı bir kalyonun inşaası normalde bir, iki seneyi geçmezdi, tüm bu özenli uğraşılar nedeniyle Kılıçbalığı'nın denize indirilmesi tam dört seneyi buldu. Ama bir kez yelken açıktan sonra, hiçbir Saray kalyonu onu açık denizde yakalayamaz oldu. Sıradışı hafifliği nedeniyle cüssesine rağmen suyun altına fazla gömülmeyen, bu yüzden sığ koylara sanki bir kadırgaymış gibi rahatça girebilen gemi, gerektiğinde donanmayı bu şekilde de atlatabiliyordu.

Kılıçbalığı, limanın yakınları savaştan kalma gemi enkazları ve mancınık taşları yüzünden tehlikeli olduğu için açıklarda demir attığında, sabahın erken saatleriydi. Gece hiç durmadan yol almışlardı, tayfa yorgun, kamaralardaki yolcular gece boyu ara vermeyen sallantıdan dolayı uykusuzdu. Gura, uzun durbunuyle kıyıyı ve limanı dikkatle inceledikten sonra, görünürde bir tehlike olmadığına karar verip kayıkların

indirilmesini emretti. Birkaç dakika sonra, her birinde sadece kürek çeken adamlar bulunan, limanda teslim alınacak erzak için mümkün olduğunca boş bırakılmış beş büyük kayık kıyıya doğru yol almaya başladı.

Kıyıya ok mesafesi kadar yaklaşmadan önce, en öndeki kayıkta olan Darok, küreği bırakıp ayağa kalktı ve bir el işaretiyle tüm kayıkların durmasını sağladı. Boynuna asılı dürbünü gözlerine götürüp limanı dikkatlice taradı. Bir tuzakla karşılaşma ihtimaline karşı, buluşacakları Nasra çetecilerini görmeden daha fazla ilerlemek istemiyordu. Terk edilmiş depoların birinden bir adam çıktı ve denize doğru ağır ağır yürüdü. Kısa boylu, aksak bir ihtiyardı, sakat bacağı yanında sürünüyordu. Elinde önceden kararlaştırdıkları gibi kırmızı bir bayrak taşıyordu. Yaşlı Nasra, bayrağı havaya kaldırdı ve birkaç defa olanca gücüyle salladı. Darok yeni bir el işareti yapınca korsanlar bir kez daha küreklere sarıldılar. Çok geçmeden tüm kayıklar limana bağlanmış, Darok ve adamları kıyıda yerlerini almıştı.

Genç şaman, korsanlara kayıklara yakın durmalarını ve hazır beklemelerini söyledi. Bunun bir tuzak olduğuna dair ilk emarede, onlara gemiye kaçmaları için işaret verecekti. Her iki tarafla da aralarının iyi olmadığı düşünülürse, bu hiç düşük bir ihtimal değildi. Kırmızı bayrağı indirmiş kendisini bekleyen adama doğru yürürken, depoların ve savaştan kalma hendeklerin içinde, büyük boş varillerin ardında, hepsi tepeden tırnağa silahlı onlarca çetecinin saklandığını fark etti. Depoların pencerelerinden kendisine doğrultulmuş birkaç yay gördü, ama buna aldırmadı. Kendisi bu buluşma konusunda ne kadar kaygılıysa, çetecilerin de öyle olması doğaldı.

Yaşlı adamla arasında birkaç adım kala durdu ve başıyla selam verdi.

"Fırtınasız bir sabaha uyanmak dileğiyle..."

Adam, beklediği parolayı duymuş olmanın rahatlığıyla gülümsedi.

"Fırtınalı günlere güvenmek lazım, yalancı kış güneşinden daha dürüsttürler. Hoş geldiniz, sefa getirdiniz. Kaptan Gura'yı göremiyorum, gemiden inmeyecek mi?"

"Bu çok riskli olur. Sultanlık donanması peşimizde. Kılıçbalığı her an harekete hazır olmalı. İşimizi ne kadar çabuk halledip dönebilirsek o kadar iyi olacak."

Adam başını salladı ve dönüp depolardan birine eliyle işaret verdi. Darok, irikıyım beş savaşçının arasında dışarı çıkan, orta yaşlı, ince yapılı adamı görünce şaşırdı. Tüm Nasra çetelerinin başı, bağımsız Nasra ülkesi hayalini Delkarna çapında yayan, Saray'ın bir numaralı düşman saydığı Orsalin'di bu. Her yerde aranırken, başına onca ödül konulmuşken bizzat buraya gelmesi şaşırtıcıydı.

Korumalar, Darok'un çevresinde bir çember oluşturdular. Bayraklı adam ise birkaç adım gerileyerek Orsalin'in arkasına geçti.

"Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir Darok," diye gülümsedi Orsalin. "Zorlu bir işe kalkıştınız, sonu nasıl olacak ben bile merak ediyorum."

Darok, Orsalin'in Kaptan Gura'dan da yapmaya çalıştıkları şeyden de pek hazzetmediğini biliyordu. Gura gemisine Nasra çetelerinden ayrılmış ya da kaçmış kişileri kabul ettiği için aralarında söze dökülmemiş bir soğukluk vardı. Çete lideri, adamlarının kendileri gibi düşünmeyen Nasralara yaptıkları baskıların şamanlarca tasvip edilmediğini de biliyordu. Ama Sultanlık gibi güçlü bir düşman karşısında mecbur kaldıklarında işbirliği etmekten kaçınmazlardı.

"Şu ana kadar fena değildi," dedi Darok. "Ama asıl zorluklar bundan sonra başlayacak. Delkarna'dan ayrıldıktan sonra neler yaşayacağımızı hiçbirimiz kestiremiyoruz. Bu yüzden sizden alacağımız erzak çok işimize yarayacak."

Genç şaman, kemerine asılı altın kesesini çıkardı ve Orsalin'e uzattı. Çete lideri, altınlara şöyle bir bakıp başını iki yana salladı.

"O altına ihtiyacımız kalmadı Darok. Erzağı size karşılıksız vereceğiz. Aslında tam olarak karşılıksız değil... Bugün burada bazı yeni yolcular alacaksınız biliyorum, onlara katılmasını istediğim birkaç kişi var. Biri benim yeğenim, küçük bir çocuk, oğlum sayılır, diğerleri çetemiz için önemli kişilerin aileleri. Ortalık gittikçe kızışıyor, bundan sonra çatışmalar daha da sertleşecek. İleriki günler için büyük planlarımız var. Harekete geçtiğimizde sevdiklerimizin buradan uzakta, güvenli bir yerde olduklarını bilmek kafamızı rahatlatacak. Kendimizi davamıza daha rahat adayabileceğiz. Onları gemiye kabul ederseniz erzak için başka bir şey ödemenize gerek yok."

"Yolcuları kabul ederiz," diye kaşlarını kaldırdı Darok, "Gemimiz bugünlerde buradan uzak olmak isteyen herkese açık. Ama bu sözlerine şaşırdım, önceki konuşmamızda altın konusunda çok ısrarcıydın, acil ihtiyaçlarınız olduğunu söylemiştin. O günden bugüne ne değişti?"

"Birkaç zengin Nasra tüccar davamıza önemli ölçüde destek vermeye başladı. Şu ara her türlü ihtiyacımızı karşılıyorlar. Er ya da geç tüm Nasraların haklı olduğumuzu, sadece bize ait olacak bir ülke için savaşmamız gerektiğini anlayacağını biliyordum. Yavaş yavaş o gün geliyor Darok, gördüğün gibi Delkarna şehirlerinde rahatı yerinde olan tüccarlarımız bile bize katılmaya başladı. Onların altın desteği ile bundan sonra daha büyük, daha etkili eylemler yapabileceğiz. Sultanlık sonunda bizimle uğraşmaktan yorulup isteklerimizi kabul edecektir. Belki siz Delkarna'ya döndüğünüzde, çoktan çatışmalar bitmiş, kendi ülkemize kavuşmuş oluruz."

Darok, ne Orsalin'in hayallerini paylaşıyor ne de bu söylediklerinin gerçekleşmesine ihtimal veriyordu, sadece daha

fazla kan dökûleceğini düşünüyor ve bu yüzden karşısındaki adamdan nefret ediyordu. Genç şamana göre onun ve çetesinin yaptıkları, Nasralarla Delkarlar arasındaki çatışmayı körüklemekten, iki tarafın masum insanlarına daha fazla acı ve ölüm getirmekten başka bir işe yaramıyordu. Ülkede bu kadar çok öfke ve kavga varken barış isteyenlerin sesini duyurması mümkün olmadığı için onları buralardan uzağa götürüyordu. Onları sadece sultanlıktan değil, bu adamdan da kaçırıyordu. Ama çevresi beş çeteciyle sarılıyken ortamı kızıştıracak bir şey söylemek istemedi. Buraya kavga etmeye gelmemişti.

"Kim kazanacak bilmiyorum, ama umarım mümkün olduğunca az kişinin canı yanar," dedi yalnızca. Orsalin cevap vermeden önce derin bir iç çekti.

"İnsan bazı idealler için fedakârlıkta bulunmayı göze almalı. Bunu en iyi siz şamanlar bilirsiniz."

Çete lideri elini kaldırınca, limanda çeşitli yerlere gizlenmiş adamları bir bir açığa çıkmaya başladı. Yüz kişi civarındaydılar. Bazıları hemen depolarda bekleyen erzak çuvallarını yüklenip kayıklara taşımaya koyuldu. Bu işin bir an evvel bitmesini, güvenli sığınaklarına dönebilmeyi ister gibi bir halleri vardı. Pazar yerinde kümelenmiş silahsız ve çoğunluğu çocuk ya da yaşlı insanlar, yeni yolcuları olmalıydı. Darok erzak işiyle ilgilenmeyi adamlarına bırakıp o yöne yürüdü. Bu ürkek ve kaygılı görünen insanlara yolculuk öncesi biraz güven vermek iyi olacaktı. O sırada kalabalığın içinden çıkan ve ellerini beline koyup gülümseyerek önüne dikilen genç bir kadın yüzünden olduğu yerde donup kaldı.

"Kaye!"

Birkaç saniye sonra, Darok ve Kaye birbirlerine özlemle sarılmışlardı.

"Çok zaman oldu," diye gülümsedi genç kadın, şamana sevgiyle bakarak.

"Evet canım, çok oldu. Seni burada görmeyi hiç ummaz-

dım, Narenat'ta değil miydin sen? Nasra çeteleriyle ne işin var?"

"Uzun süre oradaydım. Sonra başka yerleri dolaştım. Buraya gelişim biraz tesadüf oldu açıkçası... Çetelerle işim yok, sizi karşılamaya geldim. İlk önce benden şüphelendiler, ama yanımda güvenebilecekleri biri vardı."

Darok'un neşesi arttı.

"Bizimle gemiye gelecek misin? Yoksa sadece vedalaşmak mı istedin?"

"Bunu ne kadar istediğini biliyorum Darok. Ama fikrim değişmedi. Bana bu yolculuktan bahsettiğin gün ne düşünüyorsam, hâlâ aynı şeyi düşünüyorum. Çılgınca bir işe kalkışıyorsun. Ben bunun bir parçası olamam."

"Asıl çılgınlık bugün Delkarna'da olup bitenler..." diye mırıldandı Darok, göz ucuyla etraftaki çetecileri işaret ederek. "Çok kan akacak Kaye. Öncekinden kötü olacağını hissediyorum. Bu şapşallar ve sultanlıktaki benzerleri etrafı kan gölüne çevirecek. Seni burada bırakmak hiç içime sinmeyecek."

"Başımın çaresine bakarım," diye güldü genç kadın. "Hep baktım, biliyorsun."

"Gelmeni sadece bu yüzden istemiyorum... Onca zaman seni görememek de beni üzecek. Ne zaman dönebilirim, bilmiyorum."

Kaye genç şamanın yanağını usulca okşadı, "Ben de seni özleyeceğim," diye kulağına fısıldadı, sonra birkaç adım geriledi.

"Bak seni biriyle tanıştıracağım."

Darok, gruptan ayrılıp yanlarına gelmiş, on beş, on altı yaşlarında görünen sevimli kıza baktı, soran gözlerini Kaye'ye çevirdi.

"Bu güzel kız, arkadaşım Ayron. Benim için gerçekten değerli bir dosttur. Yakın bir zamanda ailesini kaybetti ve onun sizinle gelmesini istiyorum. Burada yalnız kalmasındansa se-

nin yanında olursa kendimi iyi hissedeceğim."

"Keşke sen de gelsen..." diye mırıldandı kız. Kaye bir abla şefkatiyle kızın saçını okşadı.

"Bunu kaç kere konuştuk tatlım. Gittiğiniz yerde sonsuza kadar kalmayacaksınız. Er geç Delkarna'da işler yoluna girecek, hayat sakinleşecek. Burası güvenli olduğunda dönersiniz, o zaman yine görüşürüz."

Ayron yüzünü buruşturdu, ama bir karşılık vermedi.

Kaye, Darok'un yanağına bir öpücük kondururken kulağına usulca fısıldadı.

"O çok incitilmiş bir çocuk. Ona lütfen iyi bak canım."

***

"Şunu görüyor musun..."

Başasker, çetecilerin seslerini duyamayacakları bir mesafede olmalarına rağmen heyecandan fısıldayarak konuşuyordu.

"Olein, şu adamı görüyor musun... Bu Orsalin!"

Zincir lideri, askere dalga mı geçiyorsun der gibi baktı.

"Elbette görüyorum."

"Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun! Dakikalardır buradayız, Orsalin gözümüzün önünde ve biz hiçbir şey yapmıyoruz!"

Olein ve askerler, limana komşu tepeye, Darok ve korsanlar kıyıya ayak basmadan hemen önce gelmişlerdi. Olein çetecilerin orada konuşlandırdıkları nöbetçileri kolayca saf dışı bırakmış, askerleri tepenin yarısını kaplayan sık ağaçlıklı ormanda mevzilendirmişti. Bir tek mancınığı görülmesin diye tepenin diğer tarafında bırakmışlardı, ama gerektiğinde zirveye getirilmesi birkaç dakikadan uzun sürmezdi. Başaskerler, Delkarna'nın en çok aranan isyancısı Orsalin'i karşılarında görünce büyük bir heyecana kapılmışlardı, onu yakalayan veya öldüren kişi olmak hayatlarında yaşayabilecekleri en büyük başarıydı. Karşılığında alacakları ödülleri hayal bile

edemiyorlardı. Ama bunun aşkıyla yanıp tutuşuyor olsalar da, asker disiplin içinde görevin lideri Olein'in kararını bekliyorlardı.

"Buraya Orsalin için gelmedik," dedi Olein soğuk bir sesle. "Gura'nın gemisini ele geçirmeliyiz. Parşomen muhtemelen orada bir yerde. Yakınlardaki donanma kalyonlarına haber verdim, bütün hızlarıyla buraya geliyorlar, ama biraz zamana ihtiyacımız var. Şimdi saldırırsak Gura hemen kaçar, gemilerimiz yetişemez. Bırakalım erzaklarını yüklesinler, yolcularını alsınlar. Orsalin'le işlerini rahat rahat bitirsinler. Hem aşağıda en azından yüz çeteci var, bizim ise elli civarında adamımız. Şaman içlerindeyse, onun yapabilecekleri konusunda da net bir fikrimiz yok. En azından Gura'nın adamları gemilerine dönsünler, güçleri zayıflasın, öyle saldırırız."

Başaskerin ifadesinden tam ikna olmadığı belli oluyordu, Orsalin'i kaçırma ihtimali onu korkutuyordu. Böyle bir fırsat bir daha ne zaman ele geçerdi? Bir an içinden Olein'e askerlerin çoğunun dorsa olduğunu, bir dorsanın genelde üç, dört sıradan askere bedel savaştığını söylemek geldi, ama Başkomutan Gadek'in emri kesindi, bunu gizli tutmalıydı.

Başasker hoşnutsuz bir ifadeyle askerlerin yanına döndüğünde, Olein dürbünü Derian'a verdi ve sordu.

"Şaman aşağıda mı?"

"Çok kalabalıklar Olein..." diye homurdandı büyücü. Dürbünü alıp limandaki adamları tek tek incelemeye başladı.

"Geceydi ve çok iyi görememiştim. Bu kadar uzaktan tanıyabilir miyim bilmiyorum."

"Sürekli şikâyet, sürekli şikâyet..." diye güldü kadın. "Önce başaskerler şimdi de sen, yanımda büyüyememiş çocuklarla dolaşıyorum. Hadi aç gözlerini de bak, bana bir şaman bulman lazım."

İki kayık ağzına kadar erzakla yüklenmişti. Diğer ikisi henüz yarı yarıya doluydu. Yolcuların bir kısmı kendilerine ay-

rılan son kayığa binmiş, diğerleri kıyıdakilerle vedalaşmakla meşguldü. Olein biraz daha oyalanmaları için Kadim Güçler'e dua ediyordu. Delkarna'daki çatışmaların baş sorumlularından biri saydığı Orsalin'i avlamak onun da hoşuna gidecekti. Ama buraya gelmekte olan asker ve mancınık yüklü savaş gemileri, Gura'nın çevikliğiyle meşhur Kılıçbalığı kadar hızlı değildi, şayet onu çembere alacak kadar zamanları olmazsa, Gura kolayca kaçabilirdi. Onun izini açık denizlerde sürmek ise hiç arzulamadığı bir seçenekti.

O sırada hiç kimsenin beklemediği bir şey oldu. Tepenin altlarında konuşlanmış dorsalardan biri, savaşa hazırlanmak için burnuna çektiği uyuşturucu otun ve dayanıklılığını artırmak için yıllarca içine zerk edilmiş türlü türlü zehrin etkisiyle, baş düşmanları Orsalin bu kadar yakınındayken hareketsiz kalmaya daha fazla dayanamadı. Bir rüyadaymış gibi kalktı, kılıcını çekti, neredeyse yalpalayarak aşağıya doğru yürümeye başladı. Diğer askerler onu ancak ağaçların arasından çıkmak üzereyken fark ettiler, ama artık çok geçti. Dorsa birkaç saniye sonra kılıcını havaya kaldırmış, Orsalin'e küfürler yağdırıp naralar atarak olanca hızıyla limana doğru koşuyordu.

"Ne yapıyor bu manyak!"

Olein, öldüresiye bir öfkeyle ayağa fırladı. Bu serseri bütün planlarını alt üst etmişti.

Çetecilerin fırlattığı onlarca ok dorsayı delik deşik edip cansız yere yıktığında, diğer dorsalar da kılıçlarını ve ok tüfeklerini kapıp saldırıya geçtiler. Başaskerlerin onları durdurmak için bağırmaları, emirler yağdırmaları işe yaramıyordu. Eğitimleri sırasında sürekli Orsalin nefretiyle doldurulmuş, aldıkları ilaçlarla iradeleri yıpranmış bu adamları zapt etmenin bir yolu yoktu.

Olein olan biteni anladığında, Başkomutan Gadek'e bir küfür savurdu ve kılıcını çekti.

"Lanet dorsalar! Hadi Derian, vakit geldi. Bakalım yete-

neklerin dediğin kadar işime yarayacak mı?"

Derian içinde büyük bir korku duydu, kendisini hiç hazır hissetmiyordu. Ama yaşananlardan keyif alıyor gibi omzuna bir şaplak indiren Karuo ile genç kadının peşinden koşmaktan geri durmadı.

Liman birden karışmıştı. Çeteciler daha kalabalıktılar, ama dorsalar şöhretlerine yakışır şekilde dövüşüyorlardı. Kolları kopsa, göğüslerine üç ok saplansa bile, hayatta kaldıkları sürece yavaşlamıyorlardı. Korumaları, Orsalin'in çevresinde bedenleriyle bir sur örmüşlerdi. Darok ve Kaye savaşın bir tarafı olmak yerine savunmasız Nasraları kayığa bindirmekle meşguldüler.

"Çabuk kûreklere geçin!" diye bağırdı Darok, kıyıda ne yapacaklarını bilmez halde bekleyen korsanlara. "Bu bizim savaşımız değil! Hemen kayıklara! Geri kalan erzağı limanda bırakın, bir an evvel gemiye dönün."

Erzak yüklü kayıklar bir bir kıyıdan ayrılmaya başladılar. Ama tüm yolcuların kayığa bindirilmesi için biraz zamana ihtiyaç olacaktı. Darok dönüp limanın her köşesinde süregelen çatışmaya baktı ve bu zamanı bulabilmeyi umdu.

"İşte orada!" diye bağırdı Derian, kayıklara doğru elini kaldırarak. "Parşomeni çalan şaman, işte şu adam!"

Olein, karşısına çıkan çeteciyi kolayca alt ettikten sonra büyücünün işaret ettiği yöne baktı. Orada çoğunluğu yaşlı ve çocuklardan oluşan bir grup vardı. Telaş içinde bir kayığa binmeye çalışıyorlardı. Genç bir adam ve bileğinde Narenatlı kiralık kılıçların dövmesini taşıyan genç bir kadın, onları korumak ister gibi limandaki çatışma ile grubun arasında duruyorlardı. İkinci kılıcını da çekti ve oraya doğru koşmaya başladı. Donanma gemileri belki Kılıçbalığı'nı yakalayamazdı, ama eğer şamanı ele geçirebilirse, parşomenin yeri konusunda kesin bir bilgi edinebilirdi.

Karuo, Derian'ın yanına gelip dimdik durdu.

"Biz de bir işe yarayalım evlat!"

Derian, Karuo'ya sorgulayan gözlerle baktı. Büyücünün demir eldivenini giymekle meşgul olduğunu görünce ne kastettiğini anladı. Şu an en son istediği şey burada olmaktı, ama bir yere gidemeyeceğine göre, kendini olayların akışına bırakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Elini ateş topunun sıcaklığından korumak için özel olarak yapılmış eldivenini giyerken, bir yandan da başına bir şey gelir kaygısıyla göz ucuyla Olein'i takip ediyordu.

"Onu bana bırak," diye homurdandı Kaye, kendilerine doğru yalın kılıç koşan kadına bakarak. Darok buna itiraz etmedi, etse de kulak asmayacağını biliyordu. O an tek önemsediği bu silahsız insanları bir an evvel kayığa bindirip kargaşadan uzaklaştırabilmekti. Yürümekte zorlanan yaşlı bir adamı kucakladığı gibi kayığa taşımaya başladı.

Kaye, Olein'e doğru koştu ve yolun yarısında karşı karşıya geldiler. Zincir lideri, Narenatlı kiralık kılıçların becerilerine saygı duyardı, yine de onu kısa sürede alt edebileceğini düşünüyordu. İki kadının çift kılıçları havada birbirine çarparken, hem Kaye hem de Olein bu seferki hasımlarının öncekiler kadar kolay lokma olmadığını çabuk anladılar. Çevikliklerı, güçleri, dövüş zekâları neredeyse eşitti. Hareketleri öyle ahenkliydi ki dışarıdan biri durup onları seyretse, yaptıkları şeyin bir tür dans olduğunu düşünebilirdi. Başka bir zaman olsa, Kaye böyle bir rakiple boy ölçüşmekten keyif alırdı, ama biraz uzaktaki buyücülerin demir eldivenlerini giymekte olduğunu fark edince telaşlandı. Darok bunun farkında değildi, kendisine fırlatacakları ateş topları karşısında savunmasız kalacaktı. Bu oyunu burada kesmeye karar verdi, dikkatini topladı, bir Nazkor ayısına dönüşmek için bütün gücünü hücrelerine akıttı.

Ama başaramadı... Hücreleri birbirinden ayrılmaya çalışmış, içindeki güç damarlarını zorlamış, ama biri onları tutu-

yormuş gibi sabit kalmışlardı. Buna öyle şaşırmıştı ki, üzerine gelen kılıçtan son anda kurtulabildi.

Olein, boynuna asılı muskanın parıldadığını ve tenine bir sıcaklık yaydığını fark edince durdu, şaşkın gözlerle rakibine baktı.

"Tanrılar aşkına... Sen de bir şamansın!"

Kaye, önce bunu nasıl anladığını merak eden bakışlarla onu süzdü, sonra parıldayan muskayı fark etti. Bu çok eski bir şaman aletiydi, yakınlarında şaman güçlerinin kullanılmasını engellerdi. Bu kadın böyle bir şeyi ancak bir başka şamandan almış olabilirdi. Ona isteyerek vermeyeceğine göre, muhtemelen ölü bir şamandan. Kadının güzelliğini ve kılıç ustalığını bununla birleştirince parçaları yerine oturtması zor olmadı.

"Sen Olein'sin, öyle değil mi?" diye sordu hırstan gözleri kararararak. "Namını duymuştum. Zincir'in acımasız lideri. Şaman katili... Senin adamların pek çok dostumu öldürdü."

"Ama işlerini iyi yapamamışlar," diye soğuk bir ifadeyle güldü Olein. "Seni ve dostunu gözden kaçırmışlar."

"Buraya yarım bıraktıkları işi tamamlamaya mı geldin?"

"Konuşacak mıyız, yoksa devam mı edeceğiz?"

Kaye derin bir iç çekti. İçinde büyüyen nefretten güç aldı ve kılıçlarını kaldırıp dövüş pozisyonuna geçti.

"Bu kez karşında iyi kalpli bir şaman durmuyor seni fahişe. Seni Delkarna'dan silmek için şaman güçlerine ihtiyacım yok."

Olein bu meydan okumayı küçümseyen bir gülümseme ile kabul etti ve dört kılıç yeniden havada çarpıştı.

***

Darok, son yolcusunu kayığa bindirdikten sonra derin bir nefes aldı. Adamlarına hemen küreklere asılmaları için emir verip arkasına döndü. Kaye'nin hâlâ şu gizemli kadınla dö-

vüştüğünü görünce şaşırdı, onu daha önce de dövüşürken görmüştü, hiç bu kadar uzun sürdüğü olmamıştı. Kaye rakiplerini genellikle birkaç hamlede yere sererdi. Sonra birden ileride parlayan bir ışık gördü, tanıdık ve korkutucu bir ışık, birkaç saniye geçmeden bir ateş topuna dönüştü ve olanca hızıyla üzerine gelmeye başladı. Kendisini bir anda yere attı ve sırtını yalayıp geçen ateş topu arkasındaki erzak yığınına çarpıp çuvalları aleve boğdu.

"Sen şamanla ilgilen Derian," diye kükredi Karuo. "Ben şu vatan hainlerinin icabına bakacağım."

Derian, büyücünün uzaklaşmakta olan kayığa doğru döndüğünü fark edince, içinde büyüyen bir korkuyla karşı çıktı.

"Hayır Karuo, o kayıktakiler silahsız!"

"Hain haindir! Silahlı ya da silahsız! Sen şamanla ilgilen!"

Yaşlı büyücü, birkaç adım ileri çıkıp gözlerini kayığa kilitledi. Az önce yaşadıkları kâbustan kurtulduklarını, özgürlüğe doğru yol aldıklarını düşünen, limandaki çatışmaya bakmamaya çalışan Nasralar birbirlerine sarılmış, aralarındaki yaşlıları ve çocukları teselli etmeye uğraşıyorlardı. Bir tek Ayron, sevgili dostu Kaye'nin kıyıda devam eden dövüşünü kaygılı gözlerle seyrediyordu. Onun başına bir şey gelmesini hiç istemiyordu. Bu yüzden kendilerine doğru uçan ateş topunu ilk gören de o oldu.

Genç kızın gördüğü son şey bu olacaktı. Alevden kütle kendisine çarptığı an öldü.

Kaye, kılıçları Olein'in kılıçlarına yapıştığı, birbirlerinin gücünü kırmaya çalıştıkları bir anda, denizden yükselen çığlıkları duydu ve dondu kaldı. Olein de ondan farksız bir durumdaydı. İki kadın başlarını çevirip denize baktılar ve alevlere boğulmuş kayığı gördüler. Nasraların hayatta kalanları kendilerini denize atmıştı ya da atmaya çalışıyordu. Yüzme bilmeyen veya yüzebilecek kadar gücü olmayan bazı yaşlı ve çocuklar, alevlerden kurtulmuş olsalar da denizden kurtula-

bilecek durumda değildiler. Çırpınarak batıyorlardı.

"Ayrooon!" diye haykırdı Kaye, hayatı boyunca hiç bu kadar öfkelendiğini hatırlamıyordu. Böyle bir şeyi beklemeyen ve dikkati dağılmış Zincir liderinin karnına güçlü bir tekme attı, onu kendisinden birkaç adım uzaklaştırdı. Sonra ikinci bir ateş topunu önlemek için hızla büyücülere doğru koşmaya başladı. Derian kısa sürede kendini toplamış, oradan kaçmıştı, ama Karuo olduğu yerde duruyor, keyifli bir sırıtmayla kayığın yanışını seyrediyordu. Vatan hainlerine hak ettikleri cezayı vermişti, içi tamamen rahattı. Kendisine doğru gelen kadından yana bir korkusu yoktu, o yolu yarılamadan üzerine bir ateş topu göndermesi işten bile değildi. Bir kadın ne kadar hızlı koşabilirdi ki?

Kaye, eğer kendi bacaklarıyla koşsaydı, gerçekten de Karuo'nun düşündüğü gibi yeterince hızlı olamayabilirdi. Ama Olein'den ve şaman muskasından uzaklaştıktan sonra, gücünü yeniden odakladı, büyük bir patlama ile devasa bir Nazkor ayısına dönüştü. Sadece birkaç sıçramayla büyücünün yanına ulaştı, onu sivri pençelerinin arasına aldı ve tek hamlede kafasını vücudundan ayırdı.

Darok, çaresizlik ve acı içinde gözlerinden boşanan yaşlarla kayıktakilere doğru yüzmüştü. Birkaçını yakalayıp kıyıya taşımayı başarmıştı, ama dönüp baktığında geride kurtarabileceği başka kimsenin kalmadığını gördü. Denizin üstünde bir kısmı hâlâ yanmaya devam eden tahta parçaları dışında hiçbir şey yoktu.

Kaye'nin öfkesi dinmek bilmiyordu. Muskanın etkisiyle onu yeniden insana döndürmeyi umarak yaklaşan Olein'i fark ettiğinde, pençesine geçirdiği büyük bir kayayı ona doğru fırlattı. Zincir lideri bir takla atarak, üzerine uçan kayadan kılpayı kurtuldu. Bu kızgın ayıyla dalaşmak pek de akıllıca olmayacaktı. Erzak yüklü kayıklar gemiye ulaşmak üzereydi, Gura birazdan açık denize yelken açacaktı, onu yavaşlatma-

nın bir yolunu bulmalıydı. Bu karmaşada tepede unuttuğu mancınık aklına geldi. Aşağıda askerlerle çeteciler birbirine girdiği için onu bu çatışmada kullanamazlardı, fakat geminin yelkenlerine veya yelken direklerine zarar verebilirse, donanma kalyonları gelene kadar bu onları oyalardı.

Şamanı boş verip tepeye doğru koşmaya başladı. Nazkor ayısının eline geçirdiği askerlerin canhıraş çığlıklarını duyabiliyordu, az önce kendi lehlerine devam eden savaşın seyri değişmek üzereydi. Ağaçlara yaklaştığında bir ıslık çalarak, bu an için yanında getirdiği ayı avcısını göreve çağırdı.

Avcı, tüm çatışma boyunca sakin bir şekilde ormanda beklemişti. Onun işi eğer ortaya çıkarlarsa Nazkor ayılarını avlamaktı, çetecilerle dövüşmek için bir hevesi yoktu. Askerleri oradan oraya savuran ayıyı görünce zaten mızraklarını yüklenip limana doğru yürümeye başlamıştı. Olein'in ıslığı olmasa da görevini aksatacak değildi.

Kendi elleriyle günlerce uğraşarak yaptığı özel ayı mızraklarından birini aldı ve elinde tarttı. Silah mükemmel durumdaydı. Birkaç gün sonra evinin duvarını yeni bir ayı başının süsleyeceğini düşünerek gülümsedi. Dikkatle nişan aldı, mızrağın ucunu ayının tam kalbine nişanladı. Koca hayvan oradan oraya koşarken doğru yerden vurması zordu, onu tek vuruşta öldürebilmek için, bir anlığına duracağı, solukkanacağı anı sabırla bekledi. Ayının hareketlerini, askerleri oradan oraya savurmasını dikkatle izledi.

O sırada kulağının dibinden geçen ince bir arı dikkatini dağıttı. Boştaki eliyle arıyı kovaladı, yeniden avına odaklandı.

Arının hemen arkasında bir başka Nazkor ayısına dönüştüğünü fark edemedi. Ama kafasını sünger gibi ezen pençeyi hissetmemesi mümkün değildi.

Darok da savaşa katıldıktan sonra, askerlerin hiç şansı kalmamıştı. Çeteciler bile ayıların gazabından korkup limanın uzak yerlerine kaçmış, işi bitirmeyi onlara bırakmıştı. Birkaç

dakikada tüm dorsalar saf dışı edilmişti. Toprak ete ve kana doymuş, ama koca hayvanların öfkesi dinmemişti. Olein, tepeye tırmandıktan sonra, mancınığın başındaki adamlarına gemiye nişan almalarını söyledi. Darok ve Kaye, tepede atışa hazırlanan mancınığı fark etmişlerdi, olanca hızlarıyla, karşılarına çıkan ağaçları köklerinden sökerek oraya doğru koşmaya başladılar. Gene de yanına varıp mancınığı yerle bir etmelerinden önce, çivili bir güllle Kılıçbalığı'na doğru yolculuğuna başlamıştı. İyi eğitimli bir askerden mükemmel bir atıştı, karşılığı bir pençe tarafından kaburgalarının kırılması olan adam, gönderdiği güllenin geminin yelkeninde kocaman bir delik açtığını hiç bilmeyecekti.

Kaye, hâlâ öfke saçan gözlerini etrafta gezdip Zincir liderini arasa da, içinden bir ses deneyimli düşmanının çoktan ortadan kaybolduğunu söylüyordu. Birkaç dakika sonra, zaten fazlasıyla zorlamış olduğu gücü tükendi, dizlerinin üzerine çöktü, insana dönüştü. Yavaş yavaş gözlerini kapadı, içi Ayron'un acısıyla dopdolu, sağ yanına düşüp kendinden geçti. Darok da eski haline döndü, toprağa oturup birkaç saniye soluklandı. Kanla kaplı ellerine uzun uzun, bir başkasının elleriymiş gibi tanımaya çalışarak baktı. Sonra askerlerden birinin kıyafetini giyip, bir başkasıyla genç kadının çıplak bedenini sarmaladı. Onu kucağına aldı, aklı kayıkta yanarak ölen insanlarda, yüzünde sonsuz bir kederle tepeden aşağı inmeye başladı.

2

"O nasıl?" diye sordu Darok, koridorda karşılaştığı Eymar'a. Genç kızın elinde içi su dolu bir tas ve bir havlu vardı. Havlu da tasın içindeki su gibi yaralıların kanlarıyla kızıla çalmıştı.

Eymar, genç şamanın gemiye taşıdığı kadını sorduğunu anladı. Adamın gözlerinden bu kadına karşı beslediği sevgi ve

ilgi kolayca okunuyordu. Onun hakkında konuşurken yıllardır tanıdığı biriymiş gibi samimi ifadeler kullanıyordu, geçmişte hayatları bir yerde kesişmiş olmalıydı. Engel olamadığı hafif bir kıskançlıkla, "Daha iyi," dedi. "Ciddi bir yarası yoktu zaten, yavaş yavaş kendine geliyor. Yakında bir şeyi kalmaz."

Darok rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi. "Şamanlar güçlerini fazla zorladıkları zaman içten yaralanırlar," dedi. "Dışarıdan anlaşılmaz, ama hayat enerjileri tükenir. Kaye gibi kendinden geçtikten sonra hiç uyanamayan şamanlar görmüştüm. Bu yüzden beni epey kaygılandırdı. Teşekkür ederim Eymar, yaralılar konusunda bize çok yardımcı oldun. Yorgunsan ara ver, git kardeşinle ilgilen biraz."

Eymar başını iki yana salladı.

"Birkaç yıl köy şifacısıyla birlikte çalışmıştım, bizim orada kızların yapmasına izin verilen birkaç işten biri... Gemide böyle şeylerden anlayan fazla insan yok, o yüzden burada kalsam daha iyi. Natensi arkadaşlarıyla oynuyor, çocukların anneleri onlara göz kulak olur."

Darok, genç kızın sadece şifa bilgisiyle değil, gösterdiği içten yakınlık ve şefkatle de yaralılara çok iyi geldiğini düşünüyordu. Bu yüzden devam etme kararına sevindi, ama bunu ona belli etmedi.

"Tamam Eymar. Ben Kaye'ye bir bakayım, sonra yine konuşuruz."

Genç kız adamın yolundan çekildi. O kamaraya doğru yürürken, arkasından çaresizlikle baktı. Şu Kaye denen kadın gerçekten çok çekiciydi, belki suratı o kadar güzel değildi, belirgin bir yara izi de vardı, ama baygınken onu soyup giydirmiş, bu arada vücuduna hayran kalmıştı. Üstelik kendisi gibi hayatı yeni keşfeden ürkek bir kız değil, yeteneklerine güvenen, olgun bir kadın olduğu her halinden belliydi. Kendisi köyünün dışına ilk kez çıkarken o Delkarna'nın büyük kısmını tek başına dolaşmış, pek çok deneyim kazanmıştı.

Böyle bir kadınla rekabet etmesi çok zordu. Hem Darok da ona pek düşkün görünüyordu, geçmişte kim bilir neler yaşamışlar, birlikte ne badireler atlatmışlardı? Belki de zamanında birbirlerine âşıktılar. Böyle bir anda bunları düşünmüş olmak onu utandırdı, yanakları pembeleşti. Elindeki kanlı havluyu, acıyla yardım bekleyen yaralıları hatırladı, gemi şifacısının bulunduğu kamaraya doğru keyifsizce yürüdü.

Darok içeri girdiğinde, Kaye'yi yatağın üzerine oturmuş, sırtı kapıya dönük buldu, genç kadın lombozdan dışarıyı, sonu görünmeyen denizi seyrediyordu.

"Uyanmışsın."

Kaye başını çevirmedi.

"Çok olmadı... Gura'nın gemisinde miyiz?"

"Evet."

"Sana bu gemiye binmek istemediğimi söylemiştim Darok."

"Başka seçeneğim yoktu canım. Kendinden geçmiştin, bakıma ihtiyacın vardı. Sanırım şaman güçlerini uzun zamandır bu kadar yoğun kullanmıyordun. Seni orada öylece, savunmasız bırakamazdım. Biz de iyileşmeni bekleyemezdik, sultanın askerleri bizi bulduysa, donanması da uzakta değildir. Bir an evvel yola çıkmalıydık."

Kaye kalktı ve arkasına döndü. Darok kadının aradan geçen zamanda daha da güzelleşmiş olduğunu düşündü. Hafifçe gülümsedi.

"Yıllar sana yaramış."

"Yıllar... Görüşmeyeli o kadar oldu gerçekten, değil mi?"

"Oldu Kaye. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Gene de bu gemide olmak istemiyorum Darok. Bu yolculuğun bir parçası olmak istemiyorum. Bana bir kayık ver, kıyıya döneyim. Dostumu öldüren canilerle görülecek hesabım var."

Darok başını eğdi, derin bir iç çekti. O kayığı ve yanarak

ya da boğularak ölen savunmasız insanları ne zaman düşünse içi kararıyordu.

Onları koruyamadım...

"Askerlerin hemen hepsini telef ettik. Geride pek kimse kalmamıştır."

"Yılanın başı kaçtı. Kıyıda dövüştüğüm kadın... Boynunda bir şaman muskası vardı. Zincir'in başında Olein isminde kılıç ustası bir kadının olduğunu duymuşsundur, Delkarna'daki şamanları bir bir avlayan bir kadın. O iblis, Olein'di Darok, bundan kuşkum yok. Hiç bu kadar iyi kılıç kullanan biriyle karşılaşmamıştım. Askerler ve büyücüler emirlerine tanrı sözü gibi boyun eğiyorlardı. Minik Ayron'umu alevlere boğan da onun adamlarıydı. Lanet olsun, o kız zaten çok büyük acılar çekmişti! Yaşadıklarının hiçbirini hak etmemişti! O orospudan bütün bunların hesabını sormam gerek. Yoksa geceleri rahat uyuyamam."

"Bir şaman gibi konuşmuyorsun... Kime karşı olursa olsun böyle bir kin gütmek doğru değil. Bu ruhunu çürütür."

"Ben artık bir şaman değilim. Bunu kabullen artık. Şaman yetenekleri olan bir kiralık kılıcım. Kiralık katilin biraz daha şereflisi... Yıllardır hayatımı kan dökerek kazanıyorum. Böyle olmayı kendim seçtim, kimseye hesap verecek halim yok. Bana bir kayık ver, senden tek istediğim bu."

Darok başını iki yana salladı. Kesin bir ifadeyle, "Bunu yapamam," dedi. "Seni durdurmak istediğimden değil. Gitmek istediğinde seni daha önce de engellememiştim. Nasıl yaşamak istiyorsan öyle yaşamalısın. Fikrimi sorarsan, bence yanlış yapıyorsun. O kadın gerçekten Zincir'in lideriyse bundan sonra Delkarna'da hiçbir yerde güvende olmayacaksın. Seni asla unutmayacaktır. Gene de seçimin buysa saygı duyarım. Ama sana kayık falan veremem, gemi çok kalabalık, bir fırtınaya yakalanırsak veya başka bir sorun yaşarsak, o kayıklar yolcularımız için lazım olacak. Aralarında birçok yaşlı, çocuk

ve hasta var. Sırf sen intikam alacaksın diye onlarcasını kurtarabilecek bir kayıktan vazgeçemem."

Kaye başını ellerinin arasına aldı, yüzünü öfkeyle buruşturdu. Şamanın haklı olduğunu biliyordu, itiraz edebileceği bir şey yoktu. Ama bu durumu içine sindiremiyordu.

"Erasla'da kalyondan inebilirsin. Bunu engelleyemem," dedi Darok. "Engellemeye de çalışmam."

Genç kadın ona şaşkın gözlerle baktı.

"Erasla'ya mı gidiyoruz? Açık denize çıkmadık mı henüz?"

"Hayır, henüz değil. Halletmemiz gereken son bir iş kaldı. Ata Şaman Melkara'yı ziyaret edip bazı bilgiler almamız lazım. Ancak ondan sonra asıl yolculuğumuza başlayabiliriz."

"Tam olarak nereye gitmeyi planlıyorsunuz?"

"Bunu sana söyleyemem. Madem bizimle kalmayacaksın, bu bilgiyle Delkarna'da dolaşman iyi olmaz. Her şeyi riske atmış oluruz."

"Beni konuşturamazlar Darok."

"Herkesi konuşturabilirler Kaye. Bana inan, buna kendi gözlerimle şahit oldum. Bunun işkenceden farklı yolları da var."

Kaye boşluğa bakıp bir süre sessiz kaldı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonra keyfi az da olsa yerine gelmiş olarak gülümsedi.

"Melkara'yı görmeyeli çok oldu. Galiba onu ziyaret etmek benim de hoşuma gidecek."

"Öyleyse gemide surat asmadan birkaç gün geçirebilirsin umarım."

"Beni dert etme," diye omuz silkti Kaye. "Sen git de yaralılarınla ilgilen. Eminim sayıları az değildir. Limanda zorlu bir gün yaşadık."

Darok başıyla bunu onayladı. "Bir ihtiyacın olursa beni çağırt," dedi sesindeki sevgiyi saklamadan. "Eymar'la tanıştınız sanıyorum. Ona söyle, o beni bulur." Sonra arkasına dönüp kamaradan çıktı.

Genç şaman, Eymar'ın şifacıyla birlikte karnından ve bacağından yaralı bir korsanı hayatta tutmaya çalıştıkları odaya girdiğinde, etrafa sinen kan ve içki kokusu yüzünden yüzünü buruşturdu. Şifacı ikiye ayrılmış karnı dikmeye uğraşırken, elindeki şişeden hem yaraya hem de uyuşturmak için adamın ağzına içki boşaltıyordu. Korsanın kollarını yatağa bağlamışlardı, yine de çırpınıp şifacının işini zorlaştırmasın diye Eymar ona sıkı sıkı sarılmıştı. Bu saçı sakalı birbirine karışmış, çarpık suratlı adam hayatı boyunca Eymar kadar güzel bir kıza sarılmamış olmalıydı, ama yaşadığı anı hiç de keyifle hatırlamayacağı kesindi. Darok, genç kızın suratından yorgunluğunu okudu, alnı ter içindeydi, yanına gidip yaralıyı sabit tutmasında ona yardım etti.

Şifacı işini bitirdiğinde, yarı sızmış adamı dinlenmeye bırakıp odadan birlikte çıktılar. Eymar sırtını duvara dayadı ve derin bir soluk aldı.

"Bir an dayanamayacağım sandım."

"Adamın çırpınmasına mı?" diye sordu Darok.

"Hayır, attığı çığlıklara... Odadan kaçmak istedim, sesini duyamayacağım bir yere saklanmak. Öyle acı çekiyordu ki, bense hiçbir şey yapamıyordum."

"Onun hayatını kurtardınız Eymar."

"Gene de çektiği acıyı yok edebilmek isterdim. Belki yaşayacak ama muhtemelen bacağını kaybedecek. Şifacı kesmek zorunda olduğunu söyledi."

Darok uzandı ve genç kızın yanağını şefkatle okşadı.

"Büyük bir kalbin var Eymar. Yukarı çık, biraz dinlen. Bir süre buradan uzaklaşmalısın. Burası ölüm ve sefalet kokuyor, açık hava sana iyi gelecektir. Sen dönene kadar ben şifacıya yardımcı olurum. Merak etme, yalnız bırakmam onu."

Eymar, başını yarı çevirdi, şamanın yakışıklı suratına baktı.

"Kaye nasıl?"

"Dediğin gibi, daha iyi... Bedeninde bir sorun yok. Ama ruhu fena halde örselenmiş. Bu konuda şifacı bir şey yapamaz, benim şahsen ilgilenmem gerekecek."

"Onu çok seviyorsun, öyle değil mi?" dedi Eymar aniden, sesine hiçbir duygu katmamaya çalışarak. "Bu gözlerinden öyle rahat okunuyor ki."

Darok güldü.

"Başka seçeneğim var mı? O benim huysuz, başına buyruk, haylaz kardeşim. Ailemden hayatta kalan son kişi. Senin Natensi'n varsa, benim de Kaye'm var. Beni en iyi sen anlarsın sanıyorum."

Şaman, genç kızı yaşadığı hayretle baş başa bırakıp yandaki kamaraya yürüdü. İçeriden inlemeler gelmeye başlamıştı. Şifacı yeniden işe koyulmuş olmalıydı. Birkaç saniye geçince, kızın yüzüne rahatlamış bir gülümseme yayıldı.

"Kaye, Darok'un kardeşi mi!"

Bu uzun zamandır aldığı en güzel haberdi.

3

"İşte geliyor," diye düşündü Derian, korku içinde. Sindiği ağacın dibinde, dizlerini karnına çekmiş, yok olmak istercesine küçülmüş, çaresizce bekliyordu. O kadar yorgundu ve öylesine korkuyordu ki hiçbir büyü sözüne odaklanamıyordu. Bir süre görünmez olmayı denemişti ama artık gücü onu bile yapamayacak kadar tükenmişti. Nazkor ayısının Karuo'nun bedenini tek hamlede ikiye ayırması bir türlü gözünün önünden gitmiyordu, er geç kokusunu alacağından, onu bulacağından kuşkusu yoktu.

Eğer Koledion'un hayalleri ya da Delkarna'nın güvenliği için öleceğini düşünse, duyguları farklı olurdu, sarayın kulesinde şamanı kovalarken veya limandaki çatışmanın ilk anla[illegible]la böylesine dehşete kapılmamıştı. Anlamlı bir ideal için

savaştığını düşünmek duygularına hâkim olmasını sağlamıştı. Ama şu an gözünün önünden gitmeyen bir sahne vardı. Karuo'nun fırlattığı ateş topu ve alevlere boğulan silahsız insanlar, yaşlı ve çocuklar, attıkları çığlıklar... Nazkor ayısı bu yüzden peşindeydi ve bir başkasının günahı yüzünden, böyle küçük düşerek ölmek istemiyordu.

Elini cübbesinin içine soktu, minik hançerin kabzasını sıkıca kavradı. Sihir yapacak halde olmadığına göre kendisini ancak bununla savunabilirdi. Muhtemelen ayının devasa cüssesine bir sinek ısırığından fazla zarar vermezdi, yine de savaşarak ölmeyi tercih edecekti.

Çıtırtı tam ağacın arkasında yinelenince, olduğu yerden fırlayıp hançeri oraya doğru savurdu. Güçlü bir el kolunu yakalayıp hareketsiz bıraktı, çevik bir topuk dizinin arkasına vurup onu yere yıktı.

"Sakın ol Derian! Benim, Olein!"

Genç büyücü, dizlerinin üzerinde yukarı baktı ve tanıdık bir surat gördü.

"Tanrılara şükür... Hayattasın."

"Evet hayattayım. Sen de öylesin, bu oldukça şaşırtıcı!"

"Ölmüş olmamı mı bekliyordun?"

"Yüksek bir ihtimaldi," diye gülümsedi Olein. "Liman çok karışmıştı, Karuo'yu ikiye ayrılmış buldum, sense ortalarda yoktun."

"Beni aramaya mı çıktın?"

Derian'ın bunu sorarkenki ifadesi, benim için endişelenmiş olmana sevindim der gibiydi.

"Arterus seni seviyor. Başına bir şey gelmesini istemem."

Genç adam kolunu tutan Olein'den güç alıp ayağa kalktı.

"Sadece bu yüzden demek. Yani beni gerçekten merak etmedin?"

Olein, büyücünün koluna şakadan bir yumruk attı.

"Şansını zorlama bakalım! Tamam, ben de biraz merak ettim. Hayatta olman güzel."

"Kaçtığım için özür dilerim. Ama o ayıyla başa çıkabilmem mümkün değildi. Hayatımda hiç bu kadar büyük bir yaratık görmemiştim, paniğe kapıldım. Dilersen bunu sultana rapor edebilirsin, sana darılmam."

"Özür dilenecek bir şey yok. Sen en doğrusunu yaptın. Kazanamayacağın bir savaşa devam etmek aptalca olurdu. Ben de orada uzun kalmadım zaten. Ama kaçmadan önce mancınıkla geminin yelkenini zedeleme şansım oldu. Bu onları yavaşlatacaktır, fırtınalarla dolu bir denize yırtık yelkenle açılamazlar. Er geç durup yelkeni tamir edecekler, bu onlara vakit kaybettirecek. Gemilerimizde tecrübeli kaptanlar var, yakın zamanda onları kuşatırız diye umuyorum."

"Gemiler geldi mi?"

"Üçü limana uğramadan Gura'nın peşine düştü. Biri de kıyıda demirledi, yaralı askerleri topluyor. Her biri yüzlerce asker, onlarca mancınık taşıyan savaş kalyonları. Limanda avantaj onlardaydı ama bir dahaki karşılaşmamızda bunun acısını çıkaracağız. Yaralıların hepsi gemiye alınınca bizi fazla bekleyemezler. Hadi hızlı hareket edelim."

Derian başıyla onayladı. Limana doğru yürürken, Olein'in ifadesinde onu bulduğu için gerçekten sevindiğini okur gibi oldu, içindeki tüm karışık duygulara rağmen bu onu mutlu etti.

"Derian," diye sordu genç kadın, "o ateş topunu sen atmadın öyle değil mi?"

"Hangisini? Kayığı vuranı mı?

"Evet. Bir kaza mıydı? Şamanı mı hedef almıştınız?"

"Hayır, kaza değildi. Kahuo yaptı. Bilerek ve nişan alarak. Onu durdurmaya çalıştım, ama beni dinlemedi. Çok kötü bir iş yaptı Olein, tüm o yaşlılar ve çocuklar... Bu bizim yolumuz değil, bu Sultan Arterus'un, şanlı Koledion'un yolu değil... Çıldırmış gibiydi."

Olein hemen karşılık vermedi. Saray zindanlarında yıllardır süregelen, bazılarına bizzat iştirak ettiği işkenceleri düşündü, çoğu o kayıktakiler gibi silahsız köylülere, çeteler hakkında bilgi almak için yapılıyordu. Bu sultanın yolu değil, diye içinden tekrarladı, Derian yanılıyordu, bu onun pek çok yolundan biriydi.

"Savaşta bazen sınırları aşmak zorunda kalırsın," dedi alçak sesle. "Kimi zaman düşmanın kimliği muğlaklaşır. Silahsız biri de silahlı biri kadar tehlikeli olabilir. Ama o kayıktakileri öldürmenin kimseye bir yararı yoktu. Amacımıza, görevimize katkısı olmadı. Bu yüzden dediğin gibi, kötü bir iş oldu."

"Karuo'yu hep sevecen, sakin bir adam olarak bildim. Efsun akademisinde bir sene dersimize girmişti. O limandaki Karuo çok farklı biriydi, sanki içinde başka bir adam saklıymış gibi. Böyle olduğunu bilseydim bu göreve gelmesine baştan karşı çıkardım. Onu hiç tanıyamamışım."

"Savaş zamanı insanların en kötü ve en iyi yanları ortaya çıkar. Sakin ve güvenli günlerde, iyilik ya da kötülük yapmak için fırsatı olmamış bir adamın gerçekte nasıl biri olduğunu bilemezsin. Ne zaman işler sertleşir, bir seçim yapman gerekir, ruhunun derinliklerinde bir canavar mı uyuyor yoksa bir kahraman mı, o zaman belli olur. Kendini suçlama, bilmen mümkün değildi."

Derian derin bir iç çekti. Böyle konularda Olein kendisinden çok daha deneyimliydi. Herhalde o haklıydı.

"Limanda iki şaman vardı, öyle değil mi? Kaçarken askerlere saldıran iki ayı gördüm."

"Evet, en az iki tane. Bu iş gittikçe çetrefilleşiyor. Şamanları avlamamız sultanı mutlu eder, ama her zaman için öncelikle görevi düşünmek gerek. Bunu unutma Derian, hedefimiz şamanlar değil, parşomen. Şamanların orada olması, parşomenin Gura'da olduğuna dair düşüncemizi doğruladı, önemli

olan bu. Şimdi tek yapmamız gereken onları uygun bir yerde kıstırmak. Denizde yetenekleri bize pek tehlike yaratmayacaktır. Nazkor ayıları karada güçlü yaratıklar, ama sanırım en iyi numaraları bu, çatışmanın en zorlu anında bile daha büyük bir şeye dönüşmediler. Gemilerimiz ise birkaç ayıyla başa çıkabilecek donanımda."

Ağaçların arasından çıktıklarında, limanda kalan son yaralı ve cesetleri kayıklara taşıyan askerleri gördüler. Yerler kurumuş kan lekeleriyle ve kopmuş uzuvlarla doluydu. Bacaklarından birini kaybetmiş, yüzü darmadağın olmuş bir asker, bir köşede bağırarak ağlıyordu. Büyücü, gözlerini bu manzaradan kaçırıp denize baktı, görkemli bir savaş kalyonu açıkta demirlemiş onları bekliyordu. Başında ve kıçında her biri at büyüklüğünde gulleler fırlatabilen ikişer mancınık, güvertesinin pek çok yerinde zırhlı ok kuleleri yükseliyordu. Bu mesafeden karınca gibi görünen, oradan oraya koşturan yüzlerce askerin ışıldayan miğfer ve mızrakları, içindeki kaygıları silip attı.

Bir dahaki sefere avantaj gerçekten onlarda olacaktı.

Torin Prensliği

1

Normalde üç günlük yol olduğu halde, Kılıçbalığı'nın Torin Prensliği'ne yolculuğu altı gün sürmüştü. Gura, peşine takılan sultanlık gemilerini atlatmak için düz bir rota izlemek yerine geniş bir u çizmeyi tercih etmiş, önce kıyıdan oldukça açılmış, prensliğe yaklaştıkları zaman geminin burnunu yeniden sahile çevirmişti. Bunu yaparken de sık sık zikzaklar çizmiş, takipçilerini elinden geldiğince şaşırtmaya çalışmıştı. Ara ara dürbünde savaş gemileri görünür olmuş, ama sonra ortadan kaybolmuşlardı. Yıllardır donanma gemileriyle kovalamaca oynayan, tüm numaralarını bilen yaşlı korsan, onları atlatabildiğinden emin değildi. Kılıçbalığı, olanca yüküne rağmen düz rotada ağırkanlı savaş kalyonlarına yakalanmazdı. Ama farklı yönlerden gelen başka gemilerle çevrelerini sarmak için manevra yapıyor olabilirlerdi. Bu yüzden nöbetçileri üç katına çıkarmış, geceleri yol alırken nar kuşlarının kafeslerine kalın tül perdeler örtülmesini emretmişti. Torin'de prenslik donanmasıyla fazla sorun yaşayacağını zannetmiyordu, genç veliahtın bu konulardaki rahatlığı ordusuna da yansımıştı, başaskerlerini kendi gibi insanlardan seçtiği için korsanlar ve isyancılar Torin'in topraklarında Delkarna'nın diğer yerlerine göre daha müsamaha ile karşılanır, prenslik içinde bir suça karışmadıkları sürece gemide görmezden gelinirlerdi. Ama limandaki küçük gösteri, peşlerindeki Zincir ajanları-

nın ve sultanlık askerlerinin onları yakalamak için ne kadar azimli olduklarını kanıtlamıştı. Melkara'yı bir an evvel bulup Delkarna'dan en kısa zamanda uzaklaşmaları iyi olacaktı.

Kaye yavaş yavaş gücünü topluyordu, son birkaç gündür güverteye çıkmaya, pek sohbetlere karışmasa da etrafta konuşulanlara kulak kabartmaya başlamıştı. Yaklaşan iç savaştan, bitmek bilmeyen baskılardan kaçan bu insanların ağabeyine duydukları saygı ve minnet, onda engel olamadığı bir gurura ve bir miktar hüzne yol açıyordu. Darok'la şaman eğitimleri sırasında geçirdiği yılları düşünüyor, bazen hayatı onunla paylaşmayı özlediğini fark ediyordu. Sonra genç adamın şamanlığa kendini adadıkça ondan ve tüm dostlarından uzaklaşmasını, sadece zor durumdaki insanları ve ideallerini önemsemeye başlamasını, kendisine yaşama sevinci veren küçük zevkleri, heyecanları küçümsemesini hatırlıyor, ona karşı kırgınlığı canlanıyordu. Tüm hayatını şamanlığa adayamayacağını söylediği zaman, Darok ona büyük bir hayal kırıklığı içinde bakmıştı, o bakışı hiç unutmamıştı. Kendisini yetersiz, bencil, onu yetiştirmek için emek veren şamanlara ihanet etmiş gibi hissetmişti. Kendi yoluna gittikten sonra yıllarca görüşmemişler, sonra bir gün kiralık kılıç olarak katıldığı bir çatışmada tesadüfen karşılaşmışlardı. Darok belli bir tarafı desteklemiyor, ama onun öldürmekle görevli olduğu kişilere sadece güçsüz taraf oldukları için yardım ediyordu. Ağabeyine karşı savaşamazdı, oradan uzaklaşmak istemişti, parası önceden ödendiği için bu kez de kendisini kiralayanlarla karşı karşıya gelmişti. İki ateş arasında kısılı kalmışken, Darok gelip onu kurtarmış ve birlikte oradan kaçmışlardı. Onca zaman sonra yeniden bir araya geldiklerinde, ağabeyini ne kadar çok sevdiğini ve özlediğini fark etmişti. Gene de alıştığı hayatı bırakıp onunla uzak diyarlara gelmesini, çıkacağı yolculukta yanında yer almasını önerdiğinde, genç şamana olumlu bir cevap verememişti. Hayal ettiği gelecek

bu değildi. Darok'la kalırsa neler yaşayacağını, günlerinin nasıl geçeceğini tahmin edebiliyordu. Sürekli bir vazife bilinci, bitmek bilmeyen sorumluluklar... Ama ne istiyordu, işte onu tam bilmiyordu, galiba ihtiyaç duyduğu, bir şeyi doğru olduğu için değil, içinden öyle geldiği için yapma özgürlüğüydü. Darok'un bunu anlamasını beklemiyordu, o tam bir şamandı, başkaları için kendi hayatını ve arzularını hiçe sayan, böyle mutlu olan biri. Ağabeyinden tek beklediği kendisini olduğu gibi sevebilmesiydi.

Sırtını bir sandala vermiş, güvertedeki insanları seyredip bunları düşünürken, kendisine doğru yürüyen Eymar'ı gördü ve gülümsedi. Bu güzel, sevecen kızdan hoşlanmıştı, pek çok yönden ona Ayron'u anımsatıyordu. Etraftaki kalabalıktan ayrı, çoğu zaman hüzünlü, kendine özgü bir havası vardı. Kendisinde dışarı çıkacak gücü bulana kadar her gün defalarca kamarasına gelmiş ve onunla yakından ilgilenmişti. Bunu Darok'un istediğini tahmin ediyordu, ama genç kızın ifadesinden ve konuşmalarından bunu bir görev olarak görmediğini, severek yaptığını hissetmişti.

"Merhaba Eymar," diye seslendi, o daha yanına varmadan.

"Merhaba Kaye. Nasılsın diye bir bakayım dedim. Daha iyi misin, bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Oldukça iyiyim. Şaman güçlerimi bir süre daha kullanamayacağım sanırım. Onun dışında kendimi topladım sayılır. Senin de çok yardımın oldu, teşekkür ederim."

Eymar mutlu bir ifadeyle gülümsedi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Seni sürekli oradan oraya koşarken görüyorum. Kendini fazla zorlamıyor musun? Bitkin düşersen kötü olur, hasta ve yaralıların moral kaynağısın. Seni zinde görmeleri lazım."

"Öyle mi düşünüyorsun? Teşekkür ederim, ben bunu fark etmemiştim."

"Herkes öyle düşünüyor. Gemidekiler sürekli seni konuşuyor, emin ol çok seviliyorsun."

Eymar biraz utandı, yanakları pembeleşti. Kendisini hâlâ Nasralara pek yakın hissedemiyordu, sadece yaralı ya da hastalar söz konusu olduğunda durum değişiyordu. Ama o an bununla ilgili konuşmak istemedi.

Genç kadının yanına çömeldi ve onun gibi kayığa yaslandı. Ayaklarını uzattı, biraz ötedeki tulumbanın yılan gibi kıvrılmış hortumunun üstüne koydu. Bu tulumbayı korsanlar arada bir sintinede biriken suyun tahliyesi için kullanıyorlardı.

"Evet, sanırım biraz yorgunum. Ama çok değil. Birilerinin acısını dindirmek, bana açıklayamadığım, yoğun bir mutluluk veriyor. Anlamlı bir iş yaptığımı hissettiriyor. Bu pek alışık olmadığım bir duygu. Köyde böyle şeyler yapma fırsatı pek geçmezdi elime, arada bir şifacıya yardım ederdim ama o da çok sık ihtiyaç duymazdı. Sakin bir yerdi bizim köy, öyle pek yaralanma, kavga dövüş yaşanmazdı. Ancak biri attan düşerse, ihtiyarın biri sarhoş olup tırmığına basarsa falan... Orada önemli biri değildim, insanlar beni görmezden gelirdi. Sadece genç erkekler ilgilenirdi benimle, onlar da evlerini ve yataklarını doldurabilecek hoş bir kız olarak bakarlardı. Burada kendimi bundan fazlası gibi hissettim. Varlığımın gerçekten faydalı olduğunu... Böyle hissetmekten hoşlandım."

Kaye, başını yan çevirip genç kıza gülümseyerek baktı.

"Sen söylediklerinden çok daha fazlasısın. Ama kendini bu duyguya fazla kaptırma. Alışkanlık yaparsa durman gerektiği yerde duramazsın. Başkalarına yardım edebilmek için önce senin iyi ve güçlü olman lazım. Arada soluklanmayı, kafa dinlemeyi ihmal etme."

Eymar, anlıyorum der gibi başını salladı. Sonra genç kadının kolunu dostça sıvazlayıp ayağa kalktı.

"Benim kaptan köşküne gitmem lazım. Bay Gura bir şeyler konuşmak istiyormuş. Sonra görüşürüz."

"Tamam canım, ben buralardayım."

Eymar, kaptanın odasına doğru yürürken, Kaye'nin sözleri kulağında tatlı tatlı çınlıyordu. *Sen söylediklerinden çok daha fazlasısın*... Kadın bunu söylerken içten gibiydi, acaba kendisi hakkında düşüncelerini Darok'la da paylaşır mıydı? Kardeşi olduğuna göre paylaşırdı herhalde. Evet, gerçekten insanların acısını dindirmekten kendisini şaşırtan ölçüde keyif alıyordu, ama Kaye ile bu kadar yakın ilgilenmesinin bir sebebi de Darok'un kardeşi olmasıydı. Acaba genç kadın bunun farkında mıydı? Sürekli Darok'u düşünmeye başlaması bazen onu korkutuyordu ama kendisine engel olamıyordu. Kaye ile aralarında kan bağından farklı bir yakınlık olmadığını öğrendiği zaman nasıl da mutlu olmuştu. Genç adamın kendisine karşı davranışlarında şefkat, dostluk ya da esirgeme dışında bir yakınlık hissetmiş değildi, buna rağmen hoşlandığı adamın hayatında birinin olmaması, ileride daha yakın olabilecekleri ihtimalini artırıyordu.

Kaptan köşkünün kapısına varınca, kendisini bu düşüncelerden uzaklaşmaya zorladı. Kim bilir Gura onu nasıl bir sebepten çağırmıştı, aklını buna vermeliydi. İçeri girdiğinde, şamanın kaptanın yanında olduğunu gördü ve buna hem şaşırdı hem de sevindi.

"Hoş geldin Eymar," dedi Gura. Darok da gülümseyerek onu başıyla selamladı.

"Merhaba..."

"Yakında demir atıyoruz, bunu biliyorsun. Şamanların atası Melkara'yı bulmak için Erasla ormanına küçük bir ekip göndereceğiz. Darok da ekibin başında olacak. Senin de Natensi'yle birlikte onlara katılmanı istiyoruz. Hazırlanman ve kardeşini hazırlaman için erkenden haber vermek istedim."

Eymar şaşırdı. Önce Darok'a sonra kaptana baktı.

"Biz bu konuda ne yapabiliriz ki? Hem Natensi daha çocuk, ormanda ne işi var?"

"Sizin bir şey yapmanızı beklemiyoruz," diye lafa karıştı Darok. "Eymar, seninle açık konuşacağım... Melkara'nın yerini tam olarak bilmiyoruz ve onu bulmamız zaman alabilir. Bu süre zarfında Kılıçbalığı kıyıda demirli kalacak, dönmemizi bekleyecek. Sultanın gemileri peşimizde, her an bir baskına uğrayabilirler. Seni ve Natensi'yi korumak için amcana söz verdim, bu yüzden sizi geride bırakmak istemiyorum. Yanımda olursanız size göz kulak olabilirim, gemide ise başınıza ne geleceğini bilemem. Ayrıca Melkara'yı ararken aklım sizde kalırsa dikkatim dağılır. Gura da aynı fikirde, siz benimle daha güvende olacaksınız."

Eymar bir süre sessiz kaldı. Sonra kararsız bir sesle, "Aşağıda ilgilendiğim hasta ve yaralılar var," diye mırıldandı. "Melkara'yı aramaya başkası gitse, sen burada kalsan?"

Darok, genç kızın yanına yürüdü ve elini omzuna koydu. Eymar, şamanın güven veren gözlerine bakarken ona karşı hissettikleri gözlerinden okunmasın diye dua etti.

"Melkara'yı bulamazsak yolculuğumuz çok riskli bir hal alacak Eymar. Bu gerçekten önemli ve benim bu işin başında olmam gerek. Kaye de bizimle gelecek, iki şamanın yanında saldırıya açık bir gemide olduğunuzdan daha güvende olursunuz. En iyi seçenek bu. Hadi git hazırlan, seni yine bir çuvala koydurtma bana."

Genç şaman son cümleyi söylerken gülmüştü. Eymar da güldü, sonra utanarak gözlerini kaçırdı. Olur anlamında başını salladı ve dönüp kapıya yürüdü.

O çıktıktan sonra şaman ve kaptan bir süre birbirlerine sessizce baktılar.

"Doğru olanı yapıyorsun," dedi Gura, ama sesi pek keyifli değildi.

"Umarım öyledir," diye iç çekti Darok. "O gerçekten iyi bir kız. İncinmesini istemiyorum."

"Kimse için kolay bir zaman değil. Bir kez bu yola girdik

artık, şimdi bunları düşünmenin bir faydası yok. Yapılması gereken neyse yapılacak. Siz dönene kadar ben de şu yelkeni indirip tamir edilmesini sağlarım. Açık denize çıkabilirsek, fırtınalardan geçerken yırtık bir yelken çok tehlikeli olur."

"Parşomen konusunda gelişme var mı?"

"Hayır, maalesef. Şu eski Zincir üyesine çok güvenmiştim, bence gerçekten şifreyi kırabilirdi, limanda diğer yolcularla birlikte onu da kaybetmek hiç iyi olmadı. Bence parşomeni yanında götürmelisin. Gemiye bir saldırı olursa düşmanın eline geçmesini istemem. Hem belki Melkara onu açmanın bir yolunu biliyordur, ne de olsa Delkarna'daki en bilge adam."

Darok güldü.

"Onun bilgeliği pek bu tür işlere yaramaz, ama şansımızı deneriz. Sen parşomeni güvenli bir kutuya koy, inmeden önce senden alırım. Ben şimdi Zorgo'yu hücresinden çıkarayım. Kıyıya ayak basmadan önce biraz gün yüzü görsün. Sanırım bizden eskisinden de çok nefret ediyordur, ama onu bunun için suçlayamam. Umarım Melkara'yı gördüğünde yaklaşımı değişir."

Darok, kaptanın yanından ayrılıp kendisini geminin alt bölümüne ulaştıracak merdivenlere yürürken, önüne çıkıp ellerini tutan, omzunu sıvazlayan ve yüzüne oğullarıymış gibi bakan Nasralar yüzünden içi cız etti. Bu insanların ona duyduğu inanç hem kendisini mutlu ediyor hem de onları gerçekten güvenli topraklara ulaştırıp ulaştıramayacağını bilmediği için korkutuyordu. Limanda alevlere boğulan kayığı düşünmeden edemiyordu, o zavallıların yolculuk boyunca korumaktan aciz kalacağı son kişiler olduklarını zannetmiyordu. Belki az önce ellerine sarılan beyaz saçlı, dişleri dökülmüş ihtiyarı birkaç gün sonra kanlar içinde inlerken görecekti, belki de şu bacaklarına sarılan sevimli çocuğu son görüşuydu... Bu ihtimalleri düşünmek içini karartıyordu.

"Melkara'yı bulmalıyım," diye düşündü, "Onu mutlaka ikna etmek zorundayım."

Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indi, dar ve karanlık koridorda yürüyerek geminin kıçındaki büyük kamaraya geldi. Burası erzak depolarından da gerideydi, kapısına kalın zincirler çekilmişti. Derin bir nefes aldı, boynuna asılı anahtarla zincirlerin kilidini çözdü. İki kanatlı ağır kapıyı yumruklarıyla iterek aralayıp içeri girdi.

Demir parmaklıklı kafes kamaranın tam ortasında duruyordu. İçindeki koyu kahverengi devasa yaratık, iki adam boyundaki kafese zorlukla sığmıştı. Ayakları ve elleri bağlıydı, dizlerine kadar inen, içi kırmızı, dışı mavi kalın bir etek dışında çıplaktı. Kollarında ve bileklerinde süs amaçlı takılmışa benzeyen sarı halkalar vardı. Gür sakalı boynunu örtüyor, dört büyük sivri dişi ağzından taşıyordu. Ucunda bir yılan başı bulunan kuyruğu bir halatla karnına sabitlenmişti, yılanbaşın ağzına kilitli bir kapak geçirilmişti. Yaratık onu fark edince, önce öfkeli bir inlemeyle kalın boynuzlarını demir parmaklıklara sürttü. Sonra dehşet verici suratını çevirip tam gözlerinin içine baktı. İçerideki tek meşalenin loş ışığında, birbirlerini sessizce, meydan okuyarak süzdüler.

"Vakit geldi Zorgo. Kıyıya çıkıyoruz."

Dev yaratık, sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi acı acı gülümsedi.

2

Güvertenin kıç tarafındaki çift kanatlı kapak yolculuk boyunca ilk defa açılacaktı. Kanatlar üçer güçlü adamın asıldığı halatlarla kaldırılıp desteklere yatırıldıktan sonra, kocaman bir tekerleğe sarılmış kol kalınlığında iki zincir aşağı sarkıtıldı. Kafesin üzerine atlayan korsanlar, zincirlerin uçlarındaki çengelleri demir halkalara geçirip yeniden yukarı tırmandılar. Güvertede her kim varsa, merak içinde toplanmış o yöne ba-

kıyordu, bacağına sarılmış Natensi ile önlerde bir yer bulmuş olan Eymar da kalabalığın arasındaydı.

Kaptan Gura'nın işaretiyle beşer adam zincirleri tutup çekmeye başladılar. Zorlandıklarını gören Darok yardım etmek için ekiplerden birine katıldı. Onlar zincirlere asıldıkça çengellerin ucundaki kafes sallanarak yukarı çıkıyordu. Kafesin tepesi görünür olduğunda kalabalık içinde ne olduğunu merak ederek nefesini tuttu. Kafestekini gördüklerinde ise güverte çığlıklar ve şaşkınlık nidaları ile dolup taştı. Dev yaratık, gün ışığından kamaşan gözlerini korumak için sımsıkı bağlı kollarını yüzünün hizasına kaldırmıştı, birkaç saniye sonra indirdiğinde, o da kendisine bir canavarmış gibi bakarak çığlıklar atan insanları fark etti. Çok uzaklardan duyulabilecek öfkeli bir nara savurdu. Güvertedekilerin yarısı, bu naradan sonra geminin diğer ucuna doğru koşarak kaçtılar.

Eymar olduğu yerde kalakalmıştı. Yaratığın görkemi ve görünüşü onu büyülemişti sanki. Herkes kaçışırken genç kızın orada dimdik durması ve gözlerini üzerinden ayırmaması, Zorgo'nun da dikkatini çekti. Bir an için gözleri birbirine kenetlendi, sonra Eymar bacağına başını gömmüş Natensi'nin, Zorgo ise kıvranıp duran yılan kuyruğun inlemesiyle dikkatlerini onlara verdi. Genç kız dehşet içindeki kardeşini bir hamlede kucağına aldı, kıvırcık saçlarını okşayarak yüzünü göğsüne yasladı. "Korkacak bir şey yok tatlım," diye kulağına fısıldadı. Aklı sorularla dolu bir halde geri geri yürüyerek kafesten uzaklaştı.

Darok'un yeni bir işaretiyle adamlar zincirlerin sarılı olduğu tekerleri çevirdi ve birkaç dakikalık zorlu bir uğraştan sonra, kafesi geminin dışına taşımayı başardılar. Ağır ağır indirerek önceden hazırlanmış geniş salın üzerine bıraktılar. Sal kendisini kıyıya çekecek iki kayığa bağlanmıştı.

Genç şaman ellerini dizlerine koymuş, iki büklüm soluklanırken, omuzlarında dolaşan bir el hissetti.

"Bu yolculuğun sürprizlerle dolu olacağını söylememiştin. Söyleseydin belki katılma konusunu bir daha düşünürdüm."

"Bize katılacağından emin olmadan bunu sana anlatamazdım Kaye."

"Başka sırların da var mı? Nereden buldunuz bu harnanı?"

"Yolda konuşuruz hepsini. Zaman daralıyor, sultanlık gemileri uzakta değildir. Hadi kayığını seç."

"Seçme şansım olsa salda gitmeyi tercih ederim. Şu harnan bile bana senden fazla şey anlatır herhalde."

"Hadi yürü Kaye." diye gülümsedi Darok. Derin bir nefes alıp sızlayan kollarını sıvazladı. "Yapacak çok işimiz var. Sonra sana her şeyi anlatırım."

Eymar ve Natensi, Darok'un liderlik ettiği kayığa bindiler. Nasra çetelerinden kaçıp Gura'ya katılmış on zorlu savaşçı küreklere geçmişti. Kaye ise Gura'nın yanlarına verdiği korsanlarla diğer kayıktaydı. Kürekler suya batıp çıktıkça gemiden uzaklaşıyor, dalları birbirine girmiş sık ağaçlı bir orman olan Erasla'ya doğru yol alıyorlardı. Eymar arada bir başını çevirip hemen peşlerinden sürükledikleri sala, kafeste sessizce oturan dev yaratığa bakmaktan kendini alamıyordu. Onu ilk gördüğü andaki korkusu yerini büyük bir meraka bırakmıştı. Az biraz okumuşluğu vardı, bu yaratığın resmini tarih kitaplarında görmüştü, bu bir harnandı. Asırlar önce Delkarna'da yaşadıklarını ve insanlarla tek bir fertleri kalmayana kadar savaştıklarını biliyordu, soylarının tükendiğine inanılırdı. Harnanlar hakkında okuldaki öğretmenleri pek bir şey anlatmamıştı. Köydeki yaşlılar da onların adı geçtiğinde lafı değiştirirlerdi, sanki kendilerine kötü anılar hatırlatırlardı. Kimsenin varlıklarını anımsamak bile istemediği bu yaratıklarından birini kanlı canlı karşısında görmek onu sarsmıştı.

"Konuşabiliyor mu?" diye sordu yanında oturan Darok'a.

"Kim?" dedi şaman şaşırarak.

"Yaratık... Şu harnan. O bir harnan, biliyorum. Konuşabiliyor mu?"

"Elbette konuşabiliyor," diye yüzünü buruşturdu Darok. "O bir hayvan değil. En az bizim kadar aklı başında bir adam."

"Ama kafese tıkmışsınız. Her yerini bağlamışsınız, kuyruğunu bile... Çok mu vahşi?"

"Vahşiliğinden değil," diye başını iki yana salladı şaman. Bu konuda konuşmak canını sıkıyor gibiydi. "Onu keyfimizden ya da korktuğumuzdan bağlamadık. Kaçmasın, daha önemlisi kendisine zarar vermesin diye bağladık."

"Kendine zarar vermek mi? Ama neden?"

Güçlü bir dalga kayığı zıplattı, Eymar gayriihtiyari şamanın kolunu tuttu. Birkaç saniye sonra utanıp bıraktı. Kendisine korkuyla bakan Natensi'nin çenesini okşayıp, "Geçti tatlım," dedi.

"Sanırım olan biteni en başından bilmen gerek," diye anlatmaya başladı Darok. "Her şey bir gün Gura'nın sultanlık gemilerinden kaçmak için fazlasıyla uzaklara yelken açmasıyla başlıyor. Güçlü bir fırtınaya yakalanmışlar ve uzun süre sürüklenmişler. Günlerce sert rüzgarlarla ve dev dalgalarla boğuştuktan sonra hava durulmuş, sis dağılınca karşılarında bir gemi enkazı görmüşler. Geminin daha önce benzerine rastlamadıkları, enteresan bir tasarımı varmış. Balta başı şeklinde bir burun, kürek yerine kullanılan büyük çarklar, yelkenlerine çizilmiş garip şekiller... daha ilk gördüklerinde Delkarna yapımı olmadığını anlamışlar. Kaptan Gura bu yabancıları merak etmiş ve onlara yardım etmek istemiş. Birkaç kayık indirip hayatta kalan var mı diye bizzat bakmaya gitmiş. Tahta ve yelken parçalarının arasında yüzen cesetler ise onu şok etmiş, çünkü bunların hepsi harnan cesetleriymiş. Asırlar önce soylarının tükendiğini sandığı bu yaratıklardan onlarcasını, üstelik Delkarna'ya ait olmayan bir gemide görmek harnanlar hakkında inandığı her şeyi sorgulamasına yol açmış. Tüm enkazdan sadece iki kişiyi canlı kurtarabilmişler, ikisi de yaralıymış ve kendilerine gelmeleri günler sürmüş."

Şaman derin bir nefes aldı, bakışları sala ve kafesteki harnana kaydı. Zorgo da sanki o günleri anıyormuş gibi bakışları denizin enginliğinde, düşüncelere dalıp gitmişti.

"Gura onlarla konuşmaya çalışmış ama Delkar dilini anladıklarını saklamasalar da iletişim kurmaktan kaçınmışlar. Gura onlara eski zamanlarda harnanlarla iyi geçinen şamanların dostu olduğunu, atalarını katleden sultanlık için çalışmadığını anlatmayı denemiş ama güvenlerini kazanamamış. Sonunda bir blöf yapmış, sorularına cevap vermezlerse onları sultana teslim edeceğini söylemiş. O zaman harnanlardan biri bazı bilgiler vermeye başlamış. Tüm harnanların çoluk çocuk öldürüldüğünü sandığımız o büyük savaşta, atalarının bir kısmının Şaman Melkara'nın yardımıyla Delkarna'dan kaçmayı başardığını, çok uzak bir diyarda yaşayabilecekleri verimli topraklar keşfedip oraya yerleştiklerini anlatmış. Kendilerine bir şehir kurup nesillerdir orada huzur içinde yaşamışlar. Zorgo, şu kafesteki dostumuz, macera arayan bir kaptanmış ve adamlarıyla birlikte yeni yerler keşfetmek için Harnan Meclisi'nden gizli uzun bir yolculuğa çıkmış. Sonra yollarını kaybetmişler, Gura ile aynı büyük fırtınaya yakalanmışlar ve gemilerinin battığı yere kadar sürüklenmişler."

"Bu şehir neredeymiş?" diye heyecanla sordu Eymar.

"Gura bunu öğrenememiş. Çünkü konu o noktaya geldiğinde, harnanın yılanbaşlı kuyruğu bunu insanlara söyleyemezsin diye sahibine isyan edip onu boynundan ısırmış. O yılanbaşların kendilerine ait bir bilinçleri ve iradeleri var. Harnan oracıkta ölmüş, hemen ardından da kuyruğu. Zorgo'nun dediğine göre harnanların şehirlerinin yerini herhangi bir insana söylemeleri yasak. Zamanında insanlar tarafından katledikleri için bize güvenmiyorlar, pek haksız da sayılmazlar. Zorgo'yu ve kuyruğunu bağlama nedenimiz sadece bu. Fırsatını bulursa o da ağzından bir şey kaçırma riskini ortadan kaldırmak için kendini öldürebilir diye korkuyoruz."

"Peki planın ne? Onu niye karaya çıkarıyorsunuz?"

"Genel olarak insanlara itimat etmiyor, ama Melkara'ya güveniyor. Zamanında atalarının Delkarna'dan kaçmasını sağlayan Melkara, onlar için neredeyse bir efsaneymiş, şehirlerinde pek çok yere adı verilmiş, heykelleri dikilmiş. Bize asla bilgi vermeyeceğini, ama Melkara ile konuşabileceğini söyledi. Onun dostu olduğumuza ikna olursa, gemideki Nasraları sığınmaları için şehirlerine götürmemize yardımcı olacak. Bu insanları ıssız ve çorak bir adaya terk edemeyiz Eymar, birkaç ay bile dayanamazlar, ama orada bir şansları olabilir. Harnanların Melkara'ya olan minnet duyguları bizim için bir kapı açabilir."

"Melkara dediğin adam... Bize gerçekten yardımcı olacak mı sence? Onu iyi tanıyor musun?"

"Çocukken tanırdım. İlk eğitmenimdi. O bir efsanedir, asla yaşlanmayan, tüm asırlara tanık olmuş tek adam... Şaman olma ihtimali görülen tüm çocuklar ilkin Melkara'ya getirilirdi. Onların el falına bakar, en kolay hangi hayvanlara dönüşebileceklerini söylerdi. Çocukların eğitimleri o hayvanlar üstüne yoğunlaşırdı. Kaye ile birlikte yanında üç ay kaldık, sonra bizi yetiştirmesi için usta şamanlardan birine emanet etti. Ama bu üç ay üzerimde kalıcı izler bıraktı, hayatımı bir şaman olmaya adadıysam bunda Melkara'nın rolü büyüktür. O gerçekten özel bir adamdır. Bütün hayatını ideallerine adamış, gerçek bir kahraman. Hep onun gibi biri olmak istedim."

Eymar, genç adamın yüzündeki kararlılığı ve azmi okuyunca duygulandı, elini usulca tutup "Sen de gerçek bir kahramansın," diye gülümsedi. "Bizi buraya kadar getirdin."

Darok, kızın yumuşak teninden içine yayılan sıcaklık ile kendisini mutlu hissetti. Onun güzel gözlerine bakarken, söyleyemediği şeyler yüzünden bu mutluluk solgunlaştı, bir an için dudaklarına gelen sözleri yuttu, "Umarım hep böyle düşünursün," dedi, engel olamadığı kaygılarla.

3

Sessizce bekliyorlardı. Birkaç saat önce iki devasa domuzu mideye indirmişlerdi, ama o kadar çoklardı ki her birine ancak yumruk kadar et düşmüştü. Kemiklerini, bağırsaklarını, gözlerini, geriye hiçbir şey bırakmayacak şekilde tüketmişlerdi, ama domuzlar onları doyurmak yerine açlıklarını daha fazla hatırlamalarına yol açmıştı. Ağızlarını dolduran çift sıra dişleri hırsla ve özlemle birbirine sürtüyor, burunlarına yeniden taze kan kokusunu çekecekleri anı kolluyorlardı. Avlarına karşı acıma, öfke ya da düşmanlık hissetmiyorlardı. Açlık başka bütün duyguların önüne geçmişti. Her yılın iki ayını yeraltındaki yuvalarında kuluçkada, karınlarında çocuklarını büyüterek uykuda geçirirlerdi. Uyandıkları zaman hem kendileri hem de Delkarna'ya gözlerini açan yavruları ölesiye aç olurdu. Şimdi tek istedikleri bu açlığı dindirebilmekti.

Sürünün gözcüleri, yeni bir ziyafetin oldukça yakın olduğunu haber vermişti. Sık dallı ağaçların ardına gizlenmiş, yemeğin hayaliyle bile fazlasıyla zevklenerek doğru anın gelmesini bekliyorlardı. Sırtlarındaki bıçak keskinliğinde onlarca dikeni dışarı çıkarmış, pençelerini toprağa saplamışlardı, sessizdiler.

***

"Aç mısın?" diye sordu Darok, yanında yürüdüğü kafese doğru bakarak. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Zorgo küçümser bir tavırla dudak büktü.

"Yüce gönüllü şamanımız bana şefkat mi gösteriyor? Aman ne çok duygulandım!"

Kuyruğun yılanbaşı, kilit altındaki ağzıyla kıs kıs güldü.

"Seni böyle kafese koymak benim de hoşuma gitmiyor," diye içini çekti Darok. "Ama sen bana güvenmezken, benden sana güvenmemi nasıl beklersin?"

"Dert etme," diye homurdandı Zorgo. "İnsanlar atalarımı

daha önce de kafeslere tıktılar. Biz kafeslere alışkınız! Onlara çok daha kötü şeyler de yaptılar. Sizden farklı bir şey beklemezdim zaten, tam tahmin ettiğim gibi çıktınız. Zalimlik insanoğlunun kanında var."

"Bütün insanlar aynı değil Zorgo. Asırlar önce yaşananlar yüzünden hepimizden nefret edemezsin. Sizden sadece gemideki masum insanları güvenli bir yere ulaştırmamız için yardım istedik. Ama arkadaşın bize yardım etmek yerine ölmeyi tercih etti. Yani daha doğrusu kuyruğu böyle istedi... Aynı şeyi yapmayacağını ya da kaçıp gitmeyeceğini bilemiyorum, sen bizlere güvenmedikçe ben de sana güvenemiyorum. Beni anlaman gerek." Şaman bir an sustu, gözleri harnanın üstünde dolaştı. Kendisine ters ters bakan yılanbaşı tedirginlikle süzdü. Şu an onun ne düşündüğünü bilebilmek isterdi.

"Kuyruğunla garip bir birlikteliğiniz var, öyle değil mi, vücudunun bir parçası, ama kendine ait bir iradeye, duygulara sahip. "

Yılan kuyruk, ha şunu bileydin der gibi başını salladı.

"Kuyruk arkadaşını soktuğunda, hemen ardından kendisi de ölmüştü. Sahibi olmadan yaşayamıyor sanırım. Ona bir şey olduğunda... anlarsın ya, sen hayatta kalabiliyor musun?"

"Neden soruyorsun? Onu kesmeyi mi düşünüyorsun? Bunu yaparsan sizinle konuşacağımı sanacak kadar aptal olamazsın."

"Hayır, saçmalama lütfen. Sadece sizi tanımaya çalışıyorum."

"Bizimkisi çok eşit bir birliktelik değil. Ben ölürsem o da olur, damarlarındaki kanı kalbimden alıyor. Ben onsuz fiziken yaşayabilirim, ama bu yarım bir hayat olur. Biz Ordos ile kardeş gibiyiz. Onsuz hayatım karanlık bir dehlize benzer."

"Ordos... Demek bir adı da var."

Zorgo başını salladı.

"Tüm insanlardan nefret etmiyorum," dedi harnan, kısa

bir sessizlikten sonra. "Melkara da bir insan. Ama o farklıdır, çok farklı. Ona tüm harnan ırkı minnet borçlu. Melkara'yı bir kenara koyarsak, kalan tüm insanlar ölüp gitse umurumda olmaz. Bizi öldürdünüz, evlerimizden, topraklarımızdan, ata yurdumuzdan sürdünüz. Hiç bilmediğimiz yerlere göçmek zorunda kaldık, elinizden kurtulanların pek çoğu yolda can verdi. Geçmişte harnanlar katledilirken Nasralar Delkarlarla işbirliği yaptılar. Hattâ bazı eskiler bizi en çok öldüren Nasralardı derler. Şimdi Delkarlar onları katledecek diye oturup ağlayacak değilim. Herkes ettiğini bulur."

"Gemidekiler kimseyi incitmedi Zorgo. Bir başkasının suçu yüzünden onlara kızamazsın, bu adil değil. Yaşlı şamanlar siz harnanları adil ve güvenilir bir ırk diye anarlardı. Acınız ve öfkeniz bu yönünüzü gölgelemesin. Dediğin olaylar olduğunda gemidekiler hayatta bile değildi. Sen de değildin. Ben de değildim. Tanımadığımız insanlar zamanında birbirini öldürdü diye biz düşman mı olacağız?"

Harnan omuz silkti, başını çevirdi. "O katillerin soyundan geliyorsunuz," diye mırıldandı. O sırada gözleri kendisini ilgiyle seyretmekte olan Natensi'nin gözleri ile buluştu. Minik kız, birkaç saniye ona tedirginlikle baktıktan sonra, nedendir bilinmez masumca gülümsedi. Sanki ondan korkmamak için kendisini zorluyordu. Zorgo, bir an için Harnan Şehri'nde bıraktığı dostlarını ve onların çocuklarını düşündü, içinde bir yumuşama hissetti. Sonra bu duygudan hoşlanmadı, bakışlarını Natensi'den kaçırdı.

Darok, adımlarını sıklaştırıp öndekilere yetişti. Eski Nasra çetecileri, hayatlarının önemli bir bölümü ormanlarda askerlerden saklanarak ya da pusuya düşürmek için onları arayarak geçtiği için ağaçların dilinden iyi anlıyorlardı. Grubun önünden gidip bir bataklığa girmelerine ya da sürekli bir çember çizip vakit kaybetmelerine engel oluyorlardı. Buna rağmen orman genişti ve yerini tam olarak bilmedikleri bir

adamı bulmak kolay olmayacaktı. Darok, ona yaklaştıkları zaman şaman hislerinin harekete geçeceğini, yakınlarda benzer güçlere sahip birinin olduğunu fark etmeyi umuyordu. Fakat bunun bir garantisi yoktu, Melkara eğer kimse tarafından bulunmak istemiyorsa, fark edilmesini engelleyecek bir yol biliyor olmalıydı.

Sık ağaçların ve uzun çalıların sakladığı tehlikeyi ilk fark eden, Melkara'nın izini bulmaya odaklanmış Nasralar ya da korsanlar değil, içinde epeydir kötü bir his olan Kaye oldu. Fakat kılıçlarını çekip diğerlerini uyarmak için bağırmaya başladığında, ormanın aç dişleri çoktan gizlendikleri yerlerden fırlamışlardı.

Oranekler, yarım adam boyunda, sevimli denebilecek hayvanlardı. Ağızlarını açıp iki sıra sivri dişlerini ve çatallı dillerini göstermedikleri sürece, insan başlarını okşamak isteyebilirdi. Bir oranek aç olduğu zaman tek başına irice bir atı yiyebilirdi, sonra isterse haftalarca hiçbir şey yemeden yaşayabilirdi. Dört ayaklarının önde olan ikisi arkadakilerden çok daha kısa ve zayıf olduğundan, avlarına saldırırken bir kangru gibi iki ayak üstüne kalkar ve sıçrarlardı. Bu şekilde ağaçların alt dallarına konmuş kuşları bile avlayabilirlerdi.

Erasla Ormanı'na daha önce hiç gelmemiş Nasraların, çevrelerini saran bu yaratıkların ne olduğu hakkında bir fikri yoktu, ama korsanlar onları tanıyordu. Bu yüzden bir anda etraf yüze yakın oranekle dolunca büyük bir paniğe kapıldılar. Oranekler temkinli hayvanlardı, avlarını kaçamayacakları şekilde kuşattıkları zaman, saldırmadan önce bir yoklar, kendileri için tehlike yaratıp yaratmadıklarını anlamaya çalışırlardı. Kaye, birkaç saniye sonra hep birlikte üzerlerine atılacaklarını biliyordu, bu yüzden ayakları onu Darok'un yanına sürükledi. Ağabeyini koruma içgüdüsü kendini kurtarma içgüdüsüne baskın gelmişti.

"Çok kalabalıklar Darok. Bunlarla başa çıkamayız."

Darok, haklısın der gibi başını salladı.

"Eymar ve Natensi'yi bırakmayacağını biliyorum. Sen bir ayıya dönüş ve onları kucaklayıp buradan kaçır. Ben çitaya dönüşüp bu lanet şeylerin bir kısmını peşime takarım. Yazorak Dağları'ndayken ardımdan çok kurt koşturmuştum. Nazkor ayısına yetişebilirler ama bir çita kadar hızlı olduklarını zannetmiyorum."

"O şekilde ne kadar kalabilirsin?" diye homurdandı Darok. "İnsana dönüştüğünde onlara karşı tek başına ne yapacaksın? Kızları bırakmayacağım gibi seni de bırakamam."

"Başka yolu yok," dedi Kaye sert bir sesle. "Ağabeylik taslamak için doğru zaman değil. Ben yıllardır sensiz başımın çaresine bakıyorum, şimdi de bakarım."

Darok itiraz etmek için başını çevirmişti ki, gözlerini dikmiş kafesten onları süzen Zorgo'yu gördü.

"Bekle biraz," dedi, aceleyle o tarafa yürüdü.

Darok kafesin kapısını boynundaki anahtarla açarken, korsanlar ve Nasralar çevrelerinde dönen oranekleri ellerindeki mızraklarla uzak tutmaya çalışıyorlardı. Hayvanlardan biri şansını denemek için ileri atıldı, karnını deşen iki mızrakla cansız yere yığıldı. Diğer oranekler hep birlikte zıplayarak çığlıklar atmaya başladılar. Toplu bir saldırı için birbirlerine cesaret veriyor gibiydiler.

Genç şaman, dev harnanın ellerini ve kuyrugunu bağlayan ipleri kesti, yılanbaşın ağzına taktıkları kapağın kilidini açtı. Demir kapak yere düşunce, Ordos çatal dilini çıkarıp derin bir nefes aldı. Kapağa açılmış iki delikten nefes almaya çalışmaktan bunalmıştı.

"Sanırım yolculugumuz buraya kadarmış," dedi Darok, ona ılgıyle bakan harnana. "Seni bu yaratıkların ortasında bağlı bırakamam. Kendini koru, becerebilirsen kurtul ve kaç. Bu kafes için senden ozur dilerim, ama belki bir gün beni anlarsın. Gemidekiler için senin bir çıkış yolu olabileceğine

inanmıştım... Ben kızları korumak zorundayım, sen başının çaresine bak."

Zorgo, genç adamı tepeden dikkatle süzdü ve gülümsedi.

"Ordos, bu şaman sana da biraz Melkara'yı anımsatmıyor mu?"

Yılan kuyruk yüzünü buruşturdu.

"Oíff, tısss, biraz jest görünceee, tısss, hemen yumuşuyorsunnn, tısss!"

Darok güldü, kılıcının kabzasını sıkıca kavrayıp kafesten aşağı atladı. Adamlarının oluşturduğu çemberin içinde, korkuyla birbirlerine sarılmış Eymar ve Natensi'nin yanına koştu. Birkaç saniye sonra Kaye de yanlarındaydı.

"Kaygılanmâyın," dedi Darok, güçlü çıkmasına çalıştığı bir sesle. "Sizi buradan çıkaracağız."

Keşke bu sözüne kendisi de inanabilseydi.

Eymar sana güveniyorum demek için dudaklarını aralamıştı ki, oraneklerin hep birlikte ileri atıldığını fark etmesiyle canhıraş bir çığlık attı.

Ortalık bir anda kan gölüne dönmüştü. Aç yaratıklar, adamların üzerine ikili üçlü gruplar halinde hırsla saldırıyor, kılıçlardan ve mızraklardan kaçınıp dişlerini taze ete geçirmenin yolunu arıyorlardı. Bunu başardıklarında orman acı dolu haykırışlarla çınlıyor, etrafa kan ve et parçaları saçılıyordu. Zorgo, eline geçirdiği kalın bir ağaç dalıyla kendisine bulaşan oranekleri oradan oraya savuruyordu, yılan kuyruğu da kıvrak hareketleri ve sivri dişleriyle sırtını sağlama alıyordu. Ama hayvanlar o kadar kalabalıktı ki devasa harnan bile kuşatmayı yarıp geçmeyi başaramıyordu. Darok, bir Nazkor ayısına dönüşse bile bunu yapabileceğinden kuşkuluydu, yine de oynayabileceği son koz bu kalmıştı. Hayvanların dikkatini kendisinden uzaklaştıracak birine ihtiyacı vardı, Kaye'yle göz göze geldiler, genç kadın ağabeyinin bakışlarından az önceki önerisine uyacağını anladı. Bunun onu son görüşü olabile-

ceğini biliyordu, o yüzden sevdiği kara gözlerine uzun uzun baktı.

Tam ikisi de güçlerini odaklayıp planladıkları hayvanlara dönüşeceklerdi ki, ayaklarının altındaki toprak deprem oluyormuş gibi sarsılmaya başladı.

Sarsıntıyı fark eden oranekler, o anda taş kesilip şaşkınlıkla etrafa bakındılar. Birkaç saniye sonra, ormanın derinliklerinden yıldırım düşmesine benzer sesler duyulunca, şaşkınlıkları korkuya dönüştü.

Hayvanların saldırıyı kestiklerini fark eden adamlar, ellerini kanayan yaralarına bastırarak geri çekilip bir küme oluşturdular. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Darok, Kaye ve henüz oradan uzaklaşmayı başaramamış Zorgo da aynı durumdaydı.

Saniyeler geçtikçe sesler yaklaşıyor, yerin sarsıntısı belirgin şekilde artıyordu. Ağaçların dalları sara krizi geçiriyor gibi titriyor, sanki daha uzaklarda dev bir davul çalınıyordu. Sonunda yer sarsıntısı ayakta durmayı zorlaştıracak hale geldi ve oranekler çil yavrusu gibi kaçışmaya başladılar. Birkaç saniye sonra etrafa savurduğu ağaçların arasından çıkagelen dev yaratık, korkularının boşuna olmadığını gösteriyordu.

Darok ve Kaye dahil, gruptaki kimse bu hayvanın ne olduğu hakkında bir fikir sahibi değildi. Üç hortumlu, aşırı büyük bir file benziyordu, ama sadece benziyordu, kocaman boynuzları, cüssesine göre minik kalan kulakları ve kalın bir zırh gibi her yanını saran kabuğu ile bildikleri tüm hayvanlardan farklıydı. Hortumların hemen üzerinde sıralanmış bir dizi gözü vardı ve hepsi ayrı bir yere bakıyordu, böylece çok geniş bir alanı görebiliyor olmalıydı. Dev yaratık, önüne çıkan oranekleri dev ayaklarının altında ezerek ilerledi, sonra geniş ağzını açtı ve kaçışan hayvanları üçer beşer yutmaya başladı. Darok, onu gördüğü anda ayıya dönüşmekten vazgeçmişti, böyle bir yaratığın karşısında bir ayının hiç şansı olmazdı.

Küçülüp gözden kaybolmak belki işe yarardı ama o zaman da Eymar ve Natensi'yi koruyamazdı. O yüzden ne yapacağını bilmez halde olduğu yerde donup kaldı. Diğerleri de ondan farklı durumda değildi.

Dev hayvan, oraneklerin onlarcasını telef ettikten sonra, kalanları uzaklara kovaladı ve hemen ardından bir patlama ile gözden kayboldu. Aslında sadece minik bir sineğe dönüşmüştü, ama yaşadıklarının şaşkınlığını üstlerinden atamadıkları için kimse bunu fark etmemişti. Sinek hızla uçtu, ağaçların ardına, yere bırakılmış eski püskü kıyafetlerin yanına gitti, yaşlıca bir adamın görünümüne büründü. Adam kıyafetleri üstüne geçirdikten sonra, ağaçların ardından çıktı. Güleç bir yüzü ve kar kadar beyaz gözbebekleri vardı.

"Darok, Kaye, bu ne büyük sürpriz böyle! Geleceğinizi neden haber vermediniz? Size bundan daha iyi bir karşılama hazırlardım!"

"Melkara!" diye bağırdı Kaye, uzun zamandır görmediği babasına kavuşmuş bir çocuk sevinciyle. Hızla koşup yaşlı adama sımsıkı sarıldı.

Darok, büyük bir rahatlamayla, yanında duran Natensi'nin kıvırcık saçlarını okşayıp Eymar'a baktı, gülümsedi.

Zorgo ise kocaman ellerini beline koydu, kıvrılıp başını öne uzatmış, gözlerini Melkara'dan ayıramayan yılan kuyruğuna seslendi.

"Ustalarımız çok becerikliymiş be dostum! Bu adam heykellerinin tıpatıp aynısı!"

Ordos başını sallayıp tısladı.

"Onuuu, tısss, senden önceeee, tısss, gördümm! Bak, tısss, anlaşalımmm! Melkara'yı ilk bennn, tısss, gördümmm!"

4

Melkara, ağır ağır kollarını kaldırdı ve minik adımlarla ol-

duğu yerde dans etmeye başladı. İlk başta hareketleri belli bir düzen içeriyordu, vücuduna hâkimdi, ama davulun sesi yükseldikçe, bedeninin tüm parçaları kendi iradeleri varmış, kopup gitmek istiyorlarmış gibi farklı yönlere savrulmaya başladı. Şaman kendinden geçmiş bir halde dans ederken, kıyafetine asılı onlarca demir halka birbirlerine vuruyor, kıyamet kopuyormuş gibi bir gürültü çıkarıyordu. İhtiyarın arada attığı kesik çığlıklar da bu gürültüye katkı yapıyordu.

Gene de davulun sesi her şeyi bastıracak kadar yüksekti. Melkara kendini nasıl dansına kaptırdıysa, Darok da kendini davula o denli kaptırmıştı. Davul oldukça geniş, bir o kadar da inceydi, üzerine çeşitli şekiller oyulmuş kısa bir sapı vardı. Üzerine gerilmiş deriye ilginç resimler ve harfler nakşedilmişti. Darok, sanki birine bir mesaj göndermek istiyormuş gibi, çubuğu deriye hep aynı düzende indiriyor, aynı ritmi tekrarlayıp duruyordu.

Eymar, hayatında ilk kez seyrettiği şaman ayininden büyülenmiş gibiydi. Onları seyrederken annesinin bir zamanlar onlardan biri olduğunu, bu yarı ürkütücü yarı hayranlık uyandırıcı dansı yaptığını ve kadim ruhlarla iletişime geçebildiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Gözlerini o sahneden zorlukla ayırdı, Melkara'nın etrafına bir daire oluşturacak şekilde yatırılmış yaralı adamlara baktı. Onları bu açık alana taşırlarken yaralarını yakından incelemişti, hepsinin öleceğini düşünmüştü. Gemide olsalar belki şifacı birkaçını hayata döndürebilirdi, ama burada ellerinden bir şey gelmezdi. Bilinçlerini çoktan yitirmişlerdi, zar zor nefes alıyorlardı. Darok ve Melkara'nın ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu ölüler için yapılan bir ayin mi?" diye sordu alçak sesle, yanında bağdaş kurmuş Kaye'ye.

"Hayır," diye başını iki yana salladı genç kadın. "Onları kurtarmaya çalışıyorlar."

"Davul çalarak ve dans ederek mi?"

"Sıradan bir davul ve sıradan bir dans değil," dedi Kaye. Kısa bir sessizlikten sonra, kızın kendisine ısrarla ve merakla bakmasına dayanamadı, "Usta şamanların şaşırtıcı güçleri vardır," diye devam etti. "Dansları sayesinde bedenlerinden çıkabilir, ruhsal bir yolculuk yapabilirler. Yaralı ve hastaların ruhlarını Ölüler Vadisi'nde yakalayıp geri getirebilirler."

"Ölüler Vadisi mi? İlk defa duydum..."

"Kadim Güçler'e uzanan sonsuzluk yolunda, aşılması gereken katlardan biri. Benim gibi sıradan şamanların güçleri sadece üzerinde yaşadığımız diyarda geçerli. Melkara gibi usta şamanlar ise Kadim Diyar'da ruhlarıyla yolculuk edebilir, hayvanlara dönüşerek iblislerle savaşabilir, hattâ zamanında yetişebilirlerse, Ölüler Vadisi'ndeki insanların ruhlarını tutup geri getirebilirler. Ölülerin ve ölmek üzere olanların ruhları o vadide yürürken geride kalan hayatlarını kendi kendilerine sorgularlar. Sonunda bir uçurum vardır, uçurumdan düştükten sonra başlarına gelenleri sadece Kadim Güçler bilir. Darok çaldığı davulla diyarın kapısını açtı ve açık kalmasını sağlıyor. Sıradan bir davulla bunu kimse yapamaz, özel bir ağaçtan, sadece şamanların bildiği bir teknikle oyulmuş olması lazım. Şaman davuluyla doğru ritm çalındığında Kadim Diyar'ın kapısı açılır. Melkara şu an sadece fiziken burada, ruhu çoktan bedenini terk etmiştir. Kadim Diyar'ın katlarını bir bir aşmaya başlamıştır. Orada zaman gerçek dünyadan farklı akar, bizim izlediğimiz şu birkaç dakikalık dans, orada haftalarca, belki aylarca süren bir ruhsal yolculuk demek."

"Peki ya o ruhlar uçurumdan düşerse? Ya yetişemezse?"

"O zaman yapacak bir şey kalmaz. Bildiğim kadarıyla bugüne kadar hiçbir şamanın uçurumdan aşağı gidebildiği ya da daha yukarı katlara çıkabildiği olmadı. Oraya kadar gidebilmek bile büyük güç ve mücadele gerektirir. Geri dönebilmek de kolay değildir. Ne tehlikeler yaşayacağını, ne zaman geri

dönmek zorunda kalacağını bilemezsin. Darok davulu çalmaya ara vermemeli, çünkü Melkara'nın ruhu dönüş yolunu ancak onun sesini takip ederek bulabilecek. Ruhlar diyarından bizim dünyamıza açılan geçit davul sustuğu an kapanır, sonra yeniden çalmaya başlasan bile, bu kez farklı bir yerde açılır ve Melkara'nın orayı bulması hiç kolay olmaz."

Eymar, Kaye'nin anlattığı şeyleri büyülenmiş gibi dinledi. İnsanların ruhlarını ölümden kaçırabilmek, bu akıl alır şey değildi. Bunun yanında kendi basit şifa bilgisi, hattâ gemideki şifacının yapabilecekleri ne kadar sınırlı ve yetersiz kalıyordu. İnsanların acılarını dindirebildiği zaman kendisini ne kadar mutlu ve değerli hissettiğini düşündü, onları ölümün kıyısından tutup geri getirebilmek, bu güce sahip olmak ne kadar muhteşem olurdu.

Darok davulu dakikalarca çaldı, Melkara dansına dakikalarca devam etti. Sonunda yaşlı şaman, olduğu yerde dondu kaldı, hemen ardından dizlerinin üstüne yığıldı. Ellerini yere koydu, derin soluklar almaya başladı. Kaye, hemen olduğu yerden fırladı, onun yanına koştu. Yaşlı adamı şefkatle kucaklayıp toprağa yatırdı. Birkaç saniye sonra, davulu yere bırakan Darok da yanlarına varmıştı. İki kardeş ustalarıyla ilgilenirlerken, Eymar büyük bir hayret içinde, onca zamandır yerde kıpırtısız yatan yaralıların hareket etmeye başladıklarını fark etti. Bir kâbustan uyanmaya çalışır gibiydiler. Ayağa kalkıp yanlarına gittiğinde, çoğu gözlerini açmış, şaşkın bakışlarla neler olup bittiğini anlamaya uğraşıyordu. Vücutlarındaki yaralar küçülmüş, bazıları kapanmıştı, içlerine yeniden hayat ışığı dolmuş görünüyordu. Yalnızca bir tanesi eskisi gibi kıpırtısızdı. Eymar eğilip nabzını yokladı, artık onun için yapılabilecek bir şey yoktu.

"Ne dersin, bizim Melkara dedikleri kadar varmış, öyle değil mi?" dedi Zorgo geniş bir gülümsemeyle.

Ordos keyifli bir tıslamadan sonra, kıvrılıp başını harnanın dizine yasladı.

"Evettt, tısss! Müthiş bir gösteriydi buuu."

"Artık onun Melkara olduğundan bir şüphemiz kalmadı, öyle değil mi?"

"Hayır dostummm, tısss, bu herif ciddennn, tısss, Melkaraaa."

Melkara biraz dinlenip kendine geldikten sonra, hep birlikte çevresine bağdaş kurup oturdular. Eymar şamanlara özgü oturuş şeklini ilk zamanlar zor bulmuş, başta ayaklarına ağrılar girmiş olsa da, sonradan buna epey alışmıştı. Natensi hemen ablasının yanına kuruldu, başını koluna yasladı.

"Bir tanesini geri getiremedim," diye hüzünlü bir ifadeyle iç çekti yaşlı şaman. "Çok ileri gitmişti, seslendim ama beni duymadı. Acelesi varmış gibi herkesi geride bırakmıştı, neredeyse koşuyordu. Yaşamaya pek düşkün biri olmasa gerek, belki de hayattayken mutsuz bir adamdı. Peşinden gitmek istedim, ama uçuruma varmak üzereydi, yetişmek mümkün olmazdı. Diğerlerini riske atmamak için dönmek zorunda kaldım."

"Altı kişiyi kurtardın," dedi Darok gizlemediği bir hayranlıkla. "Yaralarının iyileşmesi zaman alacak. Ama artık bunun için mücadele edebilecek kadar güçleri var."

"Burada ne arıyorsunuz çocuklar?"

"Seni."

"Bulunmak ister gibi bir halim var mı?"

"Başka çaremiz yoktu Melkara."

"Bizi gördüğüne sevinmedin mi?" diye lafa karıştı Kaye. Hafifçe gülümsedi. "Ben seni çok özlemiştim. Çocukluğuma ait en güzel anılardan birisin. Sakallarınla nasıl oynadığımı hâlâ hatırlıyorum, bana kaşlarını çatardın, ama sonra kızmaya kıyamayıp gülmeye başlardın."

Melkara, genç kadına sevgiyle baktı. Onu kendisine geturdikleri günü hatırlıyordu. Çok güzel bir çocuktu, gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Birkaç ay süren temel eğitimini verdikten

sonra, yetiştirilmesinden sorumlu olacak şamana teslim ederken, içinden onu yanında tutmak gelmişti. Ama her zamanki gibi kendisini mutlu edecek şeyi değil, doğru olanı yapmayı tercih etmişti.

Yani bir zamanlar, kendisini bu kadar yorgun hissetmeden önce, hep öyle yapardı. Uzun zamandır o eski adam gibi hissedemiyordu.

"Burada uzun kalamayız," dedi etrafa güvensiz bakışlar atarak. "Torin Prensliği'nde çeteler ve şamanlar büyük bir hırsla kovalanmaz, Torin'in sakin ve barışçıl kişiliği hakim olduğu topraklara da yansımış, ama bu hiçbir zaman tamamen güvende olabileceğimiz anlamına gelmiyor. Arterus'un şamanları avlaması için ara ara gönderdiği suikastçiler şu an bile yakınlarda olabilir."

Kalabalığın içinde onu sessizce seyreden Zorgo'ya gülümsedi. Zorgo ve Ordos, aynı anda başlarıyla selam verdiler. Ne zamandır bir harnan görmemişti, boynuzlarının iriliğine ve dikliğine bakılırsa en azından doksan yaşında olmalıydı bu adam, bir harnan için orta yaş sayılırdı. Ona sormak istediği çok şey vardı, ama bunun için güvenli bir yere gitmeliydiler.

Oturduğu yerden kalktı, ustunu silkeleyip "Beni izleyin," dedi. Birkaç dakika sonra, hep birlikte uzun ve sık dallı ağaçların arasında ormanın derinliklerine doğru ilerliyorlardı.

Kaye, ihtiyar şamanın izleri kolay sürülmesin diye onları her nereye gidiyorlarsa oraya dolandırarak ve yolu uzatarak götürdüğünü fark etmişti. Bazen küçük çemberler çiziyor, ormandaki derelerin kenarlarından yürümek varken içlerinden geçiyorlardı. Melkara'nın korktuğu belliydi, sahip olduğu onca güce karşın onu böylesine temkinli davranmaya sevk eden şeyi merak ediyordu. İçinden bir ses bunu yakında öğrenme fırsatı bulacağını söylüyordu.

Sonunda Melkara onları ağaçların arasında, daha önce geçtikleri yerlerden farklı görünmeyen bir yerde durdurdu.

Herkes bir mola vermeyi ve biraz dinlenmeyi beklerken, yaşlı adam birdenbire ortadan kayboldu, geriye sadece toprağa düşen kıyafetleri kaldı. Birkaç saniye sonra, toprak yarıldı ve yukarı doğru kalkan bir kapak, iki kişinin sığabileceği genişlikte bir geçidi gözler önüne serdi. Aşağıda Melkara, başka bir kıyafet içinde duruyordu.

"Dışarıdan açılmaz," diye açıkladı şaman kendisine şaşkınlıkla bakan misafirlerine. "İçeri ancak gizli bir delikten, minik bir böcek olarak girebiliyorum. Bu benim kendi icadım, eskiden burada sıradan bir kapak vardı. Hadi kimse görmeden gelin aşağı. Kıyafetlerimi getirmeyi de unutmayın, çok geniş bir gardrobum yok!"

Aşağıya derme çatma ahşap merdivenlerle iniliyordu, Darok basamakları bir bir geride bırakırken, Melkara'nın gizli sığınağının hiç de küçük bir yer olmadığını fark etti. Yedi sekiz odaya bölünmüştü, duvarlardaki meşaleler içeriyi oldukça iyi aydınlatıyordu, kapısı açık bir odada erzak çuvalları istiflenmişti. Burada onlarca kişi uzun süre sıkıntı çekmeden yaşayabilirdi. Mekânın tam ortasında, büyürken güneşe ihtiyaç duymayan eflatun rengi Atala gülleriyle dolu minik bir bahçe bile vardı.

"Burayı sen mi yaptın?"

"Hayır," dedi yaşlı şaman. "Eski savaşlardan kalma bir sığınak. Yapanların başına ne geldi bilmiyorum, ben bulduğumda boştu. Kapısı dışında olduğu gibi bıraktım, zaten akıllıca tasarlanmıştı. Delkarlarla Nasraların savaşından bahsetmiyorum, ondan çok daha eskiden, harnanlar zamanından kalmış."

"Burada epey vakit geçiriyor olmalısın," dedi Darok, etrafı gözleyerek.

"Neredeyse vaktimin tümünü."

"Ama neden Melkara? Yukarıda bunca acı ve zulüm yaşanırken sen kendini nasıl yerin altına hapsedebildin?"

"Gel otur," dedi ihtiyar, yüzüne çöreklenen bir hüzünle. "Biraz soluklan çocuk, her şeyi anlatacağım."

5

"Çok yorgunum dostlarım, gerçekten çok yorgunum. Eğer herkes gibi sınırlı bir süre yaşayıp öleceğimi, bundan bir kurtuluşun olmadığını bilseydim, hayatım farklı olabilirdi. Ölüm, omuzlarıma yüklenen tüm sorumluluklar, hayal kırıklıkları, acılar ve kayıplardan nihai bir kurtuluş olarak görünebilirdi gözüme, bu beni rahatlatır, bir nebze olsun huzur bulmamı sağlardı. Ama insan bedenini yenilemeyi bir kez öğrenince, bunu istese de unutamıyor.

Nice asırlar yaşadım, bu topraklara gölgemin düştüğü yılların sayısını çoktan unuttum. Âşık olduğum kadınlar oldu, kendimden daha çok değer verdiğim dostlarım. Hepsinin yaşlanmasını, gözlerinin ferinin sönmesini, birer birer ölmelerini acıyla ve çaresizlikle seyrettim. Ağır hastaları, yaralıları bazen geri getirebiliyordum, ama zamanın karşısında elim kolum bağlıydı. Çoğunu kendi ellerimle toprağa gömdüm. Arkalarından gözyaşı döktüm.

Harnanların, Delkarların, Nasraların hep birlikte barış içinde yaşadığı zamanlar vardı. Şaman olmak bir ayrıcalıktı, saygı görürdük, sevilirdik o günlerde. Arada kötü yola sapan kara-şamanlar dışında kimsenin kimseden korkusu yoktu, ak-şamanlar onları kolayca dizginleyebilecek kadar güçlüydü. Köyden köye, obadan obaya dolaşır, büyük parşomenlere çizdiğimiz resimler üzerinden insanlara ruhlar diyarında yaşadığımız maceraları, gezdiğimiz gördüğümüz yerleri anlatırdık. Hayatlarına sadece güçlerimizle değil, hikâyelerimizle de renk katardık. Hele koyu teni yüzünden Siyah Kalem diye nam salmış bir şaman vardı ki, çizgileri gözüyle gördüğünden

daha gerçek gelirdi bakana. Onun toplayabildiğim resimlerini hâlâ saklarım.

Bir zamanlar bu topraklarda Kadim Güçler'in temsilcileri insanların ve harnanların arasında gezinirdi. Bu ölümsüz varlıkların kendilerine has güçleri vardı, kimi her sorunun cevabını bilir, kimi ateşe ve suya hükmedebilirdi. İnsanlar onları sever ve sayardı, ama şamanlar sayesinde tanrılarla bizzat iletişime geçebildikleri için çok da önemsemezlerdi. Bu yüzden ölümsüzler zamanlarını genelde bizimle değil, Kadim Güçler'in yarattığı diğer diyarlarda geçirirlerdi. Güç Sahipleri günün birinde hiçbir açıklama yapmadan ortadan kayboldular. Biz şamanlar onların kendi aralarında tutuştukları bir savaşta birbirlerini yok ettiklerine inanırız.

Ölümsüzler bu topraklardan giderken geride büyü denilen bir ilim bıraktılar. Yavaş yavaş birçok insan sihir yapmayı öğrendi, bu güç pek çoklarının hoşuna gitti. Şamanlık gibi zorlu bir ruhsal eğitime ihtiyaç yoktu, efsuna yatkınlığı olanlar, okullarda bu gücü kullanmayı kılıç kullanmak kadar teknik bir eğitimle öğrenebiliyordu. Onlara doğru yolu gösterecek ustalara, ruhsal arınmaya, yeteneklerini geliştirmek için tefekkür yapmaya, doğayı tanımaya ya da ancak karakterlerinin gücüyle aşabilecekleri sınavlardan geçmeye ihtiyaç duymuyorlardı. Büyü ile pek çok şey yapabilmeye başlayınca, insanların şamanlara karşı saygıları, ilgileri azaldı. Öğütlerimize kulak asmamaya başladılar. Ama bizler o günlerde bile onların güvenliği için mücadele etmekten geri durmadık.

Ben diğer şamanlardan farklı olduğumu daha küçükken biliyordum. Ailemde, atalarımda hiç şaman yoktu, benimkisi bir miras değil, Kadim Güçler'den bir davetti sanki. Bu yola gördüğüm rüyalarla girmiştim, hep aynı rüyaydı, gerçek dünyaya ait olmayan, bilmediğim, görmediğim yerlerde uçarak dolaşıyordum. Uyandığımda anlattığım olağanüstü mekânların Kadim Diyar'a ait yerler olduğunu anlayınca, şa-

manlar beni ailemden teslim aldılar. Eğitimimi üstlenen ustalar bende çok büyük bir güç gördüklerini söylemişlerdi. Bu gücü açığa çıkarmak için tüm gençliğimi çalışmaya adadım, toprağı dinledim, hayvanları, rüzgarı, denizi, hepsinin seslerini duyabilene, Kadim Güçler'in lisanını çözene kadar durmadım, dinlenmedim. Doğayı gözledim, insanı ve tüm hayvanları, nerede nasıl davrandıklarını, hangi durumda ne tepki verdiklerini, onları sadece et ve kemikleriyle değil, ruhlarıyla da görmeye çalıştım. İlk ruhsal yolculuğumu yaptığımda daha yirmili yaşlardaydım. Zaman içinde Kadim Diyar'da hiçbir şamanın gitmediği kadar uzaklara gittim, tanrılarla hiçbirinin yakınlaşmadığı kadar yakınlaştım.

İlk başlarda sadece birkaç hayvana dönüşebiliyordum. Bütün şamanlar gibi, yeniden insana dönüştüğümde, hayvan formunda geçirdiğim süre insan bedenime de etki ediyor, etim ve kemiğim hangi şekilde olursam olayım yaşlanmanın etkilerinden kurtulamıyordu. Ruhsal yolculuklarda daha ilerilere gittikçe, gücümün sınırlarının bundan ibaret olmadığını fark ettim. Kadim Güçler'in sesini duydum, ruhlar diyarında yeni keşifler yaptım. Bedenimi parçaladığımda bir hayvana dönüşmek yerine, daha genç bir Melkara'ya dönüşmenin yolunu öğrendim. O günden sonra zaman, benim için sadece üstünde özgürce gezinebildiğim bir çember oldu, istediğim an yıllar önceki bedenime geri dönebiliyordum. Yaşlanarak ölme ihtimali hayatımdan çıkıp gitmişti.

Böylece asırlar asırları kovaladı. Zamanım boldu, ilmimi artırma hırsım dinmiyordu, yüzlerce farklı hayvana dönüşebilmeyi öğrendim. Harnanların insanlarla tutuştuğu savaşa şahit oldum, zafer kazanan insanların onlara nasıl acımasız davrandıklarını, uğradıkları katliamı acıyla seyrettim. Ufak bir kısmının bu topraklardan gemilerle kaçmalarına yardım ettim. Doğru dürüst hazırlanamadan, yaralı ve kırgın, erzaksız, susuz yollara dökküldüler, kimbilir ne kadarı açık denizde ölüp gitmiştir.

Harnanlara karşı birlik olan insanlar, Delkarlar, Nasralar, Naretiler, Ulakalar, birkaç asır sonra bu kez de birbirlerine düştüler. Harnanlara karşı ne kadar haşin davrandılarsa, birbirlerine de aynı zulümleri yaptılar. Naretiler ve Ulakalar çok kayıp verdikten sonra, Delkarların bu topraklardaki hâkimiyetini kabul ettiler. Delkar dilini konuşmaya, çocuklarını birer Delkar gibi yetiştirmeye başladılar. Yavaş yavaş kendi dillerini, kültürlerini geride bıraktılar. Nasralar uzun süre bu değişime direndi, ama sonunda onlar da bu konuda diğerlerini izledi. Köklerinden, milletlerinden vazgeçmeseler de Delkarların yönetiminde yaşamaya, onların dilini öğrenip kurallarına uymaya boyun eğdiler. Delkarlar Nasraları ülkenin farklı yerlerine dağıttılar, sarayda ve orduda görev almalarını yasakladılar, buna karşılık bazı verimli ve değerli arazileri onlara bıraktılar. Delkarna adını alan bu topraklarda uzunca bir süre kılıçlar yeniden çekilmedi.

Bütün bunlar yaşanırken ben asırlar boyunca her savaşta zayıf olanı, saldırıya uğrayanı korumaya çalıştım. Biz şamanların tek bir ideali vardı. Herkesin mümkün olduğunca az acı çekmesi ve mümkün olduğunca çok mutlu olması için çabalıyorduk. Sultanların, köy ağalarının, toprak ağalarının ya da aşırı milliyetçilerin davaları, güç ve hâkimiyet uğruna verdikleri savaşlar bizi ilgilendirmiyordu. Güçlerimi hep bu uğurda kullandım, hiçbir zaman körükörüne bir tarafa destek vermedim, bu yüzden acı çektim, yaralandım, pek çok kişi tarafından düşman görüldüm, kimseye yaranamadım. Herkes bana ya bizdensin ya onlardansın diyordu. Özellikle Saray efradı, onlara asla tam bir sadakat göstermeyeceğimizi anladıkları için biz şamanlardan nefret ediyordu. Zaman ilerledikçe şunu fark ettim, bugün zayıf olan, birkaç nesil sonra güç kazandığında, başkalarına kendisine yapılan zulmün aynısını yapmaktan geri durmuyordu. Buna defalarca şahit olduktan sonra, verdiğim mücadelenin anlamını sorgulamaya

başladım. Şaman dostlarım korumak için öldükleri insanlardan daha az değerli değillerdi. Fark ettim ki insanlar bunca şamanın uğurlarında hayatlarını harcamalarına değmiyordu. Artık güçsüzleri, bir gün roller değiştiğinde kendilerine zulmedenler kadar zalimleşeceklerini bile bile, sırf güçsüz oldukları için sevemiyordum.

Asırlarca mücadele ettikten sonra insanların bu halinden yorulmuştum. Delkarna'da olan bitenler beni ilgilendirmiyordu, biliyordum ki birkaç nesil sonra bu topraklar başka bir isimle anılacak, farklı insanlar farklı nedenlerle birbirlerini öldürmeye, zayıf olanların canını yakmaya devam edecekti. Bu döngü hiçbir zaman sona ermeyecekti. Böylece mücadelemi başka bir yöne kaydırmaya başladım. Ben daha anlamlı bir şeyle, şamanlık güçlerinin sınırlarını keşfetmekle ve Kadim Diyar'da ilerleyebileceğim kadar ilerlemekle meşgul olmalıydım. Bana gelen şamanlarla ve şaman olma potansiyeli olan çocuklarla bu ilmimi paylaşmalı ve tanrıların sırlarını sonsuza kadar korumalıydım. Yaşlılıktan ölme ihtimalim olmadığına göre, eğer kendimi insanlardan uzak tutabilirsem, bu sırların pek çoğunu çözebilecek kadar uzun yaşayabilirdim.

O günden beridir, insanların birbirlerine karşı verdiği tüm bu kavgalardan uzak yaşıyorum. Burada sakin bir hayat sürüp çiçeklerimle meşgul oluyorum. Şaman avları başladığında kendimi ve gücümün yettiği kadar diğer şamanları kolluyorum. Bugün Delkarna'nın başında bizden ve ilmimizden nefret eden bir sultan var, o ancak bir insan ömrü kadar hüküm sürer, sonra yerine yenisi gelir. Ben parmağımı kıpırdatmasam da Arterus ve yardakçıları er geç yaşlılığa yenilecekler. Bir gün bu topraklar şamanlar için yeniden güvenli bir yer olacak, o zaman ben de yerin üstünde, insanların arasında daha fazla vakit geçirebilirim. O güne kadar ise mümkün olduğu kadar gizleneceğim ve sığınağımda ayinlerime, ruhsal yolculuklarıma odaklanacağım." Melkara sustu, bakışları onu

ilgiyle dinleyen Darok ve Kaye'nin üzerinde gezindi. "Arada bir sizin gibi eski dostların ziyaretlerinden şikâyetim olmaz elbette. Sen hiç değişmemişsin Darok. Yüzünü koruyarak büyümüşsün. Kaye çok değişti, sevimli bir çocuktan alımlı bir kadına dönüştü, birkaç sene önce beni görmeye gelmeseydi onu şimdi tanıyamazdım."

"Şaman avı başladığında, Melkara'yı uyarmak için gelmiştim," diye açıkladı Kaye. "Benim şaman olduğumu bilen pek kimse yoktu, o dönem birçok dostumuzu erkenden uyarma şansım oldu. Çok daha fazlasına ise geç kaldım..." Darok'un onu dinlemediğini fark edince sustu. Genç adam uzaklara dalıp gitmişti, aklı başka yerlerdeydi, muhtemelen Ata Şaman'ın anlattıklarını düşünüyordu.

"Neden buradasınız?" diye sordu Melkara. "Bunun sıradan bir ziyaret olmadığı belli. Yanınızda yabancılarla gelmişsiniz. Ve Kadim Güçler aşkına, bir harmanla! Delkarna'da tek bir harman kalmadığını sanıyordum. Nerede buldunuz onu?"

"Kalmadı," dedi Darok cansız bir sesle. "Zorgo, onun adı bu, Delkarna'da yaşamıyor. Kaçmalarına yardım ettiğin harmanlar, en azından onların bir kısmı, çok uzaklara gitmeyi başarmışlar, orada verimli topraklar bulmuşlar. Kendilerine yeni bir şehir inşa etmişler. Uzun zamandır orada barış içinde yaşayıp gidiyorlarmış."

"Yüz bin ejderha!" dedi Melkara, şaşkınlığını belli etmek için. "Asırlardır duyduğum en güzel haberlerden biri bu! Onlar için yaptıklarımın bir anlamı olduğunu öğrenmek ne güzel! Beni çok mutlu ettiniz çocuklar."

"Yapukların onlar için gerçekten anlamlıymış Melkara," diye gülümsedi Kaye. "Şehirlerinde senin için kocaman heykeller dikmişler, Delkarna'ya ait sevgiyle hatırladıkları tek şey sensin."

Yaşlı şaman, halinden memnun bir ifadeyle gülümsedi.

"Buraya da bunun için geldik," diye devam etti Darok.

"Dostum Gura, Zorgo'yu batmak üzere olan bir harnan gemisinde bulmuş. Bizimle iletişim kurmayı reddetti. İnsanlara karşı güvensiz, bunun için onu suçlayamıyorum. Ama benim de bir kalyon dolusu Nasrayı ve sultana boyun eğmeyen Delkarı bu topraklardan uzakta, güvenli bir yere ulaştırmam lazım. Harnanların şehri şu an elimdeki tek seçenek. Bunun için Zorgo'nun güvenine ve bana yolu göstermesine ihtiyacım var. Onun itimadını kazanmak için de sana... Sadece seninle konuşacağını söyledi, biz de onu buraya getirdik."

"Elbette," dedi Melkara, "Sizin için elimden geleni yaparım. Bunca zaman sonra bir harnanla sohbet etmek beni memnun eder." Sonra anlayışlı bir ifadeyle sordu. "Darok, canını sıkan bir şey mi var? Suratın asık, sanki benimle zoraki konuşuyorsun. Biliyorum anlattıklarım hoş şeyler değildi, ama bu benim seçimim, benim hayatım, anlaman ya da onaylaman gerekmiyor. Beni anlayabilmek için asırlarca bu topraklarda dolaşman, aynı hayal kırıklıklarını, yorgunluğu, sayısız insan ömrünce tekrar tekrar yaşaman lazım. Aksi takdirde neler hissettiğimi anlayamazsın ve ben de bunun için seni suçlamam."

"Yalnızca, bu buluşmayı farklı hayal etmiştim," diye mırıldandı Darok. "Seni böyle bezgin ve her şeyden vazgeçmiş bulmayı beklemiyordum."

"Her şeyden vazgeçtiğimi kim söyledi? İlmimle aynı hevesle ilgileniyorum, ruhlar diyarında nerelere kadar gidip ne mucizelere tanık olduğumu anlatsam inanmazsın."

"Birilerine faydası dokunmayacaksa, ilmin ne anlamı var ki?"

Melkara buna cevap vermedi. Başını eğdi, biraz hüzünlenmiş bir ifadeyle yere baktı.

"Ben yorgunluğunu anlayabiliyorum," diye lafa karıştı Kaye. "Benim benzer duygulara kapılmam için asırlarca yaşa-

mam gerekmedi. Birkaç yıl yetti de arttı. Beni yoran insanların bitmek bilmeyen beklentileri oldu."

Genç kadın, parmağının ucunu çenesine kadar inen yara izinde gezdirdi.

"Sana hiç anlatmadım Darok, ama bu yarayı bir düşman ya da ruhlar âleminden bir iblis yapmadı. Yardım etmeye çalıştığım insanlardan biri yaptı. Bir köyde beni misafir etmişlerdi, hâlâ şaman kimliğimi saklamadığım zamanlardı. Hayvanlarla iletişim kurarak daha iyi süt ve yumurta vermelerini sağlamıştım, köye musallat olan haydutları kovalamıştım. Onlar da bana istediğim kadar kalmam için bir ev armağan ettiler. Günler geçtikçe insanlar sürekli kapıma gelip küçük büyük her dertleri için benden yardım istemeye başladılar. Hastalarını, yaralılarını getiriyor, onları iyileştirmemi bekliyorlardı. Ruhlar alemine geçemediğimi, o kadar güçlü bir şaman olmadığımı anlatmaya çalıştım, ama buna inanmadılar. Yapmak istemiyorum, onlara yardım etmeye tenezzül etmiyorum sandılar. Bir gün av kazasında çok ağır yaralanmış on altı yaşında bir delikanlıyı kapımın önüne getirdiler. Annesi çıldırmış gibiydi, bana onu kurtarmam için yalvarıyordu. O güne kadar hiç şaman ayini yapmamıştım, ama çocuğu öylece ölüme bırakmak da içimden gelmedi. Annesinin yalvarmalarına dayanamadım, davulumu ve giysilerimi alıp bildiğim kadarıyla bir ayin düzenledim. Birkaç saniyeliğine ruhlar âlemine geçmeyi bile başardım, ama daha ne olduğunu anlayamadan bedenime geri dönmüştüm, buna hazır değildim. Gözlerimi açtığımda çocuk ölmüştü ve annesi bana öfkeyle bağırıyordu. Onu kurtarmak için yeterince uğraşmadığımı, elimden geleni yapmadığımı söylüyordu. Köyden gitmemi, bir daha gözüne gözükmememi haykırıyordu. Hâlbuki ben gücümü son damlasına kadar harcamıştım. Eline geçirdiği bir tırmığı, muhtemelen sadece korkutmak için bana doğru savurdu. Tırmık yanağıma geldi, bir anda yüzüm kan içinde kaldı. Kadın ne yaptığını

fark edince donup kaldı, ona zarar vereceğimden korktu herhalde. Bunu yapabilirdim, bir an bunu yapmayı çok istedim, o öfkeyle kadını bir saniyede parçalara ayırabilirdim. Ama yapmadım. Kendimi tuttum, arkamı döndüm ve köyden çıkıp gittim. Beni en çok yaralayan, o güne kadar pek çok kez yardım ettiğim diğer köylülerin bu olayda sanki kadın haklıymış gibi beni savunmaması oldu. Ruhlar âlemine geçemeyen bir şaman olmam onların gözünde benden vazgeçmeleri için yeterliydi belki de. Daha önce köy için yaptıklarımı bir anda unuttular."

"Bunları bana daha önce anlatmış olmanı isterdim," diye içini çekti Darok. Uzanıp kardeşinin omzunu, sonra da yanağındaki yara izini okşadı. "O gün yanında olabilmek isterdim. Olamadığım için çok üzgünüm."

"O gün sen kimbilir nerede, kimin hayatını kurtarmakla meşguldün Darok. Sen hiç yanımda olamadın ki. Başkaları hep benden daha değerliydi."

Darok başını eğdi, geri çekildi.

"Bu doğru değil. Başkaları hiçbir zaman senden daha değerli olmadı. Sadece sen başının çaresine bakabilirdin, öyle söylemiştin, ben de haklı olduğunu biliyordum. Ama pek çokları bunu bensiz yapamıyordu."

"Özür dilerim Darok," dedi Kaye, abisinin yüzündeki hüznü görünce, "Bunu ciddi söylemedim. Sadece seni çok özlediğim zamanlar oldu, o kadar. Bir şaman olarak değil, ama bir abi olarak yanımda olmanı hayal ettim günler... Beni kollamana değil, sadece yanımda olmana ihtiyacım vardı. Biliyorum, elinden gelseydi olurdun, bundan şüphem yok."

"Sanırım birlikte zaman geçirmeye ihtiyacınız var çocuklar," diye lafa karıştı Melkara. "Birbirinizi bulmuşken, bu kez bunu iyi değerlendirin. Bunu benim söylemem epey ironik, ama zaman çok hızlı geçiyor."

"Peki ya sen?" diye sordu Kaye. "Seni burada bırakmak

istemiyorum. Yalnızlık insanın içini kemiriyor Melkara. Bunu bizzat yaşadım. Eminim bizim yanımızda daha mutlu olursun. Daha kaç asır yerin altında kalacaksın, sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Hem şu da bir gerçek, evet yorgunum, insanlara kırgınım, ama yalnızca kendimi düşünerek yaşadığım yıllarda mutlu oldun mu dersen, hayır olamadım. Son birkaç haftadır, yeniden bir işe yaramaya başlayınca, kendimi uzun zamandır olmadığım kadar huzurlu hissettim. Galiba biz şaman olduğumuz için iyi şeyler yapmıyoruz, iyi şeyler yapmak istediğimiz için şaman oluyoruz. Bu içimizde olan bir şey... Keşke bunun bir orta yolu olsa... Kendimizi tüketmeden, tamamen feda etmeden mücadeleye devam etmenin, insanları koruyup kollamanın bir yolunu bulamaz mıyız?"

"Belki hep birlikte bunu başarabiliriz," diye kardeşine sevgiyle baktı Darok. "Bazen sınırlarımı çok fazla zorluyorum, kolumdan tutacak, artık durmam gerektiğini söyleyecek birine çok ihtiyacım oluyor."

"Benim de bu kadar durmak yeter diyecek birine."

İki kardeş, birbirlerine bakıp içtenlikle güldüler. Çok geçmeden buna Melkara'nın da gülüşü katıldı.

"Sizleri özlemişim çocuklar. Birileriyle şakalaşıp gülmeyi de. Yalnızlıktan gerçekten sıkılmıştım. Demek harnanlar, şehirlerinde benim için heykeller dikmişler ha? Orada Arterus'un suikastçilerinden uzak, beni sevenlerle yaşamak toprağın altında sürekli tetikte beklemekten daha keyifli olabilir cidden. Aradan geçen zamanda neler yaptıklarını da çok merak ediyorum doğrusu. Birkaç insan ömrünü de harnanlarla geçirelim bakalım, ne de olsa her şeyi denemeye yetecek zamanım var. Çağırın şu Zorgo'yu, biraz konuşalım. Sonra ne yapacağımıza birlikte karar veririz."

6

Ordos, sahibinin beline dolanmış, gözleri kapalı, keyifle uyukluyordu. Demir parmaklıklar ardında geçen günlerden sonra yeniden özgür olmak, Zorgo ile birlikte ağaçların altında yol almak, pullu derisinde rüzgarın serinliğini hissetmek ve yeni yerler görmek ona çok iyi gelmişti. Eski günlerdeki gibi diye düşünüyordu, Zorgo ve ben, biz harika bir ikiliyiz! Ormanda o lanet oranekleri nasıl da tepelemişlerdi! En az iki tanesini bizzat halletmişti. Asırlar sonra Melkara'yı gören ilk yılanbaştı, Harnan şehrine döndüklerinde yaşadığı maceraları diğerlerine anlatmaktan büyük zevk duyacaktı.

Ordos, yılanbaşların kendisine hayranlık ve gıptayla bakacakları anı hayal ederken, son derece güçlü altıncı hissi ona izlendiğini fısıldadı. Gözlerini azıcık araladı, tam karşısında suratına dikilmiş bir çift kara göz gördü, hayranlık ya da gıptayla değil, şaşkınlık ve merakla bakıyorlardı.

"Merhabaaa," diye tıslad, kendisinden korkup korkmamakta kararsız görünen çocuğa. Şirin bir şeydi bu velet, başkası olsa rahatını bozduğu için çatal dilini çıkarıp onu uzaklara kaçırırdı, ama bu kızdan hoşlanmıştı.

"Sen konuşabiliyorsun!" diye gözlerini iyice büyülttü çocuk.

"Ehhh, sen de konuşabiliyorsunnn, tısss, sayılırrr!"

Kız güldü. Elini uzattı ve Ordos'un şaşkın bakışları altında usulca başını okşadı. Yılanbaşın hayreti içtendi, çocuklarla bu kadar hızlı kaynaşmaya alışık değildi. Genelde kendisinden ürkerlerdi, sadece gemide gördüğü insan çocuklar değil, kendi şehrindeki harnan çocuklar bile. Bu ufaklıkta farklı bir şeyler vardı.

"Benim adım Natensi. Ya senin?"

"Ordosss."

"Ordosss," diye taklit etti küçük kız.

"S'sini uzatmaaa!"

"Ah, peki!" Natensi elini ağzına götürüp masum masum kıkırdadı.

"Karnın aç mı? Biraz peksimetim var. Al!"

Ordos, ufaklığın uzattığı kuru ekmek parçasına baktı, pek iştah açıcı değildi, ama hiç yoktan iyiydi. Uzanıp ucundan ısırdı.

"Teşekkürr, tısss, ederimmm."

O sırada kızın arkasında bir hareketlenme oldu. Ordos neredeyse koşarak yaklaşan genç bir kadın gördü, heyecan ve korku içindeydi. Kadın bir hışımla küçük kızı kucakladı, bağrına bastı, bir iki adım geriledi.

"Abla, bıraksana yaa!"

Zorgo, kızın bağrışını duyunca oturduğu yerde irkildi, yarı dönüp arkasına baktı. Ordos, sahibini kızdırmaktan çekinip geri çekildi, onun bacağına sarılıp gözlerini kadından kaçırdı.

"Oynuyorduk biz, bıraksana!"

Dev harnanın başı, oturduğu halde Eymar'la aynı hizadaydı. Kadının suratındaki tedirginliği fark edince hafifçe, biraz da alaycı bir ifadeyle gülümsedi, "Endişe etme," dedi insanların lisanıyla. "Senin ırkın zamanında pek çok harnan çocuğunu katletti, ama biz çocuklara ilişmeyiz. Bunu asla yapmayız. Ordos o ufaklığa zarar vermez, yine de onu bizden uzak tutman iyi olur, zira senin çocuk Ordos'a zarar verir mi, orasını bilemem."

Eymar başını eğip arkasına döndü, kucağında hâlâ çırpınan ve kurtulmaya çalışan Natensi'yi sıkı sıkı tutarak oradan uzaklaştı.

"Ooo, tısss, iyi bir çocukkk, tısss," dedi Ordos, harnanın bacaklarının arasından küçük kıza bakarak.

"Bizi çözmüş olabilirler, ama hâlâ bu insanların esiriyiz," diye hatırlattı Zorgo, sert bir ifadeyle. Bu kez harnan dilinde konuşmuştu. "Hemen yüz göz olma onlarla. İnsanlarda numara çoktur, temkinli olmalıyız."

Ordos, boynunu büküp sessiz kaldı. Uzaktan kızın kendisine dostça el salladığını görünce gülmeden edemedi.

"Zorgo! Buraya gel lütfen. Melkara seninle konuşmak istiyor."

Harnan, sesin geldiği yöne döndü, sığınağın kapısında duran Darok'u gördü. "En sonunda..." diye geçirdi içinden. Ulu Melkara ile bizzat tanışma gururunu yaşayacak olmak onu heyecanlandırdı. Ordos bacağından ayrılınca ayağa kalktı ve geniş adımlarla oraya doğru yürüdü. Şamana başıyla selam verip, önünden çekildiği geçitten aşağı indi.

Darok, harnanın arkasından kapıyı kapadıktan sonra Eymar ve Natensi'nin yanına gitti. Küçük kız, ablasına kızdığı için sırtını ona dönmüş, kendisine yeni bir oyun bulmuş, yerdeki taşlardan kule yapmakla meşguldü.

"Nasılsın Eymar?"

"İyiyim," dedi genç kız, düşünceli bir ifadeyle.

"O kadar iyi görünmüyorsun."

"Yorgunum biraz."

Darok, kızın önüne bağdaş kurup oturdu. Ellerini kavuşturup yüzüne dikkatle baktı.

"Bundan fazlası var. Ormanda korktuğunu biliyorum, inan bana ben de korktum. Hepimiz çok korktuk. Sizi gemide bırakmadığım için pişman oldum sayılır. Ama anla beni, şu an gemide olsaydınız ben ne halde olduğunuzu düşünmekten yapmam gereken şeylere odaklanamazdım. Hem oradakilerin de ne kadar güvende olduğu tartışılır."

"Bu sorun değil, Darok," dedi Eymar. Hafifçe gülümsedi. "Gerçekten... Burada, seninle ve Kaye ile kendimi güvende hissediyorum. Ormanda yaşadıklarımıza rağmen. O anlarda bile bir şekilde bizi kurtaracağınızı biliyordum."

"Mesele ne o zaman?"

"Kaye bana bir şeyler anlattı. Şamanlar hakkında biraz konuştuk. Bu yeteneğin genellikle nesilden nesile geçtiğini söyledi. Özellikle şaman kadınların çocukları büyük bir ihtimalle bu güce az ya da çok sahip olurmuş. Amcamın mektu-

bunda annemin şaman bir aileden geldiği yazıyordu. Bende de böyle bir yetenek olabilir mi?"

Darok gülümsedi.

"Olabilir Eymar. Aslında pek çok kişide vardır. Ama bu güç tek başına hiçbir şey ifade etmez. Uzun ve yıpratıcı bir süreçle onu kullanmayı öğrenmen gerekir. Usta bir şaman tarafından verilecek bir eğitimle. İnan bana hiç kolay değildir, sonuçta yeteneğinin ne kadarını kullanabileceğin de baştan bilinemez."

"Gene de bu yeteneğim var mı yok mu bilmek isterdim. Melkara bunu görebiliyormuş, doğru mu?"

"Evet, görebilir. Ama bunu öğrenmek senin için bir yüke dönüşebilir diye korkuyorum. Sahip olduğu bir gücü kullanamamak insana zor gelebilir. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Bilmem lazım, Darok."

Genç şaman, anlayışlı bir ifadeyle başını salladı.

Yarım saat kadar sonra, Melkara'nın sığınağının kapısı açıldı ve yaşlı adam, koluna girdiği Zorgo ile güleç bir yüzle dışarı çıktı. Dev harnanla komik bir ikili olmuşlardı, ama herkes ne konuştuklarını merak ettiği için kimse buna aldırmadı.

Melkara, etrafında toplanmaya başlayan kalabalığın ortasında durup yorgun, bitkin, yaralı insanları şefkatle süzdü. Zorgo'nun kolundan çıkıp öne doğru birkaç adım attı.

"Sevgili harnan dostum ile uzun uzun konuştuk," dedi sakin bir sesle. "Birbirimize karşı aynı duyguları besliyoruz. Harnan şehrinin benim ve sizler için yeni ve güzel bir başlangıç olabileceği konusunda anlaştık. Kendisi bize oraya kadar rehberlik edecek ve kabul edilmemiz için elinden geleni yapacak, bunun için teşekkürü bir borç biliyorum."

İnsanlar neşeyle bağırmaya ve birbirlerine sarılmaya başladılar, herkesin gözleri ışıldıyordu. Birkaç kişi neredeyse sevinçten ileri atılıp harnana sarılacaktı, ama Ordos ezilmekten

korkup çatal dilini gösterince şanslarını denememeyi yeğlediler. Darok, Eymar'ın yanından ayrılıp Melkara'ya yürüdü, tam karşısında durup ona elini uzattı.

"Bunun sadece Zorgo için değil, senin için de önemli bir karar olduğunu biliyorum," dedi. "Ben de sana teşekkür ederim. Bu yolculuğu sensiz yapmak çok zor olurdu. Sen yanımda olursan bu insanları sağ salim o şehre ulaştıracağıma inanabilirim."

Melkara genç adamın elini tuttu, sonra onu kendisine doğru çekip sıkı sıkı sarıldı.

Kaptanın adamları ve Nasralar gemiye dönmek için hazırlanırlarken, Melkara da yanına alacağı üç beş parça eşyayı bir bohçaya doldurmak için sığınağa dönmüştü. Geri geldiğinde kapıda bekleyen Darok ve Eymar'ı gördü.

"Bir şey mi var çocuklar?"

"Arkadaşım Eymar, bir şamanın soyundan geliyor Melkara. Kendisinde de bu yeteneğin olup olmadığını öğrenmek istiyor. Ona yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Biliyorsun Darok, şamanlık eğitimi çok uzun sürer ve zorlu bir süreçtir. Sen bunu yaşadın. Şu an böyle bir şeye vakit ayırmamız mümkün değil."

"Bunu biliyorum," diye araya girdi Eymar. "Beni eğitmeni istemeyeceğim. Sadece bir gün şartlar uygun olursa ve bunu yapmak istersem, mümkün olur mu öğrenmek istiyorum."

Yaşlı adam, bohçayı yere bırakıp gülümsedi.

"Tamam, o zaman. İçindeki yeteneğin derecesini anlamak için seni daha yakından incelemem gerek, gözlem yapmalı, seni bazı denemelere tâbi tutmalıyım. Buna zamanımız yok, ama en azından falına bakabilirim. Bir ihtimal var mı, anlamak uzun sürmez."

Birlikte yere bağdaş kurdular. Eymar, heyecandan genç şamanın elini sıkı sıkı tutmuştu. Darok, kızın yumuşak teninin dokunuşundan hoşlandı, ama bunu suratına yansıtmamaya

çalıştı. Şu an bu tür şeyler düşünmenin hiç sırası değildi.

Melkara, cübbesinin cebinden çıkardığı değişik şekil ve ebatlarda taşları bir süre avucunda salladı. Taşların üzerine Darok'un ayinde çaldığı davuldakilere benzer şekiller çizilmişti. Uzanıp diğer elini genç kızın omzuna koydu. Gözlerini kapayıp Eymar'ın anlamadığı bir dilde bazı cümleleri, şarkı söyler gibi melodiyle tekrarlamaya başladı. Sesi bazen alçalıp bazen yükseliyor, kızın omzundaki eli, sesi yükseldiği zamanlar kasılıyordu. Sonunda taşları zar atar gibi aralarındaki boşluğa fırlattı. Bir bölümü biraz yuvarlandıktan sonra durdular, bir tanesi oldukça uzağa, üçünün oluşturduğu üçgenden dışarı gitti.

Melkara gözlerini açtı, dikkatle taşların aldığı şekli, hangi yüzlerinin üstte olduğunu ve birbirleri arasındaki mesafeyi ölçtü. Sonra gülümseyerek genç kıza baktı.

"Sanırım ileride bir gün hayatımız sakinleşirse, sana bir şeyler öğretmem mümkün olabilir küçüğüm."

Eymar büyük bir sevinçle Darok'a atıldı ve ona sımsıkı sarıldı. Kollarının arasındaki kızın sıcaklığı ve kokusundan etkilenmeye başladığını fark edince, şamanın içinde bir korku büyüdü.

"Tamam Eymar," dedi babacan bir tavırla, omuzlarından tutup onu nazikçe kendinden uzaklaştırdı. Eymar'ın suratından silinmemiş mutluluğu görmek hoşuna gitti.

"Merakın giderildi sanırım. Ama çok heveslenme, ne bir şaman olmak ne de bir şaman olarak yaşamak dışarıdan görüldüğü kadar cazip bir şey."

"Mesele bu değildi," dedi Eymar, ışıldayan gözlerle. "Günün birinde bir şaman olmak isteyeceğimi pek sanmıyorum. Sizin hayatınız... Çok zor, çok yıpratıcı. Ama Darok, artık biliyorum ki içimde annemden kalan bir şeyler var, onun bir parçası bende yaşamaya devam ediyor. Beni mutlu eden bu. Onu çok küçükken kaybettim, yüzünü belli belirsiz hatırlı-

yorum, bana miras bıraktığı bir yetenek olduğunu bilince, ilk kez kendimi ona bu kadar yakın hissediyorum."

Darok anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. Sonra kızın ellerinden tutup onunla birlikte ayağa kalktı.

"Hadi artık, toparlanalım. Bizi bekleyen uzun bir yol var."

7

"Çok geç kaldınız," dedi Kaptan Gura, elindeki dürbünle yaklaşan gemilere bakarak.

Darok da uzun bir boru şeklindeki dürbününü kaldırdı, gözüne götürdü. Yirmi dakika mesafedeki üç gemiyi bir bir inceledi. Üçü de devasa savaş kalyonlarıydı, burunlarında şimdiye kadar benzerini görmediği büyüklükte birer mancınık vardı. İçleri tepeden tırnağa silahlı askerlerle dolu olmalıydı, bunların bir bölümünün zorlu dorsalar olduğuna kalıbını basardı. Rüzgar sert esiyordu ve onları yavaşlatacak hiçbir şey yoktu.

"Sadece yirmi dakika," dedi içinden, "Sonra avuçlarına düşeceğiz."

Gemilerin her biri farklı bir yönden yaklaşıyordu. Çember gittikçe daralıyordu ve kaçabilecekleri bir yer görünmüyordu. Henüz yeni demir almışlardı, geri dönüp herkesi kıyıya çıkarabilir, şanslarını karada deneyebilirlerdi. Ama bu nasıl bir şans olacaktı, Torin'in ordusu istese de istemese de Sultanlık'la işbirliği yapacaktı ve bir yandan donanma askerleri diğer yandan Torin'in birlikleri, er geç yine onları kuşatacak, topluca olmasa bile tek tek avlayacaklardı. Belki küçük bir grubu Melkara'nın ormandaki sığınağına ulaştırıp saklamayı başarabilirdi, ama kimi ölüme terk edeceğine kimi kurtaracağına nasıl karar verecekti? Tanrıların rolüne soyunabilir miydi? Hem kalabalık bir şekilde oraya giderlerse, sığınağın gizliliği ortadan kalkabilirdi. İçeri giremeyenler askerlere yer-

lerini söyleyebilirdi, Saray'ın işkencecileri hakkında çok şey duymuştu. Gemilerde, yeterince yaklaştıklarında bu tür yerleri bulabilecek güçlü büyücüler olduğundan da emindi.

Güverteye bir ölüm sessizliği hakimdi. Korsanlar, silahsız Nasralar ve şamanlar toplanmış, kılları bile kıpırdamadan, yaklaşan gemileri büyülenmişçesine seyrediyorlardı. Kalyonların Sultanlık armaları taşıyan geniş yelkenleri, özgürlükle önlerine dikilen aşılmaz duvarlar gibi görünüyordu. Zorgo'nun onları harnan şehrine götüreceğini öğrendiklerinde kapıldıkları neşeden eser kalmamıştı. Birkaçı, çaresizlik içinde Kadim Güçler'e dua etmeye başladılar. Dinginliği, Kaptan Gura'nın kükremesi bozdu.

"Kocakarılar gibi durmayın orada öyle! Madem geliyorlar, güzel bir karşılama hazırlayalım beyler!"

Arkasına döndü, ondan komut bekleyen adamlarına seslendi.

"Burada öleceksek, namımızı bırakarak öleceğiz! Delkarna bizi her zaman cesur adamlar olarak hatırlayacak. Herkes görev yerlerine gitsin. Mancınıkları doldurun, ok tabancalarını hazır edin. Kılıçlarınızı kuşanın sevgili dostlarım! Gün bugündür! Bugün burada, Saray'ın korkak tavukları, Gura'nın aslanlarıyla kapışmanın ne demek olduğunu öğrenecekler!"

Hayatları kelle koltukta geçmiş, çoğu defalarca ölümün kıyısından dönmüş korsanlar, yumruklarını kaldırıp naralar atarak kaptanlarını desteklediler. Adamları savaşa hazırlanırken, Gura Darok'un omzunu sıvazladı.

"Nasraları ve diğerlerini güvertenin altına indir dostum. Bu savaşı kazanamayacağımızı biliyorsun. Bizimle işleri bittiğinde onları orada bulup savaş esiri olarak geri götürürler. Güvertede kalanları ise sağ bırakacaklarını zannetmiyorum. Bu yüzden yukarıda sadece benim adamlarım kalsın."

Darok çaresizlik içinde başıyla onayladı. Bir yandan da en azından kardeşini ve kendisine emanet edilmiş kızları nasıl

kurtarabileceğini düşünüyordu. Bir insanı taşıyabilecek kadar büyük bir kartala dönüşebilirlerdi, o Eymar'ı, Kaye Natensi'yi alırdı, ama kıyıda onları nasıl koruyacaktı?

Silahsız siviller guvertenin aşağısına inerken, Melkara sessizce onları seyretti. Kaybedecek en fazla birkaç yılı kalmış yaşlılar da güçlü kuvvetli delikanlılar da yüzlerinde korku dolu ifadelerle birbirlerini ezerek kaçışıyordu. Yere düşenin haline dönüp bakan yoktu. Sığınağımdan hiç çıkmamalıydım, diye düşündü, asırlar boyunca biriktirdiği bilgeliği, ucu bucağı olmayan ilmini bu kendinden başka kimseyi düşünmeyen insanlar için mi tehlikeye atmıştı? Söylenen güzel sözlere nasıl da hemen kanmıştı. Bir an bir sineğe dönüşüp oradan uzaklaşmak ve her şeyi geride bırakmak istedi. Sığınağına dönüp az sonra gemide yaşanacak katliama kulaklarını kapatabilir, sakin ve güvenli yaşamına geri dönebilirdi. Bu insanlar kendisini tehlikeye atmasına değecek miydi? Onlar belki bugün ölecek ama sabaha yüzlerce yenisi dünyaya gelecekti. Sıradan ve vazgeçilebilirlerdi, bugün onları kurtarsa bile, er geç zamana yenilip olmelerini seyredecekti. O ise ilmi ve yapabilecekleriyle Delkarna'da tekti, tehlikeye atılmamalıydı.

Melkara bunları düşünürken, guverteye inen kapaklara koşan kalabalığın arasında, dalgaya karşı yüzüyormuş gibi zorlanarak ilerleyen bir adam çıkageldi. O âna dek kimsenin dikkatini çekmemiş, şişman, saçları yer yer dökülmüş, çirkin denebilecek bir Nasraydı. Eski ve yıpranmış bir gömlek giymişti, gözlerinde ağır çalışmalarla geçmiş bir hayatın yorgunluğu vardı. Tam Melkara ve Darok'un karşısına dikilip yumruklarını sıktı.

"Ben aşağı inmiyorum."

"İnmeniz gerek," dedi Darok, şefkatli bir sesle. "Guvertede kalmanız çok tehlikeli."

"Ben inmiyorum," diye tekrarladı adam, gözlerini kararlılıkla kısarak. "Dinleyin beni..." diye devam etti.

"Bugüne kadar bizim için çok şey yaptınız, kendinizi defalarca tehlikeye attınız. Şimdi aşağı inip sizin benim adıma dövüşmenizi bekleyemem ben. Onlar sizi katlettikten sonra arkanızdan ağıtlar yakamam. Şimdi aşağı inersem hayatım boyunca kendimden nefret ederim, benden bunu istemeyin. Bugüne kadar elim kılıç tutmadı, tarlamı ekip basit bir hayat yaşadım. Bu gemiye de tamamen anlamsız bulduğum bir savaştan kaçmak için bindim. Ama bugün burada, sizin yanınızda savaşmanın anlamsız olduğunu düşünmüyorum. Bu yüzden ben aşağı inmiyorum. Bana verecek bir silahınız yoksa dişlerimle, yumruklarımla dövüşürüm ama sizi terk etmeyeceğim."

Adamın söyledilerini işiten, o âna kadar ne yapacağına karar vermemiş başka kişiler de onun etrafında toplandılar. Aralarında seksen yaşını geride bırakmış, elleri titreyen bir kadın bile vardı.

"Biz de kalıyoruz. Bizi zorla indiremezsiniz!" diye bağırıyorlardı.

"Hele bir dene evlat," diye zorlukla konuştu ihtiyar kadın. "Hele bir dene, bu çelimsiz eller kahrolası askerlerden önce seni pataklar!"

"Tamam teyzecim," diye gülümsedi Darok, duygulanarak. Şişman adama minnettarlıkla baktı. Bu iyi insanların incinmesine engel olmalıydı, tanrılar aşkına, bir şeyler yapmalıydı. Onları kurtarması gerekiyordu.

Melkara genç yaşlı insanlar etrafında toplanırken az önce düşündüklerinden utandı. Sanki güçleri yetermiş gibi, onu korumak için çevresini sarmışlardı. Uzun zamandır başkalarından uzak yaşamanın ve asırları bulan yorgunluğunun ona insanlar hakkında bir şeyi unutturduğunu fark etti. İnsanlarda en dibe düşme potansiyeli olduğu kadar yüce şeyler yapma potansiyeli de vardı ve kendisi asırlar önce şaman olmayı seçerken, insan denen varlığın genelde olduğu şeye değil, ister-

se olabileceği şeye duyduğu sevgiyle bu kararı almıştı. O an yeni bir karar daha verdi.

Dönüp Darok'a, "Endişe etme oğlum," dedi sakin bir sesle. Yüzüne güven veren, kendinden emin bir ifade yerleşti. "Siz soldaki gemiyi alın, sağdaki ikisini bana bırakın." Darok'un yanıtını beklemeden koştu, bir hamlede parmaklıkları aşıp kendisini denize bıraktı.

Kaptan Gura, "Ne yaptığını biliyor mu?" diye sordu kuşkulu bir sesle.

"Bundan emin olabilirsin," diye gülümseyerek başını salladı Darok. Melkara'nın kararlı ifadesi, cesaretini yerine getirmişti.

"İki gemiyi tek başına mı durduracak? Bunu gerçekten yapabilir mi?"

"Sen onu merak etme," diye lafa karıştı Kaye, "Yaparım diyorsa yapar. Asıl şunu söyle, bize kalan gemiyi birebirde yenebilir miyiz?"

Gura, dürbünü gözüne götürdü ve gemiyi dikkatle inceledi.

"Bizden kalabalıklar. Tepeden tırnağa silahlı koca bir ordu... Buna rağmen kanca atıp yanaşabilirsek, sanırım üstesinden geliriz. Adamlarım güverte savaşında deneyimlidir. Ama onlara yaklaşmamız pek mümkün görünmüyor Kaye. Heriflerin çok büyük bir mancınığı var, daha yolu yarılamadan bizi ikiye bölerler."

"Mancınığı ben hallederim," dedi genç kadın. "Sen adamlarını güverte savaşına hazırlat."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Güven bana. Hayatım savaşlarda geçti. Melkara kadar iddialı olmasam da ben de birkaç iyi numara biliyorum."

Kaye dönüp yakınlardaki iki korsana, "Alev güllelerinden birine uzun bir zincir ekleyin," diye seslendi. "Sonra da tutuşturun."

Darok, kardeşinin ne planladığını anlamıştı. Zarakas kayalıkları diye düşündü, Zarakas'taki numarayı yapacak... Genç kadının kolunu tuttu ve "Güllelerden iki tane hazırlat," dedi. "Seninle geliyorum."

"Ben hallederim Darok. Hayatını savaşarak kazanan benim, unuttun mu?"

"Ukalalık edecek zaman değil. Beni korumak istediğini biliyorum. Ama ıskalarsan gemiyle birlikte beni de suya gömerler. Bu ağabeyini korumak için iyi bir yol mu?"

Kaye çaresizce başını salladı.

"Tamam. Ama bana bir söz ver, arkamda kalacaksın. İlk denemeyi ben yapacağım."

"Önden buyur," dedi Darok, gülümseyerek. "Tam arkanda olacağım."

Korsanlar ve silahlı Nasralar güvertede yerlerini alırken, iki şaman sakin adımlarla bir fıçı yığınının arkasına geçtiler. Birkaç saniye sonra fıçıların ardından iki dev kartal havalandı. Kanatlarını açıp süzüldüler, geminin üstünde bir tur attılar, adamların onlara uzattığı zincirleri pençeleriyle yakaladılar. Alevler saçarak yanan iki gülleyle birlikte gökyüzüne doğru yükselmeye başladılar.

***

Sultanlık gemilerinden üçüncüsü Martı Ağzı, Kılıçbalığı'na en yakın olandı. Kılıçbalığı burnunu en uzaktaki kalyona çevirip ona doğru ilerlemeye başlayınca, Martı Ağzı'nın kaptanı korsanların kaçmaya çalışığını düşünmüştü. Adamlarına hızlanmaları ve onu çembere almaları için emir vermek üzere arkasına dönmüştü ki, gemi sanki bir kayaya çarpmış gibi sallandı, dengesini kaybedip yanındaki askerin omzuna tutundu. Açık denizde bu çarptıkları da neydi böyle? Kalyon birkaç saniye sonra yeniden sallandı, su dolu birkaç fıçı devrilip güverte boyunca yuvarlandı, birkaç asker dizlerinin üstüne

düştü. Ters bir şeyler olduğunu sezen kaptan, kılıcını çekip etrafa dikkatle bakındı. Askerler tetikteydi, ama hiçbiri tam olarak neyle karşı karşıya olduklarını tahmin edemiyordu.

Birdenbire deniz yarıldı, bir ahtapot koluna benzeyen ama üzerinde sayısız sivri diken bulunan bir kol güverteye uzandı, gözleri korkudan yuvalarından fırlamış kaptanı yakalayıp bir çırpıda denize çekti. Daha askerler bu olayın şaşkınlığını atlatamadan gemi yeniden, ama bu kez çok daha şiddetle sallandı ve askerlerin yarısı oldukları yere kapaklanırken kenarlara yakın duran birkaçı denize düştü.

Melkara, dönüştüğü Yavurtan Örümceği halinde başını sudan çıkardığında, iki Sultanlık kalyonunu tam ortalamıştı. Yavurtan Örümceği, asırlar önce, bu topraklar henüz Delkarna olarak bilinmeden evvel yaşamış efsanevi bir yaratıktı. Denizin derinliklerinde hüküm sürmüş, et ve kanla beslenmiş, uzun yıllar gemicilere korku salmıştı. Uzun kolları bir ahtapotu, geniş gövdesi bir balinayı andırsa da, vücudunun pek çok yerinden fırlatabildiği irili ufaklı ağlar nedeniyle halk onu en çok bir örümceğe benzetmişti. Yavurtan ise bu dehşetli yaratığı görenler arasında sağ kalan ve onu başkalarına tasvir edebilen ilk denizcinin ismiydi.

Sultanlık askerleri, sivri dikenlerle dolu kolların bazılarını güvertelerine saldırıp onları dört bir yana savurur ya da denize atar, bazıları yelken direklerini kırmaya çalışırken, hayatlarında hiç görmedikleri bu yaratığın verdiği şaşkınlıkla kısa bir süre sadece etrafa kaçıştılar. Sonra sığınabilecekleri bir yer olmadığını anlayınca silahlarını kuşanıp ok tüfeklerinin başına koşarak tüm güçleriyle savunmaya geçtiler. Melkara, bir yandan kendini bu devasa hayvanın şeklinde tutmak için olağanüstü güç harcıyor bir yandan bedenine inen kılıçların, saplanan okların acısıyla mücadele ediyordu. Ama yaşlı şamanın kolay pes etme alışkanlığı yoktu. Kollarındaki delikleri açtı ve askerlerin üzerlerine yapışkan ağlar fırlatmaya başladı.

***

Melkara'nın diğer iki kalyonda yarattığı dehşet, Kılıçbalığı'ndakilere umut ve cesaret vermişken, kalan son Sultanlık gemisindekileri korkuya boğmuştu. İlk önce dostlarına yardıma gitmeye niyetlenen askerler, olanca hızıyla üzerlerine gelen korsan gemisini fark edince, hemen yerlerine koştular. Kalyonun kaptanı, askerlere güven vermeye çalışan gür bir sesle, "Mancınığı hazırlayın!" diye haykırdı.

Kaye, yıllar sonra ilk defa Darok'la birlikte uçuyor olmaktan mutluydu. Birazdan içine düşecekleri tehlike ne kadar büyük olursa olsun, şu an onun yanında, engin gökyüzünde süzülmek çok güzeldi. Bir şaman olduğunu gizlemeye çalıştığı yıllarda rüzgarı tüylerinde hissetmenin, kanat çırpmanın, yeryüzüne bir kuşun gözleriyle bakmanın bu kadar keyifli olduğunu unutmuştu. Henüz gemiden çok uzaktaydılar, onu ya da Darok'u vurmaları mümkün değildi, ama yanan gülleleri mancınığa isabet ettirmek için yaklaşmaları gerekecekti, o zaman ok tüfekleri için açık hedef olacaklardı. Tek şansımız bizi geç fark etmeleri, diye düşündü, bunun için normalde arasının pek de iyi olmadığı tanrılara kısa bir dua etti. Kanatlarını daha yavaş çırptı ve arayı biraz açmış olan Darok'un yetişmesini bekledi.

Kaptan Gura da Kaye ile aynı şeyleri düşünüyordu. Bir yolunu bulup askerlerin kartalları fark etmesini geciktirmeliydi. Yavurtan Örümceği dikkatlerini epey dağıtmıştı ama kendisi de buna katkı sağlamalıydı. Mancınıkbaşını yanına çağırdı.

"Mancınığı doldurun ve arka arkaya, hiç durmadan atış yapmaya başlayın."

İhtiyar korsan şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Çok uzaktayız kaptan. Onların dev mancınığı için bile menzil dışındayız. Hiçbir atışımız hedefe ulaşmaz. Sadece gülle israfı olur."

"Ulaşmasını beklemiyorum," dedi Gura. "Biraz olsun dik-

katlerini üstümüzde toplayalım yeter. Bizim çocuklara birkaç saniye kazandıralım."

Yaşlı deniz kurdu durumu anlayıp gülümsedi. Hemen mancınığın başına koştu ve adamlarına gülleleri tutuşturmalarını söyledi.

"Hadi yiğitler! Gün bugündür!"

Sultanlık gemisinin kaptanı, dürbünüyle Kılıçbalığı'ndaki hareketlenmeyi fark edince şaşırdı. "Bunlar mancınığı hazırlıyorlar," diye mırıldandı. "Ama neden, henüz menzil dışındayız?"

Yaveri de dürbünle baktı ve "Özel bir mancınık yaptırmış olabilirler mi?" diye homurdandı. "Belki menzili bildiklerimizden uzundur. Gura'nın ne yapacağı belli olmaz derler. Uzak diyarlarda yeni bir icat keşfetmiş olabilir mi?"

Kaptan bundan kuşkuluydu. Her şeye rağmen biraz endişelenmişti doğrusu, dürbünü Kılıçbalığı'ndan ayıramıyordu. Mancınığı dikkatle inceleyip bir farklılık fark etmeye çalışıyordu. İlk bakışta alelade, hattâ onunkine göre mütevazı bir mancınıktı, ama gözünden kaçan bir şey mi vardı? Direklerdeki gözcüler de ondan farksız durumdaydı, dikkatleri o noktaya odaklanmıştı. Korsan gemisinin mancığını gerildi, savruldu ve alevler saçan gülleyi onlara doğru fırlattı. Hepsi birden yükselen ve yaklaşan ateşten kütleyi soluklarını tutarak seyrettiler. Gülle daha yolu yarılamadan alçalmaya başladı ve kalyondan epey uzak bir noktada sulara gömüldü. Kaptan dahil tüm askerler kahkaha ile gülmeye başladılar.

"Şapşallar!" dedi yaver, "Sadece şanslarını denemişler!"

Kılıçbalığı'ndan bir gülle daha fırlatıldı, o da ancak öncekine yakın bir yere ulaştı.

"Bizim mancınığın menziline yaklaşıyoruz," diye uyardı yaver. "Şunlara gülle nasıl atılır, gösterelim mi Kaptan?"

Kaptan başıyla bu talebi onaylarken, yelken direklerindeki bir gözcünün haykırışıyla irkildi.

"Kartallar! Kartallar!"

Kaptan ve yaveri, bağıran adama boş gözlerle baktılar. Bu da ne demekti şimdi? Sonra bakışları onun telaşla işaret ettiği yere döndü, gökyüzünde üzerlerine pike yapan iki dev kartal gördüler. Pençelerindeki zincirlerin uçlarında alev alev yanan iki gülle taşıyorlardı. Birkaç saniye bu sıra dışı manzarayı hiçbir şey düşünemeden seyrettikten sonra kendilerine geldiler ve bir ağızdan bağırmaya başladılar.

"Okçular! Durdurun şunları! Okçular!"

Kulelerdeki ok tüfekleri kendilerine çevrilmeden hemen önce, Darok ve Kaye pençelerindeki zincirleri serbest bıraktılar. Üzerlerine uçan oklardan kaçınmak için hemen yükselmeye başladılar. Aynı anda havalanan onlarca ok onları takip etti, ama yeterince hızlıydılar. Birkaçı kuyruklarına değecek kadar yaklaştı ama hiçbiri isabet etmedi.

Yanan güllelerden biri, mancınığın tam dibine düştü, geniş bir çemberi aleve boğdu. Diğeri ise üst üst yığılmış gülleleri vurdu ve üçünü tutuşturdu. Güllelerden biri, önüne çıkan asker ve fıçıları yakarak, güvertenin diğer yanına kadar yuvarlandı. Birkaç saniye sonra, çapa demirinin kalın halatı da bu yangına katılmıştı.

"Söndürün şunu!" diye çaresizlik içinde bağırdı Kaptan. En çok güvendiği silahı birden kullanılamaz hale gelmişti. Tulumbacılar hemen hortumların başına koştular ama yangını söndürüp mancığını yeniden hizalamak için yeterince zamanları olmayacaktı. Kaptan, üzerlerine hızla yaklaşan Kılıçbalığı'na baktı ve durumu kabullendi.

"Herkes yerlerine!" diye haykırdı askerlerine. "Kılıçlarınızı çekin! İblisi göğüsleyeceğiz!"

Kılıçbalığı'nın mancınığı, iki gemi birbirlerine yanaşmadan önce birkaç isabetli atış yapmayı başarmıştı. Gene de düşman gemisinin güvertesi eğitimli askerlerle doluydu.

Gura, bu savaşın kendisi için de bir ölüm kalım savaşı olduğunu biliyordu. Sağ olarak esir düşse bile Sultanlık'ta onu bekleyen en iyi son işkenceli bir infazdı. Bu yüzden kılıcını çekip adamlarının arasına karışmakta tereddüt etmedi. Birkaç saniye sonra yanında devasa bir gölge fark edip döndü, elinde kalın bir demir sopa olan Zorgo'yu gördü.

"Bu geminin sana ihtiyacı var Kaptan," dedi harnan sakin bir sesle. "İzin verirsen yanında dövüşeyim."

Harnan'ın yılanbaşlı kuyruğu tıslադı, o da kavgaya hazır görünüyordu.

"Dövüşşşşelimmm."

"Bu benim için bir onurdur, Kaptan Zorgo," dedi Gura. "Yanında dövüşmek de, yanında ölmek de." Sözlerinde tamamen içtendi, Zorgo bunu fark edince gülümsedi.

Takip eden dakikalarda yaşananlar küçük bir kıyameti andırıyordu. Bedenler birbirine girmişti, kollar, bacaklar, kulaklar havada uçuyor, gözler oyuluyor, karınlar deşiliyordu. İki geminin güvertesi baştan kıça kana bulanmıştı, askerlerden de korsanlardan da yeri kaplayan kandan kayıp düşenler oluyordu. Zorgo üç, dört kişiye bedel dövüşüyordu, kuyruğu da sırtını sağlama alıyordu. Darok ve Kaye, ok tabancalarının tehdidi ortadan kalkınca düşman geminin güvertesine inmiş, birer Nazkor ayısına dönüşerek savaşa katılmışlardı. Askerler onurluca dövüştüler, çok ağır yaralananlar haricinde kimse teslim olmadı. Ölüme en son yenik düşenler arasında kaptanları da vardı. Çarpışma sona erdiğinde ve Kılıçbalığı'nın mürettabatı zaferlerini ilan ettiğinde, güverte korsanların mutlu haykırışlarıyla çınladı. Yaralıların inlemeleri en az bu haykırışlar kadar yoğun bir gürültü yaratıyordu.

Yeniden insana dönüşen ve üzerlerine ölülerin kanlı kıyafetlerinden geçiren Darok'la Kaye, ustalarının ne durumda olduğunu anlamak için parmaklıklara koştular. Az önce iki Sultanlık gemisinin olduğu yere baktıklarında, sadece deniz-

de yüzen tahta parçaları, fıçılar ve cesetler gördüler. Kalyonlardan geriye pek bir şey kalmamıştı, ama Melkara da görünürde yoktu.

Uzun bir arayıştan sonra, yaşlı adamı bir tahta parçasının üzerinde kendinden geçmiş halde buldular. Çıplak vücudunda belirgin bir yara izi yoktu. Yavurtan Örümceği şeklindeyken bedeninde açılan kılıç ve ok yaraları, insana dönüşürken aynı oranda küçülmüş, iğne ucu kadar kalmıştı. Ama şaman kendisini o dev yaratığın cüssesinde tutmak ve bu arada yüzlerce düşmanla savaşmak için çok büyük bir güç harcamış olmalıydı. Asırlardır biriktirdiği gücü bile sonuna dek tüketmesini gerektirecek kadar...

"Umarım uyanabilir," dedi Darok, soğukkanlı kalmaya çalışarak. "Bizimle gelmesi için çok ısrar etmiştim. Onu kaybedersek bu benim suçum olacak."

"Ne yaptığını biliyordu," diyerek kardeşinin elini tuttu Kaye. "Hayatlarımızı kurtardı. O Melkara, Darok, bunu gerçekten istemeseydi kimse onu zorlayamazdı."

Yaşlı adamı bir örtüye sarıp denizden çıkardılar, Gura'nın kamarasına taşıdılar.

"Acele etmeliyiz," dedi Gura, yaralı ve teslim olmuş askerleri bağlamakla meşgul adamlarına. "Bu yakınlarda başka donanma kalyonlarının dolaştığına eminim. Hepsini bağlayıp Sultanlık Gemisi'nin mahzenine tıkın. Kendi yaralılarımızı Kılıçbalığı'na taşıyın. Sonra bulabildiğiniz tüm erzağı alıp yerlerinize dönün. Bir an evvel buradan uzaklaşalım!"

Bilinmeyene Yolculuk

1

"Sadece bu kadarını hatırlayabileceğinden emin misin?" dedi Kaptan Gura. Masadaki haritayı kaldırıp yakından baktı ve "Çok az detay var," diye homurdandı. "Hiç kolay olmayacak..."

"Şu an için elimden gelen bu," diye omzunu silkti Zorgo. "Sizin harnan şehrinde hoş karşılanmanızı sağlayabilirim. Ama orayı elinizle koymuş gibi bulmanızı sağlayamam. Sen de biliyorsun Gura, berbat bir fırtınaya yakalanmıştık ve uzun süre sürüklendik. O fırtınayı hatırlıyor olmalısın, kükreyen rüzgarı ve devasa dalgaları. Yalnızca gemiyi suyun üstünde tutmaya çalışıyorduk, etrafımızda olanlara bakacak halimiz yoktu."

"Gene de fena değil," dedi Darok. Kaptanın bıraktığı haritayı önüne çekti ve parmağını mürekkep lekesine benzeyen büyük bir şeklin üstüne koydu.

"Bu adayı bulabilirsek, sonrası az çok belli."

"Açık denizdeyiz dostum," dedi Gura. "Yolumuzun üstünde yüzlerce ada olmalı. Her birine tek tek bakacak mıyız?"

Zorgo başını iki yana salladı.

"Elsoron dağlarını geçtikten sonra hiç sapmadan kuzeye gidersek, size bahsettiğim Yüzen Şehir'e ulaşacağız. Onu epey uzaktan bile fark edebiliriz. Gerçekten gorkemli bir yerdi. Ada oralarda bir yerde. Hem kıyısında büyük kaplan heykelleri olan kaç ada vardır ki?"

"Nasıl heykellerdi bunlar?"

Zorgo, soruyu soran kaptana döndü.

"Birbirinin aynısı iki heykel. Epey uzakta olmamıza karşın gözbebeklerine kadar görebilmiştik, çok büyüktüler. Pek ustaca yapılmamışlardı ama kaplan heykelleri olduğundan eminim."

"Orayı mutlaka bulmalıyız," diye lafa karıştı Kaye. "Sadece doğru yolda olduğumuzu anlamak için değil. Heykeller adanın ıssız olmadığını, en azından bir zamanlar orada birilerinin yaşadığını gösterir. Muhtemelen meyve toplayabileceğimiz ağaçlar, yenebilecek hayvanlar vardır. Erzağımız bu kadar uzun bir yola yetmeyecek. Limanda çoğunu geride bırakmamız gerekti, Sultanlık gemisinde de fazla bir şey bulamadık. Herifler kaybedeceklerini anlayınca erzak deposunu ateşe vermişler."

"Kaye haklı," diye başını salladı Kaptan. Kollarını kavuşturup kamaranın penceresinden dışarı baktı. "Bu ciddi bir sorun olabilir. Fırtınalarla ve peşimizdekilerle başa çıkabiliriz, ama adamlarımın açlıktan güçten düşmemeleri gerek." Birkaç saniye düşündükten sonra, "Öleceği kesin olan yaralılara bundan sonra su ya da yemek vermeyin," diye yaverine emretti sakin bir sesle. "Erzağı boşa tüketmeyelim."

"Kaptan!" diye sinirlendi Darok. "Böyle bir şeyi nasıl istersin? Onlar bizi korurken yaralandı!"

"Kurtarmaya çalıştığım hayatlar var," dedi Gura, istifini bozmadan. "Çoktan kaybedilmişler için kimseyi riske atamam. Senin ahlak anlayışına ters düşüyorsa onaylamak zorunda değilsin, ama bu benim gemim. Merak etme Darok, öte tarafta hesabı sorulursa, hepsi benim fikrimdi derim."

Şaman suratını astı ama karşılık vermedi. Konuşmaya kulak kabartmış korsanların önünde kaptanın otoritesini sarsamazdı. Açlıktan ve susuzluktan son dakikalarını acı içinde kıvranarak geçirecek yaralıları düşündü. Bu karardan duy-

duğu rahatsızlığı belli etmek için arkasına dönüp kamaradan hızla çıktı.

Dışarıda serin, insanı canlandıran bir hava vardı. Derin bir nefes alıp içini kararlan düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı. Güverte her ne kadar temizlenmiş olsa da, orada burada kalmış kan lekeleri birkaç gün önce yaşananları hatırlatıyordu. Kaybettikleri dostlarını, balıkların bedenlerinde yaşamaya devam etsinler diye denize bırakmışlardı. Gemi şifacısı ve ona yardımcı olan gönüllüler, alt katlarda yaralılarla ilgileniyorlardı. Sultanlık gemisinde belki çok erzak bulamamışlardı, ama bol bol ilaç ve sargı bezi bulmaları, önlerindeki zorlu yol düşünülürse güzel bir gelişme olmuştu.

Yanından geçtiği yaşlı bir kadına ve kadının bacaklarının arasında oyuna dalmış sevimli kız çocuğuna baktı. Kız elindeki eski püskü, tüylenmiş bez bebekle oyunuyordu. Eğer askerlere yenilselerdi, şimdi onlar ya toprağın altında ya da demir parmaklıkların ardında olacaklardı. Çıktıkları yolculuğa inancı artmış olarak biraz dinlenmek üzere kamarasına yürüdü.

Aynı anda Kaye, güvertenin altında yaralıların inlemeleri arasında içinde bir huzursuzlukla ilerliyordu. Melkara'yı yatırdıkları odaya gelince durdu, derin bir nefes aldı ve kapıyı usulca çaldı. Kapıyı açan Eymar'a başıyla selam verip "Ne durumda?" diye sordu.

"Pek iyi değil," dedi Eymar, mutsuz bir ifadeyle. "Şifacı elinden geleni yaptı, ama onu uyandırmayı başaramadı. Ciddi bir yarası yok görünüyor, nefes alışı düzenli, kalbi normal çarpıyor, ama gözlerini bir türlü açmıyor. Bir açıklama yapamıyorum."

Kaye, genç kızın yanından süzülüp içeri girdi. Yatakta bir ölü gibi kıpırtısız uzanan yaşlı adama baktı, sonra yanına yürüyüp elini alnına koydu.

"Buz gibi soğuk..."

"Evet," dedi Eymar. "Uzun zamandır böyle. Nedenini anlayamadık."

"Çok güç harcamış. O kadar büyük bir hayvana dönüşüp onca zaman öyle kalmak... Ben de bundan korkuyordum. Şamanlar içlerindeki gücü tükettiklerinde ruhlarını bedenlerinde tutmakta zorlanırlar. Ruh dinlenmek ve yeniden güç toplamak için tanrılar diyarına kaçar, buna engel olamazsın. Bir kuşun kafesinden kaçması gibi... Beklememiz gerek. Bekleyip umut etmemiz. Çünkü şu an ruhu gerçeklikten kopmuş durumda. Bizleri, gerçek dünyayı hatırlayamazsa orada mahsur kalabilir, kayıp olduğunu bile fark etmeden... Ucu bucağı olmayan bir diyarda, kim olduğunu, nereden geldiğini bilmeden... Bu ilaçlarla düzelecek bir şey değil."

"Siz gidip onu bulamaz mısınız? Darok ve sen... Siz tanrılar diyarına geçebiliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Ben oraya sadece bir kez gittim. Ancak birkaç dakika kalabildim. Darok daha uzun kalabilir, ama bahsettiğimiz yer birini dolaşmakla bulabileceğin bir yer değil. Çok büyük, çok değişken. Ayrıca tehlikelerle, tuzaklarla dolu. Ölmek üzere olan bir yaralının ya da hastanın ruhunun gideceği yer bellidir, onu ölüler diyarına doğru takip edebilirsin. Ama orada kaybolmuş, niye orada olduğunu bilmeden dolaşan bir ruhun izini süremezsin."

Eymar genç kadının yanına geldi, Melkara'nın solgun yüzüne hüzünle baktı.

"Yani hiç uyanmayabilir mi?"

Kaye'nin içinden buna cevap vermek gelmedi.

"Sen elinden geleni yapıyorsun, için rahat olsun," dedi alçak sesle. "Onu sıcak tutun, bir süre daha bekleyelim. Sonra ne yapabileceğimizi konuşuruz."

Kaye genç kıza belli etmemeye çalışmıştı, ama güverteye çıktığında içinde fırtınalar kopuyordu. Yürürken ayakları tahtalara öyle sert vuruyordu ki sanki onları delmek istiyordu.

Önünde bir düzine Sultanlık askeri çıksa hepsini tepeleyecek kadar öfkeliydi. Melkara'yı güvenli sığınağını terk edip onlarla gelmeye ikna ettiği için kendisini suçluyordu. Ata Şaman uyanmazsa, sonsuz bir yaşam ve benzersiz bir bilgelik yok olmuş olacaktı. Yolunun üstündeki birkaç Nasra, onun bu halini görünce hemen önünden çekildiler. Geminin kıçına geldiğinde dirseklerini parmaklıklara dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Önce tatlı Ayron'u elinden almışlardı, şimdi de Melkara'yı kaybetmek üzereydi... İnsanlara sevgi duymakta bu kadar zorlanırken, kalbinde öyle ya da böyle yer etmiş dostlarını koruyamamak onu deli ediyordu. Başını kaldırıp uçsuz bucaksız denize baktı.

"Oralardasın biliyorum," diye homurdandı nefretle. Bütün bunların sorumlusu olan genç kadının suratı gözlerinin önünde canlandı.

"Bul bizi Olein. Lütfen bul bizi! Karşına çıkmak için bir şans daha ver. Senin yüreğini ellerimle sökeceğim!"

2

"Bırakın onu! Bırakın yavrumu!"

İri kıyım asker, bacaklarına sarılan kadından bir türlü kurtulamayınca öfkelendi, kılıcının kabzasıyla onu dövmeye başladı. Kadının suratı kan içinde kaldı, burnu kırıldı, ama hâlâ adamı bırakmıyordu. Kendinden geçmiş bir halde, çocuğunu almamaları için bağırıp ağlıyordu. Sonunda iki genç köylü dayanamayıp ileri atıldı, onu kollarından tutup geri çektiler. Askerin bacağından zorlukla koparıp az uzakta toplanmış kalabalığa sürüklediler. Kadın üzerini paralayarak çığlıklar atıyor, ama kendisini kavramış güçlü kollardan kurtulamıyordu. Birkaç yaşlı kadın, etrafı tekmelemesin diye bacaklarına yapışıp onu hareketsiz bıraktı. Asker, kalabalığa tehditkâr bir bakış fırlattıktan sonra hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Koyu basan birlik yanlarındaki büyücüler sayesinde, gözleri beyazlatılmış üç Nasrayı tespit etmiş, hem onları hem de onlara yataklık eden Delkarları zincire vurmuşlardı. Delkarların çoğu, kendilerini kandırıp aralarına sızmış olan Nasralara ve onlara yardımcı olanlara karşı bir acıma hissetmemişti. Ama köyde sevilen bir sima olan Azerna'nın birkaç sene önce evlat edindiği kimsesiz bir çocuk da Nasra çıkınca içleri biraz burkulmuştu. Kocasını yıllar önce bir kazada kaybeden, o günden beri yalnız olan Azerna çocuğu ormanda bulmuştu, ona bakması için elbirliğiyle yardım etmişlerdi. Kıyafet dikmişler, yemek vermişler, ufaklığa okuma yazma öğretmişlerdi. Büyücüler ellerini bağlarken, o sadece bir çocuk diye mırıldananlar olmuştu, ama askerlerin sert bakışları yüzünden seslerini yükseltememişlerdi.

Birlik, parmaklıklı bir at arabasına tıktığı esirlerle birlikte köyden uzaklaşırken, kalabalık olan biteni tartışarak yavaş yavaş dağılmaya başladı. Bazıları bir belayı def etmek ister gibi, arabanın iz bıraktığı toprağa tükürdü. Meydanda son kalan, tüm ısrarlara rağmen yerden kalkmayan, dizlerinin üstünde ölesiye ağlayan Azerna oldu.

Ağaçların arasından olan biteni seyreden küçük bir oğlan, askerler gözden kaybolunca saklandığı yerden çıktı ve ormanın içinde koşmaya başladı. Peşinden kovalayan biri varmış gibi heyecanlıydı, bazen yerdeki taşlar çıplak ayaklarını acıtıyordu, ama buna alışkındı. Birkaç kez dengesini kaybetti ama hiç düşmedi. Çalılarla kapatılmış bir mağara ağzına geldiğinde durup biraz soluklandı, sonra sağa sola bakındı, izlenip izlenmediğini anlamaya çalıştı. İçi rahatlayınca çalıları usulca aralayıp içeri süzüldü.

Kısa bir süre karanlıkta el yordamıyla ilerledikten sonra, iki kaya arasında bırakılmış ufak açıklığı buldu. Eğilip alçak sesle oraya seslendi.

"Kuşlar beyaz ölürler."

Bir süre sessizlik oldu. Bir kez daha tekrarladı.

"Kuşlar beyaz ölürler."

Sonunda kayaların arkasından bir ses duyuldu.

"Ulkon, sen misin?"

"Benim," dedi çocuk fısıldayarak.

İşittiği paroladan çok, ufaklığın sesini tanıdığı için rahatlayan çete üyesi, kayayı iterek onun girebileceği kadar bir açıklık yarattı. Çocuk içeri girer girmez, birlikte kayayı eski haline getirdiler.

"Ne oldu, niye geldin? Öyle zart zurt gelme demedik mi sana?"

"Anlatmam gereken şeyler var Zori," diye fısıldadı Ulkon. "Askerler... Askerler köyü bastılar."

"Anlat o zaman."

"Gideyim, lidere anlatayım."

"Saçmalama. Seninle mi uğraşacak? Hem şimdi misafiri var. Sen bana anlat, uygun bir zamanında ona iletirim."

Çocuk ısrar etmedi. Gördüklerini adama bir bir anlattı. Zori onu sessizce dinledikten sonra, bir süre buraya yaklaşmamasını söyledi ve çocuğu dışarı çıkardı.

Zori mutsuz bir ifadeyle elini saçlarından geçirdi. Bir çete üyesinin öksüz kalan çocuğunu Azerna'ya verdiklerinde olayın böyle sonuçlanacağını tahmin etmemişti. Kendisini suçlu hissediyordu, kadını buna ikna etmek için en çok o uğraşmıştı. Azerna Nasralara hep iyi gözle bakmış bir Delkardı, tek avuntusu askerlerin onu da götürmemiş olmalarıydı. Herhalde kadının çocuğun bir Nasra olduğundan haberi olmadığını düşünmüşlerdi. Ya da belki onu çocuktan ayırmanın daha büyük bir ceza olacağına karar vermişlerdi.

Bir meşale alıp, yalnızca iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar dar olan tünelde ilerlemeye başladı. Yol ikiye ayrıldığında daha da darlaşan soldaki koldan devam etti. Yerin altı bu noktadan sonra uçsuz bucaksız bir labirente dönüşüyor-

du, nereye gitmesi gerektiğini bilmeyen biri günlerce dolaşıp yine başladığı yere dönebilirdi. Ama Zori bu tünellerde büyümüştü, birçoğunun kazılmasına yardım etmişti, gözlerini kapasa bile ayakları onu gitmesi gereken yere götürürdü.

Gizli kapının olduğu duvara gelince, yumruğuyla taşlara birkaç kez vurdu. Suratını duvarın arkasındaki nöbetçiye göstermek için başını göz deliklerinin olduğu yere yaklaştırdı, meşaleyi kendine doğru tuttu. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve iki güçlü kol onu içeri çekti.

"Askerler mi geliyor?" diye sordu nöbetçi, telaşla sağa sola bakarak.

"Yok, hayır," diye onu rahatlattı Zori. "Lidere bir haber getirdim sadece. Misafirler gitti mi?"

"Daha değil," diye homurdandı adam. İçeridekilerden pek hazzetmediği yüzünden okunuyordu. "Sen otur şurada. Çıktıkları zaman girersin."

Zori itiraz etmedi. Yere bağdaş kurup cebinden çıkardığı ekmeği atıştırmaya başladı. Bir yandan da mağaranın duvarına asılı iki süslü kalın paltoyu hayranlıkla seyrediyordu. Paltoların tilki kuyruğundan yakaları vardı, sırtlarına altın ve gümüş şeritler işlenmişti. Cep kapakları cinsini bilmediği bir tür kürkle kaplıydı. Odadakiler her kimse, oldukça zengin tipler olmalıydılar.

Aynı anda içeride, paltolardan birinin sahibi, önünde durduğu masaya büyükçe bir kese bıraktı.

"Bunu size getirdik, Orsalin. Acil ihtiyaçlarınız için kullanırsınız. Yakında çok daha fazlası gelecek. Ama anlaştığımız gibi, dostlarım bize katılmaya ikna olduktan sonra."

Orsalin uzanıp keseyi aldı, elinde şöyle bir tartı. İçindekilerin altın olduğunu biliyordu, kontrol etme gereği duymadı.

"Dostların söylediğin kadar zengin mi Herio?"

"Benden bile zenginler. Şu an sana isimlerini söyleyemem. Kendilerini rahat hissetmeleri için bu konuda onlara söz ver-

dim. Ama bana güven, idealimize en az senin benim kadar inanıyorlar. Onlar da bağımsız bir Nasra ülkesini tutkuyla istiyor. Sadece bunun mumkün olduğuna, bir hayalden ibaret olmadığına ikna edilmeleri lazım. Bunu yapabilecek kadar güçlü ve kararlı olduğunuzu gördüklerinde tüm imkânlarıyla yanınızda olacaklardır."

"Merak etme Herio," diye başını salladı Orsalin. "Yakında çok ses getirecek eylemlerimiz olacak. Hazırlıkları tamamlıyoruz. Arterus bu kez deliye dönecek. Saraydan gelen haberler doğruysa, bizimle uğraşmaktan bezmiş durumda. Hastalandığını, yataklara düştüğünü söylüyorlar. İsteklerimizi kabul etmeyi, en azından bizimle pazarlık yapmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamış. Dostlarına söyle, yakında bir araya gelip karşılıklı konuşalım. Onları ikna edebileceğimden eminim."

"Sana güveniyorum," diye gülümsedi tüccar. "Ama bu eylemler her neyse, gerçekten büyük bir şey olmalı. Şimdiye kadar yaptıklarınızdan çok daha büyük. Sultana pes ettirme zamanı geldi de geçiyor. Kendimi bildim bileli savaşıyorsunuz, ben de size yıllardır destek veriyorum. Dostlarının da benim de sabrımız tükeniyor. Sadece sabrımız değil, gücümüz de eskisi kadar çok değil. Artık emeklerimizin ve fedakârlıklarımızın karşılığını almamız gerek."

"Sen sadece altın veriyorsun," diye kaşlarını çattı Orsalin. "Adamlarım ise kollarını, bacaklarını, çoğu zaman da canlarını veriyorlar. Buna rağmen onlardan fazla şikayet ediyorsun Herio."

Tüccar, fazla ileri gittiğini fark edip telaşlandı.

"Dert ettiğim o değil Orsalin. Beni tanırsın, ne zaman parayı sorun ettim? Kalbimi kırıyorsun. Ama yaşlanıyorum ve artık hayatımın kalan kısmını hayalini kurduğumuz o güzel Nasra ülkesinde geçirmek istiyorum. Sadece bize ait bir ülke, düşüncesi bile yüreğimi ısıtıyor. Arterus da gittikçe daha şüpheci oluyor, sürekli ağzımı arıyor. Hele o Başkomutan yok

mu Bana olan güvenlerinin azaldığını hissediyorum, süreç uzadıkça benim için riskler artıyor. Sen burada, bu mağarada güvendesin ama ben dışarıda, askerlerle ve Delkar soylularıyla birlikte yaşıyorum. Her gün onların yüzüne bakıyorum. Evimin önünde Delkar askerleri, güya beni sizlerden korumak için nöbet bekliyor, ama aynı zamanda beni denetlemek için de orada olduklarından eminim. Sadakatimden kuşku duydukları anda işim biter, anlıyorsun değil mi? İdealimiz için yaptıklarımı küçümsemen üzdü beni."

Orsalin'in gözü, masadaki keseye kaydı. Yenilerinin gelmesi için bu adama ihtiyacı vardı, o yüzden sesini yumuşattı.

"Tamam Herio, kusura bakma. Bugünlerde hepimiz gerginiz. Hayalimize hiç bu kadar yaklaşmamıştık, ama hiç bu kadar da risk almamıştık. Son çatışmalar öncekilerden çok daha büyük olacak. Biz de Sultanlık gibi çok adam kaybedeceğiz. Buraya gelirken gördüğün dostlarımın bazıları belki bir dahaki görüşmemizde hayatta olmayacak. Birbirimizi anlamaya çalışalım. Sonuçta hepimiz yaşamlarımızı bağımsızlık için feda ettik. Ben de bu mağarada doğmadım, rahat bir yatakta uyumayı, gün ışığında korkusuzca dolaşmayı özlemiyor muyum sanıyorsun?"

"Biliyorum," diye dostça gülümsedi Herio. "Hepimiz sana çok şey borçluyuz. Bizi bir araya getiren ve bir arada tutan sensin. Birlikte aynı rüyayı görmemizi sağlayan... Bu rüyayı gerçeğe dönüştürebileceğini de biliyorum Orsalin. Bugüne kadar sabrettik, biraz daha ederiz."

"Çok beklemeyeceksin," dedi çete lideri, güçlü bir sesle. "Bana güven."

Herio, yanındaki korumasına dışarı çıkmasını işaret etti. Sonra sessizce onu takip etti. İki adam, paltolarını giyip nöbetçinin onlara açtığı kapıdan tünele girdiler. Gözleri sıkıca bağlandıktan sonra, bir çete üyesinin rehberliğinde yürümeye başladılar. Adam, yolu hatırlamaları riski söz konusu oldu-

günda, onları tünellerde epey dolaştırdı, birkaç kez aynı yerlerden geçirdi. Dışarı onlarla birlikte çıktı, ormanda bir saat kadar yürütüp atlarına ulaştırana kadar gözlerini açmalarına izin vermedi. Sonra alelacele yanlarından uzaklaştı. Yeniden aydınlığa kavuştuklarında, Herio ışıktan kamaşan gözlerini ayalarıyla ovuşturdu.

"Ne kadar kısa sürerse sürsün, yerin altında olmaktan nefret ediyorum, Rustok. Sana vasiyetim olsun, öldüğümde beni sakın toprağa gömmeyin. Ateşte yakın, denize atın, ama asla yerin dibine sokmayın."

"Siz benden uzun yaşarsınız efendim," diye sırıttı bıçak ustası Rustok. "Sizde hayatta kalma konusunda özel bir yetenek var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ölümüne düşman iki adamın en iyi dostu olmayı başarıyorsunuz. Hem de aynı anda! İsterseniz ölümün kendisiyle bile dost olabilirsiniz diye düşünüyorum."

Herio güldü. "Hadi çok konuşma da atları getir," diye korumaya emretti. Boşboğazlık edip tehlikeli cümleler kurmasından korkmuştu. Ağaçların arasında onları dinleyen birilerinin saklanıp saklanmadığını bilemezdi. Malikânesine döndüklerinde, asıl planları üzerine rahat rahat konuşabilirlerdi.

"Demek Arterus pes etmek üzereymiş ha?" diye eğlenerek geçirdi içinden. Devasa ordusuna, sınırsız maddi imkânlarına karşın bu baldırı çıplak çetecilere boyun eğecekmiş ha? Şu Orsalin ne kadar da hayalperest bir adamdı. Tabii böyle hayallere kapılmasında ona saraydan yalan yanlış haberler taşıyan adamların da payı vardı. O adamlara az altın yedirmemişti, ama buna değmişti.

Malikânede biraz dinlendikten sonra, fazla gecikmeden sultana yeni bir nezaket ziyaretinde bulunsa iyi olacaktı. Sıra onu teşvik etmeye gelmişti. Delkarlarla Nasralar birbirlerini ne kadar kısa zamanda boğazlarsa, sahipsiz kalacak Nasra

toprakları o kadar çabuk kendisinin olacaktı.

Bir verip on almak böyle bir şey olsa gerekti. Hayatının en iyi alış verişi olacaktı doğrusu.

***

"Ne düşünüyorsun Olein?" diye sordu Derian, sessizce denizi seyreden kadına.

Genç kadın, derin bir iç çekip güzel gözlerini ona çevirdi.

"Döndüğümüz zaman bizi hoş şeylerin beklemediğini..."

"Ne demek istiyorsun?"

Olein, elini kaldırıp siyah taşlı yüzüğünü gösterdi.

"Delkarna'daki ajanlarımdan bazı haberler aldım. Kötü haberler. Nasra çeteleri arka arkaya iki gözcü kampını basmış. Birçok nöbetçiyi ve başaskeri yataklarında boğazlamışlar. Saray'a ait bir madeni de yerle bir etmişler. Askerler misilleme olarak çetelere yardım ettiklerinden şüphelendikleri köyleri ateşe vermişler. Yüzlerce Nasra evlerinden koparılıp daha rahat denetlenebilecekleri köylere sürülmüşler. Gözleri siyahlatılmış Nasraların aranmasına da hızla devam ediliyormuş. Birçok sivilin tutuklandığı veya kaçmaya çalışırken öldürüldüğü söyleniyor. Tabii tüm bunlar öfkeli Nasra gençlerinin çeteye katılmasına neden oluyor."

"Tam bir kaos desene..."

"Evet, maalesef. Şu ara sultanın yanında olup işleri kontrol altına almakta ona yardım edebilmek isterdim. Yanındakilere hiç güvenmiyorum. Ne komutana ne de danışmanlarına."

"Parşomenle döndüğümüzde, bunun için daha fazla gücün olacak. Sözünün ağırlığı artacaktır. Endişe etme."

"Umarım," dedi Olein. Suratında pek umitli bir ifade yoktu. "Umarım bunun için çok geç kalmayız."

Olein ve Derian'ın içinde olduğu Deniz Aslanı, yolda kendisine katılan beş büyük kalyonla birlikte açık denizde olanca süratiyle yol alıyordu. Birkaç saat önce, Kaptan Gura

ve adamlarının geride bıraktığı enkazı görmüşlerdi, bu yaşlı korsanın üç savaş kalyonunu tek bir gemiyle nasıl alt ettiğini kimse anlayamamıştı. Genç de Kılıçbalığı bu çarpışmada oldukça hasar görmüş olmalıydı, adamlarının da bir kısmını kaybettiği kesindi. Eğer ona yetişebilirlerse, altı gemilik donanmaları karşısında bu kez hiç şansı olmayacaktı.

Olein bunları düşünürken, Derian birden ortadan kayboldu. Çok geçmeden, elinde buz gibi torn birasıyla dolu bir bardakla geri döndü. Bardağı genç kadına uzattı.

"Saatlerdir güneşin altında oturuyorsun. Dilin damağın kurumuştur. Biraz serinlik iyi gelir, kafanı rahatlatır."

"Nereden buldun onu?"

"Güvertede askerlere dağıttıklarını gördüm. Fıçısı efsunlanmış buz kütlelerinin arasında yatıyordu, o buzlar aylarca erimiyor, keşke sihri hep böyle keyifli işler için kullanabilsek!"

"Kendine almadın mı?"

"Maalesef sonuna yetiştim. Sorun değil, ben iyiyim."

Olein gülümsedi. Bardağı alıp biradan biraz içti. İkinci yudumdan sonra genç adama uzattı.

"Kalanı sen iç. Halimi düşündüğün için teşekkür ederim. Beni hep kendinden fazla düşünüyorsun, tanıştığımız günden beri. Bu beni şaşırtıyor."

Derian biradan tadıp gülümsedi. Dudağına yayılan donma hissi hoşuna gitti.

"Bunun farkında olmana sevindim. Seni gerçekten önemsiyorum."

"Bu pek alışık olduğum bir şey değil... Birinin benimle ilgilenmesi yani. İnsanlar genelde benden korkarlar, yakınlaşmak istemezler. Tehlikeli olduğumu düşünürler. Haksız olduklarını söyleyemem."

"Tehlikelisin," dedi Derian. Gözlerini genç kadının gözlerine dikti. "Bunun gayet iyi farkındayım. Ama sana yakın

olmak beni mutlu ediyor, tehlikeyi göze alacak kadar."

Olein içinde bir sıcaklık hissetti. Uzun zamandır özlediği bir şeydi bu. Elini uzatıp genç adamın yanağını hafifçe okşadı, parmaklarını çenesinde gezdirdi. Sonra suratında anlamlı bir gülümsemeyle sessizce kalkıp oradan uzaklaştı. Derian, kadının parmaklarının teninde bıraktığı his kaybolana kadar, başka bir şey düşünemeden orada öylece oturdu. Kendisini ödül kazanmış gibi hissediyordu. Ardından gözleri önünde uzanıp giden uçsuz bucaksız maviliğe odaklandı. Nereye gidiyoruz diye sordu kendi kendine. Bu konuda hiçbir fikri yoktu, Olein ser verip sır vermemişti. Delkarna'daki ajanlarının Kaptan Gura'nın rotası hakkında bazı ipuçları ilettiğini söylemişti, o kadar. Şimdi tamamen onun gösterdiği yolda ilerliyorlardı ve yolun sonunda kendilerini neyin beklediğini Olein ile tanrılardan başka bilen yoktu. O kadına âşık olduğunu, onunla olmak istediğini en azından kendine itiraf edebilirdi. Ama ona güveniyor muydu? Bunun cevabını vermek kolay değildi.

Gene de Kaptan Gura'yı yakalamak konusunda gemideki herkes kadar hırslı olduğunu söyleyebilirdi. Korsanların geride bıraktığı enkazların arasından geçerken, denizden topladıkları ölü askerlerin genç yüzleri içinde derin yaralar açmıştı. Bazıları henüz yirmili yaşların başındaydı, hiçbir şey yaşayamadan bu dünyadan göçüp gitmişlerdi. Onların başlatmadığı bir savaştı bu, çocuklar sadece görevlerini yapıyorlardı. Hepsinin Delkarna'da onları bekleyen aileleri, sevdikleri, dostları olmalıydı. Katıldığı bir cenaze ayinini hatırladı, askerin ağlamaktan kendinden geçen annesini, üzerindeki kıyafetleri parçalayıp tırnaklarıyla kollarında yaralar açan karısını ve bitmek bilmeyen feryatları... Köydekilerin ofkeli ve çaresiz suratlarını... Nedense hemen sonra aklına Karuo'nun limanda alevler içinde bıraktığı silahsız Nasralar geldi. Onların da anneleri, sevdikleri, dostları vardı mutlaka. Arkalarından ağlayacak insanlar... Bir an için kafası karıştı, kendisini karanlıkta

kaybolmuş gibi hissetti. Neyin doğru neyin yanlış olduğu birbirine girdi. Ardından tüm bu yorucu düşüncelerden kaçmak için görevine ve sorumluluklarına odaklandı. Tüm çocukluğu boyunca efsun okullarında haykırarak okuduğu yeminde söylendiği gibi, sultanlık ve görev her şeyden önce gelirdi:

Etim ve kanım Sultanlık'tır, Sultanlık benim!

Günü gelince uğrunda sevinçle öleceğim!

Görev doğrudan ve yanlıştan önemliydi, zaten doğru ve yanlış neydi ki, birine göre doğru olan diğerinin gözünde yanlışa dönüşüyordu. Kafasındaki karmaşadan ancak bu inanca sımsıkı tutunarak kurtulabilirdi.

Ona verilen görevi yerine getirecekti. Yapması gerekeni biliyordu ve bu çok rahatlatıcıydı.

Ne pahasına olursa olsun...

3

"Biraz dahaaa verrrseneee."

Zorgo, elindeki tavuktan büyük bir parça kopardı, önünde kıvrılıp duran yılanbaşa doğru fırlattı. Yılanbaş eti havada kapıp bir lokmada mideye indirdi. Çatal dilini çıkarıp keyifle tısladı.

"İkinizin ayrı ayrı beslendiğini bilmiyordum," dedi Eymar, onları şaşkınlık içinde seyrederken.

"Bazı parçalarımız ortak çalışır, bazıları çalışmaz," dedi Zorgo. Sonra alaycı bir tonlamayla ekledi. "Hem hakkımızda ne biliyorsun ki zaten?"

Genç kız gülümsedi.

"Tarih kitaplarında yazdığı kadarını! Huysuzluk etme Zorgo. Sadece sohbet etmeye çalışıyorum. Bana öfkeli canavar numarası da yapma, yemezler. Askerlere karşı gemideki silahsız insanları nasıl koruduğunu gözlerimle gördüm. Bir ara merakıma yenik düşüp güverteye çıktım. Yanında savaşan

biri tehlikeye düştüğünde kendi canını hiçe sayıp ona yardıma koşuyordun. Şimdi aşağıda herkes cesaretin ve iyiliğin hakkında hayranlıkla konuşuyor. Senden korkmaya devam edenler bile... Kendi ülkende bir kahraman olmalısın."

"Neden benimle arkadaş olmaya çalışıyorsun?" diye homurdandı Zorgo. "Gidip senin gibi insanlarla vakit geçir, rahat bırak beni. Daha iyi tanıyıp ne yapacaksın?"

"Huysuzlukkk etmeee, tısss," diye sırıttı yılanbaş, kızı taklit ederek. Eymar'a göz kırptı. "İyi kızzz o, iyi kızzz."

"Kapa çeneni Ordos," diye kaşlarını çattı harnan. "Yoksa tavuğunu kendin yolmak zorunda kalırsın."

Yılanbaş, tavuk yolacak elleri olmadığını hatırlayıp yüzünü buruşturdu. Harnana kötü kötü bakıp sırtının arkasına kıvrıldı.

Senin gibi insanlar... diye düşündü Eymar. Yaşadıklarından sonra bu cümle ona tuhaf gelmişti. Bakışlarına belirgin bir hüzün sindi. Harnan bunu fark edince ona fazla sert davrandığını düşünüp kendine kızdı. Bu ufaklığın olan bitenlerde ne suçu vardı ki?

"Gemide benim gibi başka biri yok," dedi kız alçak sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gemidekiler... Hepsi oldukları kişiden memnun, doğduklarından beri kim olduklarını biliyorlar. Ben bir Delkar olarak büyüdüm. Bir Nasra olduğumu bu gemiye ayak bastıktan sonra öğrendim. Çocukluğum onların ne kadar kötü ve benim gibilerden farklı olduğunu dinleyerek geçti. Nasraların atalarının atalarıma yaptıkları zulümleri okullarda ders olarak okudum. Şimdi onlardan biri olmayı kabullenmem gerekiyor, kendimi bir Nasra gibi hissetmem, ama bunu yapamıyorum. Yani bazen, onlarla birlikte eğlenirken ya da yaralılarını, hastalarını tedavi etmeye çalışırken, acı ile ellerimi tuttuklarında, kendimi onlardan farksız hissediyorum. Hepimiz aynı şekilde kırılganız, canımız yandığında, korktuğumuzda, aynı tepki-

leri veriyoruz. Ama kendimle baş başa kaldığımda köyümü özlüyorum, arkadaşlarımı, komşularımı, Delkar âdetlerini... Öyle zamanlarda kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki anlatamam. Sen bile bana onlardan yakın geliyorsun."

Harnan derin bir soluk aldı. Kızdan duydukları onu şaşırtmıştı, bir süre ne diyeceğini bilemedi. Sonra hafifçe gülümsedi.

"Birbirimize bu kadar benzediğimizi bilmiyordum. Ben de siz insanların yanında kendimi böyle hissediyorum. Benim çocukluğumsa siz insanların halkıma yaptıkları katliamları, bizi yaşadığımız yerlerden sürmenizi dinleyerek geçti. Tabii sen bu olaylar olduğunda hayatta bile değildin, ben de değildim aslında. Ama sizden birine baktığımda bunları düşünmeden edemiyorum. Gemidekilerin bu olaylarda bir suçu olmadığını bilsem de, kendimi burada rahat hissedemiyorum."

"Bizden nefret ediyor olmalısın."

"İnsanlara karşı duyduğum öfke içime öyle işlemiş ki, bunu silmek zaman alacak. Biz harnanlar çocuklarımıza sürekli bu acılı öyküleri anlatarak belki de iyi bir iş yapmıyoruz, bilemiyorum. İnsanlara karşı kendilerini kollamaları için yapıyoruz bunu, ama nefreti de canlı tutmuş oluyoruz. Bildiğim o ki, Melkara'ya bir söz verdim. Sizleri ülkeme ulaştıracağım, orada kabul görmenizi de sağlayacağım. Bunun için önce sizi kendim kabullenmek zorundayım."

"Orası nasıl bir yer? Yani gittiğimiz yer, senin ülken?"

Harnan, evini hayal edince bir an kendisini mutlu hissetti. Yüzüne bir neşe yayıldı.

"Biz oraya Harnanik deriz. Harnanların kutsal evi demektir. Çok güzeldir, güzel olması için az uğraşmadık. Biz renkli şeyleri severiz, her yer yemyeşil bahçelerle ve suslu havuzlarla doludur. Bahçelerimizde yüzlerce renkte çiçekler açar. Orada nar kuşları yoktur, bu yüzden geceleri ışık gereken yerlerde büyük meşaleler yakarız. Evlerimizi zeytinyağı dolu

kandillerle aydınlatırız. Ve elbette her yerde upuzun kuleler vardır, bütün tarihimiz boyunca şehirlerimiz hep uzun kuleleri ile nam salmış."

"Bizi orada gerçekten hoş karşılayacaklar mı?"

"Harnanlar Melkara'ya minnet borçlu. O bizleri tumden yok olmaktan kurtardı. Gemide halkımın saygı duyacağı başka şamanlar da var. Şamanlar ve insanlar bizim için iyi ayrı ırk gibidir, insanlara duyduğumuz öfke onlara asla yönelmez. Ben orada epey tanınan bir kaptandım, mecliste dostlarım var, sözümü dinlerler. Halkın içinde eski nefreti yaşatanlar az değil, benim ailemdeki yaşlılar gibi, çocuklarını bu nefretle büyütenler... Onlar eminim gelişinizden mutlu olmayacaklar. Şehirde kalmanıza karşı çıkacaklar, belki sizi dışlayacaklar, ama çoğunluk zaman geçtikçe size alışacaktır. Harnanlar eskiden savaşçı bir milletmiş, insanlarla birlikte yaşarlarken, belki de sizin hırslarınız onlara da bulaşmıştı, bilemiyorum, ama yeni ülkemizi kurduktan beridir, çocuklarımızı öyle yetiştirmiyoruz. Irkımızı neredeyse tümden yok olmaya götüren hatalar tekrarlanmasın istiyoruz. Savaşçılarımız hâlâ eskisi gibi sağlam adamlardır, kimseye pabuç bırakmazlar, ama sıradan halk sakinlik ve huzur ister, bunu bozmayacağınıza inanırlarsa orada güvende olacağınızı umuyorum. Belki sizi sevmezler, varlığınızdan huzursuz olurlar, ama size kötülük etmezler."

"Orada yalnız mı yaşıyordun? Seni bekleyen bir ailen var mı?"

"Bir zamanlar evliydim. Ama karım doğum yaparken oldu, çocuğu da kurtaramadık. Bir daha evlenmedim, aynı acıları yaşamaktan korktum, o yüzden evet, yalnızdım. Zaten bir kaptan için en iyisi bu, geride seni merak eden birileri varken sonu belli olmayan yolculuklara çıkmak zor."

"Bunun için üzüldüm," dedi kız, keşke bu konuyu hiç açmasaydım diye düşündü.

"Üzülme, çok zaman geçti üstünden. Ben unuttum bile, bir acısı kalmadı."

"Yalancıı," diye ıslıdı yılanbaş, kendini tutamayıp. "Unutmuşşş muşşş!" Zorgo kendisine ters ters bakınca yine sırtının arkasına sindi.

Harnan, elindeki tavuktan bir parça kopardı, kıza uzattı.

"Al bunu. Kardeşine götür. Çocuklar aç kalınca çok huysuz olurlar. En azından harnan ve insan çocukları birbirine çok benziyor."

Eymar güldü. Et parçasını alıp ayağa kalktı. Natensi'nin kaldığı kamaraya doğru yürümeye başladı. Bu küçük sohbet içindeki yalnızlık duygusunu azaltmıştı, gemide yabancılık çeken tek kişi olmadığını bilmek güzeldi.

Zorgo uzaklaşan kızın arkasından bakarken derin bir iç çekti.

"Zorgooo bir insandannn, tısss, hoşlandıı!"

"Evet Ordos," dedi Zorgo, yılanbaşın pullu derisini okşadı. "Dediğin gibi, o iyi bir kız."

Kaplan Adası

1

Günler günleri kovaladı, Kılıçbalığı dalgalarla boğuşarak açık denizde haftalarca yol aldı. Bazı günler, Kaptan Gura takip ediliyorlarmış gibi bir hisle dürbününe sarılıyor, etrafı kaygıyla kolaçan ediyordu. Ama görünürde hiç Sultanlık kalyonu yoktu, bu yüzden bu kuruntuları hayatı boyunca onlardan kaçmak ve saklanmak zorunda kalmış olmasına yoruyordu. Gemide ilk günler herkes tedirgindi, zaman geçip huzurlarını bozacak bir olay yaşanmayınca, yavaş yavaş hepsi rahatlamaya başladı. İnsanlar aralarında bir harnan olmasına alışıyor, Zorgo Eymar sayesinde yeni arkadaşlar ediniyordu. Bazen kendisini etrafı genç yaşlı Nasralarla çevrilmiş, onlara harnan ülkesini keyifle anlatırken buluyor, ırkdaşlarının onu böyle görseler ne çok şaşıracaklarını düşünüp içten içe gülüyordu. Eymar ve Natensi hallerinden memnundular. Kısa zamanda geniş bir çevre edinmişlerdi, iyileşen yaralılar zor zamanlarında hep yanlarında gördükleri genç kıza ve kardeşine derin bir minnet besliyor, onları hoş tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Eymar kendisine yönelen bembeyaz gözleri eskisi kadar rahatsız edici bulmuyor, bilakis bu insanlardan hoşlanmaya başladığını hissediyordu. Darok ve Kaye, yıllardır ilk defa birlikte bu kadar uzun vakit geçirmişlerdi, kaybettikleri zamanı telafi etmek için mümkün olduğunca birbirlerinden ayrılmıyorlardı. İki kardeşi tek kaygılandıran, henüz Melkara'nın herhangi bir iyileşme emaresi göstermemiş

olmasıydı. Ama neyse ki yaşlı adamın daha kötüye gittiğini gösteren bir işaret de yoktu. Onun kimseyle kıyaslanamayacak sağlamlıkta iradesinin er geç ruhuna sahip çıkacağına ve aralarına geri döneceğine inanıyorlardı. Birkaç kez güçlü sayılabilecek fırtınalara yakalandılar, bu riskli günleri direklerde çalışan bir gemicinin denize düşmesi dışında kayıpsız atlattılar. Adam tanrılara verilen bir kurban olmuştu sanki. Sular yeniden sakinleşti, Kılıçbalığı yolculuğuna kaldığı yerden devam etti.

Bir ay kadar sonra, erzakları iyice azalmış ve Kaptan Gura yavaş yavaş endişeye kapılmaya başlamışken, geminin burnundaki nöbetçinin heyecanla borusunu çalmasıyla herkes o yöne koştu. Kaye ilk varanlardan biriydi, bir hamlede parmaklıkların üstüne çıktı ve adamın işaret ettiği yere baktı. Karşılarında büyük bir ada vardı ve kıyıda metrelerce yükseklikte iki kaplan heykeli mağrurca dikilmiş, ziyaretçilerini bekliyordu.

Darok, Kaye'nin yanına gelip beline mutlulukla sarıldı.

"Şanslı günümüz güzelim!"

"Ama nasıl olur? Zorgo'nun bahsettiği şu Yüzen Şehir'e benzeyen bir şey görmemiştik. Ada birdenbire karşımıza çıktı!"

"Evet, sanırım biraz rotadan saptık. Adaya diğer taraftan yaklaşmış olmalıyız. Fakat aynı yer olduğu kesin, şu heykellere baksana! Bir benzeri daha olabilir mi! Çok güzel görünüyorlar, burada her kim yaşıyorsa sanattan anlıyor."

"Belki eski savaşlarda Delkarna'dan kaçan birilerdir. Belki onlar da harnanlar gibi kendilerine yeni bir şehir kurmuşlardır."

"Olabilir. Ama olmayabilir de... Belki de bizi tamamen yabancı görecek insanlarla karşılacağız. Bu yüzden dikkatli olmakta fayda var canım. Tabii adada hâlâ yaşayan birileri varsa. Bu heykeller ne zamandır burada bilmiyoruz."

"Öyleyse gidip öğrenelim," diye güldü Kaye. Yeniden karaya ayak basacak olmak onu heyecanlandırmıştı. "Ayaklarımın altındaki zeminin sürekli sallanmasından bıktım, ben önden gidiyorum."

Günlerdir aradıkları adayı bulmuş olmak gemideki herkeste coşku yaratmıştı. Silahlar ve birkaç gün yetecek erzak çabucak kayıklara yüklendi. Kaptan Gura, keşif birliği için adamları arasından en uygun kişileri seçti. Kaye, tam da söylediği gibi kayıklardan ilkine teklifsizce atladı. Darok, diğerinde kendine bir yer bulup onları denize indirmeleri için güvertedekilere işaret etti.

"Sen gitmiyor musun?" diye sordu Eymar, yanında duran Zorgo'ya. Bacağına sarılmış Natensi'nin kıvırcık saçlarını kaygıyla okşadı. Bu gizemli yerde Darok'un yanında olamama düşüncesi hoşuna gitmiyordu, ama gidebilseydi bile ona sadece ayak bağı olacağını biliyordu.

"Hayır küçük, ben burada kalacağım," dedi Zorgo. "Harnan ülkesine varana kadar kendimi kollamalıyım. Orada sizler adına meclisle konuşmam gerekecek. Gitmek istesem de kaptan beni bırakmaz. Mecbur kalmadıkça beni riske atamaz."

"Şu kaplan heykelleri..." diye mırıldandı genç kız, düşünceli bir ifadeyle.

"Evet? Ne olmuş?"

"Biraz öfkeli görünüyorlar, öyle değil mi?"

Zorgo, kızın bu yorumundan sonra kaplanların çatık kaşlarına daha bir dikkatle baktı. Sanki kıyıya sadece bir süs olarak değil, aynı zamanda bir uyarı olarak konulmuşlardı. Kızın haklı olduğunu düşündü, ama onu daha da kaygılandırmak istemedi.

"Yok canım, daha neler," dedi kendini zorlayarak. "Hiç şirin bakan bir kaplan gördün mü sen?" Cevap vermek istemeyeceği yeni bir soruya muhatap olmamak için arkasına dönüp oradan uzaklaştı.

Kayıklara ilk binen Kaye olduğu gibi toprağa ilk ayak basan da o oldu. Henüz kıyıya yirmi metre kala, genç kadın daha fazla dayanamayıp kendisini serin sulara bıraktı. Korsanların alkışları arasında önce birkaç kulaç atıp sonra da suyun içinde yürüyerek sahile ulaştı. Üstünden sular damlarken kollarını iki yana açtı ve özlediği ağaçlara onları kucaklamak istermiş gibi baktı. Diğerleri kayıkları kıyıya çekmekle uğraşırlarken, o görkemli kaplan heykellerinin yanına varmıştı bile.

Birkaç dakika sonra Darok da ona katıldı.

"Ormanda birbirimizden çok ayrılmayalım," dedi genç adam, ağaçları dikkatle gözleyerek. "Derinlerde bataklıklar ya da başka kötü sürprizler olabilir. Gura'nın adamları açık denizde çok deneyimli, ama karada ne kadar becerikliler, bilmiyorum."

"Merak etme, yanından uzaklaşmam," diye güldü Kaye. Ağabeyinin korsanlardan çok onun için endişelendiğine adı gibi emindi.

"Heykeller çok eski görünüyorlar, sence yapanlar hâlâ burada mıdır?"

"Eğer öyleyse umalım dost canlısı olsunlar. Sonuçta davetsiz geldik."

Tüm adamlar toplandıktan sonra, Darok bir çubuğa takılmış nar kuşu kafesinin kapağını açtı, kuştan yayılan parlak ışık ona bakanların gözlerini kamaştırdı. İki adamın daha elinde aynı kafesli çubuklardan vardı. Üçlü sıra halinde dizilip kılıçlarını çektiler, karanlık kuytularında onlardan ne sakladığını merak ettikleri ormana doğru sessizce ilerlediler.

Uzun bir yürüyüşten sonra, Kaye içinde dolaştıkları yerin Delkarna'daki herhangi bir ormandan farkı olmadığını düşünmeye başlamıştı. Bir medeniyet kalıntısına ya da bir zamanlar burada birilerinin yaşadığına dair bir emareye rastlamamışlardı. Kıyıdaki heykelleri dikenler her kimse, çoktan toprağa karışmış veya adayı terk etmiş olmalıydılar. Işın can

sıkıcı tarafı, avlayacak bir hayvan, temiz bir su kaynağı da görünmüyordu. Yemeyi hayal bile edemeyecekleri, büyük solucanları andıran birkaç sürüngen dışında herhangi bir canlıya rastlamamışlardı. Orman ilk başta onlara ne kadar tanıdık gelmiş olsa da, derinlere yürüdükçe manzara yabancılaşıyor, etraflarında daha önce benzerini görmedikleri kırmızı dikenli uzun ince ağaçlar yükseliyordu. Dallarında meyve denebilecek hiçbir şey yoktu. Gemiye erzak bulamadan dönme ihtimali, önlerindeki uzun yol düşünülürse oldukça tedirgin ediciydi.

Adımlarını hızlandırıp Darok'un yanına geldi. Genç adamın sessizliğine ve suratındaki ifadeye bakılırsa, o da benzer kaygılar içindeydi.

"Adamlar yoruldu, biraz mola versek mi?" diye sordu Kaye.

Darok bu öneriyi kabul etmek üzere ağzını açmıştı ki, en öndeki korsanların haykırışıyla olduğu yerde dondu kaldı.

"Dikkat edin! Dikkat edin!"

Adamlar panik halinde yukarıyı işaret ediyorlardı. Genç şaman, ağaçların tepesinden üzerlerine düşmekte olan ağı gördüğünde, altından kaçmaları için çok geçti. Uçlarında demir ağırlıklar olan ağ, hepsini kuşatacak kadar genişti. Birkaç saniye sonra tüm keşif grubu, kalın ipleri yapış yapış bir zamka bulanmış ağın altında hapis kalmıştı.

Korsanlar öfkeli çığlıklarla ağı kesmeye çalışırlarken, Kaye ve Darok birbirlerine baktılar. Birer arıya dönüşüp ağdan kurtulmaları hiç zor olmazdı, ama ağaçların arasından çıkmaya başlayan davetsiz misafirlerini fark ettikleri için bunu yapmakta tereddüt ettiler. Birkaç saniye içinde etrafları devasa kaplanlara binmiş maymun benzeri yaratıklarla çevrilmişti. Maymun adamlar ellerindeki sapanları tehditkâr tavırlarla onlara doğrultmuşlardı.

Korsanlardan biri, ağın arasından uzattığı ok tabancasıyla

kaplan binicilerine bir ok gönderdi. Kısa kuyruklu ok maymun adamın omzunu sıyırıp geçti, karşılık olarak aynı anda onlarca sapandan dikenli kozalaklar fırladı. Dikenler pek büyük değildi, ama korsan üstüne saplanan iki kozalaktan sonra yere düşüp titremeye, ağzından kanlı köpükler saçmaya başladı. Ağın altındaki herkes bu garip kozalakların dikenlerinde ölümcül bir zehir taşıdığını anlamıştı. Kaplanlardan birkaçı ürkütücü ifadelerle kükrediler, kocaman sivri pençelerini aşağa doğru salladılar. Kimse kaplan binicilerine yeni bir ok göndermeye cesaret edemedi, Kaye de Darok'a usulca seslendi.

"Lütfen sakin ol. Acele bir şey yapma."

Genç şaman hafifçe başını salladı. Neyle karşı karşıya olduklarını anlamadan harekete geçmeye niyeti yoktu.

Kaplan binicilerinden biri, diğerlerinden öne çıktı. Elindeki sapanı indirdi, bakışları ağın altından onu dikkatle gözleyen insanların üzerinde dolaştı. Sonra gözleri Kaye'nin gözleriyle buluştu. Genç kadının aklında aniden bir görüntü peydahlandı. Hayal gibiydi, ama kendi kurmadığı bir hayaldi bu. Ormanın derinliklerine doğru dostlarıyla birlikte yürüyordu. Etraflarında kaplan binicileri vardı. Elleri bağlı değildi, ama silahlarını bu maymunvari adamlara teslim etmişlerdi. İleride ateşlerin etrafına kurulmuş büyük çadırlar görünüyordu.

"Tanrılar aşkına..." diye geçirdi içinden. "Bu görüntüleri aklıma o yaratık gönderiyor!"

Daha önce zihinden zihine konuşabilen yaratıklar hakkında efsaneler dinlemişti, ama ilk defa böyle bir şeye bizzat tanık oluyordu. Maymun adam, dillerini bilmediğini tahmin ederek zihnine herhangi bir cümle yerine, onlardan istediğini anlatan bu görüntüleri iletiyor olmalıydı.

"Herkes silahlarını bıraksın," dedi otoriter bir sesle. Gözlerini kaplan binicisinden ayırmadı. "Silahları bırakın ve yavaş yavaş ağdan dışarı çıkın. Bize zarar vermeyecekler. Yalnızca onları takip etmemizi istiyorlar."

"Bunu nereden anladın?" diye sordu Darok şaşkınlık içinde.

Genç kadın ona baktı ve kendinden emin bir ifadeyle, "Bana güven," dedi. "Ne yaptığımı biliyorum."

Korsanlar, Kaye'nin sözünü dinlemekte tereddüt etmediler. Zaten başka ne yapabileceklerine dair bir fikirleri yoktu. Devasa kaplanların sivri pençeleri, maymun adamların zehirli kozalakları, onları çoktan pes ettirmişti. Hepsi silahlarını bıraktıktan sonra, kaplan binicilerinin yavaş yavaş sapanları indirdiklerini fark ettiler. Ağın altından çıktılar, etraflarını saran ürkütücü hayvanların eşliğinde ormanın derinliklerine doğru korkuyla ilerlemeye başladılar.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Darok, yanında yürüyen kardeşine.

"Şu yaratıklardan biri. Grubun en önünde gideni. Benimle aklımdan konuştu Darok. Bana bizden ne istediğini gösterdi. Uyanıkken görülen bir rüya gibiydi. Bize zarar vermek istediklerini zannetmiyorum, isteseler bunu çoktan yaparlardı. Sanırım bizi köylerine götürüyorlar."

"Kaplanlara binen yaratıklardan bahsediyoruz! Onlara güvenebileceğimizden emin misin? Bizi binek hayvanlarına yem yapmak için ağıla tıkmasınlar?"

"Bunu bilemem, onlara güvendiğim falan da yok. Ama en azından bunlar iletişim kurabileceğimiz bilinçli, gelişmiş yaratıklar. Kaplanları evcilleştirebilecek kadar gelişmiş! Daha önce bu tür hayvanlara binen birilerini gördün mü? Kahrolası adada erzak bulmak için onlara ihtiyacımız var. Şansımızı denemek zorundayız. Hem başka ne öneriyorsun ki?"

Darok herhangi bir önerisi olmadığı için sustu. Bir ayıya dönüşseler bile çevrelerini saran onlarca dev kaplana karşı hiç şansları olmazdı.

Büyük çadırlardan oluşan köye ulaştıklarında, onları maymun adamlardan ve kaplanlardan oluşan bir kalabalık kar-

şıladı. Çadırların arasında ateşler yanıyordu. Onları getiren kaplan binicileri, birer birer yere atlayıp bir köşede toplandılar. Darok ve Kaye, ileride çitlerle çevrilmiş alanı görünce, maymun adamların kaplanları buraya sokacaklarını düşündüler. O sırada, gözlerine inanamadıkları bir şey oldu. Maymun adamlar, tek sıra halinde o alana yürüdüler, çiti açtılar, içeri girdiler ve çiti arkalarından kapayıp yerde kümelendiler.

"Tanrılar aşkına!" diye inledi Darok, "Burada neler oluyor?"

Kaye'nin zihninde yeni görüntüler akmaya başladı. İleriye bakınca, gözlerini onun gözlerine dikmiş iri bir kaplan gördü. Hayalinde beliren sahnelerde, kaplanlar maymun adamları ormandan bir bir topluyor, köylerine getiriyordu. Onlara ateş yakmasını, silah yapmasını, avlanmayı, en son olarak üzerlerinde düşmeden durmayı öğretiyorlardı. Adaya gelen korsan görünümlü insanlarla savaşırlarken, maymun adamlar kaplanların üstünde onlarla birlikte köylerini savunuyordu.

"Bu yaratıklar kaplanları binek olarak evcilleştirmemiş Darok," dedi hayranlık ve hayret içinde. "Kaplanlar onları binici olarak eğitmiş!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz şu sivri diş ile sohbeti ilerlettik! Az önce zihnime pek çok görüntü gönderdi. Maymun adamları nasıl evcilleştirdiklerini seyrettim. Onlarla da zihinlerinden konuşuyorlar. Onları bu şekilde yönlendiriyorlar. Bu kaplanlar, ya da her neyseler, gerçekten çok zeki yaratıklar. Yabancılar geldiğinde özellikle binek hayvanı numarası yapıyorlar, çünkü savaşta düşmanların öncelikle bineğe değil biniciye saldırdığını keşfetmişler."

Darok, ağın altında geçirdikleri saniyeleri düşündü. O bahtsız korsan da gerçekten okunu kaplana değil, kaplanın üstündeki maymun adama göndermişti.

Bu düşünceyi sindirmeye çalışırken, gözleri etrafta gezin-

dı. Maymun adamlar köyde oradan oraya koşturuyor, odun kesiyor, ateşleri körüklüyor, bir kısmı bir köşede yeni bir kaplan heykeli üstünde çalışıyordu. Hallerinden memnun kölelere benziyorlardı. Biraz ileride koyunlarla dolu bir ağıl gördü, ormanda hiç hayvan görmedikleri halde kaplanların böylesine besili görünmesi bundandı demek. Ağılın yanında bir su kuyusu olduğunu fark edince, dudaklarının nasıl da kuruduğunu hissetti. Şamanların ve korsanların etrafını saran sürü aniden dalgalandı ve iki yana açıldı. Oluşan geçitten diğerlerinden daha iri ve gösterişli bir kaplan yaklaştı. Tam Darok ve Kaye'nin önünde durdu. Sanki onların diğer insanlardan akıllı olduklarını, onlarla daha rahat iletişim kurabileceğini sezmişti. İki şamanın zihinlerinde, bu kez aynı anda aynı görüntüler akmaya başladı.

Yavru bir kaplan gördüler. Oldukça sevimliydi, merak içinde ağaçların arasında koşturuyor, pençesiyle yerdeki taşları itekliyordu. Yavru kaplan, dolaşırken bir mağara ağzının önüne geliyordu. Oldukça küçük bir geçitti bu, karanlıktı, mağaranın içinde ne olduğu belli değildi. Yavru, bir süre geçidin önünde dolaştıktan sonra merakına yenik düşüp içeri giriyordu. Gece oluyor, gün doğuyor, sonra yine gece oluyordu. İzlerini takip eden kaplanlar mağarayı buluyor, ama geçitten içeri giremeyecek kadar iri olduklarından çaresiz kalıyorlardı. İçeri maymun adamları gönderiyorlardı, ama hiçbiri geri gelmiyordu. Geçitten adamların acı dolu çığlıkları dışında bir ses duyulmuyordu. Sonunda adamlardan biri koşarak dışarı çıkıyordu, üstü başı kan içindeydi, her yanı kesilmiş ya da delinmişti. Yüzünde tarifi zor bir korkuyla kaplanlara doğru yürüyor, dizlerinin üstüne düşüyor, can veriyordu.

Sonra zihinlerindeki görüntü değişti. Kaye tek başına mağaranın önünde gördü. Kaplanlar tarafından etrafı sarılmıştı. Kılıcını çekerek, iki buklüm bir halde geçitten içeri giriyordu. Bir süre sonra, kucağında yavru kaplanla birlikte

aydınlığa çıkıyordu. İlk görüntünün yaşanmış bir olayı, ikincisinin ise kaplanların onlardan beklentisini tasvir ettiğini anlamakta zorlanmadılar.

Darok suratını astı. "Kölelerinin başaramadığı bir şeyi senin yapabileceğini nereden çıkarıyorlar?" diye homurdandı.

"Bileğimdeki dövmeden," diye tahminini söyledi Kaye. "Benimle ilk konuşan kaplan, daha önce adaya gelen kâşiflerle yaptıkları savaşlardan sahneler izlettirmişti. Aralarında aynı dövmeyi taşıyan Narenatlı kiralık kılıçlar olduğunu fark etmiştim. Benim de onlar gibi silahşör olduğumu düşünüyorlar. Yanıldıklarını söyleyebilir misin?"

"Seni oraya yalnız göndermem!" diye sesini yükseltti Darok. "Kim bilir içeride nasıl bir iblis var!"

Kaplanlar genç adamın ses tonundan hoşlanmamışlardı, en yakındakiler birden kükremeye başladılar. Sesleri insanın içine dehşet saçıyordu, zorlu hayatlarında nice badire atlatmış korsanlar küçük çocuklar gibi birbirlerine sokuldular. Kaye, dev hayvanları sakinleştirmek için ellerini kaldırdı ve gülümsedi. Kaplanın aklına gönderdiği sahneyi aynen hayal etti, kucağında yavruyla birlikte mağaradan dışarı çıkıyordu. Onu götürüp sürünün başına sağ salim teslim ediyordu. Sonra yeni bir hayal kurmaya başladı. Bu kez zihninde kendisini ağzı açık, su dolu bir fıçı taşırken canlandırdı. Yürürken etrafa damlalar saçılıyordu. Yanlarındaki adamlar koyunlarla ve fıçılarla dolu el arabaları çekiyorlardı. Denizde onları bekleyen gemiyi olabildiğince gerçek hayal etmeye çalıştı. Birden hayaline yeni bir sahne katıldı, bunu kendi düşlememişti, kaplan zihnindeki görüntüleri seyretmiş ve karşılık olarak bir yanıt yollamış olmalıydı. Bu görüntüde maymun adamlar da et ve su taşıyarak gemiye kadar onlara eşlik ediyordu.

"Benden istediklerini yapacağım," dedi kararlı bir ifadeyle.

"Buna izin veremem," diye dişlerini sıktı Darok.

"Bir şey yapmak için ne zaman iznini istedim? Bunu yap-

mak zorundayım Darok. Karşılığında bize erzak ve su verebileceklerini söylediler. O yavru onlar için gerçekten önemli olmalı, sanırım sürü başının yavrusu ya da öyle bir şey. Hem sanırım hayatta kalmamızı bu duruma borçluyuz, onlara bir faydamız dokunmayacağını düşünürlerse, bizi dostça misafir edeceklerini zannetmiyorum. Daha önce adalarına gelen insanlar yüzünden başları epey ağrımış."

"O zaman bırak ben de seninle geleyim. O mağarada her ne varsa birlikte göğüsleyelim."

"Geçidin ne kadar küçük olduğunu gördün. İçerisi de muhtemelen aynı şekilde dardır, orada büyük bir hayvana dönüşemeyiz. Sadece kılıçların konuşacağı bir yerde bana çok yardımın dokunmaz. Bilakis seni kollamak zorunda kalırım. Merak etme Darok, başımın çaresine bakarım."

Darok, genç kadına çaresizlik içinde baktı. Bir an için onu kaybedebileceğini düşündü ve kardeşinin kendisi için ne kadar değerli olduğunu bir kez daha anladı. Uzanıp yanaklarını ellerinin arasına aldı, alnından sevgiyle öptü.

"Dikkatli ol."

Kaye ona yol gösteren kaplanlarla birlikte uzaklaşırken, Darok diğer adamların yaptığı gibi yere oturup seyretmekten başka bir şey yapamadı. Eğer onu bir daha göremezse, bu kaplan sürüsü bir şamanın öfkesinin nelere kadir olduğunu öğrenecekti.

2

"Onu hiç birine işkence ederken seyrettin mi? Bir keresinde buna şahit olmuştum. Adamın derisini elma soyar gibi yüzuyordu. Bunu yaparken öylesine sakin ve duygusuzdu ki ondan ölesiye korkmuştum. Şimdi bana onunla sevişmek ister miydin diye soruyorsun ha? Tanrılar şahidim olsun, o kadına sarılmak yerine bir boa yılanına sarılmayı tercih ederim."

"Hiç hayal gücün yok, Relain," diye güldü asker. Uykulu gözlerini ayasıyla ovuşturup, "Vücuduna hiç yakından bakmadın galiba, mükemmel hatları var," diye dilini şaplattı. "O deri kıyafetlerin altında yumuşacık ve ateş gibi sıcak olduğuna kalıbımı basarım. Kadın kadındır, benim için ruhu var mı yok mu fark etmez, ruhuyla yatmayacağım ya! Onu çıplak hayal etmek şu an içimi fena halde ısıtıyor!"

"O bir kadın değil, bir iblis. Kör bir bıçakla o isyancının kulağını yavaş yavaş keserken ekmek keser gibi rahattı. Herif bunu hak etmişti, o ayrı, bir ticaret konvoyunu basıp arabaları ateşe vermişler, bir sürü silahsız Delkarı, çoluk çocuk demeden katletmişler, ama ne olursa olsun, ben bir insanı öyle rahat doğrayabilen bir kadına yaklaşmam. Şimdi böyle atıp tutman kolay. Onu zindanın loşluğunda, ifadesiz suratı kestiği adamın kanıyla kaplanmış görsen, böyle hayaller kuramazdın. Onun saçlarının kızılı, üstünde kuruyan kanlardan gelir derler."

Relain bir an sustu. Sonra ufka bakarak, "Zincir ajanlarını nasıl eğittiklerini iyi bilirim," diye devam etti. "Çocuk yaşta alırlar seni örgüte, akla gelmedik yöntemlerle ruhunu bedeninden söküp atarlar. Geriye yürüyen bir ölü kalır, hissetmeyen, acıma duymayan, insanlığından soyunmuş bir yaratık... Uzak bir akrabamın oğlu kısa bir süre Zincir'de eğitim gördü, ikinci ayı dolmadan aklını yitirdi garibim, ondan umudu kesip evine geri gönderdiklerinde gözleri bomboş bakıyordu. Onu bir hücrede bir mahkûmla karşılıklı zincire vurmuşlar. Eline bir kırbaç vermişler, adamı onunla dövmesini istemişler. Mahkûma vurmadığı her kırbaç yüzünden onun sırtına bir kırbaç iniyormuş. Sonunda o kadar çok canı yanmış ki bu işkenceden kurtulabilmek için adamı dövе dövе öldürmüş. Tek anlatabildiği anı bu oldu garibin, diğerlerini hatırladığı zaman dili tutuluyordu, sadece ağlayabiliyordu.

Olein Nasralar ailesini katlettikten sonra, küçücük bir çocukken girmiş Zincir'e, bütün hayatı bu örgütün içinde geçmiş. Zincir'in tüm korkunç sınavlarını verip en tepesine kadar yükselmiş. Nasıl birine dönüşmesini bekliyorsun ki?"

Birden arkalarında bir gürültü oldu. Ellerini kılıçlarının kabzasına atıp o yöne baktılar. Karanlığın içinde kimse görünmüyordu, belki sadece gemiye konmuş bir kuştu. Bir süre sessiz kalıp beklediler, birbirlerine itiraf edemeseler de, ikisi de aynı ihtimal yüzünden dehşete kapılmıştı. Olein onun hakkında söylediklerini bir duysa, kafalarını omuzlarından ayırması uzun sürmezdi.

"Değiştir şu konuyu," dedi Relain, yüzünü buruşturup. "Şu lanetli kadından bahsetme artık."

"Sizin köyde şimdi hasat vaktidir, öyle değil mi?" diyerek bu isteğe hemen uydu asker.

"Evet, babam hazırlıklara başlamıştır çoktan. Midemi bulandıran şu denizde olmaktansa orada olabilmeyi çok isterdim!"

"Bir dahakine artık..."

"Umarım öyle olur. Özledim bizimkileri."

İki adamın sesleri birbirine karışarak dalgaların üzerinde dağıldı gitti. Karanlığın içinde bir kadın silüeti, kısa bir süre eli kılıcının kabzasında onları seyrettikten sonra, kendisini bu tür şeylerle uğraşamayacak kadar yorgun hissedip oradan sessizce uzaklaştı.

***

Derian yatağının kenarına oturmuş, lombozdan dışarı dalgın dalgın bakıyordu. Henüz kendisine gelememişti, gece deniz dalgalıydı, gemi epey sallanmış, rahat bir uyku uyuyamamıştı. Kamarası iyi ışık aldığından uzanıp içinde yavru bir nar kuşu olan kafesin kapağını kapadı. Gemide hiç hareket yoktu, demir atmış olmalıydılar, nedenini merak edip vucudunu

kalkmaya zorladı. Yüzüne bir tastan biraz su vurup kabanını giydi, dışarı çıktı.

Koridordan geçip güverteye adım attığında, tam karşısında üç katlı, ahşap bir ev görünce bir an hâlâ uyanmamış olabileceğini düşündü. Denizin ortasında bu nasıl mümkün olabilirdi? Yüzünde serin rüzgarı hissedince bunun bir rüya olmadığına ikna oldu, birkaç adım ilerleyip etrafına bakındı. Gördüğü tek bir evden ibaret değildi, irili ufaklı onlarca evden oluşan bir köy vardı karşısında. Ama herhangi bir kıyı görünmüyordu, evlerin bittiği yerde deniz göz alabildiğince uzanmaya devam ediyordu.

Parmaklıklara yığılmış askerlerin yanına gitti ve şaşırtıcı manzaraya daha yakından baktı. Evlerin hepsi tahtadandı ve büyük sallar üzerine yapılmışlardı. Sallar birbirine değişik boyutlarda köprülerle bağlanmıştı. Büyük sallardan birinde etrafı tahta duvarlarla çevrilmiş, zemini toprakla kaplanmış, kurumuş ağaçların yükseldiği bir bahçe bile vardı. Bunlar nasıl böyle hareketsiz duruyor diye baktığında, bazılarından denize inen kalın zincirler fark etti. Aynı kendi gemileri gibi bu yüzen şehir de buraya demir atmış görünüyordu.

İleride kalabalıktan uzak, tek başına duran Olein'i fark edince ona doğru yürüdü. Yanına gelince gülümseyerek, "Açık deniz sürprizlerle dolu, öyle değil mi?" dedi.

"Evet Derian, görmeyi beklediğim bir manzara değildi bu."

"Hâlâ burada yaşayan var mıdır?"

"Hayır yok. Evlere bakmaları için askerler gönderdim, içleri boşmuş. Birkaç insan iskeleti dışında bir şey bulamadılar. Her şey çürümüş, burada çok uzun zamandır kimse yaşamıyor olmalı."

"Evler oldukça büyük görünüyor. Bu sallar onları nasıl taşıyor, anlamadım."

"Sallarn kütükleri oldukça kalın. Ustelik içleri boşaltılmış, sonradan tahta kapaklarla kapatılmışlar. Yani kütüklerin

içlerinde hava var, bir nevi gemi güvertesine dönüşmüşler."

"Bunun için epey uğraşmış olmalılar. Biri neden bu kadar zahmete girip yüzen bir köy yaratmak ister ki?"

"Belki buna mecbur kalmışlardır. Kim olduklarını öğrenmedikçe sorunun cevabını bilemeyiz. Ama ilginç bir öyküleri olduğuna eminim. Belki bir gün keşfetme fırsatımız olur, kim bilir? Şu senin duman büyün, burada işe yaramaz mı? Bu evlerde neler yaşandığını bize gösteremez mi? Sarayda bayağı başarılıydı."

"Duman büyüsü geçmişi sadece birkaç gün öncesine kadar canlandırabilir, daha geriye gidemez. Birkaç gün önce burada görmek isteyeceğimiz özel bir şey yaşandığını zannetmiyorum."

Derian, kadının ifadesinden ve ses tonundan canının biraz sıkkın olduğunu anladı. Hafifçe omzuna dokunarak, "Neyin var?" dedi. "Gura'dan iz bulamadığımız için mi düşünceli-sin?"

Olein başını iki yana salladı.

"Gura konusunda bir sıkıntı yok. Nereye gittiğini biliyorum sanırım. Bilgi kaynaklarım doğru yönlendiriyorsa buradan çok uzakta olamaz. Ona yakında yetişiriz."

"Şu bilgi kaynaklarını merak ediyorum doğrusu."

"Güvenlikleri açısından kimseyle paylaşamam. Başaskerler bile onlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bunu anlaman gerek."

"Öyle olsun. Peki sence korsanlar parşomeni açmayı başarmışlar mıdır? Bunca zamandır onların elindeydi, bir yolunu bulmuş olabilirler."

"Fargon kilidi hakkında bir şey bilmediğin belli. Delkarna üzerinde onu anahtarsız açabilecek çok az kişi var. Limandaki çatışmadan sonra cesetleri incelerken bir torba dolusu çilingir aleti taşıyan bir adama rastladık. Sanırım o parşomeni açması için kiralamışlardı, ama gemiye binme şansı hiç ol-

madı. Olsaydı bile açabileceğinden kuşkuluyum. Parşomeni kaybetmiş olmaları ihtimali, beni açmış olmaları ihtimalinden daha fazla korkutuyor. Bunca mücadeleden sonra onsuz saraya dönmek istemiyorum. Fakat Gura'yı biraz tanıyorsam canı gibi saklıyordur, gemideki en güvenli yerde..."

"Peki o zaman derdin ne? Bir derdim yok deme Olein, seni tanıyorum."

Genç kadın, okunması zor bir ifadeyle Derian'a baktı. Güzel gözleri adamın suratında gezindi, sonra yeniden salların üstündeki evlere döndü.

"Beni ne kadar tanıyorsun, Derian?"

"Tanıdığım kadarı bana yetiyor."

"Peki benden hiç korkmuyor musun?"

"Korktuğum zamanlar oluyor. Ama senin için hissettiklerim arasında ağır basan bir duygu değil."

"Bazen kendimi insanlıktan, normal insanların duygularından iyice uzaklaşmış gibi hissediyorum," diye mırıldandı Olein. "Geri dönemeyeceğim kadar uzaklara gitmişim gibi."

"Öyle şeyler söyleme..."

Derian, elini parmaklığa koydu, sonra ağır ağır kaydırıp genç kadının bileğine usulca dokundu. Bir tepki almayınca onunkinin üstüne koydu. Birkaç saniye hiç konuşmadan, hareket etmeden öylece durdular. Genç adam tam cesaretini toplayıp onu ne kadar çok sevdiğini söylemek için dudaklarını aralamıştı ki, Olein elini hızla çekti ve kılıcının kabzasını kavradı.

"Bunu askerlerin yanında bir daha asla yapma. Otoritemi sarsarsın. Onlar beni bir kadın olarak görmüyorlar, en iyisi de bu. Yeterince derdim var, bir de böyle şeylerle uğraşamam."

Derian mahcup bir şekilde başını eğdi. Aralarındaki rahatsız edici sessizlik, yanlarına yaklaşan bir başaskerin tedirgin sesiyle bozuldu.

"Efendim, şuna bir baksanız iyi olacak."

Olein, dönüp adamın elindeki yıpranmış, küflü kâğıtlara şöyle bir göz attı. Uçları yer yer yırtılmış, üzerlerindeki cümleler zaman içinde soluklaşmıştı. Gene de düzgün bir el yazısı ile yazılmış metinler olduğu anlaşılıyordu.

"Nedir bunlar?"

"Salların üstündeki evlerden birinde bulduk. Sanırım burada yaşayan birinin günlüğü."

"Sonra okurum asker, odama bırakın."

"Şimdi baksanız iyi olur efendim. Bir salgından bahsediyor. Bu yüzen şehirde yaşayanlar... Galiba tehlikeli bir salgın hastalıktan muzdaripmiş. O yüzden yaşadıkları yeri terk etmek, denizin üstünde kendilerini karantinaya almak zorunda kalmışlar. Şu an orada cesetlerden başka kimsenin olmadığına bakılırsa, ölümcül bir hastalıkmış bu. Elbette iyileşenler ve şehri terk edenler olabilir ama notlarda buna dair bir şey yok."

Olein, başaskerin neden endişelendiğini hemen anladı. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Sen de sallara indin mi asker?" diye sordu sesini alçaltarak.

"Hayır efendim. Başaskerlerden inen olmadı. Sadece beş, altı deniz eri göndermiştik."

"O kâğıtları hemen imha edin. Yakmanızı istiyorum. Yukarı getirdiğiniz başka ne varsa onlar da yakılacak. Aşağı inenleri de... Hemen bir bahaneyle geminin ambarına indirip kilit altına alın. Kimseyi yanlarına yaklaştırmayın. Herkes uyuduktan sonra o adamların birer çuvalın içinde denize bırakılmalarını emrediyorum. Gemide bir salgın riskini göze alamayız."

Başaskerin yüzü beyazlaştı. Olein'in son derece ciddi olduğunu anlayınca, askerlik bilinciyle "Emredersiniz," dedi sadece. Elindeki kâğıtları ürkütücü bir şeymiş gibi alelacele ceketinin cebine soktu.

Derian, az önce elini tuttuğu kadının bir dakika içinde beş günahsız adamın ölüm kararını verişini karışık duygular için-

de seyretmişti. Olein kendisine dönüp sert bir ifadeyle bakınca yutkundu.

"Bu konuşmadan kimsenin haberi olmayacak," dedi Zincir Lideri, "Askerlerin ortadan kayboluşu hakkında bir bahane uydururuz. Gemidekilerin moralini bozmayalım. Önemli bir görevimiz var, hiç risk alamayız."

Olein bir süre sustu. Haberi getiren adamın yeterince uzaklaştığına kanaat getirince, "Şu başaskerle de kendim bizzat ilgileneceğim. O kâğıtlara dokunmuş, mikrop kapmış olması mümkün."

Genç kadın düşünceli bir ifadeyle yanından uzaklaşırken, Derian çok istemesine rağmen dönüp arkasından bakamadı.

***

O andan sonra Yüzen Şehir'e başka askerin inmesine izin verilmedi. Birkaç dalgıç şehrin altını inceledi, salları sabit tutan uzun demirler dışında dikkat çekici bir detay göremediler. Diğer savaş kalyonları onlara yetişince, Olein'in emriyle Deniz Aslanı uzakta nokta olarak görünen bir adaya doğru yelken açtı. Olein bu adanın onları Gura'ya götüreceğinden neredeyse emindi. Gemide kimsenin ona itiraz edecek cesareti yoktu. Derian ise tüm bu zamanı odasında tek başına, kendisini nasıl da aptal durumuna düşürdüğünü düşünüp hayıflanarak geçirmeyi tercih etti.

Delkarna'nın en korkulan kadınına, Zincir'in liderine basit bir koylu kızmış gibi sokulmaya cüret ettiğine inanamıyordu. Efsun okullarında iradesini yönetebilmek için onca eğitimden geçmişti, ama bu konuda fena çuvallamıştı. Bir daha onun suratına nasıl bakacaktı, kadın bundan sonra onun görevle ilgili önerilerini, uyarılarını ciddiye alacak mıydı? Bir an duygularına kapılıp büyük bir hata yapmıştı. İnsanların hayatı ve ölümü, o kadının iki dudağının arasındaydı, o böyle yaşamaya, bu tür kararlar almaya mecburdu.

Bu düşüncelerle yatağına uzanmış, onu rahatlatmasını

umduğu uykuya teslim olmayı beklerken, kapısına vurulduğunu duydu. Bütün gün bir şey yememişti, başaskerlerden biri bunu fark edip yiyecek mi göndermişti acaba? Kalkıp o tarafa yürüdü, gözlerini başparmağıyla ovuşturup kapıyı açtı. Karşısında her zamanki mağrur ifadesiyle Olein'i görünce şaşırdı.

"Merhaba Derian."

"Merhaba," dedi tereddütlü bir sesle. Yeniden azar işiteceğini düşünüp yüzü asıldı.

"Sabahki densizliğim için kusura bakma," dedi, daha kadın bir şey söylemeden. "Haklıydın, saçmaladım. Bir daha böyle bir şey yaşanmayacak."

Olein içeri girdi, kapıyı arkasından usulca kapadı.

"Haklısın. Yaşanmamalı. Askerlerin gözünde onların tanıdığı, bildiği, özellikle de ürktüğü Zincir lideri olmalıyım. Başka türlü onları dizginleyemem. Ama şu da var ki... Askerlerin her şeyi bilmesi gerekmiyor."

Derian, kendisine arzuyla yaklaşan kadının güzelliğini hayranlıkla seyrederken, boynunun hemen altında başlayan morluğu fark etti. Yanına gelince, gömleğinin yakasını hafifçe aralayıp baktı, morluk aşağıya doğru yayılarak iniyordu.

"Yine mi kendini incittin," dedi sesinde bir huzursuzlukla.

"Başkası yapmış olamaz mı?"

"Bu diyarda kimse sana dokunamaz, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Sadece biraz..." dedi Olein. "Arada bir bunu yapmam lazım Derian. Acıyı unutmamalıyım. Nasıl bir şey olduğunu aklımda tutmam lazım. Bu benim ayakta kalmamı sağlıyor."

Büyücü, eğilip kadının boynundaki morluğu usulca öptü.

"Kendine bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Boşver şimdi bunları," dedi genç kadın, uzandı ve büyücünün omuzlarından tuttu. Dudaklarını teklifsizce dudaklarına yapıştırdı. Onu uzun uzun, soluksuz öptükten sonra,

Derian'ın ondan ilk kez duyduğu kadınsı bir ses tonuyla, "Benden korkmadan bana dokunabilir misin?" diye kulağına fısıldadı. Sabah kendisi hakkında konuşurken yakaladığı askerlerin sözleri, aklında canını yakarak dolanıyordu. "Bunu yapabilecek birine ihtiyacım var."

Derian kollarını genç kadının beline sararken, bunu gerçekten yapabilmek için tanrılara dua etti.

3

Karanlık... Yalnızlık... Bilinmeyenden duyulan korku... Tanrılar diyarına gidip gelmiş, ömrü savaşlarda geçmiş, defalarca ölümün kıyısından dönmüş biri için bunlar gülüp geçilecek kadar önemsizdi. Ama dostlarını hayal kırıklığına uğratma tedirginliği, mağaranın ağzında beklerken Kaye'nin omuzlarında ağır bir yük olmuştu.

Önündeki kaplanların iki yana açılmasıyla mağara gözlerinin önüne serildi. Girişi, hayalinde gördüğü kadar küçüktü. İçeriye bir arı olarak girip, maymun adamları telef eden iblis tarafından fark edilmeden yavru kaplanı bulması mümkün olabilirdi. Ama onu dışarı çıkarmak için yeniden insana dönüşmesi gerekecekti. o an geldiğinde karanlığın içinde silahsız ve savunmasız kalmak hiç iyi bir fikir değildi.

Maymun adamlardan biri zıplayarak yanına geldi, bir kılıçla ucunda nar kuşu kafesinin sallandığı demir bir çubuğu eline tutuşturdu. O diğerlerinin yanına döndüğünde, Kaye artık daha fazla beklemek için bir sebep olmadığını düşündü. İleri doğru yürüdü, dizlerini büküp eğilerek mağaradan içeri usulca süzüldü. Dışarıdan duyulan birkaç güçlü kükreme, ona cesaret vermek için miydi yoksa bir elveda mıydı, bilemedi.

Kafesteki nar kuşu henüz çok küçüktü, buna rağmen ışığı oldukça parlaktı. Genç kadın etrafı dikkatle gözleyerek mi-

nık ve temkinli adımlar atarken, duvarların değişik renklerde çeşit çeşit bitkilerle kaplı olduğunu fark etti. Havada ağır bir koku vardı, bir şekilde tanıdık gelen, ama tam çıkartamadığı bir koku. Kimbilir daha önce hangi izbedeyken burnuna çalınmıştı. İlk başlarda tünel hiç genişlemeyecek gibiydi, bu onu kaygılandırdı, böyle iki büklümken kılıcını etkili kullanamazdı. İçerideki düşman nasıl bir şeyse bu haldeyken ona karşı koyması mümkün olmazdı. Ama bir süre sonra tavan yükseldi ve duvarlar birbirinden uzaklaştı. Kılıcını önünde tutarak nispeten rahat bir şekilde yürüyebilmeye başladı. Gene de görünen oydu ki, tahmin ettiği gibi burada bir Nazkor ayısına dönüşmesi mümkün olmayacaktı.

Birden tavanda bir tıkırtı duyuldu. Sanki biri taşlara minik sopalarla hızla vuruyordu. Tıkırtının kendisine doğru yaklaştığını fark edince hemen gardını aldı. Aniden üstüne atlayan insan başı büyüklüğünde, küre şeklinde yaratığı kılıcıyla duvara savurdu. O yeniden saldırıya geçmeden önce hızlı davranıp kılıcı kafasına sapladı.

Nar kuşunu yaratığa doğru yaklaştırıp baktı, daha önce benzerini görmediği, yengeç gibi keskin kıskaçları olan garip bir hayvandı bu. Küre şeklindeki vücudunun üstünde turuncu renkte minik tüyler vardı. Kimbilir ne zamandır bu tünelde yaşıyordu, karanlığı seviyordu herhalde. Tek başına maymun adamları o hale getirmiş olamazdı, ama içeride bunlardan sürüyle varsa başına dert açabilirlerdi.

O sırada bir tıkırtı daha duydu. Tıkırtılar hızla çoğalmaya başladı. Duvarda ve tavanda gezinen yaratıklar nar kuşunun ışığında belli belirsiz görünüyor, bir görünüp bir kayboluyorlardı. Sürekli hareket halinde olduklarından ve birbirlerine çok benzediklerinden kaç tane olduklarını kestiremiyordu. Üç tane miydiler, yoksa daha mı fazla, acaba ne zaman saldıracaklardı? Dikkatini kulaklarında topladı, bir yay gibi gerildi, eğitimli şaman algılarını göreve çağırdı. Üstüne atlayan iki

tanesini kolayca iki parçaya ayırdı, tıkırtılar birdenbire kesildi. Sesleri yeniden duyduğunda hızla uzaklaştıklarını anladı. Korkmuşlar mıydı yoksa arkadaşlarını çağırmaya mı gitmişlerdi?

Cevap ne olursa olsun, burada uzun süre dikilip olacakları beklemeye niyeti yoktu. Çubuğu ileri doğru tutup ışığın gösterdiği yosun kaplı yolda ilerlemeye başladı. Havanın ağırlığı ve rahatsız edici koku içerilere gittikçe artıyordu. Birkaç dakika sonra tıkırtılar yeniden duyulmayınca maymunları o kadar korkutan şeyin bu yaratıklar olamayacağına kanaat getirdi. İçeride başka bir şey olmalıydı. Daha dehşet verici bir şey. Onunla yüz yüze gelmeden yavru kaplanı bulabilmeyi umdu.

Birden ileride bir ışık gördü. Işığın arkasında fazla büyük olmayan bir karaltı duruyordu. Kılıcının kabzasını sıkıp o yöne doğru birkaç adım attı. Yaklaştıkça karaltı bir insan silüetine dönüşmeye başlamıştı, böyle bir yerde bir insanla karşılaşmak hiç beklemediği bir şeydi, bunun iyi mi kötü mü olduğunu kestiremiyordu. Daha fazla yaklaşmadan önce onun burada ne aradığını öğrenmek istedi, durup silüete doğru bağırdı.

"Sen kimsin? Dilimi biliyor musun? Bana doğru yaklaş!"

O sırada birdenbire tünel ışıkla doldu. Sanki içeriye koca bir nar kuşu sürüsü dalmıştı. Gözleri bu beklenmedik ışık yüzünden kamaştı, kılıç tutan koluyla yüzünü perdeledi. Işık biraz azalınca, kolunu çekip ileriye baktı, artık çevresindeki her şeyi aydınlıktaymış gibi rahat görebiliyordu.

"Olein?" dedi gördüğüne inanmakta zorluk çekerek.

Karşısında iki kılıcıyla mağrurca dikilen genç kadın alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

"Seni yeniden gördüğüme sevindim şaman. Limanda yarım bıraktığımız bir iş vardı. Burası bunu tamamlamak için iyi bir yer."

Kaye bir an ne yapacağını bilemedi. Bu bir tuzaktı! Ole-

in ve adamları adaya kendilerinden önce gelmiş olmalıydılar. Lanet olası kaplanlar onlara oyun oynamıştı! Muhtemelen dostları şu an Zincir ajanları ve Sultanlık askerleriyle çevrilmişti. Onları uyarmak için dışarı koşmak istedi, ama Olein arkasından fırlatacağı bir bıçakla onu kolayca durdurabilirdi. Zincir liderinin muskası yüzünden yanında şaman güçlerini de kullanamazdı. Bu lanet yerde kapana kısılmıştı.

"Yara izin yüzüne yakışıyor," diye gülümsedi Olein sakinliğini bozmadan. "Sana hava katıyor, ama sanki diğer yanağına da bir tane lazım. Bunun için sana yardımcı olmaktan mutluluk duyacağım. İstersen bu işi bir an evvel bitirelim, ne dersin? Daha öldürmem gereken çok dostun var."

Kaye'nin gözlerinin önünde gemide bilinçsizce yatan Melkara ve alevler içinde yanan küçük arkadaşı Ayron belirdi. Hepsinin sorumlusu işte tam karşısında duruyordu. İçinde büyüyen öfke cesarete dönüştü, bu anın gelmesini uzun zamandır bekliyordu, buna hazırdı. Olein'in kılıç ustalığı tüm diyara nam salmıştı ama kendisi de yabana atılmazdı. Bugün burada ondan kanını döktüğü bütün masumların intikamını alabilirdi.

Elindeki çubuğu aşağı indirdi, ayağının ucuyla nar kuşu kafesini iterek çubuktan kurtardı. Hasmının kılıçlarına karşılık bu demir çubuğu ikinci bir silah olarak kullanabilirdi. Kılıcını Olein'e doğru uzattı ve "Önden buyur," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Dediğin gibi, bitirelim şu işi."

Olein teklifi kabul ettiğini göstermek için başını bir kez eğip kaldırdı. Sonra kılıçlarını çaprazlayarak Kaye'nin üzerine doğru koşmaya başladı.

İki kadının silahları havada çarpıştığında etrafa kıvılcımlar saçıldı. Kaye hiç böyle bir şey görmemişti, neredeyse gerçek üstü bir sahneydi, Olein'in kılıçları çok özel bir maddeden yapılmış olmalıydı. Hasmı mükemmel bir makine gibi hep tam zamanında eğiliyor, kıvrılıyor, hamle yapıyor, geri kaçıp

ileri geliyordu, hızına yetişmek çok zordu. Bunca zamandır hep zayıf rakiplerle karşılaşmış olmak Kaye'yi formdan düşürmüştü. Zincir Lideri'ni alt etmek için ne yapabileceğini bilemiyor, sadece ona karşı öfkesinden aldığı güçle durmadan saldırıyordu. Birden Olein yerdeki yosunlardan birine bastı ve dengesini kaybetti. İşte bu aradığı fırsattı, onu şaşırtmak için elindeki demir çubuğu dizlerine doğru savurdu, genç kadın kılıçlarını aşağıda çaprazlayarak kendisini savunmaya çalıştığında, yüzüne ani bir hamle yaptı. Olein, gene neredeyse mükemmel denebilecek bir zamanlamayla suratını kaçırsa da, kılıcın yanağında derin bir yara açmasına engel olamadı. İkisi de birkaç adım geri kaçıp yeniden gardlarını aldıklarında, Kaye hasmının suratından damlayan kanlara baktı ve vahşice gülümsedi.

"Evet, haklıymışsın. Böyle bir iz, bir kadına gerçekten hava katıyormuş. Şayet buradan sağ çıkarsan, hayat boyu benden bir armağan taşıyacaksın, aşağılık orospu."

Olein, elinin tersiyle yanağını kaplayan kanı sildi ve bir nara savurarak ileri atıldı. Bu kez öfkesinden güç alan oydu ve Kaye birbiri ardına inen darbeler yüzünden duvara kadar geriledi. Zincir Lideri durmak bilmiyordu, genç şamanı iyice köşeye sıkıştırdı ve sonunda demir çubuğu tutan eline isabetli bir vuruş yapmayı başardı. Kaye, kesilen parmaklarının arasından kayıp taşların üstüne düşen çubuğa çaresizlikle baktı. Boynuna savrulan kılıcı karşılamak için kılıcını kaldırdığı an, soğuk bir demirin karnına saplandığını hissetti.

Olein, kılıçlarından birini genç kadının midesine kabzasına kadar soktu. Sonra olanca gücüyle geri çekip çıkardı. Kendisine bakan kocaman, şaşkın gözlere mutlulukla gülümsedi, ikinci kılıcıyla Kaye'nin bir göğsünü boylu boyunca yardı.

Şaman, nefessiz kalmış bir halde dizlerinin üstüne düştü. Etrafında her şey bulanıklaşmıştı, kayalar, yosunlar, Olein, gerçek değillermiş gibi çevresinde dönüyorlardı. Ağzına kan

dolduğunu hissetti, kusmak istedi ama bunu yapamadı. Kalbi patlayacakmış gibi hızlı çarpmaya başladı, sanki biri onu tutup göğsünden çıkarmak istiyor gibiydi.

"Abi..." diye fısıldadı karanlığın içine. Abisi neredeydi, ona ihtiyacı vardı. Gemideki savunmasız Nasralar hızla gözlerinin önünden geçti, artık onları koruyamayacaktı. Hepsi katledilecekti ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu düşünce canını ölmek üzere olmasından daha çok acıtıyordu. Işık yok olmuştu, Olein yok olmuştu, hiçbir şey göremiyordu, sadece her zamankinden de yoğun olan kokuyu hissedebiliyordu. Koku her yerdeydi, koku her şeydi. Ruhu bedenini terk etmeye çalışıyor, kalbi çatlayacak kadar hızlı çarpıyor, ama şaman iradesi henüz ikisini de elinde tutmayı başarıyordu.

Koku tüm gerçeklik olmuşken, aniden geçmişinde bir yerde saklı kalmış, yıllardır aklına hiç uğramamış bir anı gözlerinin önünde canlandı. Ağaçların arasındaydı. Yanında ona gülümseyerek bakan Melkara vardı. İhtiyar şaman, elinde tuttuğu koyu yeşil bir bitkiyi ona gösterirken fısıldayarak bir şeyler anlatıyordu. Kalbi son gücünü tüketirken içinde bir şey bu anıyı düşünmesi ve anlattıklarını hatırlaması için onu zorluyordu. Bu bitki diyordu Melkara, şaman ayini diyordu, tanrılar âlemine geçmene yardımcı olur, danstan önce dumanını içine çekmelisin, ama ayin dışında asla koklama çünkü iradeni elinden alır, yerine en büyük korkularını koyar, derinlerinde sakladığın en dehşetli kâbuslarını gerçeğe dönüştürür. Bu kokuyu hatırlıyordu. Bu kokuyu tanıyordu.

İradesini tamamen aklına yönlendirdi. İçinde belli belirsiz uyanan bu fikre sımsıkı tutundu. Kalbinin atışlarını yavaşlatmak için odaklandı, bir saniye, iki saniye, yavaş yavaş ona yeniden hâkim oldu. Bedeninden kaçıp gitmek isteyen ruhu sakinleşti, karnındaki ve göğsündeki acı azalıp yok oldu. Elini zorlukla az önce kılıcın girdiği yerde dolaştırdı, ne bir yara vardı ne de kanın sıcaklığı.

"Tanrılar aşkına..." diye fısıldadı boşluğa.

Uzandığı yerden kalkabilmesi için pek çok dakikanın geçmesi gerekti. Yaşadığı sadece bir halüsinasyon olsa da, acı ve korku öyle gerçekti ki içindeki tüm gücü tüketmişti. Bu hayale biraz daha inanmış olsa, kalbinin durması kaçınılmazdı. Koku hâlâ eskisi kadar yoğundu ama bir şamanın iradesini aşabilecek kadar değil.

Yerdeki nar kuşu kafesini alıp duvara yaklaştırdı, taşların üstünü örtmüş tanıdık bitkileri görünce acıyla güldü. İleriye doğru birkaç adım attı, ayağı yumuşak bir şeye bastı. Kuşun ışığında bunun maymun adamlardan birinin cesedi olduğunu fark etti. Kafası bir taşla ezilmişti. Az ileride elinde kanlı bir taş olan başka bir maymun buldu. Boğazında bir arkadaşının elleri vardı. Onu boğan ise sırtından bıçaklanmıştı. Biraz daha dolaşsa, bıçaklı bir maymunun cesediyle karşılacağından adı gibi emindi.

İçeri giren maymun adamlara kimse saldırmamıştı. Bitkilerin saldığı duman yüzünden gördükleri kâbuslar nedeniyle birbirlerini katletmişlerdi. Dışarı kaçmayı başaran arkadaşlarının neden delirdiği belliydi. Olein'le karşılaştığı gün onu alt edememenin en büyük korkusu olduğunu fark etmek kendisini kötü hissettirdi. Bu yaşadıklarını dostlarının, özellikle Darok'un görmemiş olmasından memnundu.

Mümkün olduğunca az nefes almaya çalışarak adımlarını hızlandırdı. Bir süre yürüdükten sonra ileride yeniden bir ışık gördü. Bu yeni bir halüsinasyon muydu? Algılarını açık tutmaya çalışarak o yöne gitti, hayır, gerçekten orada bir açıklık vardı. Koku oraya yaklaştıkça azalıyor, gücünü kaybediyordu. Cesaretini toplayarak hızlandı, çok geçmeden tuneli arkasında bıraktı.

İçine girdiği yer onu az önce yaşadıkları kadar çok şaşırtmıştı. Burası büyük bir bahçeydi, her çeşitte ve renkte bitki birbirine dolanmış halde bahçeyi doldurmuştu. Etrafta ozgur-

ce uçan nar kuşları bu mağarayı sanki gün ışığının altındaymış gibi aydınlık kılmıştı. Az ötede derme çatma bir kulübe vardı ve kapısı açıktı.

Yüreğinde yeniden bir tedirginlik büyüdü. Gerçekten bir bahçede miydi, yoksa hâlâ kokunun etkisinde miydi? Bu yer ve kulübe başka bir hayalden mi ibaretti? Bunu bilmesine imkân yoktu, şayet iradesi yorgun düşmüşse, bitkilerin dumanı bir kez daha aklını başından almış olabilirdi. Ama etrafında gördükleri bir kâbusa hiç benzemiyordu, tanrıların bahçesinden küçük bir köşe daha doğru bir benzetme olurdu. Bu yüzden uyanık görülen bir rüyada olma ihtimali oldukça düşüktü.

Her şeye rağmen temkini elden bırakmayıp dikkatli adımlarla kulübeye doğru ilerledi. Her an içeriden dehşetli bir yaratığın ya da Olein'in hayalinin fırlamasına hazırdı. Kılıcının ucuyla itip kapıyı araladığında, kulübenin boş olduğunu gördü. Tahta bir sandalyede oturan, şaman kıyafetlerine bürünmüş iskelet sayılmazsa elbette.

"Demek tüm bunların sebebi sensin..." diye mırıldandı, kim bilir kaç zamandır burada bekleyen iskelete. Sultanlık şamanların peşine düştüğünde bu adam kendisine burada bir saklanma yeri yaratmış olmalıydı. Bitkilere meraklı bir şaman olduğu bahçesinden belliydi, kâbus gördüren o bitkileri, tünele güvenliğini sağlamak için ekmiş olmalıydı. Ölüm sebebini merak ediyordu, ama bunu keşfetmek için vakit kaybetmeye niyeti yoktu. İskeletin önünde oturduğu masada bir tomar kâğıt vardı, alıp baktı, bitkiler üstüne yaptığı araştırmalarla ilgili notlardı bunlar. Kimbilir, belki de yetiştirdiği bitkilerden biri hayatına mal olmuştu. Kulübenin bir köşesinde uyumakta olan yavru kaplanı fark edince yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ufaklık da tünelde diğerleri gibi bir kâbus görmüş, o yüzden geri dönmeye cesaret edememiş olmalıydı. Onu uyandırmadan, usulca kucakladı ve sırtına asılı bohçaya koydu.

Tünelden geçerken dumandan daha az etkilenmek için gömleğinden kestiği bir parçayla burnunu kapadı. Sonra şamanın iskeletine başıyla ufak bir selam verip hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

4

Kanara, elindeki tepsiyle koridorun ucunda kararsızca dikiliyordu. Başkomutan Gadek prensin odasından çıkalı çok olmamıştı, genç adamın bu can sıkıcı görüşmeden sonra biraz yalnız kalmak isteyip istemeyeceğini bilemiyordu. Gadek'in her gelişinde prensin yüreğine kaygı ve keder çöreklenirdi, bu ihtiyar asker onlar için kötü haberle özdeşleşmişti. "Mendebur..." diye geçirdi içinden. "Bu kadar sık gelmese olmaz sanki." Sonunda merakı üstün geldi ve usul usul o yöne yürüyüp parmağındaki büyük taşlı yüzükle kapıyı tıklattı. Bir süre sessizlik oldu, ardından içeriden güçsüz bir ses yükseldi, "İçeri gel Kanara. Sensin biliyorum." Yaşlı adam, delikanlının sesindeki hüznü hissettiği için ruhu bunalmış bir halde odaya girdi.

"Size Tyon çayı getirdim prensim," dedi, sevecen bir gülümsemeyle. "İnsana sakinlik ve huzur verir."

Torin, acı acı gülerek adama yaklaşmasını işaret etti.

"Sevgili Kanara... Sakinlik ve huzur için Tyon çayından çok daha fazlasına ihtiyacım var."

"Ne oldu prensim? Sultanlık'tan yine kötü haberler mi geldi?"

"Son günlerde ne zaman iyi haber geldi ki?"

"Yardımcı olabileceğim bir konu varsa elimden geleni yaparım."

"Otur lütfen," dedi Torin. "Biraz konuşmamız gerekiyor."

Kanara, tepsideki çayı bir fincana koydu ve prensin önüne bıraktı. Genç adam eliyle kendisine de bir fincan doldurma-

sını işaret edince itiraz etmeden isteğine uydu. Bu delikanlı doğduğundan beri yanındaydı, çocukken onu sırtına alıp oyuna götürürdü, onun ne zaman bir hizmetliye ne zaman bir danışmana ne zaman bir dosta ihtiyacı olduğunu iyi bilirdi. Şu an yanında istediği kesinlikle bir dosttu.

"Gadek aslında bilmediğim bir şey anlatmadı," dedi Torin, çayından bir yudum alırken. "Sultanlık'taki haber kaynaklarım bana olup bitenleri çoktan iletmişlerdi. Ama bunlardan bahsederken Gadek'in sesindeki kararlılık içimi kararttı. Babam çoktan kararını vermiş görünüyor, onu durdurmak için yapabileceğim bir şey yok gibi. Buraya kendisinin gelmesini, onunla yüz yüze konuşursam belki bazı şeyleri değiştirebileceğimi umuyordum, en azından biraz vakit kazanabilirdim. Fakat bana bu fırsatı vermeyecek. Yolunu çizmiş, benden sadece onunla birlikte yürümemi bekliyor."

"O yol nereye gidiyor prensim?"

"Uykudan mahrum, kâbus dolu gecelere... Kendimden nefret ederek geçireceğim bir hayata..."

Genç adam fincanı masaya sertçe bıraktı, etrafa çay damlaları sıçradı.

Kanara sessiz kaldı. Başını eğip ayak uçlarına baktı. Delikanlının böyle hissetmesinde payı olduğunu bildiği için suçluluk duydu.

"Kulağıma bazı söylentiler geldi," dedi alçak sesle. "Babanızın hastalandığını söylüyorlar. Sizi ziyaret edememesi bu yüzden olabilir. Belki de siz ona gitmelisiniz."

"Denedim Kanara, denemedim mi sanıyorsun. Kaç defa haber gönderdim, ama gelmemi istemedi. Çok meşgulmüş, vakit ayıramazmış, ileride kendisi bana gelecekmiş, ama ne zaman! Inanmıyorum o söylentilere, insan gerçekten hasta olsa oğlunu yanında istemez mi?"

"Babanız her zaman gereğinden fazla gururlu bir adam oldu prensim. Kendisini zayıf ve bitkin görmenizi istememiş

olabilir. Ama söylentiler doğruysa bile, sarayda ülkenin en iyi şifacıları var, eminim kısa sürede toparlanacaktır. O zaman tüm bunları karşılıklı konuşup çözeceğinize inanıyorum."

"Sultanlık büyücüleri topraklarımda göz denetimine başlamışlar," diye birden konuyu değiştirdi Torin. Gadek'in anlattıklarından sonra babasından konuşmayı, ona karşı şefkat hissetmeyi hiç istemiyordu. "İki hafta önce gelmişler, bana haber bile vermeden hem de! Tüm köyleri dolaşıp gözleri siyahlaştırılmış Nasraları tespit ediyorlarmış. Çemberi daralta daralta sonunda saraya da gelecekler. Gadek kimsenin bu denetimden muaf tutulmayacağını söyledi. Senin için bir çözüm yolu düşündüm, adamlarım büyücüler saraya gelmeden önce bunun haberini iletirler, seni denetimi bitmiş köylerden birine göndeririz. Gizlice, kimsenin ruhu duymadan yapabiliriz bunu. Sarayda işleri bitip Sultanlığa döndüklerinde geri gelirsin, tek çıkar yol bu."

"Buraya dönmem çok tehlikeli olur prensim."

"Of, Kanara, zaten kendimi kapana kısılmış hissediyorum, bir de sen böyle yapma. Biraz cesaret göster. Birlikte bunun üstesinden geleceğiz."

"Kendim için tehlikeli olur demek istememiştim. Bundan sonra benim için hiçbir yer güvenli değil. Ama saraya dönersem, bu asıl sizin için tehlikeli olur. Babanız sarayda bir Nasra danışmanınız olduğunu öğrenirse, otoritesinin sarsıldığını düşünecektir. Ona ihanet ettiğinize inanacaktır. Böyle şeyleri hoş görecek bir adam değil, bunu ikimiz de biliyoruz."

Torin tahtının kol dayanağını sıvazladı. Sitemkâr bir sesle, "Beni sana emanet eden babamın kendisiydi," dedi. "Bütün çocukluğumu seninle geçirmeme ses etmeyen oydu."

"Sırrımı öğrendiğiniz zaman buna aldırmayan ise sizdiniz. Babanız değil. O gerçek kimliğimi bilse beni böyle bir görevde bir dakika tutmazdı prensim."

Torin, koltuğuna yaslandı ve başını ellerinin arasına aldı.

Birkaç saniye sessizce bekledi, sanki bir şey düşünüyordu, ama gerçekte yalnızca düşünmekten kaçmaya çalışıyordu. Hayatı boyunca en büyük dayanağı olmuş akıl hocasını, sırdaşını kaybedecek olmak, bunu engelleyecek bir yol bulamamak ona çok ağır geliyordu. İlk defa birine ölüm cezası vermek zorunda kaldığında onun omzunda ağlamıştı, ilk kez âşık olup sevgisine karşılık bulamadığında, onun öğütleriyle ayakta kalmıştı.

"Burada ikimizden de büyük şeyler oluyor Kanara," dedi sonunda. "Başa çıkabileceğimden emin olmadığım şeyler."

İhtiyar adam kaşlarını çatarak, "Anlayamıyorum efendim," dedi.

"Gadek, Delkarna'da artan Nasra isyanlarını anlattıktan sonra, buna kesin bir çözüm bulmak için hazırlandıklarını söyledi. O gün geldiğinde tüm halkın ordunun yanında bu yolda yürüyeceğinden, Delkarların içinde büyüyen Nasra nefretinden bahsetti. Bu ülkede huzur içinde yaşamamız için damarlarımıza yayılmış uru kesip atmamız gerekiyor dedi. Harnanlardan ve onlar tamamen yok olduktan sonra bu toprakların nasıl huzurlu bir yer haline geldiğinden dem vurdu. Ta ki Nasra isyanları başlayana kadar... Kötü şeyler olacak Kanara. Çok kötü şeyler. Üzerime doğru bir sel geliyor ve önünde duracak gücüm yok."

İhtiyar adam, bir elinin parmaklarını fincana sardı, sıcaklık tenini yakana kadar bekledi. Bu topraklarda harnanların başına gelenleri çok iyi biliyordu. Eğer Arterus Nasra isyanlarına çözüm olarak aynı şeylerin yaşanmasını planlıyorsa, Torin haklıydı, çok kötü şeyler olacaktı.

"Sultana ve kararlarına karşı düşüncelerinizi ulu orta dile getirmeyin lütfen prensim," dedi ölgün bir sesle. "Bunları kendi kendinize bile mırıldanmayın. Ben yanınızda olamadığımda aklım sizde kalsın istemem. Saray'da Zincir ajanlarının dolandığından eminim, herhangi biri olabilir, bir askeriniz,

uşağınız, danışmanınız, kimseye güvenmeyin. Ne olursa olsun, siz iyi bir insansınız, belki sizi yapmak istemediğiniz şeyleri yapmaya zorlayacaklar. Ama bu içinizdeki aydınlığı gölgelemeyecek, bundan eminim. Hep bildiğim, sevdiğim Torin olarak kalacaksınız."

Torin'in gözleri pencerenin dışına, mavi gökyüzüne kaydı. Şu an buralardan uzaklara gidebilmeyi ne çok isterdi. Ama kalıp bir şeyler yapmalıydı, ne olursa olsun hâlâ elinde birçok imkân vardı, babasını durdurabilecek kadar değil belki, ama göz göre göre gelen yıkımı azaltabilirdi.

Sonra aklına Zincir ajanları geldi. Liderleri Olein'in acımasız, soğuk yüzü. Sultanlığın aman vermez ordusu, karşı konulmaz büyücüleri. Başkomutan Gadek'in kendinden emin, ezici gülümsemesi.

Kimseye güvenmeyin...Bunları kendi kendinize bile mırıldanmayın...

Kanara da artık yanında olmayacaktı. Kimden güç alacaktı?

"Sensiz çok yalnız kalacağım," dedi, sanki Delkarna'nın vakur prensi danışmanına değil, küçük bir çocuk dizlerine oturup masal dinlediği adama seslenmişti.

Kanara uzanıp onu eski günlerdeki gibi kucaklamak istedi, ama bu uygun olmazdı.

"Bazen umut hiç beklenmediği yerden gelir, prensim," dedi, buna kendisi de inanmaya çalışarak.

Torin ona baktı ve zoraki gülümsedi.

"Umarım Kanara... Umarım geldiğinde çok geç kalmamış olur."

Harnan Şehri

1

Haftalarca süren yolculuktan sonra, Zorgo ilk kez Harnan şehrine yaklaştıklarına dair emareler gördüğünde vakit gece yarısıydı. Direklerdeki nar kuşlarının ışığı puslu ve karanlık gökyüzünü aydınlatmaya yetmiyor, yelken direklerine tırmanmış gözcüler önlerinde bir kaya parçası ya da başka bir engel olup olmadığını anlamak için akla karayı seçiyorlardı. Kaptan herhangi bir tehlikeye karşı yelkenleri indirmiş, Kılıçbalığı'nın hızını iyice azaltmıştı. Hava öyle ağırdı ki sanki deneseler elleriyle tutabilirlerdi.

Zorgo, koluna dolanmış Ordos'la birlikte parmaklıklara yaslanmış, kendilerini bekleyen günler hakkında Darok'la sohbete dalmıştı. Genç şamanın Delkarna'da yaşanabilecek felaketler hakkında kaygılarını çok da aldırmadan dinliyordu. İç savaş, yaklaşan katliamlar, insanın insana yapacakları pek de umrunda değildi, hem elinden ne gelirdi ki, bütün insanlığın derdine çare bulacak hali yoktu, sadece bu gemidekilere yardım edebilirdi. Birdenbire kolunda bir sızı hissetti, bakışlarını oraya çevirdiğinde Ordos'un dişlerini etine geçirdiğini fark etti.

"Ne yapıyorsun sen!" dedi kızıp kızmamakta kararsız. "Niye dellendin gene?" Yılan kuyruğun gözlerindeki heyecanı görünce sıra dışı bir şeyler olduğunu anladı.

Ordos kendini topladı, dişlerini harnanın kolundan çekip coşkuyla tısladı.

"Desilannn Anıtını! Desilannn!"

Zorgo, yılan kuyruğun baktığı yöne döndü ve gözlerini kıstı. Havada oynaşıp duran, katılaşıp dağılan sisin içinde belli belirsiz bir silüet görür gibi oldu. Bir saniye için görüntü netleşti ve o an Zorgo da Darok da denizin içinden yükselen bir direğin üstünde mağrurca dikilen devasa harnan heykelini görebildiler. Metrelerce uzunlukta bir savaşçı, kalın zırhlar içinde elinde bir gürzle onlara bakıyordu, üzerinde durduğu platform tam deniz hizasında olduğu için suyun üzerinde ayakta duruyor gibi görünüyordu. Kendisi gibi tüylü bir miğfer giymiş yılan kuyruğu hemen yanında tehditkâr bir ifadeyle dişlerini gösteriyordu. Savaşçının oldukça iri boynuzlarından biri, diğerinin yarısı kadardı, kim bilir hangi zorlu savaşta kırılmıştı.

"Bu gerçekten Desilan!" diye bağırdı Zorgo heyecanla. "Kadim Güçler aşkına!" Kahkahası sessiz gecede kayalara çarpan bir gülle gibiydi. "Selamlar sana şanlı Desilan!"

"Neler oluyor?" dedi Darok, yoğunlaşan sisin içinde heykeli yeniden görmeye çalışarak. Zorgo cevap vermek yerine dönüp güvertedeki nöbetçilere bağırdı.

"Gemiyi durdurun! Gemiyi durdurun!"

Harnanın bağırmasını yollarının üstünde sise gizlenmiş bir kayalık olmasına yoran korsanlar, Kılıçbalığı'nı sabitlemek için hızla çalışmaya başladılar. Birkaç dakika sonra, koca kalyon alelacele denize bırakılan demirlerle olduğu yerde kalakalmıştı.

Güvertedeki kargaşanın gürültüsüne uyanan Gura, hızla kamarasından fırladı. Gecelik kıyafetinin üstüne sadece ceketini almıştı. Zorgo ve Darok'un yanına gelince kaygıyla sordu.

"Neler oluyor beyler? Sultanlık donanması mı? Adamları uyandıralım mı?"

"Hayır kaptan," diye başını salladı Zorgo. "Haberler iyi. Harnan şehrine yakın bir yerdeyiz. Sonunda bulduk onu!

Sisin içinde uzaklaşmayalım, yeniden kaybolmayalım diye gemiyi durdurdum. Sabah hava aydınlanınca size gitmemiz gereken yönü söyleyebilirim."

"O gördüğümüz neydi?" diye sordu Darok. "Denizin üstünde duran bir hayalet gibiydi."

"Onun adı Desilan! Namı büyük bir savaşçımızın heykeli. Altı düşman tarafından pusuya düşürüldüğü bir gece, hepsini tek başına alt ettiği söylenir. Harekon savaşında ölen başkomutanın yerine geçtiği gün, harnan ordularına büyük bir zafer kazandırmış. Denize açılan kaptanlarımıza şehirden fazla uzaklaşmamalarını hatırlatmak için, bu ve benzeri heykeller uzun sırıkların üstünde birer uyarı olarak dururlar. Ünlü savaşçılarımızın, sanatçılarımızın, liderlerimizin heykelleri... Denizin üzerinde bir sınır çiziyorlar. Öteye geçmek yasak, çünkü meclis üyeleri daha uzağa giden harnanların insanlarla karşılaşabileceğinden, şehrimizin gizliliğinin tehlikeye girebileceğinden korkarlar."

"Ama anlaşılan sen bundan o kadar korkmuyordun," diye fikrini söyledi Gura.

Zorgo omzunu silkti.

"Korkuyla yaşanmaz kaptan. Günün birinde Sultanlık bizi bir şekilde bulacaktı zaten. O günün er geç geleceğini bilerek buna hazırlık yapmak, duvarlar ardında kendimizi kandırarak yaşamaktan iyi."

"Bizi Harnanik'e götürmenin bir nedeni de bu mu?" diye sordu Darok.

"Bilmiyorum," dedi Zorgo. "Belki de... Sizi oraya Melkara'ya bir söz verdiğim için götürüyorum. Ona olan minnet borcumuzun payı büyük. Ama galiba halkımın sonunda siz insanların varlığını hatırlama zamanı geldi. Sizler yokmuşsunuz, hiçbir zaman karşılaşmayacakmışız gibi yaşamaya devam edemeyiz. Bu diyarda sadece harnanlar varmış gibi kendimizi kandırarak asırlar geçirdik. Gerçeği hatırlamalı ve

geleceğe ona göre hazırlanmalıyız."

"Umarım seninkiler de öyle düşünür," diye mırıldandı Gura, sesinde belli belirsiz bir inançsızlıkla. Sisteki dalgalanma Desilan heykelini yeniden görünür kıldı. Mağrur savaşçı, havaya kaldırdığı gürzü ve çatık kaşlarıyla hiç dost canlısı görünmüyordu.

***

"Demek sonunda uyandın," dedi Kaye, yüzünde mutlu bir ifadeyle.

İhtiyar şaman, kapı ağzına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş onu baştan ayağa süzen kadına gülümsedi.

"Bin yıldır uyuyormuş gibi hissediyorum. Bütün bedenim tutulmuş. Eklemlerim yeni yeni açılıyor."

"Merak etme, o kadar olmadı. Ama bin yıl uyuyacağından korkmadım değil. İyi dinlenmiş olmalısın!"

"Çok şey kaçırdım mı?"

Kaye yol boyunca karşılaştıkları tehlikeleri, geçirdikleri fırtınaları, uğradıkları kaplanlar adasını düşündü, başını hafifçe salladı.

"Belki biraz. Ama asırlardır yaşayan biri için bunu söylemek zor. Eminim uzun hayatında yeterince ilginç şey görmüşsündür. Birkaç tanesini kaçırmanda sakınca yok."

Melkara yatakta zorlukla doğruldu, ayaklarını yere koyup ellerini dizlerine dayadı. Ayalarıyla gözlerini ovuşturdu.

"Uyurken de epey ilginç şeyler gördüm. Hepsini hatırlayamıyorum. Ama anımsayabildiğim kadarıyla ruhum daha önce hiç uğramadığım yerlere gitti. Başıboş dolanıyordum, Kadim Güçler'in diyarına bilinçli gittiğim zamanlardaki gerçeklik hissi yoktu, bir düşün içinde gibiydim. Büyük bir kale gördüm, duvarları olabildiğince yüksekti. Tepesinde büyük bir kubbe olan uzun bir kulesi vardı, kubbenin yuvarlak pencereleri altın sarısıydı. Şimdi bile gözümün önünde..."

"Güzel bir yere benziyor. Kimin kalesiymiş, öğrenebildin mi?"

"İçeri giremedim, ben ona doğru yürüdükçe kale benden uzaklaşıyor gibiydi. Garipti, tanrılar diyarında daha önce gördüğüm bir yer olmadığına eminim. Sanki oraya yeni dikilmişti, içeri girmek zorunda olduğumu hissediyordum ama nedenini bilemiyordum. Ne kadar uğraşsam ona yaklaşamıyordum. Sonra karşı konulmaz bir dalga her şeyin üstünü örttü. Sanırım beni uyandıran da bu oldu. Su o kadar soğuktu ki aklımı başıma getirdi. Nefessiz kaldığımı hatırlıyorum, ağzıma burnuma dolduğunu, uyanamasaydım boğulacaktım sanki."

"Belki yalnızca hayal gördün," diye fikrini söyledi Kaye. "Var olmayan bir kale hayal etmiş olabilirsin, ruhun tanrılar diyarındayken aklın düş görmüştür. Dalga hakkında yorum yapmak bile gereksiz, bir gemideyiz Melkara, her saniye sallanıyoruz, böyle kâbuslar görmen çok normal."

"Kim bilir," diye içini çekti şaman. "Ama öylesine gerçek gibiydi ki... Şu an sen karşımda o kadar sahici görünmüyorsun!"

Genç kadın küçük bir kahkaha attı.

"Hâlâ yüzünü yıkamadığın içindir ihtiyar! Gözlerin çapak dolu! Hadi acele et, yukarıda sana göstermek istediğim bir şey var. İşte bunu kaçırmamalısın!"

Melkara, dizlerine koyduğu ellerinden güç alıp ayağa kalktı. "Tamam," dedi, "Birkaç dakika sonra yanındayım. Önce biraz bacaklarımı açmam lazım. Beni dışarıda bekleyiver."

Yaşlı şaman Kaye ile güverteye çıktığında, gözlerine dolan günışığı yüzünden bir süre etrafı göremedi. Yavaş yavaş aydınlığa alışınca, parmaklıklara yığılmış korsanları ve Nasraları fark etti. Onların heyecanla seyrettiği, birbirlerine işaret ettiği yere bakınca, geminin tam karşısında uzanan adayı ve görkemli surların ardında yükselen sayısız kuleyi gördü. Ku-

lelerde çok eski zamanlardan hatırladığı çember motifli harnan bayrakları dalgalanıyordu.

"Başarmışlar..." diye mırıldandı, buna inanmakta zorluk çekerek. "Bizim çocuklar başarmış... Harnan şehrini bulmuşlar!"

"Evet!" dedi Kaye mutlulukla. Şamanın beline sarıldı, başını omzuna yasladı. "Başardık Melkara! Sonunda onu bulduk."

Direklerdeki nöbetçiler şehri en rahat görebilenlerdi. Dürbünleriyle surların ardında uzanan taştan evleri, geniş bahçeleri ve süslü havuzları seyrederken onca zamandır mavilikten başka bir şey görmemiş gözlerine ziyafet çekiyorlardı. Şehrin evleri, sakinlerinin cüsseleriyle orantılı, bu yüzden bir insana yabancılık hissi verecek ölçüde büyük ve yüksek çatılıydı. Çatıların hepsi üst üste konmuş küçük kubbelerden oluşuyordu. Sokaklarda dolaşan genç, ihtiyar harnanlar ve etraflarında kıvrılıp dönen yılan kuyrukları, manzaraya gerçeküstü bir boyut katıyordu. Sanki tarih öncesinden kalma bir resme bakıyorlardı.

"Kayıklar geliyor!" diye bağırdı nöbetçilerden biri. Bunu duyan Kaptan Gura ve Zorgo, kalabalığı zorlukla yararak Kılıçbalığı'nın burnuna ulaştılar. İçleri tepeden tırnağa silahlı harnan savaşçılarıyla dolu altı kayık, son sürat üzerlerine doğru ilerliyordu. Öfkeli suratlarına bakılırsa bu bir hoş geldin komitesi değildi.

Zorgo, parmaklıkların üstüne tırmandı ve insanların esiri olmadığını göstermek için kollarını iki yana açtı. Harnanların beklenmedik misafirlerinden korkup gemiyi ok yağmuruna tutmalarından kaygılanmıştı. Kayıklar Zorgo'yu görebilecek kadar yaklaşınca, harnan savaşçıları şaşkın bir halde yaylarını indirdiler ve birbirlerine baktılar. Çoğunun tanıdığı ve hayranlık duyduğu Kaptan Zorgo'yu bu insanlarla dolu kalyona bedenini siper etmiş görmek kafalarını karıştırmıştı. O sırada

Zorgo'nun yanında, çok iyi tanıdıkları bir başka sima belirdi. Yüzünü harnan şehrinin pek çok yerinde yükselen heykellerinden biliyorlardı. İlk şoku atlattıktan sonra, ayağa kalkıp sevinç naraları atmaya başladılar.

Zorgo, koluna tutunarak parmaklıklara çıkan Melkara'ya yan gözle baktı, gülümsedi.

"İyi karşılanacağını söylemiştim, şaman."

Melkara, kayıklardaki adamların kendisi için yaptığı sevinç gösterilerini seyrederken, asırlardır verdiği mücadelenin değerini uzun zamandır hissetmediği kadar derinden hissetti.

"Merhaba dostlarım!" diye bağırdı harnanlara doğru, onların dilinde. Kelimeleri zor hatırlamıştı, ama aksanı mükemmeldi.

"Merhaba dostlarım!"

2

Zorgo, derin bir uykudan uyanıp gözlerini araladığında, tavanda gördüğü iç içe geçmiş, irili ufaklı sayısız çembere birkaç dakika hiçbir şey düşünmeden baktı. Çemberlerin çoğu siyah ya da gri tonlarındaydı, ama araya kırmızı, mavi, yeşil renkte olanlar da katılmıştı. Sonra başını yana yatırdı, gözleri odanın içindeki uzun bacaklı ahşap sandalyelerin, örümcek bacaklı yemek masasının, tokalaşmak için uzanmış bir el şeklindeki kapı kolunun üzerinde dolaştı. Yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geldi geçti, kendisini huzurlu ve güvende hissetti.

Evimdeyim...

Neredeyse bir ömür gibi gelen aylardan sonra, harnan tarzı döşenmiş bir odada uyanmış olmak garip ve güzel bir duyguydu. Aslında kendi evinde değildi, Meclis binasında ona tahsis edilmiş bir odadaydı, ama gemi kamaraları, demir kafesler, insan kokan odalardan sonra burası ona içinden hiç

çıkmak istemediği kadar "ev" hissi veriyordu. Yatağın başına monte edilmiş, bu iş için özel olarak yapılmış küt çıkıntılara boynuzlarını keyifle sürttü.

Kucağında bir kıpırdanma oldu, kollarının arasına kıvrılmış yılan kuyruğu esneyerek başını kaldırdı, gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırdı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da etrafı gözlerken şu an kendisiyle aynı şeyleri düşünüyor ve hissediyordu.

"Günaydın Ordos," dedi sevecen bir sesle. Yılan kuyruk keskin dişlerine tezat bir sevimlilikle tısladı.

"Günaydınnn Zorgooo. Tısss. Rahat bir yataktaaa, tısss, uyumak nasıldıı?"

"Gayet iyi. Üzerimdeki tüm yorgunluğu attım. Peki ya sen?"

"Yeni doğmuş gibiii. Tısss."

"Ben kalkalım diyorum, ya sen? Biraz daha uyumak ister misin?"

"Kalkalımmm. Tısss. Harnanik'i özledimmm. Sokaklarıı... Harnanlarıı..."

"Öyleyse bir an evvel toparlanalım," diye yılanbaşı okşadı Zorgo. "Meclistekiler insan dostlarımız hakkında ne karara varmış, merak ediyorum."

İnsan dostlarımız... Bunu söylemek ne kadar da garipti. Bir an kendisini kendisine yabancılaşmış hissetti, birkaç ay önce ağzından böyle bir cümlenin çıkacağını söyleseler güler geçerdi. Sonra gözlerinin önünde Darok'un mert suratı, sevimli Eymar ve Natensi, gemide onlarla sırt sırta mücadele vermiş genç yaşlı yolcular geldi. Evet, onlar dostlarıydı, bu konuda içinde bir şüphe yoktu.

Yatağın yanında duran kandili söndürüp, ağzına kadar dolu zeytinyağının tanıdık, keskin kokusunu içine [redacted] Üzerine tavandakilere benzer çemberler işlenmiş de[redacted]

lerini giydikten sonra, beline kısa saplı bir gürz takıp odadan çıktı. Meclis binasının koridorlarında oradan oraya koşturan nöbetçilerin, uşakların ve görevlilerin arasında yürürken, uzun zaman sonra etrafında harnanlar görmek ona tuhaf bir haz verdi. Karşısına çıkan bir başaskere Meclis Başkanı'nın nerede olduğunu sordu. Ondan aldığı cevapla üst kata çıktı, şehrin büyük kısmının görülebildiği, meclis üyelerine, bir başka deyişle kendi adlarına konuşmaları için şehri oluşturan mahalleler tarafından seçilmiş halk temsilcilerine ait balkona ilerledi. Kapıdaki korumalar, onu saygıyla selamlayıp geçmesine izin verdiler.

Bir köşeye bağdaş kurmuş yaşlı bir harnan, on iki telli geleneksel müzik aletleri kadiotoyla sakin bir parça çalıyordu, dinlendirici, huzur veren bir besteydi bu, daha önce duyduğunu hatırlamıyordu, adamın kendi eseri miydi acaba? Daha çok dinleyebilmek için adımlarını yavaşlattı. Kadioto sesi duymayalı ne çok olmuştu, gençliğinde kızları etkilemek için bu büyüleyici aleti çalmaya heveslenmiş ama hiç becerememişti, o günleri düşününce ister istemez gülümsedi. Adama biraz daha dikkatli bakınca kor olduğunu fark etti, gözleriyle göremediği hayata notalarla şekil veriyor gibiydi.

Meclis Başkanı Narlo, balkonda yalnızdı. Ellerini parmaklıklara dayamış, düşünceli bir ifadeyle şehri seyrediyordu. Kısa boylu, sağlam yapılı harnanın yılan kuyruğu, yaklaşan Zorgo'yu fark edince sahibinin kulağına uzanıp fısıldayarak gelişini haber verdi.

"Hoş geldin, sevgili dostum," dedi Narlo, başını çevirmeden. Gözleri hâlâ Harnanik'in uzun kuleleri ve mahalleleri üzerinde dolanıyordu.

"Şeref duydum," dedi Zorgo, samimi bir sesle. Meclis Başkanı'nın yanında durup onun gibi aşağıya baktı.

"Şehrin buradan ne kadar güzel göründüğünü unutmuşum..."

"Sadece birkaç yıl önce sen de meclisin bir parçasıydın Zorgo. Hemen her gün bu balkonda gelecek hayallerimizden konuşurduk."

"O birkaç yılda çok şey yaşandı. Aslında sadece son birkaç ayda bile... Buraya dönebileceğimden emin değildim."

"Döndüğüne sevindim."

"Yanımda senin için yeni sorunlar getirmiş olsam da mı?"

Narlo, başını çevirip ona anlamlı bir şekilde gülümsedi. Bu arada iki harnanın yılan kuyrukları, aşağıda hararetli bir sohbete koyulmuşlardı. Ordos yaptıkları yolculuğu ve yaşadıkları maceraları, biraz da abartarak anlatırken, Narlo'nun kuyruğunun onu hayranlıkla dinlemesinden büyük bir keyif alıyordu.

"Bize Melkara'yı ve şaman dostlarını getirdin. Bu halkımız için mutluluk verici bir olay. Ona ve halkımızın tümden yok olmasını önleyen şamanlara minnettarlığımızı gösterme fırsatı bulacağımız için şanslıyız."

"Ve yanında bir gemi dolusu insan... Onlar ne olacak Narlo?"

Meclis Başkanı'nın suratındaki gülümseme hafiften zayıfladı.

"Dün gece siz dinlenirken, mahalle temsilcileri ile acil bir toplantı yaptık. Sen de biliyorsun, yaşanan acı olayların üzerinden çok zaman geçmesine rağmen halkımızın insanlar hakkında düşünceleri pek değişmedi. Temsilcilerin kafası karışık, Melkara'nın ve elbette senin himayende olan kişilere kötü gözle bakmak istemiyorlar, ama halkımızın güvenliğini ve duygularını göz ardı edemezler. Sanırım bir karara varmak için biraz zamana ihtiyaçları olacak."

"Peki ya sen? Meclis Başkanı Narlo bu konuda ne düşünüyor? Zorgo bu insanları harnan şehrine getirdi diye eski dostuna kızgın mı?"

"Hayır dostum hayır," dedi Narlo, bir kolunu Zorgo'nun

omzuna attı. "Sen doğru olanı yapmışsın. Melkara'nın dileğini geri çevirmiş olsaydın sana o zaman kızardım. Onlara kapımızı açmamış, Sultanlık tarafından katledilmelerine göz yummuş olsaydık, zamanında atalarımızı topraklarından sürenlerden ne farkımız kalırdı? O insanlar burada kalacaklar, güven içinde, Narlo ailesinin şerefi üzerine söz veriyorum. Ama bu konuyu halkın hassasiyetlerini göz önünde tutarak, politik bir şekilde halletmeliyiz. Bizim ırkımız da sütten çıkmış ak kaşık sayılmaz, biliyorsun, cahil harnanlar onlara sırf insan oldukları için zarar verebilirler. Bunun için halkı galeyana getirmeye çalışan çığırtkanlar olduğu kulağıma geliyor. Bu yüzden en azından bir süre için onları harnanlarla iç içe olmayacakları, güvende olacakları boş bir mahalleye yerleştirmeyi düşünüyorum. Bugün temsilcilerle bu öneri üstünde konuşacağız, o toplantıda senin de olmanı istiyorum. Gerekirse Melkara'yı da davet ederiz. Birkaç çatlak ses mutlaka çıkacaktır, ama eninde sonunda konuyu istediğimiz şekilde sonuçlandıracağımızdan eminim."

"Kılıçbalığı'ndan kimler indi şimdiye kadar?"

"Sadece sen ve Melkara. Melkara bitkin olduğu için onu Meclis binasında bir odaya yerleştirip şifacılarımızın hünerli ellerine teslim ettik. Diğer iki şamana da aynı şeyi teklif ettik, ama onlar gemidekilerle kalmak istediler. Onurlu bir seçimdi, bu yüzden ısrarcı olmadım. Bugün konuyu netleştirince hepsini topluca boş mahallelerden birine sevk ederiz. O zamana dek kalyonu kıyıda tutacağız."

"Gemide pek erzak kalmamıştı."

"Merak etme Zorgo, bütün bunlarla ilgilenildi. Gece onlara bol bol su ve yiyecek gönderdik. İlaç ve temiz battaniye de. Şamanlara neye ihtiyaçları olursa istemelerini söyledim."

Zorgo, başını eğerek minnettarlığını gösterdi.

"Teşekkür ederim Narlo."

"Bu arada sadece zorluklardan konuşmayalım. İnsanla-

rın yanlarında getirdikleri nar kuşları şehrimize büyük renk katacak. Onları çiftleştirip çoğaltmak için özel bir çiftlik kurulmasını çoktan emrettim. Zaman içinde insan kültürü ve birikiminden daha fazla nasıl faydalanabileceğimizi ayrıca düşünürüz. İki halkın birbirinden öğreneceği şeyler olduğuna eminim."

"Gemide epey yetenekli adamlar var," diye bunu onayladı Zorgo. "İçlerinden birinin ünlü bir mimar olduğunu duymuştum. Harnanik'i geliştirmekle ilgili bazı planlarımıza destek olabilirler gerçekten."

Meclis başkanı bir şeyler söylemek için dudaklarını aralamıştı ki, birdenbire çalmaya başlayan çanlar yüzünden sözü ağzında kaldı. Birbiri ardına bütün kulelerdeki çanlar bu gürültüye katıldı. İki harnan ne olduğunu anlamaya çalışan gözlerle aşağıya bakarlarken, balkonun kapısı hışımla açıldı ve korumalar içeri daldılar.

"Efendim! Efendim! Sultanlık gemileri!"

Narlo, soluğunu tutarak Zorgo'ya baktı. Zorgo'nun suratında yorumlanması zor bir ifade vardı.

"Ne diyorsun sen! Ne gemisi, nerede!"

"Limanın girişinde sıralanmışlar. Bizi buldular efendim! Bizi buldular!"

Meclis başkanı, şaşkın bir ifadeyle önünde kıvrılan yılan kuyruğunu boğazından yakaladı, bir düşmanı boğazlıyormuş gibi öfkeyle sıktı. Sonra ne yaptığını fark edip onu serbest bıraktı, yılanbaş korkuyla sırtına saklandı. Yaşlı harnan Zorgo'ya baktı ve gözleriyle onu izlemesini söyledi.

Birkaç saniye sonra, ikisi de olanca hızlarıyla merdivenlerden aşağı, onları bekleyen atlara koşuyorlardı.

3

Sultanlık donanmasına ait beş gemi, harnan şehrinin açıkla-

rında yan yana dizilmiş bekliyordu. Gemiler uzun yolculuktan dolayı yıpranmıştı, askerler yorgun ve bezgindiler. Altıncı kalyonu ve içindekilerin çoğunu, yakalandıkları zorlu bir fırtınada kaybetmişlerdi. Bu haldeyken karşılarında yükselen görkemli surlara saldırmaları akıl kârı değildi, her şeye rağmen orduya özgü bir disiplinle Olein'in vereceği kararı bekliyorlardı.

Genç kadın, dürbünüyle önce kıyıya demirli Kılıçbalığı'nı ve yelken direklerindeki korsanları inceledi, sonra surları ve arkalarında yükselen küre uçlu kuleleri. Bu kulelerin harnan mimarisiyle yapıldığına kalıbını basardı, ama buna bir anlam veremiyordu. Delkarna'dan bu kadar uzakta koca bir şehirle karşılaşmış olmak başlıbaşına bir gizemken, bu şehirde harnanların yaşıyor olma ihtimali akıl alır gibi değildi.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Derian, genç kadını kaygıyla süzerek. "Şehre saldırmayacağız Olein, öyle değil mi, gücümüz buna yetmez. Surların arkasına bile geçemeyiz. Bizi tükürükleriyle boğarlar. Bir an evvel saraya dönüp orduyu bu şehir konusunda uyarmalıyız. Buraya koca bir donanma gönderip taş üstünde taş bırakmazlar."

"Şimdi gidersek parşomeni asla geri alamayız," dedi Olein, kaygılı bir ifadeyle. Bir süre sessiz kalıp düşündü. Derian o an genç kadının kafasından neler geçtiğini duyabilmek için her şeyini verirdi.

"Şehir oldukça büyük görünüyor, ama surların ardında yaşayan biri var mı, kaç kişi var, bunları bilmiyoruz. Belki de o yüzen köy gibi terk edilmiş bir yerdir. Görmediğimiz bir düşmandan korkup kaçmamızı Arterus'a nasıl açıklamayı düşünüyorsun?"

Derian sessiz kaldı. Kılıçbalığı kıyıda savunmasız bir av olarak onları bekliyordu. Ellerini uzatıp almaları şu an ne de kolay görünüyordu. Gözleri surlara kayınca içinde yeniden bir kaygı büyüdü. Ya Olein yanılıyorsa, ya şehir terk edilmiş değilse...

"Artık bir karar vermelisiniz, efendim," dedi yanlarına yaklaşan yaşlı bir başasker. "Korsanlar bizi fark etmiş olmalı, gemiden inip surların ardına kaçarlarsa işimiz oldukça zorlaşır. Saldıracak mıyız?"

Olein bu sorunun cevabını içinde bir yerlerde arıyordu, hisleri onu yapmaması için uyarıyordu, ama buraya kadar gelmişken, başarısızlığa uğrama düşüncesi dayanılmazdı. Gözleri ok tabancalarını dolduran, mancınıkları yağlayan askerlerin üzerinde dolaştı, hepsi hayatlarının baharında genç adamlardı, onların yaşaması ya da ölmesi şu an dudaklarından çıkacak söze bağlıydı.

Diğerlerine fark ettirmeden elini cebine soktu, oradaki minik, çivili topu avucuna aldı. Yumruğunu gittikçe daha güçlü sıktı, acı parmaklarının arasından bileğine geçti, kolu boyunca ilerledi, yavaş yavaş tüm bedenini kapladı. Tedirgin edici düşüncelerin ve bitmek bilmeyen iç bunalısının yerini aldı, tüm dayanılmaz duyguları bir bir yok etti. Acı rahatlatıcıydı, huzur vericiydi. Derian ve başasker gemilere odaklandıkları için yüzündeki kasılmaları fark etmiyorlardı. Parmakuçlarına akan bir sıcaklık hissedince elini biraz gevşetti, cebinden bacağına bir ıslaklık yayıldı. Biraz sakinleşmiş olarak dürbünü yeniden gözüne götürdü.

Kan rengini gizleyebilecek renkte bir pantolon giymiş olduğuna memnundu.

***

"Sadece beş gemi," dedi Narlo, dürbünü gözlerinden indirmeden. "Üstelik epey hırpalanmışlar. Şehri zaptetmeye gelmiş gibi görünmüyorlar."

Zorgo, Meclis Başkanı gibi kendisini askerlere göstermemek için eğilmiş, surdaki deliklerden birine soktuğu dürbünle Sultanlık donanmasını inceliyordu. Bir eli belindeki gürzün sapını sıkıca kavramıştı.

"Haklısın," dedi keyifsiz bir sesle. "Buraya Harnanik için

geldiklerini hiç zannetmiyorum. Bunlar Gura'nın peşindeki gemiler olmalı. Gerçekten çok üzgünüm Narlo. Benim dikkatsizliğim yüzümden şehrin yeri ifşa oldu. Ama anlayamıyorum, koca denizde Kılıçbalığı'nı nasıl buldular, takip edilmediğimizden emindik. Gura da benim kadar deneyimli bir kaptan, ikimizi birden nasıl alt ettiler..."

"Sultanın pek çok iblisçe yöntemi vardır," diye başını salladı Narlo. "Kendini suçlama, olan olmuş artık. Şu an nedenlerini sorgulamanın zamanı değil. Bu durumu bertaraf etmek için harekete geçmeliyiz. Şehre saldıracaklarını ben de zannetmiyorum, ama Delkarna'ya geri dönmelerine izin veremeyiz. Sultana Harnanik'ten bahsederlerse çok geçmeden beş değil elli gemiyle kapımıza dayanırlar. Bir kez daha evimizi, yuvamızı terk edip göç edemeyiz Zorgo. Halkım bunu bir kez daha yaşayamaz, buna göz yumamam."

"İzin ver, bir grup savaşçıyla Kılıçbalığı'na gideyim. Kalyonu dosdoğru üzerlerine süreyim. Buraya kadar sırf onun için geldiler, Kaptan Gura'da çok istedikleri bir şey olmalı. Onları oyalayabildiğimiz kadar oyalarız, sen de bu arada gemilerinizi hazır edersin. Çevrelerini sarmanız için size vakit kazandırırız. Yeterli olur mu bilmiyorum, ama denemekten zarar gelmez. Onları buraya ben sürükledim, hatamı telafi etmek için ölmeye hazırım."

Narlo derin bir iç çekti. "Teklifin için teşekkür ederim. Sen her zaman onurlu bir dost oldun," dedi harnanın omzunu sıvazlayarak. "Ama merak etme, buna gerek kalmayacak. Savunma sistemimiz çoktan devreye sokuldu. O gemiler Delkarna'ya asla dönemeyecekler, endişe etme bunun için."

Zorgo, dışarı bakmak için yanağını itmeye çalışan Ordos'u sertçe tutup uzaklaştırdı. Kendisine öfkeyle tıslayan yılan kuyruğa aldırmadan, "Savunma sistemi mi?" dedi. "Benim niye haberim yok bundan?"

"Uzun zamandır Meclis'ten uzaktasın," diye güldü Narlo.

"Haberin olmayan çok şey var dostum."

Birdenbire deniz sayısız noktadan yarıldı. O âna dek suyun altında sessizce ilerleyen harnan denizaltıları, taşıdıkları ağırlıkları atarak bir bir günışığına çıkmaya başladılar. Uzun, ince bir yapıları vardı, dört köşelerinde içi hava dolu, deri balonlar bulunuyordu. Zorgo bu araçları hayatında ilk kez görüyordu. Harnan mucitlerinin yıllardır şehrin altındaki atölyelerde çalışarak ürettikleri bu denizaltılar, minik ama ölümcül savaş makineleriydi. Suyun üzerine çıkar çıkmaz, taşıdıkları sıkıştırılmış yaylarla Sultanlık gemilerine devasa mızraklar fırlatmaya başladılar. Askerler birdenbire etraflarında bitiveren bu garip araçlar yüzünden derin bir şaşkınlık içindeydiler. Mızraklar kalyonların suyun altında kalan kısımlarını parçalamaya, deniz bütün gücüyle güvertelere dolmaya başlayınca, başaskerlerin canhıraş haykırışlarıyla kendilerine geldiler. Savunmaya geçin diye bağırıyordu komutanları, haklıydılar, savunmaya geçmeliydiler, ama ilk defa karşılaştıkları bu düşman karşısında bunu nasıl yapacaklarını bilemiyorlardı.

Beş gemi de askerler daha ne olduğunu anlamadan hurdaya dönmüştü. Sudan sürekli yeni denizaltılar çıkıyor ve çıkar çıkmaz mızraklarını onlara fırlatıyordu. Kimi askerler bu dehşetten kurtulmak için kalyonları düşmana teslim etmeye, kayıkları suya indirmeye hazırlanıyordu, ama harnanlar şehirlerinin yerini öğrenen tek bir kişinin bile kaçmasına izin vermemeye kararlıydılar. Çok geçmeden, denizaltılar içlerindeki harnan savaşçılarının elleriyle çevirdikleri pervanelerle yaklaştı ve üzerlerindeki kapaklar açıldı. Sultanlık askerleri, o âna dek sadece tarih kitaplarında gördükleri yılan kuyruklu, korkunç görünümlü savaşçılar güvertelere tırmanırken, içeri dolan sudan mı yoksa onlardan mı daha çok korkacaklarını bilemediler. Kısa süre sonra gemilerde zorlu bir kapışma başladı, kılıç kılıca, gürz gürze, yumruk yumruğaydı, ama harnanlar çok kalabalık, askerler ise yaşadıklarından dolayı çok

şaşkındı. Kadim Güçler'in bu kez insanlara gülmeyeceği belli olmuştu.

Derian, kendisini kovalayan bir harnan hedefini şaşmış bir oka yakalanıp yere düşünce, derin bir soluk alıp devrilmiş fıçıların ardına saklandı. Bu dehşet verici yaratıklar gemiye doluştuğunda onlara bir düzine ateş topu yollamıştı, onlarcasını alevler içinde bırakmıştı, ama sonunda gücü tükenmişti. Artık yorgunluktan ve korkudan düşüncelerini toparlayamıyor, sihirli sözlere odaklanamıyordu. Her şeye rağmen ruhunun derinliklerinde, görevi uğruna hayatını vermek üzere olmanın garip hazzını duyuyordu. Bütün çocukluğu boyunca efsun okullarında haykırarak okudukları yeminin kelimeleri aklında dönüp duruyor, döndükçe de büyüyordu:

Etim ve kanım Sultanlık'tır, Sultanlık benim!

Günü gelince uğrunda sevinçle öleceğim!

İşte sonunda o kutlu an gelmişti. Yıllardır beklediği, hayatının en büyük zaferi olacak o an. Koledion'un idealleri onun eti ve kanı ile kutsanacak, kendisi de o idealler gibi ölümsüz olacaktı. O sırada, az ötede üç harnan tarafından çevrilmiş Olein'i gördü. Daha fazla sihir yapamayacak olsa da en azından ölürken sevdiğinin yanında olmalıydı, belindeki hançeri eline aldı. Cesaretini toplamaya çalışırken, harnanların genç kadına doğru atıldıklarını görüp ayağa fırladı. Ama daha bir adım atamamıştı ki, Olein gözle takip edilmesi zor bir hızla harnanları tek tek ikiye biçti. Özel olarak keskinleştirilmiş kılıcı, her hamlesinde hasımlarının en zayıf noktalarına saplanmıştı. Genç kadın yeniden hareketsiz kaldığında, harnanlar etrafında birer pelte gibi yatıyordu. Ortasından kesilmiş bir yılan kuyruk, sahibinden az ötede can çekişerek kıvranıyordu.

Derian, tam rahatlamış bir halde ona seslenecekti ki, yukarıdan gelen bir çatırtıyla gözleri oraya kaydı. O andan sonra her şey gerçeküstü bir yavaşlıkta cereyan etti. Yelken direğin-

den kopan kocaman bir tahta parçası, aslında birkaç saniyede ama Derian'ın hayalinde dakikalarla ölçülecek bir sürede, tam altında duran Olein'in sırtına indi. Genç kadın yüzükoyun yere kapaklandı, kılıcı uzaklara uçtu.

Derian'ın ona duyduğu sevgi, içindeki korkudan daha büyüktü, az önce oraya sinip kalan kendisi değilmiş gibi o yöne doğru koştu.

"Olein, iyi misin? Beni duyuyor musun?"

Genç kadın, derinden gelen bir inlemeyle kıpırdandı. Çevresini saran üç harnanı bir kâbus gibi anımsıyordu. Onları alt etmesi çok zor olmamıştı, ama sonra sırtına sert bir darbe almış, üzerinde taşıyamayacağı bir ağırlık hissetmişti. Gerisi karanlıktı.

"Derian?" diye mırıldandı, gözlerini güçlükle açarak. Etrafından gelen acı ve öfke dolu çığlıklara, çeliğin çeliğe çarpma sesine bakılırsa kâbus devam ediyordu.

"Evet canım," dedi adam, kadının başını ellerinin arasına aldı. Tahtayı bakışlarıyla şöyle bir tarttı, hayır, kaba kuvvetle kaldırmasına imkân yoktu. Derinlerinde bir yerde azıcık güç kalmış olsa... Efsunlu sözleri birkaç kez tekrarladı, ama hiçbir şey hissetmedi. İçinde bir çaresizlik büyüdü.

"Benim Olein. Buradayım. Sorun yok, iyi olacaksın."

Bunları söylerken gözleri hafiften nemlenmişti. Birazdan ikisi de öleceklerdi, bundan şüphesi yoktu, Olein'i bu son görüşüydü. Onu kollarına aldığı, onunla dolduğu, ona sarılarak uyuduğu geceyi anımsadı. En azından bu mutluluğu yaşamış olmadan ölmeyecekti. Canını alabilirlerdi, ama bu anıyı kimse ondan alamazdı.

"İdeallerimiz için... İdeallerimiz için sevgilim. Seninle ölmek çok güzel... Şu an hiç korkmuyorum."

Olein, tahtanın altında kalmamış olan elini genç adamın boynuna koydu. Sanki onu okşamaya çalışıyordu, ama gücü yetmiyordu.

"Derian..." diye bu kez sevgiyle mırıldandı.

Büyücü, teninde parmakların yumuşaklığıyla bir taşın soğukluğunu aynı anda hissetti. Aniden aklı tek bir düşünceyle dolup taştı. O an kendisine diğer her şeyden daha önemli gelen bir düşünceydi bu.

Kadının elini avucuna aldı ve eğilip kulağına fısıldadı.

"Arterus'a söyle... Arterus'a söyle canım. Onunla zihninden konuş. Ona harnan şehrini anlat. Donanmanın buraya nasıl geleceğini tarif et. Sultanlık için bunu yapmalısın. Bu şehri bulup yok etmek zorundalar. Bu toprakları harnan kanıyla yıkasınlar!"

Muhtemelen hedefini ıskalayan bir ok, Olein'in altında yattığı tahtaya saplandı. Zamanları kısalıyordu.

Genç kadın başını iki yana salladı. Sanki adamın söyledikleri ona hiç anlamlı gelmemişti.

"Bu bizim görevimiz," dedi büyücü, avucundaki eli sıkarak. "Bu hayatlarımızdan daha önemli. Konuş onunla sevgilim. Sultanla konuş."

Derian, tepkisini görmek için birkaç saniye bekledikten sonra, Olein'in bunu yapmaya gücünün yetmeyeceğini düşündü. Onun yerine kendisi yapmalıydı. Görev her şeyden önce gelirdi. Yüzüğü almak için kadının parmağını usulca diğerlerinden ayırmaya çalıştı. Ama genç kadın onu şaşırtan bir dirençle buna izin vermedi. Neredeyse son gücünü yüzüğü vermemek için harcıyordu.

"Bunu yapma..." diye inledi Olein. "Yapma... Ona buradan bahsetme... Bilmemeli! Asla öğrenmemeli!"

Büyücü, genç kadının niyetini anlayamıyordu. Harnan şehri hakkında sultanı uyarmanın tek yolu buydu. Olein herhalde kafasına aldığı darbe yüzünden neler olup bittiğini fark edemiyordu. Sevdiği kadının canını yakmak istemiyordu, fakat görevini yerine getirmeliydi. Sultanlığı korumalıydı. Kadının parmağını daha güçlü çekti, diğerlerinden zorla ayırdı.

yüzüğü hızla çıkarıp kendi parmağına taktı. Siyah parlak taşa odaklanıp Sultanı hayal etti, ona seslenebilmek için birkaç saniye yeterli olacaktı.

O sırada karnında bir acı hissetti. Önce belli belirsizdi, çok geçmeden bütün bedenine yayıldı. Daha önce benzerini yaşamadığı kadar derin bir acıydı. Gözleri oraya kaydığında, etine kabzasına kadar saplanmış bir bıçak gördü. Bıçak, Olein'in az önce tahtanın altından çıkarmayı başardığı diğer elindeydi.

"Sevgilim..." diye inleyebildi sadece. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, yattığı yerden ona büyük bir acıyla bakan genç kadına kaydı. Kadın bıçağı karnında çevirince içinde kalan son güç de ellerinden kayıp gitti, Sultanın hayali yok oldu, usulca yana düştü. Işığı sonen gözleri, olan biteni anlamaya çalışırcasına olabildiğine açıktı.

"Özür dilerim Derian," diye fısıldadı Olein, adamın yanağını usulca okşarken. O an kalbinde hissettiği acı, bedeninde hissettiğinden çok daha büyüktü. Cansız yatan büyücünün elini buldu, yüzüğü geri alıp yeniden parmağına geçirdi.

Özür dilerim sevgilim...

Gemi, denizaltıların gönderdiği yeni mızraklarla çatırdadı, neredeyse ikiye ayrıldı. Olacakları anlayan harnanlar, geri çekilip araçlarına atlamaya başladılar. Gemi battıktan sonra kalan askerleri nasıl olsa denizden toplayabilirlerdi. Olein, gözlerini Derian'ın açık kalmış gözlerinden ayıramıyordu. Bu adamı ne kadar sevmişti, bundan emin değildi, böyle duygulara çok yabancıydı, ama onu kaybetmenin acısını şimdi çok derinden hissediyordu, genç adam uzun zamandır ilk defa kendisine sevilebileceğini hissettirmişti. Kısa bir süreliğine de olsa, onun gözlerinde kendisini korkulan bir canavar gibi değil, arzu duyulacak bir kadın gibi görmüştü. Sulara gömülmeden önce, onu son kez öpebilmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Tahtanın altında kıvranarak Derian'ın suratına

ulaşmaya çalıştı. Üzerindeki ağırlığın altında bir yılan gibi sürünerek ilerlemeyi denedi, kıymıklar sırtını yüzlerce yerinden çiziyordu. Hayatında yapmak isteyip de yapamadığı sayısız şey gibi bu da mümkün olmayacaktı.

Niye sözümü dinlemedin... Sultana söyleme demiştim. Bilmemeli demiştim. Bu şehri öğrenmemeli... Asla öğrenmemeli.

Gemi bir kez daha çatırdadı, iki parçayı birbirine bağlayan son tahtalar kırıldı, parçalardan biri üzerindeki askerleri ve denizaltılara dönememiş birkaç harnanı suya dökerek yan yattı. Olein, üzerindeki tahtayla birlikte Derian'dan uzağa doğru kayarken, kalan saniyelerini hiçbir şey düşünmeden geçirebilmek umuduyla gözlerini kapadı. Yorgunluktan ve acıdan kendinden geçti.

Gemiye uzaktan bakanların gördüğü son şey, geniş kanatları olan devasa bir kartalın güverteye süzülüşü, bir saniyeliğine gözden kayboluşu, sonra pençelerinin arasında hareketsiz yatan bir kadınla birlikte havalanışı oldu.

4

Karanlık. Kanat sesleri. Güneşi kapatan kanatlar. Karanlık. Her yandan boşalan kan, bu benim kanım mı? Bağrışmalar, yardım çığlıkları, gürültü, acı dolu çığlıklar, tanrılar aşkına ne çok gürültü... Canım yanıyor mu? Parmak uçlarımdan saç diplerime kadar. Ben acıyı severim. Her zaman sevdim. Karanlık. Ruzgarın serinliği ne hoş. Öldüğüm için mi uçuyorum? Yoksa ölume mi uçuyorum? Karanlık. Kanat sesleri. Pençelerin soğukluğu. Belim çok uşuyor. Anne sen misin? Öldürdüklerime mi uçuyorum? Etlerimi tırnaklarıyla parçalasınlar! Geç bile kaldılar!

"Onu gemiden kurtardığın iyi oldu," diye dişlerini gıcırdattı Kaye. Sandalyeye bağlı kadına birkaç adım yaklaştı. Elini belindeki hançere attı. "Yüreğini kendi ellerimle sökmek

istiyordum, uyanır uyanmaz bunu yapacağım! Acıyla yalvarırken gözlerini görmek istiyorum."

Melkara bir hışımla fırlayıp önüne dikildi.

"Ona kimse zarar vermeyecek!"

Sesindeki kararlılık yüzünden odadakiler irkildi. Kaye, duyduklarına inanamayan bir ifadeyle ustasına baktı.

"Bu kadının kim olduğunu biliyor musun? O Olein! Sana gemideyken bahsettiğim kadın. Zincir'in lideri, şaman katili. Benim dostumu, savunmasız bir kız çocuğunu yakarak öldüren iblis. Onu nasıl korursun! Cezasını vermek için gemiden kurtarmadıysan neden kurtardın, niye boğulması için orada bırakmadın!"

Sesler... Ne çok ses var. Her kelime beynimde yankılanıyor. Susun artık! Susun! Ne çok bağırıyorsunuz! Ellerim nerede, neden kıpırdamıyorlar? Gölgeler, rengârenk gölgeler. Derian bu sen misin? Hayır, sen olamazsın. Sen öldün. Ben sevdiğim her şeyi öldürürüm. Öldürmek zorundayım... Tek yolu bu sevgilim, lütfen beni affet. Anlamak zorundasın! Affetmeni istemiyorum! Sen kim oluyorsun! Sen de onlardansın! Sana yapma demiştim! Sultana söyleme demiştim! Pisliğin tekisin sen! Ben ne yaptıysam doğru olduğu için yaptım!

Olein oturduğu yerde kımıldayınca, Melkara ve Kaye tartışmayı kesip ona baktılar. Odadaki herkes soluklarını tutmuştu, Darok bir ayıya dönüşmeye, Gura kılıcına uzanmaya hazırdı, kadın o perişan ve sandalyeye bağlı halinde bile içlerine korku salıyordu.

"İblisi buraya niye getirdin Melkara?" diye neredeyse fısıldayarak sordu Darok.

"Çünkü ona bir can borcum var."

Kaye başını çevirip şamanı baştan ayağa süzdü. Ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Onu asıl sarsan ise ustasının ikinci cümlesi oldu.

"Ama daha önemlisi, o Delkarna'nın en büyük şansı."

***

Olein biraz kendine gelip gözlerini araladığında, kendisini küçük bir odada buldu, etrafı görmeyi beklemediği kişilerle çevriliydi. Peşine düştüğü şamanlar, yıllardır kovaladığı Kaptan Gura, gemilerine saldırdıkları ânа kadar sadece tarih kitaplarında gördüğü üç harnan savaşçısıyla birlikte gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. Oturduğu yerden kalkmaya çalıştı, ama sıkıca bağlanmıştı. Vücudunu saran acıya karşın hafifçe gülümsedi.

"Avcı av oldu desenize... Tutsağınız mıyım? Artеrus bana karşılık size bir şey vermez, boşuna heveslenmeyin. Parşomeni geri götüremeyeceğime göre dönmemi bile istemez. Beni öldürün daha iyi. Yavaş ya da hızlı, orasını keyfiniz bilir. Dilediğiniz işkenceyi yapabilirsiniz, isterseniz size öneride bulunabilirim, bu konuda bilgim epey geniş. Çoğunu dostlarınızın üstünde bizzat denedim."

Kaye, nefretle yere tükürdü. "Parşomen..." diye homurdandı. Her şey onun için miydi? O kahrolası şeyin varlığını bile unutmuştu. Kâbuslarına kadar sızmış düşmanının, kendisinden çok içinde ne olduğunu bile bilmediği bir parşomeni önemsediğini düşünmek öfkesini kabarttı.

"Tutsak değilsin Olein," dedi Melkara, şefkatli bir sesle. Birkaç adım atarak genç kadının arkasından önüne geçti. "Seni bunun için bağlamadım, dostlarımı senden korumak için bağladım. Çünkü ne zaman ne yapacağın hiç kestirilemiyor."

"Melkara! Sen de mi buradasın?"

"Hep onlarlaydım! Uzunca bir süre uykuda... Ama senin kovaladığın süre boyunca Kılıçbalığı'ndaydım. Peşimizdekinin sen olduğunu çok sonra öğrendim Olein, dostlarına bir şey söyleyemedim, söylememem için benden söz almıştın.

Belki bizi bulamazsın diye umdum. Ama surların ardından geminin batışını görünce, seni orada ölüme terk edemedim. Sen de benim hayatımı kurtarmıştın, böylece ödeşmiş olduk."

"Sen neden bahsediyorsun Melkara?" diye duyduklarına inanamayarak sordu Darok. "Bu iblis hayatını mı kurtardı?"

Kaye epeydir sorgulamaktan vazgeçmiş, yalnızca dinliyor ve anlamaya çalışıyordu.

"Sultanlık askerleri ve Zincir ajanları şamanları avlarken, beni bir ayin sırasında gafil avladılar. Ruhum tanrılar diyarında geziniyordu, bedenim ateşin önünde savunmasızca dans ediyordu. O an bir çocuk bile canımı alabilirdi. Bedenim ve ruhum yeniden bir olduğunda, etrafıma baktım ve yerde cansız yatan dört asker gördüm. Olein ise karşımda elinde kanlı kılıcıyla dikiliyordu. O ormanda benim yerime yanındaki askerleri öldürmeyi tercih etmişti."

"Peki ama neden? Bundan ne çıkarı varmış?" diye sordu Gura. O da en az diğerleri kadar şaşkındı.

"Çıkar mı? Bunu bir çıkar için yapmadı o. Askerlerden kurtardığı tek kişi de ben değilim, öyle değil mi Olein? Lütfen anlat onlara. Onlara bana güvendiğin kadar güvenebilirsin."

"Canını aldıklarımın yanında kurtarabildiklerim pek az," diye acıyla mırıldandı genç kadın. Kendisini Melkara'yla tartışamayacak kadar yorgun hissetti. Delkarna'dan, sultandan ve Zincir'den uzakta, her şey öyle basit ve konuşulabilir görünüyordu ki... Gene de söze nereden başlayacağını bilemedi.

"Anlat onlara Olein."

"Yorgunum Melkara. Bırak beni öldursunler, burada bitsin bu iş. İnan çok yorgunum..."

"O zaman ben anlatayım, sen boşlukları doldur."

Yaşlı şaman, diğerlerine dönüp "O gün gözlerimi yeniden insanların diyarında açtığımda, ruhum yaptığı yolculuk yüzünden bitkindi. Kendimi savunamayacak haldeydim. Etrafımda ölü askerler vardı ve genç bir kadın koluma girip beni

bir mağaraya kadar taşıdı. Orada kalmamı, devriyeler uzaklaştıktan sonra, beni daha güvenli bir yere götüreceğini söyledi. Sizin beni bulduğunuz o yeraltı sığınağı, orayı aslında kendim keşfetmemiştim. Bu Olein'in fikriydi. Askerleri mümkün olduğu kadar oradan uzak tutacağını, tutamadığı zamanlarda da saklandığım bölgeye sadece kendisine sadık adamları göndereceğini söyledi. Sözünü de tuttu, yıllarca kimse beni rahatsız etmedi. O bunları yapmasaydı, saray büyücüleri er geç gizlendiğim yeri bulurlardı."

"Sana nasıl bir çıkar hesabıyla yardım etmiş bilmiyorum," dedi Kaye, Olein'in suratına tükürür gibi bakarak, "ama bu kadının pek çok şamanı kendi elleriyle öldürdüğünü şahitlerden duydum. Tüm bu söylenenlerin yalan olduğuna mı inanayım yani!"

"Yalan değil," dedi Olein, alçak sesle. "Birçok şaman öldürdüm. Bazılarına son nefeslerine kadar işkence ederek. Çünkü yanımda şahitler vardı, bunu yapmazsam Zincir lideri olarak kalamazdım. Ve ben yapmasaydım yanımdakiler yapacaktı, o şamanların başka şansı yoktu. Kimliğimi açık etmeden kurtarabileceklerimi ise ne pahasına olursa olsun kurtardım. Melkara için ise çok daha fazlasını göze aldım, çünkü Arterus diğer tüm şamanları öldürtse bile, Melkara yaşadığı sürece umut tükenmeyecekti. Güvenle yeryüzünde dolaşabileceği zaman geldiğinde, Melkara yeni şamanlar yetiştirebilirdi. Kurtarabildiğim kişilerden saklanmalarını istedim, böylece Arterus emirlerini tam olarak uygulamadığımı, hepsini öldürmediğimi anlamayacaktı. Ta ki siz ortaya çıkıp her şeyi berbat edene kadar. O parşömeni çalan kişinin bir şaman olduğunu anladılar ve Arterus'un gözündeki yerim, bana beslediği inanç sarsıldı. Bu yüzden parşömeni geri götürüp yeniden güvenini kazanmalıyım. Sultanlık içindeki yerimi korumamın tek yolu bu."

"Bunlardan bize ne!" diye bağırdı Kaye. "Zincir lideri sen

olmuşsun olmamışsın kime ne! Birkaç kişinin canını bağışladın diye yaptıklarını hoş mu göreceğiz? Hem yalan söylemediğini nereden bilelim! Belki sadece hayatını kurtarmak için bunları uyduruyorsun!" Neredeyse genç kadının üzerine yürüyecekti, ama Darok onu kolundan tutup durdurdu. Olein ve Melkara'nın anlatacaklarını dinlemek istiyordu.

"Hoş görülmek filan istemiyorum," diye yüzünü buruşturdu Olein. "Bu umurumda mı sanıyorsun? Senden korkmuyorum, zavallı aptal, ölmekten de korkmuyorum... Sen beni ancak ellerim bağlıyken öldürebilirsin, yine de bunu yaparsan minnettar kalırım. Beni omuzlarımdaki yükten kurtarmış olursun!"

"Yeter!" diye araya girdi Melkara. İki kadına da sert birer bakış gönderdi. "Kimse kimseyi öldürmeyecek. Kendinize gelin. O yalan söylemiyor Kaye. Hayatını kurtardığı başka şamanlarla bizzat tanıştım. Kimliklerini gizleyerek Delkarna'da yaşamaya devam ediyorlar. Olein'in canını yakmak zorunda kaldığı kişiler bunu her yerde anlatıyor, öfkelerini kusuyorlar. Onun bir iblis olduğunu söylüyorlar. Yardım ettikleri, hayatını kurtardıkları ise asıl amacı ortaya çıkmasın diye bunu gizliyorlar. Bu yüzden adı sadece yapmaya mecbur kaldığı kötülüklerle anılıyor. Yoksa hepimiz aynı taraftayız."

"Aynı tarafta mıyız?"

Melkara, bunu şaşkın bir ifadeyle soran Gura'ya baktı, "Evet Kaptan," dedi. "Yollarımız farklı olsa da, hepimiz aynı menzile gitmeye çalışıyoruz."

"Barış içinde bir Delkarna..." dedi Olein gözleri uzaklarda.

"Aynen öyle."

Olein, yaşlı korsana bakıp, "Baban bütün hayatını Sultanlık'la ve zalim kanunlarıyla mücadele ederek geçirdi, öyle değil mi?" diye sordu. "Sen de onun bıraktığı yerden devam ettin. İki insan ömrü boyunca, durmadan savaştınız, meydan okudunuz, peki ne elde ettiniz? Kukladan ibaret

çocuk yaşta askerleri öldürmekten, yenisi kolayca yapılan gemileri batırmaktan başka? Delkarna babanın zamanından daha adil bir yer mi, insanları daha mı özgür şimdi? Delkarlar ve Nasralar daha mı barış içinde yaşıyor? Orsalin Nasralara özgürlük getirme lafıyla ortaya çıktı, kurduğu çeteler ve yaptıkları, Nasralara daha büyük acılar getirmekten başka işe yaramadı. Ve belki de yakında bir katliama uğrayacaklar. Delkarna'da pek çok güçlü kişi, Orsalin ve çetesini bahane ederek halkı bu fikre alıştırmaya çalışıyor. Halkı arkasına alır almaz Arterus'un bunu uygulayacağından şüphem yok, aynen atalarının harnanlara yaptığı gibi, Nasraları çoluk çocuk demeden ya tümden katledecek ya da Delkarna'yı terk etmeye zorlayacak. Ama bir umut var... Ben bir zamanlar hiç umut olmadığına inanırdım, etrafımda olup bitenlere içten içe isyan etsem de elim kolum bağlı hissederdim. Sonra bir gün Torin'le tanıştım. Sultanın küçük oğlu, Güney Delkarna Prensi... O çok farklıydı, babasından da saraydaki diğer herkesten de. Yaşanan ve yaşanacak olan zulümleri durdurmanın tek yolu, Arterus'u ve diğer zalim çocuklarını aradan çıkarıp, Torin'i başa getirmek. Ama Torin henüz güçsüz... Sesini yükseltirse onu kolayca harcarlar. Yıllardır Zincir içinde yükselmeye, saraya bana sadık kişiler sokmaya bunun için çalışıyorum. Zamanı geldiğinde Torin'in adil bir Sultanlık kurmasının önündeki engelleri birbir ortadan kaldırmak için. Henüz Torin bile planlarımdan habersiz. Bu uğurda evet, mecbur kalınca masumları da öldürdüm, işkence de yaptım, evler de yaktım. Bir süre sonra öldürmek hayatımın bir parçası haline geldi, kimi zaman gerçekten mecbur olduğum için mi yoksa alışkanlıktan mı öldürdüğümü bilemediğim oldu. Ama on binlerce insanı kurtarmak söz konusu iken bunu yapmaya mecburdum. Lanet olsun, aklıma başka bir çözüm gelmiyordu! Öldürdüğüm her kişiyle ruhumdan bir parça ölürken, işkence ettiğim kişiler yüzünden kâbuslar görürken, kendimi artık insan gibi

bile hissetmezken, bu yolda yürümenin ne demek olduğunu anlayabilir misiniz! Nefret ettiğim sultana her gün gülümsemenin, emredin efendim demenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebilir misiniz!"

Olein, sustuğu zaman, söylediği sözlere odadaki diğer herkes kadar hayret etmişti. Ne zamandır içinde birikenler birdenbire dudaklarından dışarı bir çığ gibi akmıştı, kendisine bile itiraf edemediklerini bir hışımla haykırmıştı. Ne diyeceğini bilemedi, başını önüne eğdi. Sonra bu kez daha sakin, rahatlamış bir sesle konuşmaya devam etti.

"Bu ülkede sadece Nasralar acı çekmiyor. Delkarlar da acı çekiyor, tüccarlar ve toprak ağaları tarafından, askerler ve soylular tarafından eziliyorlar. Gücü elinde tutanlar çıkarları için halkı birbirine kırdırıyor. Ailemin bir Nasra çetesi tarafından katledildiğini belki duymuşsunuzdur. Ama bu öykünün sadece yarısı... İçinde yer aldığımız küçük bir ticaret konvoyu, gözü dönmüş çetecilerin saldırısına uğradı. Babamı, annemi, ağabeyimi, gözlerimin önünde parçalara ayırdılar. Annemin kopmuş başı, kanlar içinde ayaklarımın dibine yuvarlandı. Ben bunları seyrederken daha dokuz yaşındaydım... Sonra dört bir yandan askerler geldi, yüzlerceydiler, bu kez de onlar çetecileri kılıçtan geçirdiler. Ailemin intikamını aldıkları için orduya ve saraya minnettardım, henüz on beş yaşında Zincir'e katılışımın en büyük nedeni bu oldu. Daha ilk seneden bana insanlara nasıl işkence yapılacağını öğrettiler. Canını yaktığım insanlara bakarken, annemin başını koparan adamın suratını hayal ediyordum, bu işimi çok kolaylaştırıyordu. Bana o okulda çok kötü şeyler yaptılar, hatırlamak bile istemediğim şeyler... On sekizime gelmeden silahlı, silahsız onlarca isyancıyı kendi ellerimle toprağın altına göndermiştim. Artık kimseye karşı merhamet, acıma gibi duygular hissedemiyordum, öldürmek için yapılmış bir makineydim sanki. Ama yıllar sonra, Zincir'in gizli belgelerine ulaşabildiğim zaman, o

günkü çatışmanın aslında kurgulanmış olduğunu öğrendim. Askerler, çetecileri tuzağa düşürmek için konvoyumuzu bir yem olarak kullanmıştı. Konvoyun geçeceği yeri casuslarıyla onlara ileten bizzat bizim adamlarımızdı! Bize saldırmaları için çetecileri öfkelendirmek adına, iki gün önce bir Nasra köyünü içindeki insanlarla ateşe vermişler. Sultanın da tüm bu olan bitenlerden haberi varmış. Çetecileri açığa çıkarabilmek için yapılan her zalimliğe göz yummuş."

Genç kadın, başını önüne eğdi, birkaç saniye sessiz kaldı. Sanki bunları öğrendiği an hissettiği hayal kırıklığını, isyan duygusunu yeniden yaşıyordu.

"O gün Arterus'u kendi ellerimle öldürmek istedim," diye devam etti, alçalan bir sesle. "Ama bu sadece saraydakilerin daha da sertleşmesine, daha fazla masum kanı dökülmesine yol açardı. Arterus bu sistemin bir ürünü, her şeyin tek sorumlusu değil. O giderse yerine gelecek çocukları ondan daha iyi olmayacak. Bu yüzden yıllardır Delkarna'daki zulümleri bitirecek köklü bir çözüm arıyorum. Bu ülkenin adil bir sultana, Torin gibi bir lidere ihtiyacı var. Diğer veliahtları birer birer onun önünden çekeceğim ama kimse benden şüphelenmemeli. Bana sadık adamları önemli yerlere getirebilmeliyim. Bunları yapabilmek için kendimi saraya ve ideallerine adamış görünmem şart. Delkarna'da kalacak olsaydınız size de bunları söyleyemezdim, çünkü ele geçirilebilir, konuşturulabilirdiniz."

Olcin başını kaldırıp tek tek her birinin suratına baktı. Gözlerine her zamanki kararlı ve kendinden emin bakış yerleşmişti.

"Şayet dönerseniz, bu nedenle sizi öldürmem gerekir ve bu konuda tereddüt etmem," dedi sakince, insanın içini ürperten bir rahatlıkla. "Hayatlarınız, hayatlarımız, on binlerce insanın hayatına karşılık harcanabilir. Daha önce harcananlar gibi. Ya parşömeni bana verip Delkarna'dan uzak duracağını-

za söz verin, ya da beni hemen burada öldürün, bu iş bitsin. Üçüncü bir seçeneğimiz yok."

Kaye, odadaki herkesi irkilten müthiş bir çığlık attı, hızla dönüp olanca gücüyle taş duvara yumruk savurdu. Öğrendiklerinden sonra, bu kadından alevler içinde ölen dostunun ve avladığı şamanların intikamını asla alamayacağını fark etmesi, içinde büyük bir isyan duygusu yaratmıştı. Önündeki iri kıyım harnan savaşçısını yana itip odadan hışımla çıktığında, yumruk attığı duvarda kendi kanından izler bırakmıştı.

KAKTÜS TEAM

Veda

1

"Gitmesine gerçekten izin verecek misin?" diye sordu Zorgo, kucağında uyuklayan kuyruğunu okşayarak.

"Evet," dedi Narlo. "Melkara bu konuda meclisi ikna etti. Bu insan kadın geri dönmezse, sultan onu ve parşomeni aramak için yeni gemiler gönderebilir. Bu harnan şehri için tehlikeli. İnsan kadın doğru söylüyorsa, sultana bu civarda hiçbir canlının yaşamadığını anlatacak, böylece Harnanik daha uzun süre gizli kalabilir."

"Sözünü tutacağına inanıyor musun?"

"Melkara ona güveniyor, en azından Sultan'a duyduğu öfkeye güveniyor, biz de Melkara'ya güveniyoruz," dedi Narlo. Sonra derin bir iç çekti. "Ayrıca kadın parmağında Narodes taşından bir yüzük taşıyor. Hücresini ziyaret ettiğimde gördüm. Narodes taşlarını insanlara atalarımız öğretti, bize yalan söylüyorsa, o yüzükle çoktan şehrin yerini birilerine bildirmiştir. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Şansımızı denemek zorundayız."

Zorgo, yumruklarını birleştirip Meclis Başkanı'na mutsuz bir ifadeyle baktı. "Başınıza çok dert açtık... Belki de onları buraya hiç getirmemeliydim."

"Yapılması gereken yapılacak. Haklı olduğun bir nokta var. İnsanlar yokmuş gibi davranarak, hiçbir zaman onlarla karşılaşmayacakmışız gibi kendimizi kandırarak çok uzun

zaman geçirdik. Artık geleceğimizi onların varlığını kabullenerek şekillendirmenin zamanı geldi."

"Onları nereye yerleştireceksiniz?"

"Fazla kalabalık olmayan mahallelerden birini tamamen boşalttık. Taşınmak istemeyen birkaç kişi oldu, ama hepsine başka yerlerde daha güzel evler tahsis ettik. Bugün gemideki insanlar oraya götürülecek. Zamanla halkımız onların varlığına alıştıkça, iki toplumu birbiriyle kaynaştırmanın yollarını ararız. Bir süre ayrı mahallelerde yaşamaları daha iyi. Adım adım gideceğiz, acele etmeden. Geçmişin acılarını ve düşmanlıkları unutmak kolay değil."

"Böyle bir zamanda meclisin başında senin gibi bilge bir harnanın olmasına seviniyorum," dedi Zorgo, içtenlikle.

"Senin gibi bir dostun yanımda olup güç vermesi de benim şansım."

İki harnan, geleneksel dostluk ifadesi olarak kollarını uzattılar, yumruklarını birbirine dayayıp birkaç saniye öylece tuttular.

"Bizi oldukça ilginç günler bekliyor," dedi Zorgo. Yeni yeni uyanmaya başlayan, kucağında oradan oraya kıvrılan Ordos'a göz kırptı. Yılan kuyruk şımarık, mahmur bir ifadeyle çatal dilini çıkarıp tısladı.

"Hem de nasıl..." diye güldü Narlo, gözleri kıyıda sakince bekleyen insan dolu gemideydi.

Aynı dakikalarda Olein Kılıçbalığı'nın güvertesinde, Kaptan Gura'nın kendisine vereceği yelkenli kayığı inceliyordu. Bu kayıkla harnan şehrinden yeterince uzaklaştıktan sonra, yuzuğunu kullanarak Delkarna'daki ajanlarıyla irtibata geçecekti. Onlara tüm gemilerinin fırtınada battığını söyleyecekti. Kendisini bulmaları uzun sürmez diye umuyordu, bu küçük teknede gerçekten bir fırtınaya yakalanırsa başı derde girerdi. Gene de göze aldığı aldığı riskler içinde bu en önemsiziydi.

İki irikıyım korsanın arasında yaklaşmakta olan ihtiyar kadını görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı. Korsanlar onu yanına getirdikten sonra, sanki vebalılarmış gibi hızla oradan uzaklaştılar. Olein, kadını baştan ayağa süzüp, "Seni iyi gördüm, Redie," dedi, "gemide sana iyi bakmışlar."

"Gayet kibar ve ilgiliydiler efendim," diye alaycı bir ifadeyle sırıttı kadın. "Hattâ sizin casusunuz olduğumu öğrendikleri zaman bile saygıda kusur etmediler."

"Bunu yeni öğrenmiş olmalarına şükredelim. Beni müttefikleri görmeye başlamadan önce öğrenseler, seni denize atmaktan geri durmazlardı eminim."

"Ben de öyle düşünüyorum efendim," diye yeniden sırıttı kadın.

Kaptan Gura, suratında rahatsız bir ifadeyle yanlarına yürüdü.

"Bu saf görünümlü kadının bütün yol boyunca bizi kandırdığına inanamıyorum. Limandaki çatışma sırasında gemiye aldığımız Nasraları yakından gözlemiştik, itiraf edeyim, tek bir şüpheli hareketini yakalayamadık. Aramızda başka adamın yok, öyle değil mi? Varsa şimdi söyle, sonradan ben keşfedersem ona dostça davranmayacağımdan emin olabilirsin."

"Hayır kaptan, Redie bir tanedir. O olmasaydı sizi asla bulamazdım. Eskiden Orsalin'in çetesi için çalışıyordu. Sultanlık'tan ve yaptıklarından en az benim kadar nefret ediyor. Onu Zincir'e kabul ettirmek için az uğraşmadım. Ama bence bunu fazlasıyla hak ediyor."

"Ona ne şüphe," diye yüzünü buruşturdu Gura.

Redie, mahcup bir ifadeyle başını eğip teşekkür etti. Yolculuk boyunca Olein'le konuşmak için kullandığı siyah taşlı yüzüğü çıkarıp liderine teslim etti. Gura, kadının masum ifadesini ve utangaç hallerini seyrederken, hâlâ onun bir Zincir ajanı olduğunu kabullenmekte zorlanıyordu.

Az sonra Melkara, Kaye ve Darok da yanlarına geldiler. Darok'un elindeki parşomeni görünce, Olein'in içinde bir heyecan büyüdü.

"Sonunda... Arterus'un bu parşomeni niye bu kadar çok istediğini gerçekten merak ediyorum."

"İçinde ne olduğunu sen de bilmiyorsun demek."

"Hayır Darok, Arterus bunu benimle paylaşmadı. Sırrını saklamak için, parşomeni bu kilitli kutuya yerleştiren ustanın öldürülmesini emretmişti. Kutu o günden beri kapalı duruyor. Parşomeni geri götürürsem bana çok daha fazla güvenmeye başlayacak, o zaman belki başkalarının eline geçmesinden niye bu kadar korktuğunu öğrenebilirim. Ama önce içinde ne var, onu bir görelim."

"Şifresiz açılmıyor, biz çok uzun zamandır bunu deniyoruz, hiçbir yöntem işe yaramadı."

"Şifreyi biliyorum. Arterus o ustanın öldürülmesi görevini bana vermişti. Görevi tamamlamak zorundaydım. Ama şifreyi ağzından alana kadar ona işkence etmemi engelleyen bir şey yoktu."

Olein birine işkence etmekten bahsederken o kadar rahattı ki, Kaye midesinin bulandığını hissetti. Genç kadının Delkarna'ya barış getirmek uğruna kendisini nasıl birine dönüştürdüğünü düşündükçe, seçtiği yolun zorluğunu daha iyi anlamaya başlıyor, ona karşı duyguları karmaşıklaşıyordu.

"O zaman açalım bakalım," dedi Gura, büyük bir merak içinde. Parşomen kutusunu Zincir'in liderine uzattı. Olein kutuyu alıp dizlerinin üstüne koydu, kapağını açacak sayıları büyük bir dikkatle çevirmeye başladı. Son sayıyı çevirdiğinde, kutunun altın işlemeli kapağı küçük bir tık sesiyle açılıverdi. Herkes soluğunu tuttu.

Genç kadın, elini kutuya sokup içindekini çıkardı. Onu görür görmez, parmaklarının arasında çok eski bir parşomen tuttuğunu anlamıştı, bu tür bir kâğıt asırlardır kullanılmıyor-

du. Yıpratmaktan korkarak usulca açtı ve diğerlerinin de görmesi için aşağı indirdi.

"Bu bir harita..." dedi Kaye, üzerindeki tanıdık olmayan şekillere bakarak.

"Ama hiçbir yerin haritası değil," diye fikrini söyledi Kaptan Gura. "En azından bilinen hiçbir yerin değil."

"Haritanın altında bir şeyler yazıyor, bize okur musun?" diye sordu Melkara.

Olein, yılların etkisiyle soluklaşmış kelimeleri seçmek için parşomeni yüzüne yaklaştırdı. Sonra tane tane okumaya başladı.

"Kaşif Oregtorn tarafından çizilmiştir."

"Peki üstünde ne yazıyor, şu adalardan oluşan yerin üstünde?"

"Perg yazıyor, Melkara. Perg... Böyle bir yerin varlığını hiç duymuş muydun?"

2

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordu Eymar, yanında hüzünlü bir ifadeyle oturan genç adama.

"Buna mecburum," dedi Darok. "Bir süre burada kalabileceğimi ummuştum. Seninle birlikte... Huzurlu ve sakin bir ortamda, birlikte biraz vakit geçirebiliriz diye hayal ediyordum. Ama şu Perg denilen yeri sultandan önce bulmamız lazım. Arterus o haritanın başkalarının eline geçmesinden bu kadar korktuğuna göre, Perg hakkında önemli planları olmalı. Orada birileri yaşıyor mu, nasıl insanlar, hattâ insanlar mı, bunu bilmiyorum, ama sultanın orayı fethetme arzusuyla dolup taştığına eminim. Perg'i bulmalı ve orada yaşayan birileri varsa bu konuda uyarmalıyız. Hem belki orada Arterus'la mücadelemizde yardımı dokunacak yeni dostlar ediniriz. Kim bilir?"

"Seni özleyeceğim," dedi kız, gözlerini kaçırarak.

"Ben de seni," dedi Darok. Kızın uzun, sarı saçlarını sevgiyle okşadı. "Ama yanına dönceceğim. Mutlaka dönceceğim Eymar."

Kız sessizce başını salladı.

"Natensi nasıl? Yeni evinize yerleştiniz mi? Bir ihtiyacınız var mı?"

"Her şey yolunda. Harnanlar bize iyi davranıyor. Henüz halktan kimseyle tanışmadım, bizi topluca mahalleye getirip evlere dağıttılar. Şehirden geçerken sokaklar boştu, halktan harnanlar evlerine çekilmişti, pencerelerden bizi gözledikleri hissettim. Bizim için de onlar için de zor bir süreç olacak. Ama merak etme, üstesinden geliriz. Melkara bizimle ilgilenecek nasılsa, Zorgo da öyle, aklın burada kalmasın. Bir Nasra olmaya alıştım, eskiden düşman bildiğim insanlarla yaşamaya, Harnanlara da alışırım. Çabucak git, şu Perg'i bul ve bize geri dön."

"Öyle yapacağım," diye gülümsedi Darok. Uzanıp kızı alnından öptü. Dudaklarının altındaki tenin ateş gibi yandığını hissetti. İçinde bir heyecan büyüdü, bu heyecana kapılmamak için hızla ayağa kalktı. Tam o an Eymar da ayağa fırladı ve şamanın yanaklarını ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Onu uzun uzun öptükten sonra başını geri çekip gözlerinin içine baktı.

"Bana geri dön..."

Darok, hiçbir şey söylemeden kıza sıkıca sarıldı. Uzunca bir süre orada öylece durdular. Sonra kendisini ondan kurtarıp bir adım uzaklaştı. "Natensi'ye selam söyle," dedi gülümseyerek. Bunu başıyla onaylayan kızın güzel saçlarını son bir kez okşadı, arkasına dönüp içinde karmaşık duygularla güvertenin ortasına yürüdü.

"Şehirde kalacakları artık aşağı indirmemiz lazım," dedi Kaptan Gura, karşısına dikildiği şamana. "Yolculuk hazırlık-

ları bitmek üzere. Vedalaşmaları tamamlayın yavaştan."

"Benimkisi bitti," dedi Darok içini çekerek. Yaşlı kaptanın omzunu dostça sıvazladı.

"Pek dinlenemeden yine denize açılıyoruz. Yorgun değilsindir, umarım."

"Deniz benim yuvam," diye güldü Gura. "Ben toprağın üstündeyken yorulurum asıl. Haritanın kopyasını inceledin mi, harnanlar iyi iş çıkarmış, birebir çizmişler neredeyse. Yine de aslı bizde kalsa içim daha rahat edecekti."

"Büyücüler kâğıdın yaşını, yeni çizilip çizilmediğini anlayabilir. Olein böyle bir riski göze alamaz. Aslının sultanda kalmasında sakınca yok, nasıl olsa birçok kopyasını yaptırmıştır. Derdi onu geri almak değil, başkasının görmesini engellemekmiş anlaşılan. Bu gizemli ülkeyi gizli tutmaya çalışıyormuş. Biz onun Perg'i aradığını biliyoruz, o ise artık bizim de aradığımızı bilmiyor, bir adım önde olan biziz."

"Oregtorn ilginç bir isim öyle değil mi? Bir insan mıydı acaba?"

"Onu bilemem, ama Perg dediği yerden gelmiş olmalı. O ülkeyi bulursak, belki Oregtorn'u tanıyan birilerini de buluruz."

"Yola çıkmaya hazır mısınız beyler?"

Kaptan ve şaman, sese doğru dönüklerinde, karşılarında mağrur bir ifadeyle dikilen Olein'i gördüler. Yeniden kutuya koyup şifrelediği parşomen, deri bir kayışla omzuna asılıydı.

"Biz hazırız. Peki ya sen?" diye sordu Gura.

"Tamamıyla. Erzak için teşekkur ederim, Redic hepsini kayığa taşıdı. Harnan şehrinden iyice uzaklaşmadan ajanlarımla irtibata geçmeyeceğim, bu yüzden o erzağa ihtiyacımız olacak."

"Önemli değil," diye yarım ağız gülümsedi Darok. "Ne de olsa aynı taraftayız."

Zincir lideri, genç adamın sesindeki alaycılığı sezdi, ama

üzerinde durmadı. Limanda birbirlerini öldürmelerine ramak kalmışken, şimdi iki dost gibi konuşmaya çalışmak şamana garip hissettiriyor olmalıydı. Kendisi ise seçtiği yolda sürekli rol yapmak zorunda kaldığından bu tür durumlara alışkındı.

"Eline ne oldu?" diye birden sordu şaman, kaşlarını çatarak. Genç kadının sağ elinin parmakları belirgin şekilde morarmıştı, tırnak diplerinde kandan çizgiler vardı. "Bunu sana bizimkilerden biri mi yaptı? Sana dokunmamaları için kesin emir vermiştik! Eğer bizimkiler ya da harnanlar yaptıysa..."

"Hayır Darok," diye başını iki yana salladı Olein. Dudağının ucuyla gülümsedi. "Küçük bir kaza sadece, kimse bana dokunmadı. Öyle celallenme hemen. Hem isteseler bile ellerim bağlı değilken bana dokunabileceklerine gerçekten inanıyor musun?" Eline bizzat kendisinin zarar verdiğini söylemek istemedi. Ona nasıl açıklayabilirdi ki? Ruhundaki acıyı kimi zaman ancak bedenindeki acıyla bastırabildiğini nasıl anlatabilirdi?

Darok kadının sözünü mantıklı buldu, bir karşılık vermedi.

"Torin sultan olduğunda bütün dertlerin biteceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Kaptan, aklındaki şüpheleri sesine yansıtarak. "Tek bir adam her şeyi değiştirebilir mi gerçekten?"

"Hayır Gura, Torin tek başına hiçbir şeyi değiştiremez. Sultana sadakat Delkarlar için önemli, bu yüzden onun gibi adil ve barışçıl bir adamın sarayın başında olması pek çok şeyi kolaylaştıracak. Ama bunun dışında yapılması gereken daha çok iş var. Bunları yıllardır düşünüyorum, kurguluyorum, kafamda hepsi en ince detayına kadar planlı. Size şimdi anlatamam, ne kadar az kişi bilirse, o kadar güvende olurum, ama inan bana, planladıklarımın hepsini gerçekleştirebilirsem, Delkarna'ya döndüğünüzde bambaşka bir ülke bulacaksınız."

Olein bir an sustu. Gözleri ufka kaydı, "Umarım siz d

Perg'i Arterus'tan önce bulursunuz," dedi içtenlikle. "Bu gizemli ülke planlarımda yoktu, varlığı geleceğimizi nasıl etkileyecek, bunu bilemiyorum."

"Umarım," dedi Kaptan. "Bizim için de Arterus için de kolay olmayacak. Harita pek detaylı değil, bildiğimiz hiçbir yeri göstermiyor. Haritada gösterilen yerlerden birine rastlayana kadar açık denizde dolanmak zorundayız. Sonra orayı referans alıp kendimize bir rota çizebiliriz."

"İyi şanslar o zaman."

"Sana da Olein," dedi Kaptan. Darok başıyla selam vermekle yetindi.

Olein, korsanların denize indirmeye hazırlandığı tekneye doğru yürürken, bir köşede sessizce ufka bakan Kaye'yi fark etti. Olduğu yerde durup genç kadının mağrurluğunu bir süre hayranlıkla seyretti. Delkarna'da kendisiyle boy ölçüşebilecek birinin olduğunu bilmek ilginç bir duyguydu. Güçlü adımlarla ona doğru yürüdü ve tam yanında durdu.

"Merhaba Kaye,"

Genç kadın, Zincir liderine şöyle bir baktı, sonra yüzü yeniden ufka döndü.

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Evet var. En azından sana vermek istediğim bir şey var."

Kaye, bu kez merakına yenik düşüp Olein'e doğru döndü. Zincir lideri kendisine siyah taşlı, güzel bir yüzük uzatıyordu. Aynısından kendi parmağında taşıdığı bir yüzük...

"Bunu almanı istiyorum. Redie ile bu yüzük aracılığı ile konuşuyordum. Ona odaklanıp beni düşünmen, aklından geçenleri bana aktarman için yeterli. Duymak daha da kolay, bu yüzük parmağında olduğu sürece her zaman sana seslenebilirim. Sultanın Delkarna ve Perg hakkında planlarını öğrendikçe kulağına fısıldarım. Bu bilgi yolculuğunuzda size lazım olabilir."

Olein haklıydı. Açık denizdeyken düşmanlarının neler

planladığını öğrenebilmeleri önemli bir avantaj sağlardı. Bu yüzden Kaye, ondan bir şey almaktan hiç hoşlanmasa da teklifi geri çevirmedi. Yüzüğü alıp usulca parmağına geçirdi.

"Neden bana veriyorsun? Niye Darok veya Gura değil de ben?"

"Çünkü sana sadece sultanla ilgili konularda seslenmeyeceğim Kaye," dedi Olein, sakin bir sesle. Havadan sudan konuşuyor gibi rahat bir ifadesi vardı. "Şayet siz Delkarna'dan uzaktayken Torin'le ilgili planlarım başarıya ulaşırsa, artık bana ihtiyaç kalmazsa, ya da bu planlar kesin olarak suya düşerse, mücadelemin bir anlamı kalmazsa, o zaman seni bu konudan haberdar edeceğim. O âna kadar hayatta kalmaya mecburum. Önüme çıkan herkesle son nefesime kadar mücadele etmeye... Bugüne kadar işlediğim günahlar ancak böyle anlam kazanacak. Ama o gün geldiğinde, senden beni bulup öldürmeni rica edeceğim. Başarılı olursam Delkarna belki huzur bulacak, ama ben bulamayacağım. Bu uğurda öldürdüğüm, işkence ettiğim kişilerin ruhları kâbuslarımda beni kovalamaya devam edecek. O kılıcı bedenime sapladığında bana iyilik yapmış olacaksın. Bunun senin yüreğini de soğutacağını umuyorum."

Genç kadının gözlerinin önünde, Derian'ın hayal kırıklığı dolu suratı belirdi. Onu gerçekten sevebilen tek adamın kendisine son bakışı bu olmuştu. Bu suratı hayatı boyunca kâbuslarında göreceğini biliyordu. Neden diye soracaktı hep, ona cevap veremeyecekti, ona asla bir cevap veremeyecekti. Yüzünden bir acı geldi geçti. Karşısında tek kelime etmeden duran, ne düşündüğü belli olmayan Kaye'ye gülümsedi, başıyla selam verip arkasına döndü. Denize indirilmek için kendisini bekleyen tekneye doğru yürüdü.

Birkaç dakika sonra, Kılıçbalığı tüm yelkenleri açık bir halde harnan şehrinden uzaklaşıyordu. Olein'in dümenine geçtiği minik tekne ise tam aksi yönde, Delkarna'ya doğru

ilerliyordu. Kaptan Gura güvertede emirler yağdırıyor, korsanlar yeniden denizde olmanın şevkiyle bu emirleri yerine getirmek için oradan oraya koşturuyorlardı. Meclis Başkanı Narlo'nun, şehirde kalmak isteyen gemicilerin yerini almaları ve gemiyi korumaları için görevlendirdiği yüz yirmi seçkin harnan savaşçısı, bir insandan emir almaktan dolayı karışık duygular içinde olsalar da, asker disiplini içinde korsanlarla omuz omuza çalışıyor, halatlara asılıp yelkenlere tırmanıyorlardı.

Kaye, dalgın bir ifadeyle parmaklıklara yürüdü, artık uzakta bir noktaya dönüşmüş olan tekneye doğru baktı. Düşünceleri ve duyguları karmakarışıktı. Yola çıkma amaçlarını tamamlamışlardı, hayatlarını emanet aldıkları Nasraları ve Delkarları güvende olacakları bir yere ulaştırmışlardı. Gemiden inerlerken o insanların suratlarında gördüğü mutluluk ve umut her şeye değerdi. Bu uğurda verdiği mücadele, yaptığı fedakârlıklar anlamlıydı, bunu yüreğinin her zerresiyle hissediyordu. Ama şu an çıktıkları yolda kendilerini nelerin beklediğini hiç bilemiyordu.

Bakışları, parmağındaki siyah taşlı yüzüğe kaydı. Derin bir iç çekti, diğer elinin başparmağıyla yüzüğün taşını okşadı. Gözlerinin önünde tüm sevdikleri öldürülen bir kız çocuğunun hayali belirdi. Akıl almayacak işkencelerden geçmiş, kandırılmış, ruhu örselenmiş bir çocuk, herkesten daha çok kendisinden nefret eden. Bir karanlığın içinde kaybolmuş ve dayanılmayacak kadar yalnız. Birbiriyle kavga eden sayısız farklı duygunun verdiği bir yorgunluk hissiyle, "İyi şanslar," diye seslendi çok uzaklardaki bir kadına.

Yanına gelen Darok'un koluna girdi ve başını omzuna yasladı.

"Perg'i herkesin mutlu olduğu, kimsenin acı çekmediği bir yer olarak hayal ediyorum," dedi alçak sesle. "Sence de öyle midir?"

Darok, küçük kız kardeşine sevgiyle sarılarak, "Neden olmasın?" dedi gülümseyerek. Kadının ciddi olmadığının farkındaydı, ama oyununa katılmak istedi. "Belki de tanrıların bahçesinden bir köşedir. Orada kimse kimseyi incitmez, farklı olduğu için dışlamaz. İnsanlar birlikte kardeşçe, dostluk içinde yaşarlar. Kan dökmeden, kavga etmeden... Bizi de sevgiyle bağırlarına basarlar." Konuşurken doğru çıkmasına pek de ihtimal vermediği bu hayale inanmayı ne çok istediğini fark etti. Gerçek olabilseydi, ah, keşke gerçek olabilseydi...

"Gidip bir bakalım, sahiden öyle miymiş!"

***

BİRİNCİ KİTABIN SONU

KAKTÜS TEAM